

Šventa

Mūsų Viešpaties
JEZAUS KRISTAUS
EVANGELIJA

ir

APAŠTALŲ DARBAI.

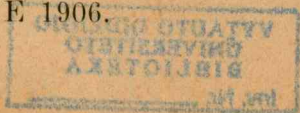
Vertė

ir paaiškinimus pridėjo

KUN. JUOZAPAS SKVIRECKAS,

Žemaičių Seminarijos Profesorius.

KAUNE 1906.

27-2114
C224330

IMPRIMATUR.

Caunae 1906 an. mēnsis Aprilis 10 die.

† *Miecislaus Episcopus.*

mpr.

(L. S.)

№ 1050.

Spauzdinta S. Banaičio spaustuvėje, Kaune.

Prakalba.

Kas yra šventasis Raštas, jei ne Įgromata Visagalio Dievo prie savo sutvėrimų? sako šv. Grigalius Didysis. Ir iš tiesų, kaip sunus toli nuo tėvų, svetimame krašte pasilikdamas gauna per gromatą įvairias sau brangias žinias nuo gimdytojų, taip ir mes, sunūs dangiškosios Tėvynės, pasilikdami šioje ašarų pakalnėje, šventamjame Rašte atrandame tiesas, kurias mūsų dangiškasis Tėvas teikėsi apreikšti savo žmonėms, — tas tiesas, kurias iš Dievo valios tam tikri išrinkti, įkvėpti rašytojai, šventajai Dvasiai padedant įvairiais laikais surašė į knygas, šventuoju Raštu vadinamas. Taigi šv. Rašte mes randame Dievo apreiskimus, žmonėms duotus. Tiesa, šv. Raštas nėra vienintelis šaltinis, iš kurio mes patyriame Dievo valią, nes yra dar ir kita versmė — padavimas arba tradicija, t. y. pasakojimas žodžiais, o ne raštu gautų nuo Dievo žinių kitiems, kurie jas apsako savo ai-niams, ir kurios visuomet Bažnyčios sergimos paskui gali būti užrašytos; bet per tatau šv. Rašto vertė visai nesusimažina, ir šv. Raštas, kaipo Dievo žodis užrašytas visuomet buvo ir bus labai branginamas ir su didžiausia pagarba ir atyda skaitomas.

Kadangi šv. Raštas buvo įkvėptų rašytojų parašytas iš dalies žydų o iš dalies graikų kalboje, todėl kiekviena tauta tųdviejų kalbų nesuprantanti, priėmus krikščionių tikėjimą, rūpinosi turėti šventas knygas išverstas į savąją kalbą. Tą rūpestį matome ir pas mūsų prose-nelius. Teip, neminint nekatalikiškų vertimų, Evangelijos dalis, skaitomas Bažnyčioje nedėliomis ir šventomis dienomis, atrandame pirmą kartą atspaudintas lietuvių kalboje 1599 metais Kun. Daukšos Postilėje, paskiaus pas Širvidą 1629 ir 1644 m. jo „Punktuose Sakymų“, o dar vėliaus atskirose knygelėse. Visas Naujas Įstatymas buvo išverstas lietuvių kalbon J. M. Žemaičių Vyskupo, kunigaikščio Juozapo Giedraičio ir atspaudintas 1816 metais. Bet tų senobinių vertimų šiandien nebegalima gauti. Todėl trokšdamas, kad ir dabar mano vientaučiai, klausydami Dievo žodžio, aiškinamo Bažnyčioje, galētu jį ir patį skaityti savo prigimtoje kalboje, sekiau pėdomis garbingų pranokėjų ir išverčiau šv. Rašto dalį, butent penkias pirmutines knygas Naujojo Įstatymo, kurias skaitydamas kiekvienas tikintis, anot žodžių dabartiniojo mūsų šv. Tėvo, popiežiaus Pijaus X, gali rasti sau didžiausį dvasišką pelną.

Keturios iš jų, kuriose randasi pasakojimas apie užgimimą, darbus, žodžius ir kančias mūsų

Viešpaties Jezaus Kristaus, vadinasi Evangelijomis; ir tas vardas joms labai pritinka, nes žodis Evangelija reiškia mūsų kalboje „gerą ir linksmą Naujieną“. O kas gi gali buti pasakyta žmogui geresnio ir linksmesnio, kaip ta begalinė geradarybė, kurią Amžinas Žodis suteikė mums menkiems žmonėms, kuomet priėmęs mūsų prigimtį, terp mūsų pasilikdamas, platino savo dievišką mokslą ir savo mirtimi užgana darydamas dangiškamjam Tėvui išliuosavo mus nuo amžinos mirties. Keturios yra knygos vadinamos Evangelijomis, bet pati Evangelija, arba ta gera ir linksma Naujiena yra viena, tiktai ją parašė mums keturi rašytojai, Evangelistais vadinami, Mateušas, Morkus, Lukas (Lukošius) ir Jonas; užtat aš savo vertimą pavadinau ne Evangelijomis bet „Evangelija“. — Penkta knyga N. Įstatymo vadinasi Apaštalų darbais. Teip ji yra praminta dėlto, kad joje aprašyti apaštalų nors ne visų darbai praplatinime Jezaus Kristaus mokslo terp žmonių.

Versdamas laikiausi Vulgatos, palygindamas, kame atsirado reikalas, su graikišku tekstu ir skirtumus pažymėdamas paaiškininimuose. Prie vertimo pridėjau trumpučius kai-kurių sunkiaus suprantamų vietų paaiškinimus, imdamas juos iš šventųjų Tėvų ir mokytų katalikų išguldinėtojų raštų.

Čia teipogi laikau už savo pareigą išreikšti dėkingumą J. M. garbingam kunigui Aleks. Dambrauskui, Peterburgo dvasiškosios Akademijos Profesoriumi, kurs patarmėmis ir nurodymais nemažai man padėjo atlikti tą darbą.

Tą tai šventojo Rašto dalelę, naujai į lietuvių kalbą išverstą, duodu čia tau, Maldingas Skaitytojau. Skaitydamas Evangeliją pažinsi geriaus mūsų dieviškojo Atpirkėjo Jezaus Kristaus gyvenimą, suprasi jo mokslą. Tas skaitymas padidins tavo dievobaimingumą, nes pavyzdys visokių dorybių, kurių mus mokina savo gyvenimu Jezus Kristus pažadins tavo širdyje tų dorybių meilę ir troškimą. — Apaštalų darbai parodys tau, kaip pradėjo augti šv. Katalikų Bažnyčia Jezaus Kristaus įkurta ir visuomet Jo valdoma, kurios sunumi ir tu esi. Tegu tat ta knygelė eina per rankų-rankas ir visur teatneša vaisių, kurį gaivinantis Kristaus žodis atnešti gali, tegu jos skaitymas atnaujina krikščionišką gyvenimą visuose ir pakelia visų šioje pasaulyje vargstančiųjų širdis prie To, kurs ir dabar tarsi sako: Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate apsunkinti, o aš jus atgaivinsiu. (Mat. XI. 28).

Kun. Juoz. Skvireckas.

Kaune

Balandyje 1906 m.

ŠVENTA JEZAUS KRISTAUS EVANGELIJA¹⁾ pagal Mateušo.²⁾

Mateušas, vadinamas kitu vardu Levi, Alpiejaus sunus, vienas iš dvylikos apaštalių, buvo prieš savo pašaukimą mui-
tininku mieste Kapernaume, netoli Genezareto ežero. Paklu-
snus Dievo balsui, išgirdęs Išganytojo žodžius: „sekk
manę“, ėjo tuojau paskui Jėzų Kristų, girdėjo visą jo mok-
slą, matė stebuklus ir buvo liudytoju jo prisikėlimo iš nu-
mirusių. Paskiaus apsakėjo Išganytojo mokslą žydams. Idant
pastiprintu tikėjime pirmutinius krikščionis ir parodytu žydams,
jog Jėzus Kristus tikrai buvo žadėtasis per pranašus Mesi-
jas, parašė pirmas apie 49. metus, žydiškoje kalboje savo
Evangeliją, kuri greitame laike tapo išversta į graikišką
kalbą. Tas vertimas buvo visų priimtas, teip kad užėmė
vietą žydiško Evangelijos teksto, kurs paskiaus visai pražuvo.
Iš padavimo žinome, jog dar paskiaus Mateušas apsakėjo
Evangeliją pagonims Etiopijoje ir tapo nukankintas už tikė-
jimą.

Jezaus Kristaus giminė.

I. Perskirimas. 1. Kny-
ga giminės Jezaus Kri-
staus, Sunaus Dovid, Su-
naus Abraomo.³⁾ 2. Ab-
raomas pagimdė Izaoką,
Izaokas gi pagimdė Jo-

kubą; Jokubas gi pagim-
dė Judą ir jo brolius;⁴⁾
3. Judas gi pagimdė Pa-
rėsą ir Zarą iš Tamaros,
Parėsas gi pagimdė Ez-
roną; Ezronas gi pa-
gimdė Aramą; 4. Ara-
mas gi pagimdė Amina-

¹⁾ t. y. gera naujiena. ²⁾ Šv. Mateušo apaštalo parašyta.

³⁾ t. y. paeinančio iš giminės Dovid ir Abraomo, kaip buvo
žadėta Sename Įstatyme per pranašus. Kristus, žydiškai
Mesijas (Mašiach), reiškia -- Pateptasis. Pateptas gi buvo
Išganytojas pilnybe valdžios ir šventosios Dvasios, teip kaip
kunigai, karaliai ir pranašai Sen. Įstatymo buvo patepami
šv. aliejumi. ⁴⁾ Judas, nors ne visųvyriausis, paminėtas
prieš savo brolius, nes iš jo giminės turėjo užgimti Išgany-
tojas. Broliai paminėti kaipo Izraeliaus proseneliai.

dabą; Aminadabas gi pagimdė Naasoną; Naasonas gi pagimdė Sal'moną; 5. Sal'monas gi pagimdė Boožą iš Raabos; Boožas gi pagimdė Obėdą iš Rutos;¹⁾ Obėdas gi pagimdė Jėšę; Jėšė gi pagimdė Dovidą, karalių; 6. Dovidas gi, karalius, pagimdė Saliamoną iš tos, kuri buvo Urijo;²⁾ 7. Saliamonas gi pagimdė Roboamą; Roboamas gi pagimdė Abiją; Abijas gi pagimdė Asą. 8. Asa gi pagimdė Jozapatą, Jozapatą gi pagimdė Joramą; Joramas gi pagimdė Oziją.³⁾ 9. Ozijas gi pagimdė Joatamą; Joatamas gi pagimdė Akazą, Akazas gi pagimdė Ezėkiją. 10. Ezėkijas gi pagimdė Manasą; Manasas gi pagimdė Amoną; Amonas gi pagimdė Joziją. 11. Jozijas gi pagimdė Jekoniją ir jo brolius laikuose nuvedimo Babilionan.⁴⁾ 12. Po nuvedimo gi Babilionan Jekonijas pagimdė Salatijėlį; Salatijėlis gi pagimdė Zorobabėlį. 13. Zorobabėlis gi pagimdė Abijudą, Abijudas gi pagimdė Elijakimą, Elijakimas gi pagimdė Azorą. 14. Azoras gi pagimdė Sadoką, Sadokas gi pagimdė Akimą, Akimas gi pagimdė Elijudą. 15. Elijudas gi pagimdė Eleazarą, Eleazaras gi pagimdė Mataną, Matanas gi pagimdė Jokubą; 16. Jokubas gi pagimdė Juozapą, vy-

¹⁾ Raaba ir Ruta buvo ne žydėlkos; šiuomi yra nurodyta, jog Išganytojas turėjo ateiti ne vien dėl žydų, — bet dėl visų žmonių. ²⁾ t. y. kuri buvo Urijo moteris. ³⁾ Iš tikrųjų Joramas pagimdė Okoziją, Okozijas gi Joasą, kurs pagimdė Amaziją, ir tiktai šis Joziją. Šv. Mateušas apleidė Joramo ainius iki Jozijui ir išskirė juos iš Kristaus giminės, kaip paeinančius nuo sunkiai prasikaltusio prieš Viešpatį Akabo, kurio duktė, Atalija, buvo Joramo moteris. ⁴⁾ Nuvedimas žydų Babilionan atsitiko 598 ar 597 met. prieš Kristaus užgimimą.

ra Marijos, iš kurios užgimė Jezus, vadinamas Kristumi.¹⁾ 17. Ir taip visos giminės: nuo Abriamo iki Dovidui keturiolika giminių; ir nuo Dovidą iki nuvedimui Babilionan keturiolika giminių; ir nuo nuvedimo Babilionan iki Kristui keturiolika giminių.

Prasidėjimas ir užgimimas iš Marijos.

18. Kristaus gi užgimimas taip buvo: Pažadėtai esant²⁾ Jo Motinai Marijai Juozapui, pirmą negu susiėjo, rasta yra nėščia iš šventosios Dvasios. 19. Juozapas gi, jos vyras, teisingas budamas ir nenorėdamas jos ap-

skelbti, norėjo slapčia ją apleisti.³⁾ 20. Jam gi tai bedumojant, štai anio- las Viešpaties⁴⁾ pasirodė jam sapne, tardamas: Juozapai, sunau Dovidą, nesibijok priimti Mariją, tavo moterį; nes tai, kas joje užgimė, yra iš šventosios Dvasios. 21. Pagimdys gi sunų, ir pramins jo vardą Jezus;⁵⁾ nes jis išganyš savo žmones nuo jų nusidėjimų. 22. Taigi vis atsitiko, idant išsipildytu, kas yra Viešpaties pasakyta per pranašą,⁶⁾ tariantį: 23. Štai pana bus nėščia ir pagimdys sunų; ir pramins jo vardą — Emmanuel'; tai išsiguldo: Dievas su mumis. 24. Pa-

1) Šv. Mateušas nerašo kaip augščiau: Juozapas pagimdė Jėzų, bet vadina jį tikrai Marijos vyru, nes Jezus buvo pradedtas Marijoje stebuklingu būdu iš šventosios Dvasios. 2) t. y. kada Marija buvo sužieduota su Juozapu ir skaitėsi jo moterimi. 3) Kaip abejonė šv. Tamošiaus, apaštalo, sustiprina mūsų tikėjimą į prisikėlimą iš numirusių Jėzaus Kristaus, taip dumojimas šv. Juozapo patvirtina mūsų tikėjimą į stebuklingą prasidėjimą Jėzaus Kristaus iš šventosios Dvasios (Chrysostomas). 4) Aniolas Gabrielis, kurs apreiškė švenč. Panai Jėzaus prasidėjimą. 5) Žydiškai — Ješuah — reiškia Išganytoją. 6) Per pranašą Izaiją VII. 14.

budęs gi Juozapas iš miego, padarė kaip jam įsakė aniolas Viešpaties ir priėmė savo moterį. 25. Ir nepažinojo jos, iki pagimdė savo pirmgimį Sūnų,¹⁾ ir praminė jo vardą Jezus.

Išminčių pagarbinimas.

II. Perskirimas. 1. Užgimus gi Jezui Betleeme Judos, dienosė karaliaus Erodo²⁾, štai išminčiai nuo rytų atėjo Jerozolimon, 2. tardami: Kame yra užgimusiis žydų karalius? Nes regėjome jo žvaigždę³⁾ rytuose ir atėjo-

me jį pagarbinti. 3. Išgirdęs gi karalius Erodas nusigando⁴⁾ ir visa Jerozolima su juomi. 4. Ir surinkęs visus vyriausius kunigus ir Rašte-mokytuosius žmonių, teiravosi nuo jų, kame turėjo užgimti Kristus. 5. Bet jie tarė jam: Betleeme Judos, nes teip yra parašyta per pranašą⁵⁾: 6. Ir tu Betleem, Judos žemė, visai neesi mažiausia terp Judos kunigaikščių; nes iš tavęs išeis Vadas, kurs valdys mano žmones-Izraelių. 7. Tuomet Erodas, slapčia pavadinęs išminčius, rupes-

¹⁾ Tie žodžiai nereiskia, jog paskiaus pažinojo, t. y. gyveno su ja, kaip su moterimi. Pasirodo tai ir iš palyginimo su kitomis šv. Rašto vietomis: 2. Karal. VI, 23. Mikolei, Sauliaus dukterei, negimė sunus „iki“ jos mirčiai. Todėl „nepažinojo, iki pagimdė“, reiškia draug, jog niekuomet nepažinojo, nes Marija pasiliko visuomet pana. Pirmgimis reiškia čionai draug ir viengimis. ²⁾ Teip vadinamo Didžiojo, paeinančio iš Idumėjos, kurs 39 m. prieš Kristaus užgimimą apturėjo valdžią ant Judėjos ir tokiu būdu buvo pirmutinis ne žydas, kurs tapo žydų karaliumi. ³⁾ Išminčiai rytuose užsiimdavo žvaigždžių tyrinėjimu; todėl atsiradusi nauja žvaigždė tuojau buvo jų pasergėta. Dievo mylista apšviesti suprato, jog yra tai ženklas užgimimo laukiamojo pasaulės Atpirkėjo. ⁴⁾ Erodas bijo, kad užgimęs naujas karalius neatimtų nuo jo sosto. ⁵⁾ Per pranašą Mikėją V. 7.

tingai klausinėjo juos apie laiką jiems pasirodžiusios žvaigždės¹⁾.

8. Ir siųsdamas juos į Betleemą, tarė: Eikite ir klauskitės rupestin-gai apie vaikelį, ir kada rasite, praneškite man, idant ir aš atėjęs jį pagarbinčiau. 9. Jie iš-klausę karaliaus, nuėjo; ir štai žvaigždė, kurią buvo regėję rytuose,ėjo prieš juos, iki atėjus apsistojo viršuj, kur bu-vo vaikelis. 10. Išvydę gi žvaigždę, džiaugėsi la-bai didžiu džiaugsmu²⁾. 11. Ir įėję į namus, rado vaikelį su Mariją, jo motina ir parpuolę pagarbino jį: ir atiden-gę savo turtus, davė jam dovanas: auksą, smilkylus ir mirrą³⁾.

12. Ir gavę atsakymą sapne, idant negrižtu pas Eroda, kitu keliu sugrižo į savo šalį.

Bėgimas šv. šeimynos į Egiptą.

13. Jiems atsitolinus, štai aniolas Viešpaties pasirodė sapne Juoza-pui, sakydamas: Kelkis, ir paimk vaikelį ir jo motiną, ir bėgk į Egiptą, ir buk tenai, iki tau pasakysiu. Nes bus, jog Erodas jieškos vaikelio, idant jį nužudytu. 14. Jis atsikėlęs, paėmė vaikelį ir jo motiną nakčia ir nukeliavo į Egiptą. 15. Ir buvo tenai iki Erodo mirčiai⁴⁾; idant išsipildytu, kas yra pa-rašyta Viešpaties per

¹⁾ Erodas norėjo pagal laiko atsiradimo žvaigždės įspėti, kada užgimė vaikelis, idant lengviaus jį atrastu ir nužudytu.

²⁾ Palaimintas, keno vadovu yra Dievas! nors eitu sunkiausiu keliu, galės vienog džiaugtisi iš pasiekimo kelio galo. ³⁾ Auksą kaipo karaliui, smilkylus kaipo Dievui, mirrą kaipo miršta-mam žmogui. ⁴⁾ Šv. šeimyna pasiliko Egipte turi būti ne-ilgai, nes Erodas numirė gana greitai (2. met. po Kristaus Užgimimo).

pranašą, tariantį: Iš Egipto pavadinau mano Sunų¹⁾).

Kudikių išžudymas.

16. Tuomet Erodas, matydamas, jog liko išminčių apviltas, labai užsirustino ir nusiuntęs išžudė visus vaikelius, kurie buvo Betleeme ir visoje jo apylinkėje, nuo dvejų metų ir mažiaus, pagal laiko, apie kuri buvo patyręs nuo išminčių. 17. Tuomet išsipildė, kas yra pasakyta per Jeremiją, pranašą, tariantį: 18. Balzas Ramoje²⁾ yra girdėtas, daug verksmo ir raudojimo; Rakėlė³⁾ apverkianti savo sunus, ir nenorėjo nusiraminti; nes jų nebėra.

Sugrįžimas iš Egipto.

19. Numirus gi Erodui, štai aniolas Viešpaties pasirodė sapne Juozapui Egipte, 20. tar-damas: Kelkis ir paimk vaikelį ir jo motiną ir eik į Izraeliaus žemę, nes numirė, kurie jieskojo vaikelio gyvasties. 21. Jis atsikėlęs paėmė vaikelį ir jo motiną ir atėjo į Izraeliaus žemę. 22. Išgirdęs gi, jog Arkėlajus viešpatavo Judėjoje vietoje savo tėvo Erodo, bijojosi tenai eiti; ir persergėtas sapne nukeliavo į Galiliejės šalį⁴⁾. 23. Ir atėjęs apsigyveno mieste, vadinamame Nazarėtu, idant išsipildytu, kas yra per pranašus pasakyta: nes Nazarėnu bus vadintas.⁵⁾

1) Ozei XI, I. 2) Mažas miestelis 6000 žingsnių į žiemius nuo Jeruzolimos. 3) Jokubo — Patrijarko moteris, motina Juozapo Egiptiškojo, todėl prosenelė nemažos Izraeliaus dalies. 4) Po Erodo mirties Palestina liko padalinta tarp jo sunų: Arkėlajui teko Judėja; Galilieja klievo po valdžia Erodo Antipo. 5) Izaijas XI, I. ir kiti.

Jonas Krikštytojas skelbia Dievo žodį ir krikštija.

III. Perskirimas. 1. Anose gi dienose atėjo Jonas Krikštytojas¹⁾, mokinindamas Judėjos tyruose 2. ir sakydamas: Darykite pakutą, nes priartino dangaus karalystė²⁾. 3. Nes tasai yra apsakytasis Izaijo pranašo, tariančio: Balsas šaukiančio tyruose: taisykite kelią Viešpaties; tiesius darykite jo takus³⁾. Pats gi Jonas turėjo rubą iš kupranugario plaukų ir šikšninį diržą aplink savo strė-

nas; o jo valgis buvo didžiogiai ir laukinis medus, 5. Tuomet ėjo pas jį Jerozolima, ir visa Judėja, ir visa šalis prie Jordano⁴⁾. 6. Ir buvo jo krikštijami Jordane, išpažindami savo nusidėjimus. 7. Regėdamas gi daug pariziejų ir sadukiejų⁵⁾, ateinančių prie savo krikšto, tarė jiems: Driežlių veislė, kas jums nurodė bėgti nuo ateisiančios rustybės⁶⁾. 8. Darykite tat vaisius, vertus pakutos⁷⁾ 9. ir nenorėkite sakyti savyje: tėvą turime Abraomą⁸⁾: nes sakau jums, jog galįs yra Dievas iš

¹⁾ Kada Jezus dar tebegyveno Nazarete, 15. metuose viešpatavimo Rymo cėsoriaus Tiberijaus (Luk. III. 1.) ²⁾ Nes arti jau Kristus, kurs atidarys savo kančia ir mirtimi uždarytus per nusidėjimą vartus dangaus karalystės. ³⁾ Veizėk Iz. XL. 3. ⁴⁾ Jerozolimos, Judėjos ir Pajordanio gyventojai. ⁵⁾ Pariziejai — žydų sekta (skyrius) — skyrėsi nuo kitų didesniu, nors tiksliai viršutiniu uolumu ir pildymu netik Maižiesiaus Įstatymo, bet daugybės smulkiausių prisakymų iš padavimo paimtų. Sadukiejai, antra sekta, laikėsi tiksliai Maižiesiaus Įstatymo; netikėjo vienog į buvimą aniolų, nei į prisikėlimą iš numirusių. ⁶⁾ Kuri apsireiškė sudo dienoje. ⁷⁾ Gerus darbus, kurie yra ženklai tikros pakutos ir sugrįžimo prie Dievo. ⁸⁾ Nes negana būti kunišku Abraomo sunumi, reikia turėti tikėjimą ir gerus darbus Abraomo, t. y. būti ir dvasišku Abraomo sunumi.

tų akmenų prikelti sunus Abraomui. 10. Nes jau kirvis yra pridėtas prie medžių šaknies¹⁾. Kiekvienas tat medis, neduodantis gero vaisiaus, bus iškirstas ir į ugnį įmestas. 11. Aš, tiesa, krikštiju jus vandenimi pakutos dėlei, bet kurs paskui mane ateis²⁾, stipresnis yra už mane, kurio kurpių neesmi vertas nešioti; jisai jus apkrikštys šventojose Dvasioje ir ugnyje³⁾; 12. kurio vėtyklė jo rankoje, ir iššluos savo klijimą ir surinks savo kviečius į kluoną, pelus gi sudegins negestančia ugnimi⁴⁾.

Kristaus krikštas.

13. Tuomet atėjo Jezus iš Galilėjos prie Jordano pas Joną, idant butu jo apkrikštytas⁵⁾

14. Jonas gi gynė jam, sakydamas: Man reikia, kad tu mane apkrikštytum, o tu ateini pas mane? Jezus gi atsakydamas tarė jam: Liaukis dabar; nes taip išpuola mums⁶⁾ išpildyti visą teisybę. Tuomet pavelijo jam. 15. Apkrikštytas gi Jezus tuoju išėjo iš vandens, ir štai atsivėrė jam dangus: ir išvydo⁷⁾ Dvasią Dievo, nužengiančią, kaipo balandį ir atei-

¹⁾ Arti jau laikas amžino atstumimo tų, kurie nedaro gerų darbų. ²⁾ Kristus. ³⁾ Suteikdamas jums šv. Dvasios mylistas, kurios uždegs jūsų širdyse tikėjimą ir liepsną Dievo meilės. ⁴⁾ Vėtyklė čionai reiškia valdžią sudyti gyvus ir numirusius. Kaip vėtant atsiskiria kviečiai nuo pelų, taip bus atskirti sudo dienoje geri nuo nedorųjų. Geri apturės dangų; nedori — pragarą su negestančia ugnimi. ⁵⁾ Kristus norėjo būti apkrikštytas, idant apturētu liudijimą šv. Jono ir patvirtinimą to liudijimo iš dangaus. ⁶⁾ Man ir tau; visą teisybę, t. y. vis, ko Dievas nuo mūsų reikalauja; pavelijo jam, t. y. apkrikštijo. ⁷⁾ Išvydo Kristus ir Jonas; kaipo balandį — po balandžio paveikslu.

nančią ant jo. 17. Ir štai balsas iš dangaus, tariąs: Tasai yra mano numylėtasis sunus, kuriame sau pamėgau¹⁾).

Kristaus pasninkas ir gundinimas.

IV. Perskirimas. 1. Tuomet Jezus buvo nuvestas Dvasios²⁾ į tyrus, idant butu velnio gundintas. 2. Ir išpasninkavęs keturias dešimtis dienų ir keturias dešimtis nakčių, potam išalko³⁾ 3. Ir priėjęs gundintojas⁴⁾ tarė jam: Jei esi Dievo Sunus, tark, idant tie akmenys taptu duona 4. Jis atsakydamas tarė: Yra parašyta⁵⁾: ne viena duona gyvena žmogus,

bet kiekvieną žodžiu, išeinančiu iš burnos Viešpaties⁶⁾. 5. Tuomet paėmė jį velnias į šventą miestą⁷⁾ ir pastatė jį ant Bažnyčios viršaus, 6 ir tarė jam: Jei esi Dievo Sunus, nusileisk žemyn. Nes yra parašyta, jog savo aniolams įsakė apie tavę, ir ant rankų nešios tavę, idant kartais nepažeistumei savo kojos į akmenį⁸⁾. 7. Tarė jam Jezus: Vėlgi yra parašyta: negundinsi Viešpaties, tavo Dievo⁹⁾. 8. Vėl paėmė jį velnias ant labai augšto kalno ir parodė jam visas karalystes pasaulės ir jų garbę, 9. ir tarė jam: Vis tai tau duosiu, jei puolęs¹⁰⁾ pagarbinsi

1) Čionai apsireiškė visa švenč. Traicė: buvo girdėtas balsas Dievo Tėvo; Sunus Dievo apsikrikštijo; šv. Dvasia nužengė ant Jo po balandžio paveikslu. 2) Šventosios Dvasios. 3) Iš to aiškiai pasirodo, jog Išganytojas budamas Dievu yra tikrai ir žmogumi. 4) piktoji dvasia. 5) Deuter. VIII, 3. 6) Dievas gali užlaikyti žmogaus gyvenimą ne tik tai žemišku penu, bet ir kokiū tik nori kitu būdu. 7) Jerozolimą. 8) Ps. XC, II. 9) Deuter. VI, 16. Kas be priežasties reikalauja nuo Dievo stebuklų, tas Jį gundina, nes nekaipo reikalauja kas kart naujų išrodymų Dievo visagalybės. 10) Parpuolęs ant veido.

manę. 10. Tuomet sako jam Jezus: Eik šalin šėtone, nes yra parašyta: Viešpatį tavo Dievą garbinsi ir jam vienam tarnausi¹⁾. 11. Tuomet paliko jį velnias; ir štai aniolai priėjo ir tarnavo jam. 12. Išgirdęs gi Jezus, jog Jonas buvo išduotas²⁾, nukeliavo Galiliejon.

Kristus Kaparnaume.

13. Ir palikęs Nazaretą miestą, atėjo ir apsigyveno Kaparnaume, pamarėje, ant ribų Zabuliono ir Neptalio, 14. idant išsipildytu, kas yra pasakyta per Izaiją pranašą: 15. Žemė Zabuliono ir žemė Neptalio, kelias į marias, anapus

Jordano, Galilieja pagonių³⁾, 16. žmonės, sėdintys tamsybėje, regėjo didžią šviesą ir sėdintiems šalyje mirties šešėlio, užtekėjo jiems šviesybė. 17. Nuo to laiko pradėjo Jezus skelbti ir sakyti: Darykite pakutą, nes prisiartino dangaus karalystė.

Pašaukimas pirmutinių keturių apaštalų.

18. Vaikščiodamas gi Jezus pagal Galiliejos marių, pamatė du broliu: Simoną, vadinamąjį Petru⁴⁾ ir Andriejų, jo brolį, leidžiančius į marias tinklus (nes buvo žvejais) 19. ir tarė jiems: Eikite paskui manę, ir padarysiu, jog jūs tap-

1) Palyg Deuter. V, 13. 2) Išduotas Erodui ir kalėjiman įmestas. 3) Iz. IX, 1. 2. Žemė Neptalio vadinasi keliu į marias, nes per ją ejo kelias iš Syrijos į vakarus prie Viduržeminių marių. Žemė Neptalio palyginant su Jerozolima yra šiaupus Jordano; bet jogei žydai atėjo iš už Jordano, todėl prieš užkariavimą Palestinos, vadino ją visą — žeme anapus Jordano; tas vardas pasiliko ir paskiaus. Galilieja pagonių vadinosi Galiliejos dalis, kuri nebuvo po Erodo valdžia. 4) Kurs paskiaus buvo vadintas Petru.

site žvėjais žmonių¹⁾. 20. Ir jie tuoju, palikę tinklus, sekė jį. 11. Ir paėjęs iš ten toliaus, pamatė kitu du brolius: Jokubą, Zebediejaus sūnų ir jo brolių Joną laive su Zebedieju, jų tėvu, taisančius savo tinklus ir pavadino juos. 22. Jie gi tuoju, palikę tinklus ir tėvą, sekė jį.

Pirmieji Jezaus pamokslai ir stebuklai.

23. Jį apvaikščiojo Jezus visą Galilieją²⁾, mokindamas jų sinagose ir apsakinėdamas evangeliją karalystės³⁾ ir gydydamas visokią ligą ir kiekvieną nesveikatą žmonėse. 24. Ir pasklydo garsas apie jį po visą Syriją, ir atne-

šinėjo prie jo visus sergančius, įvairiomis ligomis ir sopuliais suspaustus ir velnių apsėstuosius ir mėnesienos ligą turinčius⁴⁾ ir stabu ištiktuosius, ir jis išgydė anuos. 25. Ir sekė jį didžios minios nuo Galiliejos ir Dekapolės⁵⁾ ir nuo Jeruzolimos ir iš Judėjos ir iš Užjordanio.

Kristaus pamokslas ant kalno.

a) palaiminimai.

V. Perskirimas. 1. Regėdamas gi Jezus minias, užėjo ant kalno, ir jam atsisėdus, atėjo prie jo jo mokytiniai⁶⁾. 2. Ir atvėręs savo burną, mokino juos⁷⁾, sakdamas: 3. Palaiminti neturtėliai dvasia⁸⁾, nes

¹⁾ Išganytojas taikinasi kalboje prie jų amato; jie turėjo tapti apaštalais, gelbėti dušias nuo prapulimo ir vesti į dangų. ²⁾ Galilieją pagonių. ³⁾ Gerą naujieną apie dangaus karalystę. ⁴⁾ Puolančia liga. ⁵⁾ Kraštas į rytus nuo Galiliejos marių su dešimčia miestų, kurių gyventojų daugumas buvo pagonys. ⁶⁾ Išrinktieji apaštalai. ⁷⁾ Ilgai tylėjęs, pradėjo kalbėti ir mokino mokytojus ir minią. ⁸⁾ Kurie išsižadėjo žemiškų turtų dėl Dievo meilės, arba neturi prie jų prisirišimo.

jų yra dangaus karalystė. 4. Palaiminti romūs, nes jie valdys žemę¹⁾. 5. Palaiminti verkiantis²⁾, nes jie bus nuraminti. 6. Palaiminti alkstantis ir trokštantis teisybės³⁾, nes jie bus pasotinti. 7. Palaiminti mielaširdingi, nes jie apturės mielaširdystę. 8. Palaiminti nekaltos širdies⁴⁾, nes jie Dievą regės. 9. Palaiminti ramybę darantis, nes sunumis Dievo bus vadinti. 10. Palaiminti persekijuojamus kenčiantis dėl teisybės⁵⁾, nes jų yra dangaus karalystė. 11. Palaiminti esate, kada piktožodžiaus jums, ir persekios jus, ir visą pikta kalbės prieš jus meluodamami dėl manęs⁶⁾.

12. Džiaugkitės ir linksminkites, nes jūsų užmokesnis yra gausus danguose; nes taip persekiojo pranašus, kurie buvo pirm jūsų.

b) Naujas Kristaus mokslas ir mokslas Senojo Įstatymo.

13. Jūs esate žemės druska⁷⁾: jei druska išdvoks, kuomi bus sudyta? niekam daugiau nedera, kaip idant butu laukan išmesta ir žmonių sumindžiota. 14. Jūs esate pasaulės šviesybė. Negali pasislėpti miestas ant kalno pastatytas, 15. nei uždega žiburį ir nestato jo po saiku, bet ant žibintuvo, idant šviestu visiems, kurie yra na-

1) Romūs-kantrūs ir nužemintos širdies. Žemę — gyvųjų, t. y. dangaus karalystę, kurios paveikslu yra prižadėtoji žemė — Palestina. 2) Kurie nuliusta, matydami visą svieto nedorybę. 3) Teisybė reiškia tobulą Dievo valios išpildymą. 4) Kurių širdis nusidėjimu nesutepta. 5) Palyg eil. 6. 6) Už tai, kad jūs manę mylėsite. 7) Druska užlaiko nuo supuvimo; todėl apaštalai ir mokytiniai, kaip druska, turi užlaikyti žemę, t. y. žemės gyventojus, nuo dvasiško supuvimo.

muose¹⁾. 16. Teip tešviečia jusų šviesybė žmonių akivaizdoje, idant matytų jusų gerus darbus ir garbintų jusų Tėvą, kurs yra danguose. 17. Nemislykite, jog atėjau išrišti²⁾ Įstatymą arba pranašus; neatėjau išrišti, bet išpildyti. 18. Nes ištiesų sakau jums: iki praeis³⁾ dangus ir žemė, viena jota⁴⁾, arba viena žymelė neatsimainys Įstatymę, iki viskas išsipildys. 19. Kas todėl išriš vieną iš tų mažiausių prisakymų ir mokins teip žmones, vadinsis mažiausiu dangaus karalystėje⁵⁾; kas gi darys ir mokins, tas didžiu vadinsis dangaus karalystėje. 20. Nes sakau jums: jog jei jusų teisybė nebus didesnė, kaip Rašte-mokytojų ir

pariziejų, neįeisite į dangaus karalystę. 21. Girdejote⁶⁾, jog yra pasakyta seniems: neužmušk; kas gi užmuš, kaltas bus sudo⁷⁾. 22. Aš gi sakau jums: jog kiekvienas, užsirustinęs ant savo brolio kaltas bus sudo. Kas gi pasakytų savo broliui: Raka — kaltas bus susirinkimo⁸⁾. Kas gi pasakytų: bepročiau, kaltas bus pragaro ugnies. 23. Todėl jei atnašauji tavo dovaną prie altoriaus ir tenai atsiminsi, jog tavo brolis turi ką prieš tavę, 24 palikk tavo dovaną prieš altorių, ir eik pirma susitaikinti su savo broliu, ir tuomet atėjęs atnašausi tavo dovaną. 25. Susitaikink greitai su savo priešininku iki su juomi esi kelyje⁹⁾,

1) Primena čionai Kristus apaštalams, idant šviestu žmonėms mokslu ir pavyzdžiu. 2) Išrišti — reiškia pašalinti, panaikinti. 3) Pražus. 4) Mažiausioji iš žydiškų raidžių. 5) Sudo dienoje bus didžiai pažemintas ir tarp mažiausių paskaitytas. 6) Skaitant sinagogoje. Palyg. Ex. XX, 13. 7) Kurs mirtimi nubaus. 8) Kurs mirtin apsudys. 9) Siame gyvenime.

idant kartais napaduotu | kunas būtų įmestas į
 tavęs priešininkas su- | pragarą. 30. Ir jei ta-
 džiai¹⁾), ir sudžia nepa- | vo dešinė ranka tavę
 duotu tavęs tarnui²⁾ ir | piktina, nukirsk ją ir
 nebutumei įmestas kalė- | mesk nuo savęs: nes
 jiman³⁾). 26. Ištiesų sa- | pridera tau, idant pra-
 kau tau: neišeisi iš ten, | žutu vienas iš tavo są-
 iki neatiduosi paskuti- | narių, neg visas tavo
 nio pinigėlio. 27. Gir- | kunas eitu į pragarą.
 dėjote, jog yra pasaky- | 31. Pasakyta gi yra:
 ta seniems: nesve- | kas norint apleistu savo
 timoteriausi⁴⁾). 28. Aš | moterį, teduoda jei atsi-
 gi sakau jums, jog kiek- | skirimo raštą⁸⁾). 32. Aš
 vienas veizis į moterį, | gi sakau jums, jog kiek-
 idant jos pageistu⁵⁾), jau | vienas apleidžias savo
 svetimoteriavo su ana | moterį, išėmus svetimot-
 savo širdyje. 29. Jei | terystės priežastį, daro,
 tat tavo dešinė akis | jog ji svetimoteriauja, ir
 tavę piktina⁶⁾), išlupk | kas vestų apleistąją, sve-
 ją ir mesk nuo savęs⁷⁾); | timoteriauja⁹⁾). 33. Tei-
 nes pridera tau, idant | pogi girdėjote, jog yra
 pražutu vienas iš tavo | pasakyta seniems:
 sąnarių, neg visas tavo | neprisieksi neteisiai, ati-

¹⁾ Kristui. ²⁾ Piktai dvasiai, kuri išpildys sudžios nutarimą. ³⁾ Į pragarą (šv. Augustinas); kiti supranta čionai čysčių (Ciprijonas, Ambrožiejus). ⁴⁾ Ex. XX, 14. ⁵⁾ Veizis su nedoru pageidimu. ⁶⁾ Yra priežastimi nusidėjimo. ⁷⁾ Greičiaus reikia sau akį išlupti, kaip nusidėti Dievui. ⁸⁾ Deuter. XXIV, 1. Kaip ženkla, jog ne ji pati pametė savo vyrą, ir kad galėtų už kito ištekti. ⁹⁾ Kristus padarė moterystės ryšį nesutraukiamu. Todėl Naujame Įstatyme negali vyras apleisti savo moters ir vesti kitos; nei moteris, vyro apleista, ištekti už kito. Gali vienog dėl labai svarbių priežasčių, duokim dėl svetimoterystės priežasties, persiskirti ir gyventi atskirai.

duosi gi tavo prisiegas Viešpačiui¹⁾. 34. Aš-gi sakau jums: idant visai nieprisiekinėtumet²⁾, nei per dangų, nes yra Dievo sostas, 35. nei per žemę, nes yra Jo pakojų; nei per Jerozolimą, nes yra miestas didžio karaliaus; 36. nei per tavo galvą prisieksi, nes negali nei vieno plauko padaryti baltu, arba juodu. 37. Tebuna jusų šneka: teip, teip, ne, ne; o kas daugiau neg tai yra, nuo pikto yra³⁾. 38. Girdėjote, jog yra pasakyta: akį už akį ir dantį už dantį. 39. Aš gi sakau jums, idant nesipriešintumėt piktamui⁴⁾, bet jei kas užgautu tavę į dešinį tavo skruostą, atkreipk jam ir antrą, 40. ir norinčiam sudytisi su tavim ir atimti tavo rubą, paleisk jam ir sermėgą. 41. Ir kas nors priverstu tavę ant tukstančio žingsnių⁵⁾, eik su juomi ir kitu-du. 42. Kurs prašo tavęs, duok jam; ir nuo norinčio pasiskolinti nuo tavęs nesitrauk. 43. Girdėjote, jog yra pasakyta: mylėsi savo artimą ir neapkėsi savo priešo. 44. Aš gi sakau jums: mylėkite jusų priešus, gerai darykite tiems kurie jusų neapkenčia, ir melskites už persekiojančius ir jusų šlovę plėšančius, 45 idant butumėt sunūs jusų Tėvo⁶⁾, esančio danguose, kurs daro, jog Jo saulė už-

¹⁾ Išpildysi, ką tu prieš Dievą prižadėjai. ²⁾ Neužgina tais žodžiais Išganytojas visai prisiekti, bet gina prisiegas be reikalo. Žydai užgindavo tikrai neteisias prisiegas; prisiekti per sutvėrimus nebuvo pas juos nusidėjimu. ³⁾ Nes paeina iš negero papratimo ir palinkimo prie melo. ⁴⁾ Augščiauysis laipsnis tobulumo — yra nesipriešinti piktadariams; Kristus trokšta, idant jį turētu mokytiniai, bet butinai nereikalauja. ⁵⁾ Eiti su juomi. ⁶⁾ Idant butumėt panašūs, kaip sunūs, į dangiškąjį Tėvą.

teka ant gerų ir piktų, ir leidžia lietui lyti ant teisiųjų ir neteisiųjų.

46. Nes jei mylite jus mylinčius, kokį turėsite užmokesnį? ar-gi ir muitininkai to nedaro¹⁾?

47. Ir jei pasveikinsite tikrai savo brolius, ką daugiau darote? ar-gi ir pagonis to nedaro²⁾?

48. Bukite tat tobuli, kaip ir jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas.

c, Reikia saugotisi veidmainystės, visupirma duodant almužną.

VI. Ierskirimas. 1. Dabokitės, kad jūsų teisybės nedarytumėt prieš žmones, idant butumėt

jų matomi; nes kitaip neturėsite užmokesnio pas jūsų Tėvą, kurs yra danguose. 2. Todėl duodamas almužną netriubyk³⁾ prieš save, kaip daro veidmainiai⁴⁾ sinagogose ir ant gatvių, idant butų žmonių gerbiami. Ištiesų sakau jums: apturėjo savo užmokesnį⁵⁾. 3. Tau gi darant almužną, tenežino tavo kairė, ką daro tavo dešinė; 4. idant butu tavo almužna paslapyje; ir tavo Tėvas, kurs mato paslapyje, atiduos tau⁶⁾.

d, Kaip reikia melstis.

5. Ir kada meldžiatėsi, nebukite kaip veidmainiai, kurie mėgsta mel-

¹⁾ Muitininkai buvo žmonės rymiečių pastatyti, renkantįs muitą. Žydai jų baisiai nekenė; ir nors buvo nekartą tie muitininkai iš pačių žydų, vienog skaitydavosi didžiausiais nusidėjeliais ir lygiais pagonims. ²⁾ Kristaus mokytiniai daugiau ir geriaus turi daryti už muitininkus ir pagonis; jie turi sekti ne muitininkų ir pagonių pavyzdį, bet Dievo. ³⁾ Nesigirk savo gerais dardais. ⁴⁾ Veidmainiu yra tas, kurs nori pasirodyti geresniu, neg yra ir neg rupinasi tapti. ⁵⁾ Užmokesnį ne nuo Dievo, bet savo, t. y. tokį, kokio jieškojo. ⁶⁾ Kurs mato paslėptiausius dalykus duos tau užmokesnį.

stisi stovėdami sinagogo-
se ir gatvių kertėse,
idant butu žmonių mato-
mi. Ištiesų sakau jums: at-
siėmė savo užmokesnį. 6.
Tu-gi, kada melsiesi, įeik
į savo kambarį ir du-
ris uždare¹⁾, melsk savo
Tėvą paslapčiai, ir tavo
Tėvas, kurs mato paslap-
tyje, atiduos tau. 7. Mels-
damės gi nekalbėkite
daug²⁾, kaip pagonis;
nes jie dumoja, jog sa-
vo daugkalbėjime bus iš-
klaudyti. 8. Nebukite
jiems panašūs, nes žino
jūsų Tėvas, ko jums rei-
kia, pirm' negu Jo pra-
šote. 9. Todėl teip jūs
melsitės: Tėve mūsų,
kursai esi danguose,
šveskis vardas tavo. 10.
Ateik karalystė tavo.
Buk valia tavo, kaip
danguje ir ant žemės.
11. Duonos mūsų visų

dienų duok mums šian-
dieną. 12. Ir atleisk
mums kalčias mūsų, kaip
ir mes atleidžiame sa-
viems kaltiems. 13. Ir
nevesk mus į pagundi-
nimą³⁾, bet gelbėk mus
nuo pikto. Amen. 14.
Nes jei atleisite žmonėms
jų nusidėjimus, atleis ir
jums jūsų dangiškasis
Tėvas jūsų nusidėjimus.
15. Jeigu neatleisite
žmonėms, nei jūsų Tė-
vas neatleis jums jūsų
nusidėjimų.

e, Kaip reikia pasnin- kauti.

16. Kada gi pasnin-
kaujate, nebukite kaip
veidmainiai nuliudę: nes
iškreipia savo veidus⁴⁾,
idant pasirodytu žmo-
nėms pasninkaujančiais.
Ištiesų sakau jums, jog

¹⁾ Nėgina tais žodžiais viešos maldos, bet paliepia turėti visuomet gerą intenciją garbinti Dievą. ²⁾ Ne ilgos maldos yra užgintos tais žodžiais, bet maldos lupomis tiktai kalba-
mos, be širdies pakelimo prie Dievo. ³⁾ Duok mums mylistą
reikalingą pagundų pergalėjimui. ⁴⁾ Idant iš veido galima
butu pažinti, jog pasninkauja.

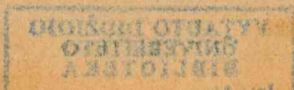
atsiėmė savo užmokesnį. 17. Tu-gi, kada pasninkauji, patepk savo galvą ir nuprausk savo veidą¹⁾, 18. idant nesirodytumei žmonėms pasninkaujančiu, bet tavo Tėvui, kurs yra paslapyje. Ir tavo Tėvas, kurs mato paslapyje, atiduos tau.

f, Turtai reikia rinkti dėl dangaus, saugotisi gi žemiškų rūpesnių.

19. Nerinkkite sau turtų ant žemės, kur rudis ir kandis gadina, ir kur vagis iškasa ir išvagia. 20. Rinkkite gi sau turtus danguje, kur nei rudis, nei kandis negadina ir kur vagis ne-

iškasa ir neišvagia. 21. Nes kamė yra tavo turtas, tenai yra ir tavo širdis. 22. Žiburys tavo kuno yra tavo akis. Jei tavo akis bus tikra, visas tavo kunas bus šviesus²⁾. 23. Jeigu tavo akis bus netikusi, visas tavo kunas bus tamsus. Todėl jei šviesa, tavyje esančioji³⁾, yra tamsybė, kaip gi didi bus pati tamsybė⁴⁾. 24. Niekas negali tarnauti dviem ponam⁵⁾, nes arba vieno neapkęs ir kitą mylės; arba vieno laikysis ir antrą paniekins. Negalite Dievui tarnauti ir Mamonai⁶⁾. 25. Todėl sakau jums: nesirupinkite apie savo gyvastį⁷⁾,

¹⁾ Patepti galvą aliejumi, nusiprausti veidą, buvo pas žydus ženklų linksmybės. ²⁾ Kaip žiburys apšviečia ir parodo kelią patamsyje, taip akis parodo kunui visus dalykus, todėl ir vadinosi kuno žiburiu. Jei akis yra tikros, skaisčios ir sveikos, neapvilktos kokių nors nesveikumu, tada jos parodo kunui visus dalykus tokiais, kokiais jie yra; todėl duoda visam kunui tikrą šviesą (akis čionai reiškia širdį). ³⁾ Kuri yra duota tau, idant tavę apšviestu. ⁴⁾ Širdis, kurioje aptemo tikėjimo ir mylistos šviesa, nepadarys nei jokio gero darbo dėl Dievo. ⁵⁾ Teisybei ir melui; dorybei ir nusidėjimui. ⁶⁾ Turtams. ⁷⁾ Nesirupinkite per daug apie savo gyvasties užlaikymą.

ką valgysite, nei apie savo kuną, kuo apsidengsite. Argi gyvastis ne daugiau verta, kaip valgis, ir kunas, kaip apdaras.¹⁾ 26. Žvilgtėkite į dangaus paukščius, jog nei sėja, nei pjauna, nei į kluonus krauna, ir jūsų dangiškas Tėvas peni juos. Argi jus n'esate daugiau verti už anuos. 27. Kas gi iš jūsų rupindamosi gali pridėti prie savo ugio vieną uolaktį²⁾? 28. Ir ko rupinatėsi apie apdarus? Prisiveizėkite lauko lelijoms, kaip auga: nesidarbuoja, nei verpia. 29. Sakau gi jums, jog nei Saliamonas visoje savo šlovėje nebuvo apvilktas kaip viena iš jų. 30. Jeigu lauko žolė, kuri šiandien yra, ir rytoj bus į pe-

čią įmesta, Dievas teip apvelka, kaipgi labjaus jus, mažatikiai. 31. Nesirupinkite todėl, sakydami: ką valgysime, arba ką gersime, arba kuo apsidengsime! 32. Nes viso to pagonis jiesko³⁾. Nes žino jūsų Tėvas, jodgei to viso reikalaujate. 33. Jieskokite todėl pirmiaus karalystės Dievo ir Jo teisybės; ir vis tai bus jums priduota. 34. Nesirupinkite todėl apie rytdieną. Nes rytdiena rupinsisi pati apie save. Pakanka dienai savo vargas.

g. Apie pasudijimą, apie malda, angštus dangaus vartus, neteisingus pranašus, klausančius ir neklausančius Kristaus žodžio.

VII. Perskirimas: 1.

¹⁾ Dievas, kurs davė mums gyvastį, duos visa kas yra reikalinga jos užlaikymui. ²⁾ Jei žmogus, nors labjausiai rupintusi, negali padidinti savo ugio, nes tai nuo Dievo priguli, todėl nėra ko per daug rupintis ir apie kitus dalykus, kunui reikalingus, nes suteiks juos Dievo Apveizda. ³⁾ Per daug rūpestingai jiesko, netikėdami Dievo Apveizdai.

Nesudykite¹⁾, idant ne-
butumėte sudyti. 2. Nes
koku sudu sudysite,
busite sudyti²⁾. Ir ko-
kiu saiku seikėsite, bus
jums atseikėta. 3. Kam-
gi tu matai krislą akyje
savo brolio³⁾ ir rąsto⁴⁾
savo akyje nematai? 4.
Arba kaip sakai savo
broliui: Leisk, išmesiu
krislą iš tavo akies; o
štai rąstas yra tavo aky-
je. 5. Veidmainy! išmesk
pirma rąstą iš savo akies,
ir tuomet matysi, kaip
išmesti krislą iš akies
tavo brolio. 6. Neduo-
kite švento šunims, nei
meskite jūsų perlas prieš
kiaules⁵⁾, kad kartais ne-
sumindžiotu jų savo ko-
jomis ir atsigręžusios ne-
sudraskytu jūsų. 7. Pra-
šykite ir bus jums duo-

ta⁶⁾; jieškokite ir rasite;
belskite ir bus jums ati-
daryta. 8. Nes kiekvie-
nas, kurs prašo, gauna;
ir kurs jieško, randa; ir
beldžiančiam bus atida-
ryta. 9. Arba kas yra
iš jūsų žmogus, kurį jei
jo sunus prašytu duonos,
nejaugi paduos jam ak-
menį? 10. Arba jei pra-
šytu žuvies, nejaugi pa-
duos jam žaltį? 11. To-
dėl, jei jūs budami pik-
tais, mokate geras do-
vanas duoti savo vai-
kams, kaip gi labjaus
jūsų Tėvas, kurs yra
danguose, suteiks gery-
bes jo prašantiems. 12.
Vis tat, ko tiktai norite,
kad jums darytu žmo-
nės, ir jūs darykite jiems.
Nes tai yra Įstatymas ir
Pranašai. 13. Įeikite

¹⁾ Be reikalo ir be pamato. ²⁾ Jei jūs esate mielaširdingi sudžios savo artimams, ir jums bus Dievas mielaširdingas sudžia; ir priešingai. ³⁾ Mažiausią kalčią savo brolio. ⁴⁾ Didžiausio savo nusidėjimo. ⁵⁾ Kas yra pašvęstas, arba kas pašvenčia žmones, tai vadinasi šventu, kaip va: sakramentai, Dievo žodis ir t.t. Žodis — perla reiškia čionai gražumą ir verčią. Šunimis ir kiaulėmis pavadinti nedori žmonės, kurių kalbos panašios yra šunų lojimui ir kurie, kaip kiaulės, yra pasinėrę nusidėjimų dumblyuose. ⁶⁾ Jei jūsų prašymas sutiks su Dievo valia.

per angštus vartus¹⁾, nes platūs vartai tr platūs yra kelias, kurs veda prapultin, ir daug yra, kurie per anuos įeina. 14. Kaip-gi angšti vartai ir siauras yra kelias, vedas į gyvenimą, ir mažai yra randančių jų jį. 15. Saugokitės netikrų pranašų²⁾, kurie ateina pas jus avių rubuose, viduj' gi yra vilkais plėšikais. 16. Iš jų vaisių³⁾ pažinsite juos. Argi renka kas nuo erškėčių vinuoges, arba nuo usnių figas? 17. Teip kiekvienas geras medis išduoda gerus vaisius; blogas gi medis išduoda blogus vaisius. 18. Negali geras medis išduoti blogų vaisių, nei blogas medis išduoti gerus vaisius. 19. Kiekvienas medis, neišduodas gero vaisiaus, bus

iškirstas ir į ugnį įmestas. 20. Todėl iš jų vaisių pažinsite juos. 21. Ne kiekvienas, kurs man sako: Viešpatie, Viešpatie, įeis dangaus karalystėn; bet kurs daro valią mano Tėvo, kurs yra danguose, tas įeis į dangaus karalystę.⁴⁾ 22. Daug sakys anoje dienoje⁵⁾: Viešpatie, Viešpatie, argi nepranašavome tavo vardu ir neišmetinėjome tavo vardu velnių ir nedarėme tavo vardu daug stebuklų? 23. Ir tuomet išpažinsiu jiems: jog niekuomet nepažinau jūsų: atstokite nuo manęs, kurie piktą darate. 24. Todėl kiekvienas, kurs girdi šiuos mano žodžius ir daro juos, bus prilygintas išmintingam vyrui, kurs pastatė savo namus ant uolos. 25. Ir nulijo lie-

¹⁾ Angšti vartai, per kuriuos reikia įeiti į dangaus karalystę yra Dievo prisakymai. ²⁾ Kurie nėra Dievo siųsti ir platina klaidingą mokslą, nors iškarto rodosi nekalčiausiais. ³⁾ Iš jų darbų ir jų gyvenimo. ⁴⁾ Negana yra tikėti, reikia dar daryti gerus darbus. ⁵⁾ Sudo dienoje.

tus ir užtvino upės ir papūtė vėjai ir užpuolė ant anų namų ir nesusgriuvo, nes ant uolos buvo pastatyti. 26. Ir kiekvienas, kurs girdi šiuos mano žodžius ir nepildo anų, panašus bus vyrui bepročiui, kurs pastatė savo namus ant smėlio. Ir nulijo lietus, ir užtvino upės, ir putė vėjai ir užpuolė ant anų namų, ir sugriuvo, ir jų griuvinas buvo didis. 28. Ir nusidavė, kada pabaigė Jezus šiuos žodžius, stebėjosi minios iš jo mokslo. 29. Nes mokino juos kaip galėturiš¹⁾, ir ne kaip Raštemokytieji ir pariziejai²⁾.

Raupsuotojo išgydymas.

VIII. Perskirimas. 1.

Jam gi nužengiant nuo kalno, sekė jį didžios minios. 2. Ir štai raupsuotas³⁾ atėjęs pagarbinu jį⁴⁾, tardamas: Viešpatie, jei nori, gali mane apcystyti. 3. Ir ištiesęs Jezus ranką, prisilietė jo⁵⁾, tardamas: Noriu, būk apcystytas. Ir tuojau buvo išgydyti jo raupsai. 4. Ir tarė jam Jezus: Veizėk, idant niekam nesakytumei⁶⁾, bet eik, pasirodyk kunigui ir atiduok dovaną, kurią paliepė Maižiešius, jiems ant liudijimo.

Šimtininko tarno išgydymas.

5. Įeinant gi jam į Kaparnaumą, priėjo prie

¹⁾ Mokino juos savo vardu, pildydamas tą ką sakė ir mokslą stebuklais patvirtindamas. ²⁾ Kurie tikrai pritaikindavo Įstatymo paliepinimus atskiruose atsitikimuose. ³⁾ Sergąs baisia limpančia liga — raupsais (lotin. lepra), kurioje žmogus gyvas bebudamas pradeda puti. ⁴⁾ Kaip Dievą, puldamas jam po kojų. ⁵⁾ Čionai pasirodė dieviška galybė žmogiško Jezaus kuno. ⁶⁾ Prieš pasirodymą kunigams, kurie turėjo priedermę (Lev. XVI. 2) ištyrti ir liudyti apie išgijimą raupsuoto, teipogi priimti įsakytą dovaną aukai.

jo šimtininkas¹⁾, prašydamas jį, 6. ir sakydamas: Viešpatie, mano tarnas guli namie stabu ištiktas ir didžiai kenčia. 7. Ir tarė jam Jezus: Aš ateisiu ir išgydysiu jį. 8. Ir atsakydamas šimtininkas tarė: Viešpatie, n'esmi vertas, idant įeitumei po mano stogu, bet ištark tik tai žodį, ir išgys mano tarnas. 9. Nes ir aš esmi žmogus po valdžia pastatytas, turįs po savim kareivius; ir sakau šiam: eik ir eina; ir kitam: ateik ir ateina; ir savo tarnui: daryk tai, ir daro. 10. Girdėdamas gi Jezus, stebėjosi ir einantiems paskui save tarė: Ištiesų sakau jums, neradau teip didžio tikė-

jimo Izraeliuje²⁾. 11. Sakau gi jums, jog daug nuo rytų ir vakarų ateis ir sėsis dangaus karalystėje su Abraomu, Izaoku ir Jokubu³⁾. 12. Sunų gi karalystės⁴⁾ bus išmesti į tamsias tamsybes⁵⁾; tenai bus verksmas ir dantų griežimas. 13. Ir tarė Jezus šimtininkui: Eik ir kaip įtikėjai, tebuna tau. Ir išgijo tarnas anoje valandoje.

Išgydymas Petro uošvės ir velnio apsėstųjų.

14. Ir atėjęs Jezus į Petro namus⁶⁾, išvydo jo uošvę gulincią ir drугiu krečiamą. 15. Ir prisilietė jos rankos, ir pametė ją drugys, ir atsikėlė ir tarnavo jiems.

¹⁾ Perdėtinis ant šimto kareivių, — pagonis. ²⁾ Nepalygina čionai Išganytojas šimtininko tikėjimo su tikėjimu išrinktųjų ypatų, bet su tikėjimu žydų abelnai. ³⁾ Žydai nepriimdavo pagonių į savo draugystę ir niekuomet nesėdavo su jais prie vieno stalo. Kristus gi mokina, jog pagonis sėdės dangaus karalystėje su patrijarkais. ⁴⁾ Žydai, kurie pirmieji buvo pavadinti į dangaus karalystę. ⁵⁾ Tamsiausios tamsybės, arba viršutinės — vadinasi pragaras. ⁶⁾ Kurie buvo mieste, vadinamame Betsaida, netoli Kaparnaumo.

16. Vakarui gi užėjus, atvedė prie jo daugelį velniais apsėstųjų, ir išmetinėjo dvasias žodžiu, ir išgydė visus ligonis; 17. idant išsipildytu, kas yra pasakyta per Izaiją pranašą, tariantį: Jis mūsų negalės priėmė ir mūsų ligas nešiojo.

Ko reikia, idant sekti Jėzų.

18. Regėdamas gi Jezus didžias minias aplink savę, liepė persiirti už marių¹⁾. 19. Ir priėjęs vienas Rašte-mokyтasis, tarė jam: Seksiu tavę, kur tiktai eisi. 20. Ir sako jam Jezus: Lapės turi urvus, ir dangaus paukščiai lizdus, Sunus

gi žmogaus neturi kur galvos priglausti²⁾. 21. Kitas gi iš jo mokytinių tarė jam: Viešpatie, pavelyk man pirma eiti ir palaidoti savo tėvą. 22. Jezus gi tarė jam: Eik paskui mane; ir palikk numirusiems laidoti jų numirelius³⁾.

Audra nutildyta.

23. Ir jam į laivą įeinant, sekė jį jo mokytiniai. 24. Ir štai didis sujudimas radosi ant marių⁴⁾, teip jog laivas buvo aplietas vilnimis; jis gi miegojo. 25. Ir priėjo prie jo jo mokytiniai ir pažadino jį sakydami: Viešpatie, gelbėk mus, žuname. 26 Ir sako jiems Jezus: Dėlko

¹⁾ Persiirti ant kito kranto ežero Genezareto, vadinamo teipogi mariomis. ²⁾ Kas nori Kristų sekti, turi viso išsižadėti, kaip pats Kristus. Tas gi Rašte-mokyтasis jieškojo garbės ir turtų, todėl ir negalėjo tapti Kristaus mokytiniu. Sunus žmogaus, t. y. Mesijas, kurs budamas Dievu tapo žmogumi, užgimdamas iš Marijos. ³⁾ Tegul kiti rupinasi žemiškais dalykais, tu gi pakelk savo širdį prie dangiškųjų; visko reikia išsižadėti, idant gerai Dievui tarnauti. Mielasirdingas darbas palaidojimo mažesnės yra vertės Dievo akyse, kaip apsakojimas Evangelijos. ⁴⁾ Nes netikėtai kilo audra.

baikštus esate, mažatiki¹⁾. Tuomet atsikėles, sudraudė vėjus ir marias, ir tapo didi tylą. 27. Žmonės gi stebėjosi, sakydami: Koksai yra tas, jog vėjai ir marios jo klauso?

Velniams leista įeiti į kiaules.

28. Ir kad persiirė į anapus marių į Gerazėnų šalį, sutiko jį du velnių-apsėstuojų, iš kapų išėjusių²⁾, labai smarkiu, teip jog niekas negalėjo praeiti anuo keliu. 29. Ir štai šaukė, sakydami: Kas mums ir

tau, Jezau, Sunau Dievo Atėjai čionai pirm laiko mus varginti³⁾. 30. Buvo gi netoli jų didis kiaulių buris ant ganyklės. 31. O velniai prašė jo, sakydami: Jei išvarai mus iš čionai, leisk mus į kiaulių burį. 32. Ir tarė jiems: Eikite⁴⁾. Išėję gi jie, įėjo į kiaules, ir štai visas kiaulių buris⁵⁾ umai įsimetė nuo kranto į marias ir nugaišo vandenyje. 33. Piemenis gi pabėgo ir atėję į miestą visa apsakė, ir apie tuos, kurie buvo velnių apsėsti. 34. Ir štai visas miestas išėjo prieš Je-

¹⁾ Apaštalai tiki, jog Jezus gali juos išgelbėti nuo praužimo, bet tas tikėjimas yra mažas, nes jie žadina Kristų iš miego, spėdami jog jis per miegą nesirupina jais. ²⁾ Žydų kapai budavo gana toli už miesto. Laidodavo ne į žemę, bet statydavo mažus namelius, kuriuose tilpdavo kelios ypotos, arba iškaldavo uoloje tokius namelius. ³⁾ Piktos dvasios išpažįsta, jog Jezus yra Sunumi Dievo. Žino jos, jog labiausiai bus vargintos sudo dienoje; prieš tą dieną nori dar varginti žmones ir nenori išeiti iš tų, kurie kliuvo į jų galę. ⁴⁾ Kristus yra Viešpačiu visų dalykų, todėl galėjo su kiaulėmis padaryti, ką tiktai norėjo. ⁵⁾ Buvo tame buryje, kaip škaitome pas Morkų (V. 13.) apie 2000 kiaulių. Iš to pasirodo, kokia daugybė piktų dvasių gali apsėsti vieną žmogų.

zų ir pamatę jį meldė, idant atsitolintu nuo jų ribų.

Stabu ištiktojo išgydymas.

IX. Perskirimas. 1. Ir ižengęs laivan persiirė¹⁾ ir atėjo į savą miestą²⁾. 2. Ir štai atnešė jam stabu ištiktąjį, gulintį ant lovos. Ir regėdamas Jezus jų tikėjimą³⁾, tarė stabu ištiktamjam: Turėk viltį, sunau, atsileidžia tau tavo nusidėjimai. 3. Ir štai kai-kurie Rašte-mokytieji tarė savyje: Tas piktžodžiauja prieš Dievą. 4. Ir matydamas Jezus jų mislis⁴⁾, tarė: Kodėl dumojate piktą savo širdyse? 5. Kas yra lengviaus ištarti: atsileidžia tau tavo nusidėjimai, ar pasakyti,

kelkis ir vaikščiok? 6. Idant gi žinotumėte, jog Sunus žmogaus turi ant žemės galybę atleisti nusidėjimus, tuomet tarė stabu ištiktamjam: Kelkis, imk savo lovą ir eik į savo namus! 7. Ir atsikėlė ir ėjo į savo namus. 8. Matydamos gi minios bijojosi⁵⁾, ir garbino Dievą, kurs davė žmonėms tokią galybę.

Mateušo pašaukimas.

9. Ir eidamas iš tenai Jezus, išvydo žmogų, sėdintį prie muito, vardu Mateušą⁶⁾. Ir tarė jam: eik paskui mane. Ir atsikėlęs, ėjo paskui jį.

Atsakymas pariziejams.

10. Ir atsitiko, jam atsisėdus namuose⁷⁾ už stalo, štai daug muiti-

¹⁾ Ant kito kranto ežero Genezareto. ²⁾ Į Kaparnaumą.

³⁾ Tikėjimą tų, kurie atnešė, ir paties ligonies. ⁴⁾ Vienas Dievas tegali žinoti žmogaus mislis, todėl parodo čionai išganytojas, jog jis yra Dievas. ⁵⁾ Graik. tekste stebėjosi.

⁶⁾ Kurs vadinosi teipogi Levi. Atsitiko tai mieste — Kaparnaume. ⁷⁾ Namuose Mateušo.

ninkų ir nusidėjelių¹⁾ atėję sėdėjo su Jezumi ir jo mokytiniais. 11. Ir matydami pariziejai, tarė jo mokytiniais: Kodėl jūsų Mokytojas valgo su muitininkais ir nusidėjeliais? 12. Bet Jezus, išgirdęs tarė: Sveikiems nereikia gydytojo, bet ligonims²⁾. 13. Eidami gi mokinkitės, kas yra: mielaširdystės noriu, o ne aukos³⁾, nes neatėjau vadinti teisiųjų, bet nusidėjelių. 14. Tuomet atėjo pas jį Jono mokiniai⁴⁾, sakydami: Kodėl mes ir pariziejai tankiai pasninkaujame; tavo gi mokiniai ne-

pasninkauja. 15. Ir tarė jiems Jezus: Ar gi gali buti nuliudę sunus jaunikio⁵⁾, iki su jais yra jaunikis? Ateis gi dienos, kad bus nuo jų atimtas jaunikis⁶⁾, ir jie tuomet pasninkaus⁷⁾. 16. Niekas gi nededa lopo naujos gelumbės ant palaikio rubo. Nes atplėšia nuo rubo jo pilnumą ir esti didesnis perplyšimas⁸⁾. 17. Nei pilia jauną vyną į senus indus; nes kitaip plyšta indai, ir vynas išteka, ir indai genda. Bet jauną vyną pilia į naujus indus ir abeji užsilaiko⁹⁾.

¹⁾ Muitininkų nekenė žydai užtat, kad jie rinkdavo ry-
miečiams duoklę. Nusidėjeliais vadino žydai visus, kurie ne-
užlaikydavo kokių nors apeigų arba papročių. ²⁾ Gydytojas,
kurs lankyti tiktai sveikus, butu vertas papeikimo. ³⁾ Palyg.
Oz. VI. 6. ⁴⁾ Jono Krikštytojo mokiniai, prikalbėti ir pā-
mokinti pariziejų. ⁵⁾ Jaunikiu, čionai paminėtu, yra Kristus;
jo sunumis — apaštalai. ⁶⁾ Kada numirs ant kryžiaus. ⁷⁾ Bus
nuliudę. ⁸⁾ Naujas lopus prisiutas prie palaikio rubo lengvai
atplyšta, padarydamas didesnę skylę, nekaip buvo prieš su-
siuvimą. ⁹⁾ Tais prilyginimais parodo Išganytojas, jog Sena-
sis Įstatymas apreikštas per Mažiesių nebus užlaikytas, bet
bus duotas Naujas, kurio vienog nepriims pariziejai, nes jie
yra palaikiu rubu ir senais indais.

Išgydymas moteriškės kraujo pludimu sergančiosios.

18. Jam tai jiems šnekant, štai vienas vyresnysis¹⁾ priėjo ir pagarbino jį, sakydamas: Viešpatie, mano duktė ką tik numirė, bet ateik, uždėk ant jos savo ranką ir atgys. 19. Ir atsikėlęs Jėzus ėjo paskui jį su savo mokytiniais. 20. Ir štai moteriškė, kuri dvyliką metų kentėjo kraujo pludimą, priėjo iš užpakalio²⁾ ir prisilietė jo rubo krašto. 21. Nes kalbėjo savyje: jei tik prisilietėčiau jo rubo, busiu sveika. 22. Bet Jėzus, atsigręžęs ir matydamas ją tarė: Tūrėk viltį, duktė; tavo tikėjimas tavę išgelbėjo. Ir pasveiko moteriškė nuo anos valandos.

Prikėlimas iš numirusių Jairo dukters.

23. Ir atėjęs Jėzus į vyresniojo namus ir pamatęs vamzdininkus ir minią, tranksmą darančią³⁾, tarė: 24. Atstokite, nes nemirė mergaitė, bet miega⁴⁾. Ir jie išjuokė jį: 25. Ir kad buvo išvartyta minia, įėjo Jėzus ir paėmė jos ranką; ir atsikėlė mergaitė. 26. Ir išėjo tas garsas po visą aną žemę⁵⁾.

Dviejų aklų išgydymas.

27. Ir išėjus iš tenai Jezui sekė jį du aklu, šaukdamu ir sakydamu: Susimilk ant mūsų Sunau Dovid⁶⁾. 28. Kada gi jis įėjo į namus, atėjo prie jo aklieji. Ir tarė jiems Jėzus: Ar tikite, jog galiu jums tai pa-

¹⁾ Vardu Jairas (Luk.) ²⁾ Iš didžio nusižeminimo. ³⁾ Kuri pagal žydų paprotį turėjo apraudoti numirėlį. ⁴⁾ Mergaitę vadina miegančia, nes užmanė prikelti iš numirusių, kaip žmonės prikelia miegantį iš miego. ⁵⁾ Po visą žydų žemę. ⁶⁾ Tuo vardu vadina Mesiją, nes jis turėjo būti iš Dovid giminės.

daryti? Sako jam: Ir labai, Viešpatie! 29. Tada prisilietė jo jų akių, sakydamas: Tebuna jums pagal jūsų tikėjimą. 30. Ir atsivėrė jų akys, ir uždraudė jiems Jezus, sakydamas: Veizėkite, kad kas nežinotų¹⁾. 31. Jie gi išėję, garsino jį po visą aną žemę.

Nebylio – velnio išvarymas.

32. O aniems išėjus, štai atvedė pas jį žmogų nebylį, velnio apsėstą²⁾. 33. Ir velniui išvartam esant, prakalbėjo nebylis, ir stebėjosi minios, sakydamos: To niekuomet neregėta Izraeliuje. 34. Pariziejai gi sakė: Per velnių vyriausiją³⁾ išvaro velnius.

Apsti pjutis.

35. Ir apvaikščiojo

Jezus visus miestus ir miestelius, mokindamas jų sinagogose ir apsakindamas Evangeliją karalystės⁴⁾ ir gydydamas visokią ligą ir visokią negalę. 36. Regėdamas gi minias, gailėjosi jų, nes buvo suvargusios ir gulinčios⁵⁾, kaip avys, neturinčios piemens. 37. Tuomet tarė savo mokytiniams: Pjutis, tiesa, didi, bet maža darbininkų⁶⁾, 38. melskite tatai pjuties viešpatį, kad atsiųstu darbininkus ant savo pjuties.

Apaštalų vardai.

X. *Perskirimas.* 1. Ir suvadinęs dvyliką savo mokytinių davė jiems galybę ant nečystų dvasių, idant jas išvartytų, ir gydytu visokią ligą

¹⁾ Užgina apsakoti, nenorėdamas padidinti pariziejų neapykantą. ²⁾ Pikta dvasia darė tą žmogų nebyliu. ³⁾ T. y. valdžia ir vardu vyriausiojo iš velnių, Beelzebubo. ⁴⁾ Apie dangaus karalystę. ⁵⁾ Išklydusios, pamestos be jokios priežiūros. ⁶⁾ Daug yra žmonių, trokštančių Kristaus mokslo, bet mažai apsakintojų.

ir visokią negalę. 2. Dvylikos gi apaštalų¹⁾ šie yra vardai: Pirmasis Simonas, vadinamas Petru²⁾, ir Andriejus, jo brolis; 3. Jokubas Zebediejaus sunus ir Jonas, jo brolis; Pilypas ir Baltramiejus. Tamošius ir Mateušas muitininkas; Jokubas Alpiejaus sunus ir Tadeušas; 4. Simonas Kananietis ir Judas (Judošius) Iskarijotas, kursai ir išdavė jį.

Kristus siunčia apaštalus apsakinėti žydams Evangeliją ir duoda jiems įvairius pamokumus.

5. Tuos dvyliką išsiuntė Jezus, įsakydamas jiems ir tardamas:

Ant kelio pagonių neikite ir į Samaritonų miestus neužeikite³⁾, 6. bet geriaus eikite prie avių, pražuvusių iš Izraeliaus namų. 7. Eidami gi apsakokite, tardami, jog prisiartino dangaus karalystė. 8. Ligonis gydykite, numirėlius prikelkite, raupsuotus apčystykite, velnius išvarykite. Dovanai gavote, dovanai duokite. 9. Neturėkite savo čeresluose⁴⁾ aukso, nei sidabro, nei pinigų, 10. nei maišelio⁵⁾ kelyje, nei dviejų rubų, nei kurpių, nei lazdos; nes vertas yra darbininkas savo valgio⁶⁾. 11. Į kurią gi norint miestą, ar miestelį įeisite, klauskite, kas aname yra ver-

¹⁾ Apaštalas iš graikiško reiškia — pasiuntinis. ²⁾ Kurs paskiaus gavo vardą Petro. ³⁾ Užgina Išganytojas eiti keliu, vedančiu pas pagonis ir užėti pas Samaritonus, kurie mažai skirėsi nuo pagonių, nes Evangelija visųpirma turėjo būti apsakinėjama žydams. ⁴⁾ Seniaus budami kelionėje brangius daiktus ir pinigus laikydavo plačiose juostose, čereslais vadinamose. ⁵⁾ Paviržiui sudėti kelionėje. ⁶⁾ Nes tie, kuriems apsakysite Evangeliją, turi duoti jums užlaikymą.

tas¹⁾; ir tenai pasilikkite, iki neišeisite. 12. Įeidami gi į namus, pasveikinkite juos, sakydami: ramybė tiems namams. 13. Ir jeigu bus anie namai verti, ateis ant jų jūsų ramybė²⁾; jeigu nebus verti, jūsų ramybė sugrįš pas jus. 14. Ir kas norint nepriimtu jūsų, nei klausytu jūsų kalbos, išeidami laukan iš namų arba iš miesto, nukratykite nuo savo kojų dulkes. 15. Ištiesų sakau jums: lengviaus bus sodomiečių ir gomoriečių žemei sudo dienoje, nekaip anam miestui. 16. Štai aš siunčiu jus, kaip avis tarp vilkų. Bukite tautai protingi³⁾; kaip žalčiai ir prasti, kaip bandžiai. 17. Saugoki-

tės gi žmonių⁴⁾. Nes išduos jus į susirinkimus⁵⁾, ir savo sinagogose plaks jus; 18. ir busite vedžioti pas vyresniusius ir pas karalius dėl manęs liudijimo dėlei jiems ir pagonims. 19. Kada gi išduos jus, nedumokite, kaip, arba ką kalbėsite, 20. nes ne jūs esate, kurie kalbate, bet jūsų Tėvo Dvasia, kuri kalba jumoje. 21. Išduos gi mirtin brolis broli⁶⁾, ir tėvas sunų; ir kelsis vaikai prieš gimdytojus ir mirtimi juos nužudys. 22. Ir busite visų⁷⁾ neapkenčiami dėl mano vardo; kas gi iškentės iki galui, tas bus išganytas. 23. Kada gi persekios jus tame mieste bėgkite į kitą. Ištiesų sakau

¹⁾ Kurs savo gerais darbais, mielaširdingumu užsipelnė, idant jam butu suteiktas Evangelijos mokslas. ²⁾ Visos mylistos, kurių tiems namams linkėjote. ³⁾ Protingais pasirodys, jei išsisaugos pavojų, neduos priežasties apkalbinėjimams ir kiekvienoje atsakančioje aplinkybėje apsakos Evangeliją. Prastais bus, jei saugosis visokio apgavimo ir noro atmonyti savo priešams. ⁴⁾ Piktų žmonių. ⁵⁾ Išduos juos sudžiams. ⁶⁾ Nes skirsisi tikėjimu. ⁷⁾ Visų nedorų žmonių.

jums: nepabaigsite¹⁾ Izraeliaus miestų, iki ateis Sunus žmogaus. 24. Nėra vyresnis mokytinis už mokytoją²⁾, nei tarnas už savo poną. 25. Gana mokytiniui būti, kaip jo mokytojas, ir tarnui kaip jo ponas. Jei šeimynos Viešpatį³⁾ vadina Beelzebubu, kaip gi daugiaus jo namiškius. 26. Nesibijokite tatau jų, nes nieko nėra uždengto, kas nebus apreikšta, ir paslėpto, kas nebus žinoma. 27. Ką jums sakau tamsybėje, sakykite šviesoje, ir ką girdite į ausį, apsakinkite ant stogų⁴⁾, 28. ir nesibijokite tų, kurie užmuša kūną, dušios gi negali užmušti, bet bijokite labjaus to, kurs gali ir dušią ir kūną pra-

žudyti pragare. 29. Ar gi ne du žvirbliu yra parduodamu už pini-gėlį⁵⁾, ir nei vienas iš jų nenupuls ant žemės be jūsų Tėvo. 30. Jus gi galvòs plaukai visi yra suskaityti⁶⁾. 31. Nesibijokite tatau: jūs esate gerėsniai už daug žvirblių. 32. Kiekvienas tat kurs išpažins mane prieš žmones, išpažinsiu ir aš jį⁷⁾ prieš mano Tėvą, kurs yra danguose. 33. Kas gi užsigintu manęs prieš žmones, užsiginsiu ir aš jo prieš mano Tėvą, kurs yra danguose. 34. Nedumokite, buk atėjau siųsti ramybę ant žemės; neatėjau siųsti ramybę, bet kalaviją⁸⁾. 35. Nes atėjau suvaidyti žmogų prieš jo tėvą, ir dukterį prieš jos mo-

¹⁾ Neapeisite. ²⁾ Iki tebėra mokytiniu. ³⁾ T. y. Jėzų Kristų. ⁴⁾ Ką aš apsakau jums tamsiame Palestinos krašte, jūs apsakokite visoje pasaulėje. ⁵⁾ T. y. žvirbliai yra labai pigūs, menkos vertės. ⁶⁾ Jūs be palyginimo daug vertesni esate už žvirblius, todėl tuo labjaus rupinasi jums jūsų dangiškasis Tėvas. ⁷⁾ Jog yra mano mokytiniu. ⁸⁾ Apaštalai neturi piktintis, matydami, jog dėlėi žmonių nedorumo kils tarp jų nesutikimai, ir pikti persekios geruosius.

tiną, ir marčią prieš jos uošvę. 36. Ir bus žmogaus neprieteliais jo namiškiai¹⁾. 37. Kas myli tėvą arba motiną labjaus nekaip manę, nėra manęs vertas; ir kas myli sunų arba dukterį labjaus nekaip manę, nėra manęs vertas. 38. Ir kas neima savo kryžiaus ir neseka manęs, nėra manęs vertas. 39. Kas atranda savo gyvastį²⁾, prapuldys ją, ir kas prapuldys savo gyvastį dėl manęs, atras ją. 40. Kas jus priima, manę priima, ir kas manę priima, priima tą, kursai manę siuntė. 41. Kas priima pranašą vardan pranašo³⁾, gaus pranašo užmokesnį; ir kas priima teisąjį vardan teisojo, gaus teisojo užmokesnį.

42. Ir kas norint duotu gerti vienam iš tų mažiausių taure šalto vandens, tiktai vardan mokytinio⁴⁾, ištiesų sakau jums, nenustos savo užmokesnio.

Kristaus atsakymas Jono pasiuntiniams.

XI. Perskirimas. 1. Ir atsitiko, kada pabaigė Jezus duoti prisakymus dvylikai savo mokytinių, išėjo iš ten, idant mokinu ir apsakotu jų miestuose. 2. Jonas gi, išgirdęs kalėjime⁵⁾ Kristaus darbus, nusiuntęs du iš savo mokytinių, 3. tarė jam: Ar tu esi, kursai turi ateiti⁶⁾, ar kito laukiame? 4. Ir atsakydamas Jezus, tarė jiems: Nuėję, apsakykite Jonui, ką girdėjote

¹⁾ Bus nesutikimai net šeimynose, jei ne visi priims Jezaus Kristaus mokslą. ²⁾ Kas persekiojimo laike užlaiko savo gyvastį Kristaus išsižadėdamas, tas ją prapuldo, nes užtraukia ant savęs amžiną mirtį pragare. ³⁾ Kas priima pranašą dėlto, jog jis yra pranašu ir t.t. ⁴⁾ Dėlto tiktai, jog jis yra mano mokytinis. ⁵⁾ Į kurį buvo įmestas, Erodiui liepiant. ⁶⁾ Mesijas, kurio visi laukė ir apie kurį pranašavo pranašai.

ir regėjote: 5. Aklieji mato, raišieji vaikščioja, raupsuotieji yra apčystijami, kurtiniai girdi, numirėliai keliiasi iš numirusių, neturtėliams apsakojama yra Evangelija. 6. Ir palaimintas yra, kursai nepasipiktins iš manęs¹⁾.

Kristus giria Joną.

7. Jiems gi nuėjus, pradėjo Jezus kalbėti minioms apie Joną: Ko išėjote į tyrus regėti? Ar nendrę vėjo supamą? 8. Bet ko-gi išėjote regėti? Ar žmogų švelnais rubais apvilktą? Štai, kurie švelnus rubus nešioja, yra karalių namuose. 9. Bet ko-gi išėjote regėti? Ar pra-

našą? Iš tikro sakau jums, ir daugiau negu pranašą²⁾. 10. Nes taisai yra, apie kurį yra parašyta: štai aš siunčiu mano aniolą pirm tavo veido, kursai pataisys tavo kelią pirm tavęs. 11. Iš tiesų sakau jums: Nesikėlė terp užgimusių iš moterų didesnis už Joną Krikštytoją. Mažiausis gi dangaus karalystėje yra už jį didesnis³⁾. 12. Nuo dienų gi Jono Krikštytojo iki šiolei, dangaus karalystė kenčia privertimą, ir veržte besiveržiantieji pagauna ją⁴⁾. 13. Nes visi pranašai ir Įstatymas iki Jonui pranašavo. 14. Ir jei norite priimti, jis yra Elijas,

¹⁾ Matydamas iš vienos pusės mano didžius darbus, o iš antros — mano nusizėminimą, neturtingumą, kentėjimus. ²⁾ Jonas buvo pranašas, nes pranašavo apie Kristų, buvo daugiau neg pranašas, nes pats matė ir apkrikštijo Kristų ir kitiems jį parodė. ³⁾ Nes Kristaus įstatyta Bažnyčia, prieš kurios įstatymą buvo nukankintas Jonas Krikštytojas daug yra garbingesnė už senąją sinagogą. ⁴⁾ Dangaus karalystę ne visai lengva apturėti. Tie tikrai, kurie umai ir uoliai imasi už pakutos ir gerų darbų, apturi ją, atimdami nekaipo nuo tų, kuriems buvo žadėta, bet kurie, nedarydami nieko gero, jos nustoja (pariziejai).

kursai turi ateiti¹⁾. 15. Kas turi ausis klausymui, teklauso.

Kristus peikia žydus ir jų miestus, kuriuose žmonės nedaro pakutos.

16. Kam gi prilyginčiau tą giminę? Lygus yra vaikams sėdintiems ant rinkos, kurie šaukdami sau lygiems 17. sako: vamzdžiavome jums ir nešokote; giedojome graudingas giesmes ir neverkėte. 18. Nes atėjo Jonas nei valgant, nei geriantis, ir sako: velnią turi. 19. Atėjo Sunus žmogaus, valgant, ir geriantis, ir sako: štai žmogus rijunas, ir vyno girtuoklis, muiti-

ninkų ir nusidėjelių prietelis. Ir išteisinta yra išmintis savo sunu²⁾. 20. Tuomet pradėjo rugoti ant miestų, kuriuose buvo padaryta daug jo stebuklų, jog nedarė pakutos. 21. Bėda tau, Korozaime, bėda tau, Betsaida³⁾, nes jei Tyre ir Sidone būtų padaryti stebuklai, kurie atsitiko pas jus, seniai būtų darę pakutą ašutinėje ir pelenuose⁴⁾. 22. Vienog gi sakau jums: Tyru ir Sidonui bus lengviaus sudo dienoje nekaip jums. 23. Ir tu Kaparnaume, ar gi iki dangui išsiaugštinsi? —Iki pragarui nužengsi, nes jei Sodomoje būtų buvę padaryti stebuklai, kurie atsitiko pas tavę, gal būtų užlikusi iki šiai

¹⁾ Prieš Kristaus antrąją atėjimą, Sudo dienoje. ²⁾ Sunus išminties, t. y. kurie buvo teip išmintingi, jog įtikėjo į Jėzų Kristų, iš to žydų apsiėjimo suprato, jog Dievas, ta amžina išmintis, užtektinai apsiereiškė visiems, idant būtų visų pažintas. ³⁾ Korozaime ir Betsaida Galilėjos miestai, netoli ežero Genezareto, palyginti čionai su pagonių miestais Tyru ir Sidonu. ⁴⁾ Žydai darydami pakutą apsilikdavo rubais iš ašutų padirbtais, apibarstydamo savo galvą pelenais ir sėdėdavo ant žemės.

dienai. 24. Vienog gi sakau jums: jog sodomiečių žemei bus lengviaus sudo dienoje, nekaip tau.

Kristus garbina savo Tėvą ir kviečia pas savę nuvargusius.

25. Anuo metu atsa-kydamas Jezus tarė: Garbinu tavę, Tėve, Viešpatie dangaus ir žemės, jog tai paslėpei nuo išmintingųjų ir protingųjų ir apreiškei tai mažutėliams¹). 26. Teip, Tėve, nes teip tau pamėgo. 27. Vis man yra mano Tėvo duota. Ir niekas nepažįsta Sunaus, kaip tik tai Tėvas, nei Tėvą kas pažįsta, tik tai Sunus, ir kam Sunus norėtu apreikšti. 28. Eikite pas manę visi, kurie vargstate ir esate apsunkinti, o aš jus atgaivinsiu. 29. Imkite

mano jungą ant savęs ir mokinkitės nuo manęs, jog esmi romus ir nužemintos širdies, ir rasite atilsį savo dušioms. 30. Nes mano jungas yra mielas ir mano našta lengva.

Kristus išteisina mokytoinius, raškančius subatoje varpas.

XII. Perskirimas. 1. Anuo metu ėjo Jezus subatoje per javus; jo gimokytinai, budami alkani, pradėjo raškyti varpas ir valgyti. 2. O pariziejai regėdami tarė jam: Štai tavo mokytiniai daro, kas nepriguli daryti subatoje²). 3. Bet jis tarė jiems: Ar neskaitėte, ką padarė Dovydas, kada išalko jis ir tie, kurie su juimi buvo, 4. kaip įėjo į Dievo namus ir valgė

¹) Palyg. eilelę 20. Išmintingi ir protingi pariziejai ir Rašte-mokytieji nepažino Kristaus ir jam netikėjo; įtikėjo gi žvėjai be mokslo ir pavargėliai. ²) Įstatymu buvo užginta (Exod. XVI. 5.) pataisyti sau subatoje kokį nors valgį.

padėtines duonas, kurių neprigulėjo jam valgyti, nei tiems, kurie su juomi buvo, — tiktai vieniems kunigams. 5. Arba ar neskaitėte Įstatymo, jog subatoje kunigai bažnyčioje peržengia¹⁾ subatą ir yra be kalčios! 6. Sakau gi jums, jog čionai yra didesnis už bažnyčią²⁾. 7. Jeigu žinotumėte, kas yra: mielaširdystės noriu ir ne aukos. niekuomet nebutumėte apkaltinę nekaltųjų; 9. nes Sunus žmogaus yra ir subatos Viešpats.

Jezus išgydo subatoje padžiuvusią ranką.

9. Ir išėjęs išten, atėjo į jų sinagogą. 10. Ir štai žmogus turintis padžiuvusią ranką; ir klausė jį, sakydami, ar dera subatoje gydyti,

idant jį apskųstu³⁾. 11. Jis gi tarė jiems: Kurs iš jūsų bus žmogus, kur-sai turėdamas vieną avį, ir jei ji ipultu subatoje į duobę, nepaims ir ne-ištrauks jos? 12. Kaip-gi daug geresnis yra žmogus už avį; todėl dera subatoje gerai da-ryti. 13. Tuomet tarė žmogui: Ištiesk savo ranką. Ir ištiesė ir buvo sveikaton sugrąžinta, kaip antroji.

Išsipildo Izaijo pranašystė apie Mesiją.

15. Išėję gi parizie-jai tarėsi apie jį, kaip jį nužudyti. 15. O Je-zus tai žinodamas, išėjo išten⁴⁾; ir ėjo paskui jį daugelis, ir išgydė juos visus, 16. ir uždraudė jiems, kad jo neskelbtų, 17. idant išsipildytu,

¹⁾ Pildydami savo priedermes, kaip va, kas subata pjaudami gyvulius aukai. ²⁾ Jei kunigai, tarnaudami bažnyčiai peržengia be kalčios subatą, tuo labjaus yra nekalti moky-tiniai, kurie peržengia subatą, tarnaudami Kristui, kurs kaipo Dievas be palyginimo didesnis yra už bažnyčią. ³⁾ Jog peržengia Įstatymą. ⁴⁾ Jezus, žinodamas nedorus žydų užma-nymus, pasišalino nuo jų.

kas yra pasakyta per Izaiją pranašą, tarianti: 18. Štai mano tarnas, kurį išrinkau, mano mie-lasis, kuriame gerai pa-mėgo mano dušia. Pa-dėsiu ant jo savo dva-sią; ir apsakys pago-nims sudą. 19. Nesibars, nei šauks, nei girdės kas nors jo balsą ant gatvių. 20. Palužusios nendrės nenulauš ir ruk-stančio lino neužgesys, iki prives sudą prie per-galėjimo¹⁾. 21. Ir jo vardu viltį turės pago-nis.

Velnio apsėstasis aklas ir nebylys lieka išgydytas.

22. Tuomet buvo at-vestas prie jo velnio ap-sėstasis aklas ir neby-lis, ir išgydė jį, taip jog kalbėjo ir regėjo. 23. Ir

stebėjosi visos minios ir sakė: Ar ne tas yra Su-nus Dovo²⁾?

Kristaus atsakymas pariziejams.

24. Pariziejai tai gir-dėdami, tarė: Tas neki-taip išvaro velnius, kaip tiktai per Beelzebubą, velnių vyriausijį. 25. Jezus gi žinodamas jų mislis, tarė jiems: Kiek-viena karalystė pati terp savęs nesutinkanti bus išnaikinta; ir kiekvienas miestas arba namai pa-tis terp savęs nesutin-kantis³⁾, nestovės. 26. Jei šetonas išvaro še-toną, tai jis yra su sa-vim nesutinkąs; kaip-gi tat stovės jo karaly-stė? 27. Ir jei aš per Beelzebubą išvarau vel-nius, jūsų sunęs⁴⁾ per ką išvaro? Todėl jie bus

¹⁾ Iki sudas, t. y. dievikša tiesa visur ir visame taps per-galėtoju. ²⁾ t. y. seniai laukiamas Mesijas. ³⁾ Patis terp savęs nesutinkantis, t. y. kada gyventojai vienos karalystės, miesto arba namų, nesutikdami terp savęs, persiskiria, idant kariautu vieni prieš kitus. ⁴⁾ Jūsų mokytiniai.

jūsų sudžios¹⁾. 28. Jei-
gu aš per šventąją Dva-
siją išvarau velnius, to-
dėl atėjo pas jus kara-
lystė Dievo²⁾. 29. Arba
kaip kas gali įeiti į stip-
rojo namus ir atimti jo
turtus, jei pirma nesu-
rištu stiprojo, ir tuomet
jo namus išplėštu³⁾.

Piktžodžiavimas prieš šventąją Dvasiją.

30. Kas nėra su ma-
nim, tasai yra prieš ma-
nį; kas nerenka su ma-
nim, barsto. 31. Todėl
sakau jums: kiekvienas
nusidėjimas ir piktžo-

džiavimas⁴⁾ bus atleistas
žmonėms; piktžodžiavi-
mas gi prieš [šventąją]
Dvasiją nebus atleistas⁵⁾.
32. Ir kas nors ištartu
žodį prieš Sunų žmo-
gaus, bus jam atleista,
kas gi kalbėtų prieš šven-
tąją Dvasiją nebus jam
atleista nei šiame am-
žiuje, nei ateinančiame.
33. Arba darykite gerą
medį ir jo vaisių gerą,
arba darykite pikną me-
dį ir jo vaisių pikną⁶⁾;
nes iš vaisiaus yra pažis-
tamas medis. 34. Drie-
žlių veisle! kaip galite
ką gero kalbėti, buda-

¹⁾ Išrodymas šios eilės yra toks: jei aš išvarau velnius per Beelzebubą, tai ir jūsų mokytiniai išvaro velnius per Beelzebubą; už ką-gi juos giriate, o ant manęs užpuldinėjate; todėl jūsų mokytiniai bus sudo dienoje liudytojai prieš jus ir jūsų sudžios. ²⁾ Prisiartino Dievo karalystė, atidaryta per Mesijo atėjimą. ³⁾ Jei Kristus gali atimti turtus, t. y. žmones iš po valdžios stiprojo, t. y. piktos dvasios, tai be abejonės yra už jį stipresnis. ⁴⁾ Piktžodžiavimas prieš Dievą. ⁵⁾ Piktžodžiauja žmonės prieš šv. Dvasiją, kada aiškius dieviškus darbus, dėl žmonių gero padarytus, paskaito už piktos dvasios darbus, nekaipo užmerkdami tyčiomis savo akis prieš tiesą. Tas baisus nusidėjimas nebus atleistas nei šiame, nei ateinančiame gyvenime, nes žmogaus širdis juom sutępta nebegali priimti į savę mylistos šv. Dvasios. Vienog Visagalis mielaširdingas Dievas ypatinga savo mylista gali sutrinti ir tą širdį ir privesti prie pakutos (šv. Tamošius ši Akv.). ⁶⁾ Kokie yra patįs pariziejai, tokie ir jų darbai.

mi pikti. Nes iš širdies gausumo burna kalba¹⁾.

35. Geras žmogus iš gero išdo²⁾ išneša gerus daiktus; ir piktas žmogus iš blogo išdo išneša blogus daiktus. 36. Sakau gi jums, jog iš kiekvieno tuščio žodžio, kurį ištartu žmonės, duos iš jo skaitlių sudo dienoje. 37. Nes iš tavo žodžių busi išteisintas ir iš tavo žodžių busi apsudytas.

Jonos pranašo ženklas.

38. Tuomet atsakė jam kai-kurie iš Rašte mokytojų ir pariziejų, tardami: Norime nuo tavęs regėti ženklą³⁾. Jis atsakydamas tarė jiems: Pikta giminė ir svetimotariaujanti⁴⁾ jieško ženklo, ir nebus jai duotas ženklas, negut ženklas

Jonos pranašo⁵⁾. 40. Nes kaip buvo Jona didžuvies pilve tris dienas ir tris naktis, taip bus Sunus žmogaus žemės širdyje⁶⁾ tris dienas ir tris naktis. 41. Vyrai Niniwiečiai kelsis ant sudo su ta gimine ir paskandins ją, nes jie darė pakutą dėl Jonos apsakinėjimo; ir štai čionai daugiaus ne kaip Jona. 42. Karalienė pietų šalies⁷⁾ kelsis ant sudo su ta gimine ir paskandins ją, nes atėjo nuo žemės krašto klausyti Saliamono išminties; ir štai čionai daugiaus ne kaip Saliamonas. 43. Kada gi nečysta dvasia išeina iš žmogaus, vaikščioja po sausas vietas, jieškodama atilsio ir neranda. 44. Tuomet sako: sugrišiu į savo namus, iš kur

¹⁾ Nes ko yra pilna širdis, tai kalba burna. ²⁾ Graik. tekste: gero širdies išdo; pas gerą tat žmogų iš geros širdies paeina geri darbai. ³⁾ Stebuklą. ⁴⁾ Nedori žmonės ir atsitolinantys per nusidėjimus nuo Dievo reikalauja stebuklo. ⁵⁾ Čionai pranašauja Kristus apie savo mirtį. ⁶⁾ Grabe paguldintas. ⁷⁾ Karalienė Saba.

išėjau. Ir atėjus randa juos tuščius, iššluotus ir papuoštus. 45. Tada eina ir ima su savim kitas septynias dvasias už savę piktesnes, ir įėjusi gyvena tenai, ir tampa paskučiausieji daiktai to žmogaus piktesni už pirmuosius. Teip bus ir šiai pikčiausiai giminei.

Kas yra Kristaus motina ir broliai.

46. Dar jam tebekalbant minioms, štai jo motina ir broliai¹⁾ stovėjo lauke, norėdami su juomi kalbėti. 47. Tarė gi jam kai-kuris: Štai tavo motina ir tavo broliai stovi lauke jieškodami tavęs. 48. Bet jis atsakydamas sakančiam sau, tarė: Kas yra mano motina²⁾ ir kas yra mano broliai? 49. Ir ištiesęs ranką ant savo

mokytinių, tarė: Štai mano motina ir mano broliai. 50. Nes kas nors daro valią mano Tėvo, esančio danguose, tas yra mano brolis, ir sesuo, ir motina.

Prilyginimai sėjėjo, kukulių, garstyčių grudo ir raugo.

XIII. Perskirimas.

1. Anoje gi dienoje išėjęs Jezus iš namų sėdėjo pamarėje. 2. Ir susirinko prie jo didžios minios, teip jog ižengęs laivan sėdėjo, ir visa minia stovėjo ant kranto. 3. Ir kalbėjo jiems daug per prilyginimus, sakydamas: Štai išėjo sėjėjas sėti. 4. Ir jam besėjant kai-kurie³⁾ nukrito prie kelio, ir atlėkė dangaus paukščiai ir sulesė juos. 5. Kiti

¹⁾ Broliais vadinosi pas žydus netiktai tikri broliai, bet ir artesnieji gentis. ²⁾ Neišsizada tais žodžiais Kristus savo motinos, bet parodo, jog jis visupirma rupinasi apie išpildymą savo dangiškojo Tėvo valios. ³⁾ Kai-kurie grūdai.

gi krito į akmenynę, kur neturėjo daug žemės, ir tuojuo išdigo, nes neturėjo žemės gilumo¹⁾. 6. Saulei gi užtekėjus išdegė; ir jogei neturėjo šaknies, padžiuvo. 7. Kiti gi nukrito tarp erškėčių; ir išaugo erškėčiai, ir nusmelkė juos. 8. Kiti gi krito ant geros žemės, ir davė vaisių, vienas šimteriopą, kitas šešiskartdešimteriopą, kitas triskartdešimteriopą. 9. Kas turi ausis klausymui, teklauso. 10. Ir priėję mokytiniai, tarė jam: Kodėl sakai jiems per prilyginimus. 11 Jis atsakydamas, tarė jiems: jog jums yra duota žinoti paslaptis dangaus karalystės, jiems gi nėra duota. 12. Nes kas turi, bus jam duota, ir

apsčiai turės; kas gi neturi, ir ką turi, bus nuo jo atimta²⁾. Dėlto sakau jiems per prilyginimus, jog regėdami neregi ir girdėdami negirdi, nei išmano³⁾. 14. Ir išsipildo ant jų pranašystė Izaijo, sakancio: ausimis girdėsite ir neišmanysite ir akimis regėsite ir nepamatysite. 15. Nes užtuko⁴⁾ šių žmonių širdis ir sunkiai girdėjo ausimis⁵⁾, ir užmerkė savo akis, idant kartais nepamatytu akimis ir neišgirstu ausimis ir neišmanytu širdžia, ir atsiverstu ir išgydyčiau juos. 16. Palaimintos gi jūsų akys, jog mato, ir jūsų ausys, jog girdi⁶⁾. 17. Nes ištiesų sakau jums, jog daug pranašų ir teisiųjų geidė regėti, ką jūs

¹⁾ Užtektinai gilios žemės. ²⁾ Kas gerai naudojasi Dievo mylistomis, tas gauna didesnes; kas-gi jas paniekina, nuo to bus visiškai atimtos. ³⁾ Daugumas žydų regi stebuklus, kuriuos turėjo daryti žadėtas Mesijas ir nepripažįsta Jėzaus už Mesiją; girdi Jono Krikštytojo liudijimą ir netiki. ⁴⁾ Yra užkietėjusi. ⁵⁾ Ausimis neprigirdi. ⁶⁾ Mato Kristų ir girdi jo mokslą.

matote ir neregėjo, ir girdėti, ką jūs girdite ir negirdėjo. 18. Jūs tatai klausykite prilyginimo¹⁾ apie sėjėją. 19. Kad kas klauso žodžio karalystės²⁾ ir neišmano, tai ateina piktasis³⁾ ir pagauna, kas yra pasėta jo širdyje; tai yra, kurs prie kelio yra pasėtas. 20. Kurs gi yra pasėtas ant akmenynės, tas yra, kurs klauso žodžio ir tuojau priima jį su džiaugsmu; 21. neturi - gi savyje šaknies, bet yra liglaikinis⁴⁾; atėjus gi suspaudimui ir persekiojimui dėl žodžio, tuojau pasipiktina⁵⁾. 22. Kurs gi pasėtas tarp erškėčių, tas yra, kurs klauso žodžio; ir rupertis šio pasaulio ir turto apgavimas užtroškina žodį, ir darosi nevaisingas. 23. Bet kurs pasėtas ant geros žemės,

tas yra, kurs klauso žodžio, ir išmano, ir duoda vaisių, ir padaro vienas šimteriopą, kitas šešiskart' dešimteriopą, vėl kitas triskartdešimteriopą. 24. Kitą prilyginimą pasakė jiems, tardamas: Prilyginta yra dangaus karalystė žmogui, sėjančiam gera sėklą ant savo dirvos. 25. Žmonėms gi bemiegant, atėjo jo priešas ir užsėjo kukalius tarp kviečių ir nuėjo. 26. Kada gi paaugo želmuo ir užmezgė vaisių, tuomet pasirodė ir kukaliai. 27. Priėję gi šeimynos tėvo tarnai tarė jam: Viešpatie! argi ne gerą sėklą pasėjai ant savo dirvos, iš kur tat ji turi kukalius? 28. Ir tarė jiems: Žmogus priešininkas tai padarė. Tarnai gi tarė jam: Ar nori kad eitumėm ir surinktume

¹⁾ Išaiškinimo to prilyginimo. ²⁾ Žodžio apie dangaus karalystę. ³⁾ Piktas dvasias. ⁴⁾ Neilgai teklauso Dievo žodžio. ⁵⁾ Išsizada savo tikėjimo.

juos? 29. Ir tarė: Ne, idant kartais rinkdami kukalius neišrautumėt draug su jais ir kviečių. 30. Leiskite abejiems augti iki pjuties; ir pjuties laike pasakysiu pjovėjams: surinkkite pirma kukalius ir suriškite juos į pėdelius sudeginimui; kviečius gi surinkkite į mano kluoną. 31. Kitą prilyginimą pasakė jiems, tardamas: Panaši yra dangaus karalystė garstyčios grūdai, kuri ėmęs žmogus pasėjo ant savo dirvos, 32. kurs, tiesa, yra mažiausias terp visų sėklų, kada gi išauga, yra didesnis už visas daržo žoles¹⁾ ir darosi medžiu, taip jog dangaus paukščiai atlekia ir gyvena ant jo šakų. 33 Kitą prilyginimą pasakė jiems: Panaši yra dangaus karalystė raugui, kuri ėmusi moteriš-

kė įmėišė į tris miltų saikus, iki visa surugo. 34. Vistai kalbėjo Jezus minioms per prilyginimus; ir be prilyginimu jiems nekalbėjo, 34. idant išsipildytu, kas yra pasakyta per pranašą, tariantį: atversiu prilyginimuose mano burną, iškalbėsiu paslėptuosius dalykus nuo uždėjimo pasaulės. 36. Tada paleidęs minias, parėjo į namus, ir priėjo prie jo mokytiniai, sakydami: Išaiškink mums prilyginimą kukalių ant dirvos. 37. Jis atsakydamas, tarė jiems: Sėjas gerą sėklą, yra Sunus žmogaus; 38. dirva gi yra pasaulė; gera gi sėkla, tie yra sunūs karalystės; kukaliai gi yra piktojo sunūs; 39. priešas gi, kurs juos pasėjo, yra velnias; pjutis gi yra amžių pabaiga²⁾; pjovėjai gi yra aniolai. 40. Kaip tat

¹⁾ Garstyčios, šiltuose kraštuose užaugusios, yra daug augstesnės už žmogų. ²⁾ Sudo diena.

surenkami yra kukaliai ir ugnimi sudeginami, teip bus amžių pabaigoje. 41. Atsiųs Sunus žmogaus savo aniolus, ir jie surinks iš jo karalystės visus papiktinimus¹⁾ ir tuos, kurie daro neteisybę. 42. ir įmes juos į ugnies pečią²⁾; ten bus verksmas ir dantų griežimas. 43. Tuomet³⁾ žibės teisieji, kaip saulė, jo Tėvo⁴⁾ karalystėje. Kas turi ausis klausymui, teklauso.

Dangaus karalystė prilyginta turtui, perlai ir tinklui.

44. Prilyginta yra dangaus karalystė⁵⁾ turtui paslėptam dirvoje,

kuri radęs žmogus paslepia⁶⁾ ir iš to džiaugsmo eina ir parduoda vis⁷⁾ ką turi ir perka aną dirvą⁸⁾. 45. Teipogi prilyginta yra dangaus karalystė žmogui prekėjui, jieškančiam gerų perlų. 46. Atradęs gi vieną brangią perlą, nuėjo ir pardavė vis ką turėjo ir nupirko ją. 47. Teipogi prilyginta yra dangaus karalystė tinklui, įmestam į marias ir užgriebiančiam visokios veislės žuvis, 48. kuri, kad esti pripildytas⁹⁾, ištraukę ir ant kranto sėdėdami, išrinko gerasias į indus, negeras gi šalin išmetė¹⁰⁾. 49. Teip bus amžių pabaigoje: išeis aniolai ir išrinks

1) Žmones, per kuriuos darosi papiktinimai. 2) Pragara. 3) Sudo dienoje. 4) Dangaus karalystėje. 5) Jėzaus Kristaus mokslas, Evangelija. 6) Niekam apie tai nesako. 7) Teip brangina tą rastą turtą, jog viso išsižada, idant jį įgytu. 8) Ar yra teisingas toks pirkimas dirvos su paslėptu turtu, ar ne. Išganytojas čionai nesako, kaip nėra pagyrimo neteisaus užveizdėtojo pas Luk. XVI. 8. 9) Kada Evangelija bus apsakyta visiems žmonėms. 10) Prie Bažnyčios priguli geri ir pikti žmonės, vieni nuo kitų bus atskirti sudo dienoje.

piktuosius iš tarpo teisiųjų, 50. ir ėmes juos į ugnies pečią; ten bus verksmas ir dantų grižimas. 51. Ar supratote vis tai? Sako jam: Teip. 52. Tarė jiems: Dėlto kiekvienas Raštemokytasis, išmokintas dangaus karalystėje¹⁾, yra prilygintas žmogui, šeimynos tėvui, kurs išima iš savo išdo naujus ir senus daiktus.

Jezus tėviškėje paniekintas.

53. Ir atsitiko, kad Jezus pabaigė tuos prilyginimus, išėjo išten. 54. Ir atėjęs į savo tėviškę²⁾, mokino juos jų sinagogose, taip jog stebėjosi ir sakė: Iškur tam toki išmintis ir galybė³⁾? 55. Ar-gi jis ne

dailydės sunus? Ar gi ne jo motina vadinasi Marija ir jo broliai⁴⁾ Jokubas, ir Juozapas, ir Simonas, ir Judas; 56. ir jo seseris argi ne visos yra pas mus? Todėl iškur gi jam vis tai? 57. Ir piktinosi iš jo⁵⁾. Jezus gi tarė jiems: Ne esti pranašas be šlovės, tiktai savo tėviškėje ir savo namuose⁶⁾. 58. Ir nedarė tenai daug stebuklų dėl jų netikėjimo.

Jono Krikštytojo mirtis.

XIV. Perskirimas.

1. Anuo metu išgirdo Tetrarka Erodas⁷⁾ garsą apie Jėzų 2. ir tarė savo tarnams: Tasai yra Jonas Krikštytojas; jis kėlėsi iš numirusių, ir todėl darosi per jį ste-

¹⁾ Kurs apturėjo savo mokslą iš augšto, iš dangaus karalystės ir turi gerą supratimą apie dangaus karalystę. ²⁾ Į Nazaretą. ³⁾ Galė daryti stebuklus. ⁴⁾ Artimesnieji gentis. ⁵⁾ Užvydėdami jam. ⁶⁾ Niekas negerbia pranašo tėviškėje ir netiki jam. ⁷⁾ Erodas vadinasi tetrarka dėlto, kad po jo valdžios buvo ketvirta dalis žydų žemės.

buklai¹⁾. 3. Nes Ero-
das buvo sugaudinęs
Joną, ir surišdinęs jį,
ir išodinęs kalėjiman
dėlei Erodijados, savo
brolio²⁾ moters. 4. Nes
sakė jam Jonas: nepri-
dera tau ją turėti. 5. Ir
norėdamas jį nužudyti
bijojosi žmonių, nes laikė
jį už pranašą. 6. Dienoje
gi užgimimo³⁾ Erodo šo-
kinėjo Erodijados duktė
viduje ir patiko Erodui,
7. dėlto su prisiega pri-
žadėjo jai duoti, ko tik
jo prašytu. 8. Bet ji
pamokinta savo moti-
nos, tarė: Duok man
čionai ant bliudo Jono
Krikštytojo galvą. 9. Ir
nuliudo karalius; bet dėl
prisiegos⁴⁾ ir tų, kurie
draug už stalo sėdėjo,
liepė duoti. 10. Ir nu-
siuntė⁵⁾ ir nukirsdino
Jonui galvą kalėjime;

11. ir buvo atnešta jo
galva ant bliudo ir pa-
duota mergaitei, ir ji
nunešė savo motinai. 12.
Ir atėję jo mokytiniai,
paėmė jo kuną ir palai-
dojo jį; ir nuėję pasakė
Jezui. 13. Išgirdęs tai
Jezus, atsitolino iš ten
laivu⁶⁾ į tuščią vietą sky-
rium; ir išgirdusios mi-
nijos ėjo pėsčios iš mie-
stų paskui jį.

Duonos padauginimas.

14. Ir išėjęs⁷⁾ išvydo
didžią minią, ir pasi-
gailėjo jų, ir išgydė jų li-
gonis. 15. Atėjus gi
vakarui priėjo prie jojo
mokytiniai sakydami:
Tuščia yra vieta, ir va-
landa⁸⁾ jau praėjo: at-
leisk minias, idant eida-
mos į miestelius nusi-
pirktu sau valgi. 16. Je-
zus gi tarė jiems: Nėra

¹⁾ Erodas spėjo, jog šv. Jonas už savo dorybes atsikėlęs iš numirusių gavo galę daryti stebuklus. ²⁾ Pilypo. ³⁾ Mėtinėse sukaktuvėse. ⁴⁾ Mislydamas, jog jis turi ją išpildyti. ⁵⁾ Savo tarnus - budelius. ⁶⁾ Nes dar nebuvo atėjusi jo valanda. ⁷⁾ Iš laivo. ⁸⁾ Valanda, kurioje išpuolė atleisti minias, kad galėtų dar su šviesa nueiti į miestelius.

jiems reikalo eiti; duokite jŭs jiems valgyti.

17. Atsakė jam: Čionai neturime, kaip tik penkias duonas ir dvi žuvi.

18. Jis tarė jiems: Atneškite jas man čionai.

19. Ir liepęs miniai atsistėti ant žolės, ėmęs penkias duonas ir dvi žuvi, pažvelgęs į dangų palaimino ir laužė ir davė savo mokytiniams, mokytiniai gi minioms.

20. Ir valgė visi ir buvo pasotinti. Ir surinko liekanas: dvyliką pilnų pintinių trupinių. 21. Valgančiųjų gi buvo skaitlius penki tukstančiai vyrų, neskaitant moterų ir vaikų.

22. Ir tuojau privertė Jezus¹⁾ savo mokytinius sėsti į laivą ir pirm savęs persiurti per marias, iki atleistu minias. 23. Ir atleidęs minią užžengė ant kalno pats vienas melstisi. Va-

karui gi atėjus buvo ten vienas.

Jezus vaikščioja ant marių ir Petrą nuo paskendimo išgelbsti.

24. Laivas gi ant vidurio marių buvo vilnių mėtamas, nes buvo priešingas vėjas. 25. Ketvirtoje gi nakties sargyboje²⁾ atėjo pas juos vaikščiodamas ant marių. 26. Ir regėdami jį ant marių vaikščiojantį nusigando, sakydami: jog yra tai šmėkla³⁾. Ir iš baimės sušuko. 27. Ir tuojau Jezus kalbėjo su jais sakydamas: Turėkite viltį, aš esmi; nesibijokite. 28. Atsakydamas gi Petras tarė: Viešpatie, jei tu esi, liepk man ateiti pas savę viršum vandens. 29. Jis gi tarė: Ateik. Ir išlipęs Petras iš laivo, ėjo viršum vandens, idant

¹⁾ Norėdamas pasilikti vienas. ²⁾ Naktis dalinosi pagal Rymiečių paprotį į keturias sargybas. Ketvirtoji sargyba nuo gaidžių iki išauštant. ³⁾ Jog vaidinasi.

ateitu pas Jėzų; 30. bet matydamas didį vėją, nusigando ir pradėjęs skęsti¹⁾ sušuko, sakydamas: Viešpatie, gelbėk mane. 31. Ir tuojau Jėzus ištiesęs ranką nutvėrė jį ir tarė jam: Mažatikiau, dėlko abejojai? 32. Ir kad įžengė laivan²⁾, nutilo vėjas. 33. Kurie gi buvo laive, priėjo ir pagarbino jį, sakydami: Tikrai tu esi Sunus Dievo.

Kristus išgydo įvairias ligas.

34. Ir persiūrė atėjo į žemę Genezar. 35. Ir pažinę jį vyrai ano krašto, išsiuntė į visą šalį ir atnešė pas jį visus negalinčius, 36. ir prašė idant jie prisilitėtu³⁾ nors jorubokrašto. Ir kurienuo-rint prisilitėjo, pasveiko.

Pariziejų klaidingi padavimai.

XV. *Perskirimas.* 1. Tuomet atėjo pas jį iš Jerozolimos Rašte-mokytieji ir pariziejai, sakydami: 2. Dėlko tavo mokytiniai peržengia vyresniųjų padavimus⁴⁾, nes nemazgoja savo rankų, kad valgo duoną? 3. Jis gi atsakydamas tarė: jiems: Kodėl ir jūs peržengiate Dievo prisakymą dėl jūsų padavimų? Nes Dievas tarė: 4. Gerbk tėvą ir motiną, ir kas keiktu tėvą arba motiną, mirtimi te-numiršta. 5. Jūs gi sakote: Kas nors pasakytu tėvui arba motinai: koki norint dovana yra iš manęs, tau bus naudinga⁵⁾; 6. ir negerbs⁶⁾ savo tėvo arba savo motinos; ir už nieką pa-

¹⁾ Kaip tik pradėjo silpnėti jo tikėjimas, tuojau pradėjo skęsti. ²⁾ Jėzus ir Petras. ³⁾ Idant Jėzus pavelytu prisilitėti savo rubų krašto. ⁴⁾ Įstatymus paimtus iš padavimo senųjų, patriarkų, pranašų ir t.t. ⁵⁾ Pariziejai leisdavo vaikams paskirti tik kai-kurias dovanas savo tėvų užlaikymui ir tai neužtenkančias. ⁶⁾ Ir negerbs — ir nereikės jam gerbti savo tėvų teip, kaip reikalauja Maižiesiaus Įstatymas.

vertėte Dievo prisakymą dėl jūsų padavimų. 7. Veidmainiai! Gerai pranašavo apie jus Izaijas, sakydamas: 8. Tie žmonės garbina mane lupomis; jų gi širdis yra toli nuo manęs. 9. Bereikalo¹⁾ gi garbina mane, mokindami mokslus ir žmonių padavimus.

Kas žmogų sutepa.

10. Ir pavadinęs pas save minias, tarė jiems: Klausykite ir supraskite: 11. ne kas įeina į burną, sutepa žmogų,²⁾ bet kas išeina iš burnos, tai sutepa žmogų. 12. Tuomet prieję jo mokytiniai tarė jam: Žinai, jog pariziejai, išgirde tą žodį, pasipiktino³⁾. 13. Bet jis atsakydamas tarė: Kiekvienas čiepas, kurio neįsodino mano dangiškasis Tėvas, bus iš-

mestas. 14. Palikkite juos⁴⁾: akli yra ir aklių vadai: jeigu aklas aklą vestu, abu į duobę įpuls. 15. Atsakydamas gi Petras tarė jam: Išguldyk mums tą prilyginimą. 16. Bet jis tarė: Dar ir jūs esate be išmanymo? 17. Nesuprantate, jog visa, kas į burną įeina, eina į pilvą ir išsimeta į išėigą. 18. Kas gi išeina iš burnos, eina iš širdies, ir tai sutepa žmogų. 19. Nes iš širdies išeina piktos mislės, žmogžudystės, svetmoterystės, kekšavimai, vagystės, neteisūs liudijimai, piktžodžiavimai prieš Dievą. 20. Tai yra, kas sutepa žmogų. Valgyti gi nemazgotos rankomis nesutepa žmogaus. 21. Ir išėjęs iš ten Jezus nuėjo į Tyro ir Sidono šalis.

1) Nes jų garbė Dievui nepatinka. 2) Nes kiekvienas valgis pats per save yra geras. Sutepti žmogų gali ne valgis, bet peržengimas dėl valgio Dievo arba Bažnyčios prisakymo. 3) Spėdami, jog Kristus nedaro paliepto Įstatymo skyriaus tarp grynų ir negrynų valgių. 4) Nesirupinkite apie juos.

Moteriškė Kananietė.

22. Ir štai moteriškė Kananietė, išėjusi iš anų ribų, šaukė sakydama jam: Susimilk ant manęs, Viešpatie, Sunau Dovidu, mano duktė yra sunkiai šėtono varginama. 23 Jis neatsakė jai nei žodžio¹⁾; ir priėjo jo mokytiniai prašė jį sakydami: Atleisk ją, nes šaukia paskui mus. 24. Jis gi atsakydamas, tarė: Neesmi siųstas, tik-tai pas avis, kurios, pražuvo iš Izraeliaus namų²⁾. Bet ji priėjo ir pagarbino jį, sakydama: Viešpatie, gelbėk manę. 26. Jis atsakydamas tarė: Negerai yra imti sunų duoną is mesti šunims³⁾. 27. Bet ji tarė: Teip, Viešpatie; nes ir šunyčiai ėda trupinius⁴⁾, kurie krinta nuo jų po-nų stalo. 28. Tuomet

atsakydamas Jezus, tarė jai: Ū, moteriške! didis yra tavo tikėjimas; tebuna tau, kaip tu nori. Ir nuo tos valandos pasveiko jos duktė. 29. Ir atsitolinęs iš ten Jezus, atėjo prie Galiliejės marių, ir užžengęs ant kalno, sėdėjo tenai.

Ligonis išgydyti.

30. Ir atėjo prie jo daug minių, turinčių su savim nebylius, aklus, raišus, luošus ir daug kitų; ir pametė juos prie jo kojų. Ir jis išgydė juos, 31. teip jog minios stebėjosi, matydamos nebylius kalbančius, raišus vaikščiojančius, aklus reginčius; ir garbino Dievą Izraeliaus.

Duonos padauginimas.

32. Jezus gi pavadinęs savo mokytinis, ta-

¹⁾ Norėdamas ištyrti jos tikėjimą. ²⁾ Nes Mesijas visų pirma turėjo apsireikšti žydams, kaip buvo žadėta per pranašus. ³⁾ Kristus čionai prisitaikina prie žydų papročio: žydai pagonis vadindavo šunimis. ⁴⁾ Iš tų žodžių pasirodo didis tos moteriškos nusizeminimas.

rė: Gailu man minios, nes jau tris dienas išbuvo su manim ir neturi ką valgytu, ir nenoriu atleisti jų alkanų, kad nepailstu ant kelio. 33. Ir sako jam mokytiniai: Iš kur gi tat imsimė teip daug duonos tyruose, idant pasotintumėm teip didžią minią. 34. Ir tarė jiems Jezus: Kiek turite duonų? Jie gi tarė: Septynias¹⁾, ir keletą žuvelių. 35. Ir jis liepė miniai atsisėsti ant žemės, 36. ir ėmęs septynias duonas ir žuvis ir padėkavojęs²⁾, laužė ir davė savo mokytiniais, ir mokytiniai davė žmonėms. 37. Ir valgė visi ir pasisotino ir surinko, kas liko trupinių, septynias pilnas pintines. 38. Buvo gi valgančių keturi

tukstančiai vyrų, be vaikų ir moterų. 39. Ir atleidęs minią įsėdo laivan, ir atvyko į Magėdano ribas.

Pariziejai ir sadukiejai gundina Jėzų, reikalaudami nuo jo ženklo.

XVI. Perskirimas.

1. Ir prisiartino prie jo pariziejai ir sadukiejai gundindami³⁾ ir prašė jo, kad parodytu jiems ženklą iš dangaus. 2. Bet jis atsakydamas tarė jiems: Vakarui atėjus sakote: bus giedra, nes dangus raudonuoja, 3. ir rytmetyje: šian dieną bus audra, nes tamsiai raudonuoja dangus. 4. Danguis tat veidą mokate numanyti, laikų gi ženklų negalite suprasti⁴⁾. Pikta ir sve-

1) Septynis duonos kepalus. 2) Palaiminęs. 3) Norėdami ištyrti jo galybę, ne idant įtikėti, bet idant paniekintu. 4) Iš klaidingų ženklų nuspėjate, koks bus oras; turėdami gi aiškiausias pranašystes ir matydami mano stebuklus nepažįstate manyje žadėtojo Mesijo.

timoteriaujanti¹⁾ giminē jieško ženkle, ir nebus jai duotas ženklas, tikai ženklas Jonos pranašo. Ir palikęs juos atsitolino.

Riekia saugotisi parizieju ir sadukieju raugo.

5. Ir kad persiirē jo mokytieņi ant kito mariu kranto, užmiršo pasiimti duonas. 6. Jis gītārē jiems: Dabokitēs ir saugokitēs parizieju ir sadukieju raugo. 7. Bet jie dumojo terp sav(s²), sakydami: Jog nepasiēmēm duonos³⁾. 8. Žinodamas gi Jezus, tarē: Kā dumojate terp savēs, mažatikiai, jog neturite duonas. 9. Dargi nesuprantate, nei atsieminate apie penkias

duonas penkiem žmoniū tukstančiams, ir kiek pintiniū surinkote?

10. Nei apie septynias duonas keturiems žmoniū tukstančiams, ir kiek pintiniū surinkote?

11. Kodēl nesuprantate, jog ne apie duonā sakiau: saugokitēs parizieju ir sadukieju raugo!

12. Tuomet suprato, jog nesakē, idant saugotusi duonas raugo, bet parizieju ir sadukieju moksl⁴⁾.

Petro išpažinimas ir užmokesnis jam prižadētas.

13. Atējo gi Jezus i šalis Cezarējos Pilypo⁵⁾ ir klausē savo mokytieņius, sakydamas: Kuomi sako žmonēs esant Sunū žmogaus? 14. Bet

¹⁾ Paliekantįs tikrą Dievą dėl dievaičių, kuriais yra nusidėjimai. ²⁾ Graik. tekste: kalbėjo tarp savęs. ³⁾ Mokytieņiai spėjo, jog Jezus dėlto kalba apie parizieju raugą, jog jie nepasiėmė duonos. ⁴⁾ Kada tas mokslas buvo klaidingas, kada šalino nuo Kristaus ir tikro dievobaimingumo. ⁵⁾ Tas miestas seniaus vadinasi Panėas. Tetrarka Pilypas praminė jį Cezarėja, Ciesoriui Tiberijui garbės dėlei. Vadinasi Cezarėja Pilypo, kad atskirti nuo kitų miestų to paties vardo.

jie tarė: Vieni — Jonu Krikštytoju, kiti gi Eliju, o kiti Jeremiju, arba vienu iš pranašų. 15. Tarė jiems Jezus: Jūs gi kuomi sakote manę esant? 16. Atsakydamas Simonas Petras, tarė: Tu esi Kristus, Sunus gyvojo Dievo. 17. Atsakydamas gi Jezus tarė jam: Palaimintas esi Simonai Bar-Jona,¹⁾ nes kunas ir kraujas neapreiškė tau, bet mano Tėvas, kurs yra danguose. 18. Ir aš sakau tau, jog tu esi Petras²⁾, ir ant tos uolos pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai nepergalės jos,³⁾ 19. ir tau duosiu dangaus karalystės raktus⁴⁾, ir kąnorint suriši ant

žemės, bus surišta ir danguose ir kąnorint išriši ant žemės, bus išrišta ir danguose⁵⁾. 20. Tuomet įsakė savo mokytiniams, kad niekam nesakytu⁶⁾, jog jis esąs Jezus Kristus.

Kristus pranašauja apie savo mirtį ir prisikėlimą iš numirusių.

21. Nuo to laiko pradėjo Jezus rodyti savo mokytiniams, jog reikia jam eiti į Jerozolimą ir daug kentėti nuo vyresniųjų, ir Raštemokytųjų, ir vyriausių kunigų, ir būti užmuštu, ir trečioje dienoje keltisi iš numirusių. 22. Ir ėmęs jį Petras, pradėjo jį barti⁷⁾, sakydamas: Teatsitolina tai nuo tavęs. Viešpatie! nebus to

¹⁾ Bar-Jona reiškia syro-chaldeiškoje kalboje: Sunau Jonas. ²⁾ Petras graikiškoje kalboje reiškia: uola; (syro-chaldeiskai — kepha.). ³⁾ Prižada Kristus, jog jo Bažnyčia ant uolos (Petro) pastatyta bus amžina. ⁴⁾ Raktai reiškia augščiausią valdžią Bažnyčioje. ⁵⁾ Galės todėl Petras valdyti Kristaus Bažnyčią, bausti prasikaltusius, atleisti nusidėjimus, suteikti atlaidus ir tt. ⁶⁾ Jezui su jais tebėsant; idant lauktu laiko, kada bus jiems liepta garsinti Evangeliją visai pasaulei. ⁷⁾ Darė tai iš didžios meilės.

tau. 23. Jis atsigręžęs tarė Petru: Atsitrauk už manęs¹⁾, šetone²⁾! esi man papiktinimu, nes ne tai misliji, kas yra Dievo³⁾, bet kas yra žmonių⁴⁾

Kas nori Kristų sekti, turi savęs išsižadėti.

24. Tuomet Jezus tarė savo mokytiniam: Jei kas nori eiti pas-kui manę, teišsižada paties savęs, ir teima savo kryžių, ir teseka manę; 25. nes kas norėtu išgelbėti savo gyvastį, prazudys ją⁵⁾; kasgi prazudytu savo gyvastį dėl manęs, at-ras ją. 26. Nes ką padeda žmogui, nors jis nu-pelnytu visą pasaulę, savo gi dušiai nukentėtu pragaišti? Arba ką

duos žmogus savo dušios atvadavimui⁶⁾? 27. Nes Sunus žmogaus ateis garbėje savo Tėvo su savo aniolais ir tuomet atiduos kiekvienam pagal jo darbus. 28. Iš tiesų sakau jums, yra kai - kurie iš čionai stovinčių, kurie neragaus mirties⁷⁾ iki išvys Sūnų žmogaus ateinantį savo karalystėje⁸⁾.

Kristaus persimainymas.

XVII. Perskirimas.

1. Ir po šešių dienų ėmė Jezus Petrą ir Jokubą ir jo brolių Joną ir nu-vėdė juos ant augšto kalno⁹⁾ skyrium, 2. ir persimainė prieš juos¹⁰⁾. Ir jo veidas žibėjo kaip saulė, jo gi rubai pasidarė balti, kaip sniegas.

1) Eik iš po mano akių. 2) Vadina Petrą šetonu, nes pikta dvasia pakišė Petru tuos pagundinimo žodžius. 3) Nes nori suturėti manę, idant neišpildyčiau savo dangiškojo Tėvo valios. 4) Kurie saugosi visokio kentėjimo. 5) Kas nors dėl išgelbėjimo savo gyvasties užsigintu Dievo, tas prazus ant amžių. 6) Kokių budu atvaduos savo prazudytą dušią? 7) Nenumirs. 8) Dar prieš paskutinį sudą, laike persimainymo ant kalno Tabor. 9) Vadinamo Tabor. 10) Buvo peršviestas jų akyse.

3. Ir štai pasirodė jiems Maižiešius ir Elijas, kalbantį su juomi. 4. Atsakydamas gi Petras tarė Jezui: Viešpatie, gerai yra mums čionai būti: jei nori, padarykime čionai tris šėtras¹⁾: tau vieną, Maižiešiui vieną, ir Elijui vieną. 5. Dar jam bekalbant, štai šviesus debesis apsiautė juos. Ir štai balsas iš debesio, tariąs: Tas yra mano numylėtasis Sunus, kuriame sau gerai pamėgau; jo klausykite. 6. Ir išgirdę mokytiniai puolė ant savo veido ir labai bijojosi. 7. Ir priėjo Jezus ir prisilietė jų ir tarė jiems: Kelkitės ir nesibijokite. 8. Pakėlę gi savo akis, nieko neregėjo, tik tai vieną Jėzų. 8. Ir nužengiant jiems nuo kalno, prisakė Jezus, tardamas: Niekam nesakykite regėjimo, iki

Sunus žmogaus kelsis iš numirusių.

Elijo atėjimas.

10. Ir klausė jo mokiniai sakydami: Ką gi tat sako Rašte-mokytieji, jog Elijas turi pirma ateiti. 11. Bet jis atsakydamas tarė jiems: Elijas, tiesa, ateis ir visa pataisys. 12. Sakau gi jums, jog Elijas jau atėjo, ir nepažino jo, bet padarė su juomi, ką tik norėjo²⁾; taip ir Sunus žmogaus turės kentėti nuo jų. 13. Tuomet suprato mokiniai, jog kalbėjo jiems apie Joną Krikštytoją.

Išgydymas sergančiojo mėnesienos liga.

14. Ir kad atėjo prie minios, prisiartino prie jo žmogus, puolęs prieš jį ant kelių, sakydamas: Viešpatie, susimilk ant

¹⁾ Triobelės iš drobinių arba kitokių uždangų. ²⁾ Kalba čionai Išganytojas apie Jono Krikštytojo mirtį.

mano sunaus, nes serga mėnesienos liga¹⁾ ir sunkiai kenčia, nes tankiai į ugnį puola ir neretai į vandenį; 15. ir atvežčiau jį pas tavo mokytinį, ir negalėjo jo išgydyti. 16. Atsakydamas gi Jezus tarė: O, netikinti ir pilna suvedžiojimo²⁾ giminė, iki kolei busiu su jumis? iki kolei jus kešiu. Atneškite jį čionai pas mane. 17 Ir sudraudė jį³⁾ Jezus, ir išėjo iš jo velnias, ir buvo išgydytas vaikas nuo tos valandos. 18. Tuomet priėjo mokytiniai prie Jėzaus skyrium ir tarė: Kodėl mes negalėjome jo išvaryti? 19. Tarė jiems Jezus: Dėl jūsų netikėjimo⁴⁾, nes ištiesu sakau jums: jei turėsite

tikėjimą, kaip garstyčių grūdą, tarsite tam kalnui: persikelk iš čia tenai ir persikels, ir nebus jums nieko negalimo. 20. Ta gi veislė nėra išvaroma, tiktai per maldą ir pasninką.

Pranašystė apie mirtį.

21. Jiems gi tebesant Galiliejoje, tarė jiems Jezus: Sunus žmogaus bus išduotas į žmonių rankas. 22. Ir užmuš jį, ir jis kelsis trečioje dienoje iš numirusių. Ir jie labai nusiminė.

Mokesčiai Bažnyčiai.

23. Ir atėjus jiems į Kaparnaumą, priėjo prie Petro didrachmų rinkėjai ir tarė jam: Ar jūsų Mokytojas nemoka didrachmų⁵⁾? 24. Tarė: Kapgi ne. Ir kad įėjo į

¹⁾ Kurs buvo teipogi piktos dvasios apsėstas. ²⁾ Teip iškrypusi savo numanymuose, jog visai nesilaiko ir pažintos tiesos. ³⁾ Sudraudė pikta dvasia, liepdamas jai išeiti. ⁴⁾ Dėl jūsų mažo tikėjimo, abejojimais labai nusilpninto. ⁵⁾ Didrachma, t. y. dvi drachmi, lygi buvo pusei šekel'io arba statero, arti 60 kap. Kiekvienus žydas turįs 20 metų turėjo kas metai mokėti bažnyčios reikalams didrachmą.

namus, pranoko jį Jezus, sakydamas: Kas tau regisi, Simone! Žemės karaliai nuo ko ima duoklę arba mokesčius: nuo savo sunų, ar nuo svetimųjų? Ir jis tarė: Nuo svetimųjų. Tarė jam Jezus: Todėl liuosi yra sunų¹⁾. 26. Kad gi jų nepapiktintumėm²⁾, eik pas marias ir užmesk meškerį, ir tą žuvį, kuri pirma bus ištraukta, imk ir atvėręs jos nasrus rasi staterą³⁾; paimęs gi duok jiems už manę ir savę.

Nusižeminimo reikalingumas.

XVIII. Įerskirimas.

1. Anoje valandoje priėjo prie Jezaus mokytiniai, sakydami: Kas,

dumoji⁴⁾, yra didesnis dangaus karalystėje? 2. Ir pavadinęs Jezus vaikeli, pastatė jį tarp jų, 3. ir tarė: Ištiesų sakau jums, jei neatsiversite⁵⁾ ir netapsite kaipo vaikeliai, neįeisite į dangaus karalystę. 4. Todėl kasnors nusižemintu, kaipo tas vaikelis, tas yra didesnis dangaus karalystėje. 5. Ir kas priimtu⁶⁾ vieną tokį vaikeli mano vardan, manę priima.

Reikia saugotisi papiktinimo.

6. Kas-gi papiktintu⁷⁾ vieną iš tų mažųjų, kurie į manę tiki, geriausia jam butu, kad girnų akmuo butu užkabintas jam ant kaklo, ir butu jis

¹⁾ Išganytojas savo užklausimu parodo Petru, jog niekas neturi tiesos reikalauti nuo jo didrachmos. Kaip niekas nerenka mokesčių karaliui nuo karaliaus sunų, taip neišpuola rinkti mokesčių Dievo Bažnyčiai nuo Dievo Sunaus. ²⁾ Nemokėdamas didrachmos galėjo juos papiktinti. ³⁾ Staterą arba šekelį, kurs buvo lygus 4. drachmoms arba 2. didrachmom (arti 2 rb. 25 kap;). ⁴⁾ Graik. tekste: tat. ⁵⁾ Jei nepasitaisysite, pamesdami puikybę ir norą išsiaugštinti. ⁶⁾ Duotu prieglaudą, pašalpą. ⁷⁾ Butu priežastimi paklydimo.

paskandintas marių gilumoje. 7. Bėda pasauli dėl papiktinimų; nes turi ateiti¹⁾ papiktinimai; vienog gi bėda anam žmogui, per kurį ateina papiktinimas. 8. Jeigu tavo ranka, arba tavo koja piktina tavę, nukirsk²⁾ ją ir mesk nuo savęs; geriaus tau yra luošam arba raišam įeiti į gyvenimą³⁾, nekaip turint dvi ranki, arba dvi koji buti įmestam į amžiną ugnį. 9. Ir jei tavo akis piktina tavę, išlupk ją ir mesk nuo savęs; geriaus tau yra su vieną akimi įeiti į gyvenimą, kaip turint dvi aki buti įmestam į ugnies pragarą. 10. Dabokitės, kad nepapiktintumėte vieno iš tų mažųjų, nes sakau jums, jog jų aniolai dan-

guose⁴⁾ mato visuomet veidą mano Tėvo, kurs yra danguose.

Prilyginimas paklydusios avies.

11. Nes Sunus žmogaus atėjo išganyti, kas buvo prajuve. 12. Kaip jums regisi? Jei kas turētu šimtą avių, ir paklystu viena iš jų, argi nepalieka devynių dešimtų devynių ant kalnų ir n'eina jieskoti paklydusios? 13. Ir jei atsitiktų atrasti ją, ištiesų sakau, jog džiaugiasi iš jos labjaus, nekaip iš devynių dešimtų devynių nepaklydusiųjų. 14. Teip n'esti valia jūsų Tėvo, kurs yra danguose, idant pražutu vienas iš tų mažųjų.

Broliškas persergėjimas.

15. Jeigu nusidėtu

¹⁾ Dėlei didžio žmonių piktumo niekuomet netruks papiktintojų ir tikrai bus papiktinimai. ²⁾ Palyg. augšč. V. 29. 30. ³⁾ Amžiną gyvenimą dangaus karalystėje. ⁴⁾ Kiekvienas žmogus turi aniolą sargą; negalima todėl paniekinėti to, kurį Dievas išaugštino, duodamas jam savo aniolą už sargą.

prieš tavę tavo brolis, eik ir pabark jį tarp tavęs ir tarp jo paties. Jei tavęs paklausys, laimėjai savo brolių. 16. Jeigu tavęs nepaklausys, paimk su savim dar vieną arba du, idant burnoje dviejų arba trijų liudytojų stovėtu kiekvienas žodis¹⁾. 17. Jei jų nepaklausys, pasakyk Bažnyčiai; jeigu Bažnyčios neklausys, tebuna tau kaipo pagonis ir muitininkas²⁾.

Krikščioniškas kalčių dovanojimas.

18. Ištiesų sakau jums: ką norint surišite ant žemės, bus surišta ir danguje; ir ką norint išrišite ant žemės, bus išrišta ir danguje. 19. Vėl sakau jums: nes jei du iš jūsų susitartu³⁾ ant žė-

mės apie kiekvieną dalyką, kurio prašytu, bus jiems suteikta mano Tėvo, kurs yra danguose. 20. Nes kur yra du arba trys susirinkę mano vardan, tenai ir aš esmi tarp jų. 21. Tuomet priėjęs prie jo Petras tarė: Viešpatie! kiek kartų nusidės prieš mane mano brolis ir turėsiu jam atleisti? ar iki septynių kartų? 22. Sako jam Jezus: Nesakau tau, iki septynių kartų, bet iki septynias dešimtis syk' septynių kartų⁴⁾.

Prilyginimas skolininkų.

23. Dėlto prilyginta yra dangaus karalystė žmogui karaliui, kurs norėjo padaryti atskaitą su savo tarnais. 24. Ir kad pradėjo rokuotisi, buvo atvestas prie jo

¹⁾ Idant kiekvienas žodis, kiekvienas dalykas butu patvirtintas liudijimu dviejų arba trijų ypatų. ²⁾ t. y. saugokis jo kaip saugaisi pagonies arba muitininko, kad neliktum sutep-tas. ³⁾ Draug melstusi, prašydami kokio nors dalyko. ⁴⁾ T. y. be skaitliaus: tiek kartų, kiek kartų tavo brolis prašys atleidimo ir tai bus naudinga jo dušiai.

vienas, kurs buvo jam kaltas dešimtį tukstančių talentų¹⁾. 25. Kadgi neturėjo iš ko atiduoti, liepė jo Ponas pariduoti jį ir jo moterį, ir vaikus, ir vis ką turėjo, ir atiduoti. 26. Parpuolęs gi anas tarnas, meldė jį, sakydamas: Turėk su manim kantrybę ir visa tau atiduosiu. 27. Pasigailėjęs gi Ponas ano tarno paleidė jį ir skolą jam atleidė. 28. Išėjęs gi anas tarnas, rado vieną iš savo draugtarnių, kurs buvo jam kaltas šimtą denarų²⁾, ir nutvėręs smaugė jį sakydamas: Atiduok, ką esi kaltas. 29. Ir parpuolęs jo draugtarnis meldė jį, sakydamas: turėk su manim kantrybę, ir visa tau ati-

duosiu. 30. Jis-gi nenorėjo; ir nuėjo ir įmetė jį į kalėjimą, iki atiduotu skolą. 31. Regėdami gi jo draugtarniai, kas atsitiko, labai nuliudo, ir atėjo, ir apsakė savo Ponui vis, kas atsitiko. 32. Tuomet pavadino jį jo Ponas ir tarė jam: Nedorasis tarne, visą skolą tau atleidžiau, nes prašei manęs. 33. Argi tat ir tau nereikėjo pasigailėti savo draugtarnio, kaip ir aš tavęs pasigailėjau. 34. Ir užsirustinęs jo Ponas padavė jį kankintojams³⁾, iki atiduotu visą skolą⁴⁾. 35. Teip ir mano dangiškasis Tėvas padarys jums, jei neatleisite iš savo širdies kiekvienas savo broliui.

¹⁾ Talentas susidėdavo iš 6000 drachmų; todėl iš viso buvo skolingas arti 20 milijonų rublių. ²⁾ Denaras tiek pat vertas kiek drachma, t. y. arti 30 kap.; 100 denarų lygus maždaug 30 rublių. ³⁾ Tokia bausmė buvo paskirta skolininkams senovėje pas rymiečius ir kitas tautas. ⁴⁾ Skola buvo teip didi, jog jis niekuomet negalėjo jos užmokėti; todėl tais žodžiais išreikšta yra amžina kančia.

Moterystės ryšis yra nesutraukamas.

XIX. Perskirimas.

1. Ir atsitiko, kad Jezus užbaigė tas kalbas, iškeliavo iš Galilėjos ir ir atėjo į Judėjos šalį už Jordano. 2. Irėjo paskui jį didžios minios, ir išgydė jas tenai. 3. Ir atėjo prie jo pariziejai gundindami jį ir sakydami: Ar dera apleisti savo moterį dėl kokios norint priežasties? Jis atsakydamas tarė jiems: Neskaitėte, jog kurs sutvėrė nuo pradžios žmogų, padarė juodu kaipo vyrą ir moterį¹, ir tarė: todėl apleis žmogus tėvą ir motiną ir glausis prie savo moters, ir bus du viename kune²). 6. Ir taip yra jau ne du, bet vienas kunas. Ką tat

Dievas sujungė, žmogus teneskyria; 7. Sako jam: Dėlko tat Maižiešius įsakė duoti atsiskyrimo raštą ir apleisti? 8. Tarė jiems: Jog Maižiešius dėl jūsų širdies užkietėjimo pavelijo jums apleisti jūsų moteris; iš pradžios gi taip nebuvo³). 9. Sakau gi jums: jog kas nors apleistu savo moterį, jei ne dėl kekšystės⁴), ir kitą vestu, svetimoteriauja, ir kas apleistą vestu, svetimoteriauja. 10. Sako jam jo mokytiniai: Jei toks yra dalykas vyro su moterimi, nepriguli vesti. 11. Jis tarė jiems: Ne visi išmano tą žodį, bet kuriems yra duota⁵); 12. nes yra romytiniai, kurie iš motinos yščios taip užgimė; ir yra ro-

¹) Padarė, idant butu vienas vyras ir viena moteris, o ne idant vienas vyras turėtų kelias moteris. ²) Tie žodžiai yra ištarti Adomo iš šv. Dvasios įkvėpimo. ³) Nebuvo tokio įstatymo. ⁴) Galima todėl atsiskirti nuo savo moters paleistuvės, vienog jai tebegyvenant kitos vesti negalima. ⁵) Yra Dievo duota.

mytiniai, kurie patįs save išromi jo ¹⁾ dėl dangaus karalystės. Kas gali išmanyti, teismano.

Kristus laimina vaikams.

13. Tuomet atnešė prie jo kudikius, kad uždėtu ant jų rankas ir melstusi. Mokytiniai gi barė juos ²⁾. 14. Bet Jezus tarė jiems: Leiskite kudikius ir neginkite jiems eiti prie manęs, nes tokių ³⁾ yra dangaus karalystė. 15. Ir uždėjęs ant jų rankas, išėjo iš ten.

Kas reikia daryti, kad buti tobulu.

16. Ir štai vienas priėjęs tarė jam: Gerasis mokytojai, ką gero turiu daryti, idant ap-turėčiau amžiną gyvenimą? 17. Jis tarė jam: Ko manęs klausi apie

gerą? Vienas yra ge-ras — Dievas. Jeigu nori įeiti į gyvenimą, už-laikyk prisakymus. 18. Tarė jam: Kuriuos? Jezus gi tarė: Neužmuši, nesvetimoteriausi, nevogsi, nesakysi neteis-saus liudijimo; 19 gerbk tavo tėvą ir tavo mo-tiną, ir mylėsi savo ar-timą, kaip pats save. 20. Sako jam jaunikai-tis: Vistai užlaikiau nuo-mano jaunystės; ko dar man truksta? 21. Tarė jam Jezus: Jei nori buti tobulas, eik parduok, ką turi, ir duok netur-tėliams ir turėsi turtą danguje, ir ateik sekk manę. 22. Išgirdęs gi jaunikaitis žodį, atsito-lino nuliudęs, nes turėjo daug lobio. 23. Jezus gi tarė savo mokyti-niams: Iš tiesų sakau jums, jog turtingas var-giai įeis į dangaus ka-

¹⁾ Kurie išsižadėjo šeimos linksmybių, darydami nekaltybės apžadus, idant lengviaus Dievui tarnautu. ²⁾ Tuos, kurie atnešė, galvodami, jog kudikiai nėra verti, kad jais užsi-imtu Išganytojas. ³⁾ Teip nekaltų, kaip tie kudikiai.

ralystę. 24. Ir vėl sakau jums: Lengviaus yra kupranugariui išlisti per adatos ausį, nekaip turtingam eiti į dangaus karalystę¹⁾ 25. Išgirdegi tai mokytiniai labai stebėjosi, sakydami: Kas tat galės buti išganytas! 26. Paveizėjęs gi Jezus tarė jiems: Pas žmones tai yra negalima; pas Dievą gi viskas yra galima.

Užmokesnis tiems, kurie viso išsižada dėl Kristaus.

27. Tuomet atsakydamas Petras tarė jam: Štai mes visa palikome ir sekėme tavę, kas tat bus mums? 28. Jezus gi tarė jiems: Ištiesų sakau jums, jog jūs, kurie sekėte manę

atgimime, kada Sunus žmogaus sėdės ant savo šlovės sosto²⁾, ir jūs sėdėsite ant dvylikos sostų, sudydami dvyliką Izraeliaus giminių³⁾. 29. Ir kiekvienas, kurs paliks namus arba brolius, arba seseris, arba tėvą, arba motiną, arba moterį, arba vaikus, arba laukus dėl mano vardo, gaus šimteriopai ir apturės amžiną gyvenimą. 30. Daug gi pirmųjų bus paskučiausiais ir iš paskučiausiųjų — pirmaisiais⁴⁾.

Prilyginimas darbininkų vyndaržyje.

XX. Perskirimas.

1. Panaši yra dangaus karalystė žmogui šeimos tėvui, kurs labai anksti išėjo samdyti dar-

¹⁾ Nesako Išganytojas, jog turtingas visai negali įeiti į dangaus karalystę, bet jog vargiai teįeis, nes nelengva yra išsižadėti prisirišimo prie savo turtų. ²⁾ Laike prisikėlimo iš numirusių ir paskutiniojo sudo dienoje. ³⁾ Visus žmones. ⁴⁾ Persergėja Išganytojas apaštalus, idant saugotusi visokių paklydimų, nes ir geriausias gali likti piktu ir neapturėti dangaus karalystės, teip pat kaip didžiausias nusidėjėlis gali pasitaisyti ir apturėti išganyimą.

bininkus į savo vyndaržį, 2. Suderėjęs gi su darbininkais po denarą¹⁾ už dieną nusiuntė juos į savo vyndaržį. 3. Ir išėjęs apie trečią valandą²⁾, išvydo kitus stovinčius dykus ant rinkos 4. ir tarė jiems: Eikite ir jūs į mano vyndaržį, ir kas bus teisus, duosiu jums. 5. Jie gi nuėjo. Vėlgi išėjo apie šeštą ir devintą valandą ir rado kitus stovinčius ir sako jiems: Ko čia stovite visą dieną dyki? 7. Sako jam: Jog niekas mūsų nepasamdė. Sako jiems: Eikite ir jūs į mano vyndaržį. 8. Atėjus gi vakarui, tarė vyndaržio ponas savo užveizdėtojiui: Pavadinink darbininkus ir atiduok jiems užmokesnį, pradėjęs nuo paskučiausiujų iki pirmųjų. 9. Ateidami gi kurie buvo atėję³⁾ apie vienuoliką valandą gavo kiekvienas po denarą. 10. Ateidami gi ir pirmieji durnėjo daugiau apsurėsią; gavo gi ir jie po viena denarą, 11. ir paėmę murmėjo prieš šeimininko tėvą, 12. sakydami: Tie paskučiausieji tedirbo vieną valandą ir padarei juos lygiais mums, kurie kentėjome dienos sunkumą ir karštį. 13. O jis atsakydamas vienam iš jų, tarė: Prieteliau, nedarau tau neteisybės; ar ne po denarą su manim suderėjai? 14. Imk, kas yra tavo, ir eik; aš gi noriu ir šiam paskučiausiam duoti kaip ir tau. 15. Arba man nederą daryti⁴⁾, ką aš noriu! ar tavo akis yra nedora⁵⁾, dėlto jog aš esmi geras? 16. Teip bus paskučiausieji pir-

¹⁾ Denaras lygus yra drachmai — arti 30 kap. ²⁾ Trečia. šešta, devinta ir vienuolikta valanda yra skaitytos cionai nuo saulės užtekėjimo. ³⁾ Buvo atėję į vyndaržį. ⁴⁾ Su savo turtais. ⁵⁾ Ar dėlto tu užvydi.

maisiais, ir pirmieji paskučiausiais: nes daug yra pavadintųjų, mažai gi išrinktųjų¹⁾).

Kristus vėl pranašauja apie savo mirtį.

17. Ir eidamas Jezus į Jerozolimą, ėmė dvyliką mokytinių skyrium ir tarė jiems: 18. Štai einame į Jerozolimą, ir Sunus žmogaus bus išduotas vyriausiems kunigams ir Rašte - mokytiems ir apsudys jį mirtin. 19. Ir išduos jį pagonims ant išjuokimo ir nuplakimo, ir nukryžiuojimo, ir trečioje dienoje kelsis iš numirusių.

Zebediejaus sunų prašymas.

20. Tuomet priėjo prie jo motina²⁾ Zebediejaus sunų su savo sunu-

mis, perpuldama prieš jį ir kažin ko prašydama. 21. Jis tarė jai: Ko nori? Sako jam: Tark, idant tuodu mano sunu sėdētu tavo karalystėje vienas po tavo dešinės o kitas po kairės. 22. Atsakydamas gi Jezus tarė: Nežinote, ko prašote³⁾. Ar galite gerti kieliką, kurį aš gersiu? Sako jam: Galime. 23. Tarė jiems: Mano kieliką, tiesa, gersite. Sėdėti gi po mano dešinės, arba po kairės ne mano yra daiktas jums duoti, bet kuriems yra mano tėvo sutaisyta. 24. Ir išgirdę dešimtis⁴⁾ užsirusino ant dviejų brolių. 25. Jezus gi pavadino juos prie savęs ir tarė: Žinote, jog kunigaikščiai giminių viešpatauja ant jų, ir kurie yra vyresnieji naudojami

¹⁾ Nes ne visi pavadintieji naudojami sau suteiktomis mylistomis ir seka Kristų. ²⁾ Saliomė, Zebediejaus moteris, motina apaštalo Jokubo ir Jono. ³⁾ Prašė motina; Išganytojas atsako sunams, nes žino, jog motina prašė jų vardu. ⁴⁾ Dešimtis apaštalo.

valdžia ant jų. 26. Ne-
teip bus tarp jūsų, bet
kasnorint norėtu tapti
vyresniuoju tarp jūsų,
tebuna jūsų tarnu. 27.
Ir kas norėtu būti tarp
jūsų pirmasis, bus jūsų
vergas. 28. Kaip Sunus
žmogaus neatėjo idant
jam tarnautu, bet tar-
nauti ir duoti savo gy-
vastį, kaip atpirkimą
už daugelį.

Aklieji iš Jeriko.

29. Ir išeinant jiems
iš Jeriko, sekė ji didi
minia. 30. Ir štai du
akluoju, sėdinčiu šaly
kelio, išgirdo, jog Jezus
praeina, ir šaukė, sa-
kydamu: Viešpatie, Su-
nau Dovid¹⁾, susimilk
ant mūsų. 31. Minia gi
draudė juos, kad tylėtų,
bet jie labjaus šaukė,
sakydami: Viešpatie, Su-
nau Dovid, susimilk ant
mūsų. 32. Ir sustojo Je-

zus, ir pavadino juos,
ir tarė: Ko norite, kad
jums padaryčiau! 33. Sa-
ko jam: Viešpatie, kad
atsivertu mūsų akis. 34.
Susimilęs gi ant jų Je-
zus, prisilietė jų akių.
Ir tuojau regėjo ir sekė jį.

Jezus iškilmingai įeina į Jerozolimą.

XXI. Perskirimas. 1.

Ir kad prisiartino prie
Jerozolimos ir atėjo į
Betpage prie Alyvų
kalno, tada nusiuntė Je-
zus du mokytinių, 2. sa-
kydamas jiems: Eikite
į miestelį, kurs yra prieš
jus ir tuojau rasite pri-
rištą asilę ir su ja asi-
laitį; atriškite ir atveski-
te man. 3. Ir jei kas
ką jums sakytu, tarkite,
jog jų Viešpats²⁾ reika-
lauja, ir tuojau juos pa-
leis. 4. Vis-gi tai atsi-
tiko, idant išsipildytu,
kas yra pasakyta per

¹⁾ Tuodu aklu, vadindamu Jėzų sunumi Dovid, išpažįsta, jog jis yra lauktasis Mesijas. ²⁾ Kristus.

pranašą, tariantį: 5. Sakykite Siono dukterei¹⁾: štai tavo karalius tau ateina romus, sėdintis ant asilės ir asilaitis, vaiko pajungiamosios. 6. Eidami gi mokytiniai padarė, kaip liepė jiems Jezus. 7. Ir atvedė asilę ir asilaitį, ir padėjo ant jų savo rubus, ir užsodino jį ant anų. 8. Didi gi minia klojo savo rubus ant kelio; kiti gi kirto šakas nuo medžių ir klojo ant kelio. 9. Minios gi, kurios pirmaėjo ir kurios sekė, šaukė sakydamos: Osanna²⁾ Sunui Dovidui; pagirtas, kurs ateina vardan Viešpaties. Osanna ant aukštybių! 10. Ir jam įėjus į Jerozolimą, sujudo visas miestas, sakydamas: Kas tasai yra? 11. Žmo-

nės gi šaukė: Tasai yra Jezus, pranašas iš Nazareto Galiliejės.

Parduodančiųjų iš Bažnyčios išvarymas.

12. Ir įėjo Jezus į Dievo Bažnyčią ir išvarė visus parduodančius ir perkančius Bažnyčioje, ir išvertė mainininkų³⁾ stalus ir krases parduodančiųjų karvelius. 13. Ir sako jiems: Yra parašyta: Mano namai vadinsisi maldos namais; jūs gi juos padarėte žmogžudžių lindine. 14. Ir atėjo pas jį aklieji ir raišieji Bažnyčioje, ir išgydė juos. 15. Matydami gi vyriausieji kunigai ir Raštemokytieji stebuklus, kuriuos darė, ir vaikus, šaukiančius Bažnyčioje ir sakančius: Osanna Sunui Dovidui, — užsirustino, 16. ir tarė

¹⁾ Jerozolimai ir jos gyventojams. ²⁾ Osanna — žodis žydiškas; reiškia išgelbėk jį, t. y. Sūnų Dovidui, Mesiją. ³⁾ Žydai turėjo mokėti Bažnyčiai po pusę šekelio ir tai žydiškais pinigais; mainininkai apkeisdavo svetimus pinigus, kuriuos atsiėsdavo su savim žydai iš svetimų kraštų, ant žydiškųjų.

jam: Girdi, ką tie sako? Jezus gi tarė jiems: Girdžiu. Argi niekuomet neskaitėte, jog iš burnos kudikių ir žindančiųjų padarei garbę? 17. Ir palikęs juos, išėjo šalin už miesto į Betaniją ir tenai pasiliko.

Figos medžio nudžiuvimas.

18. Rytmetyje gi grįždamas į miestą išalko. 19. Ir matydamas vieną figos medį šaly kelio, prisiartino prie jo ir nieko nerado ant jo, vien tiktai lapus ir tarė jam: Tegul niekuomet ant tavęs neišaugs vaisius ant amžių. Ir nudžiuvo tuojau figos medis¹⁾. 20. Ir matydami mokytiniai stebėjosi, sakydami: Kaip gi tuojau nudžiuvo? 21. Atsakydamas gi Jezus tarė jiems: Ištiesų sakau

jums: jei turėtumėt tikėjimą ir neabejotumėt, ne tiktai su figos medžiu padarysite, bet jei ir tam kalnui tartumėt: kelkis ir įsimesk į marias, — stosis. 22. Ir vis, ko-nors prašytumėt maldoje tikėdami, gausite.

Klausimas apie Joną Krikštytoją.

23. Ir kad atėjo į Bažnyčią, prisiartino prie jo mokinančio vyriausieji kunigai ir žmonių vyresnieji, sakydami: Kokia valdžia tai darai, ir kas tau davė tą valdžią? 24. Atsakydamas Jezus tarė jiems: Paklausiu ir aš jus vieną žodį, kurį jei man pasakysite, ir aš jums pasakysiu, kokia valdžia tai darau. 25. Jono krikštas iš kur buvo? iš dangaus ar iš žmonių? Bet jie dumojo tarp savęs kalbėdami:

¹⁾ Tas figos medis, turįs lapus, bet neturįs vaisių yra paveikslas žydų sinagogos, kuri teipogi turėjo įstatymus ir apeigas, bet neturėjo gerų darbų, ir dėlto liko atstumta.

26. Jei sakysime, iš dangaus, tars mums: dėlko tat jam netikėjote? O jei sakysime — iš žmonių, bijomės minios; nes visi laikė Joną už pranašą. 27. Ir atsakydami Jezui, tarė: Nežinome. Tarė ir jis jiems: Nei aš jums nesakau, kokia valdžia tai darau.

Prilyginimas dviejų sunų.

28. Kas jums regisi? Vienas žmogus turėjo du sunu, ir priėjęs pirmąjį, tarė: Sunau! eik šiandien, dirbk mano vyndaržyje. 29. Anas gi atsakydamas tarė: Nenoriu. Paskui gi gailėsio suimtas nuėjo. 30. Priėjęs gi antrąjį, taip pat pasakė. Bet ans atsakydamas, tarė: Eisiu,

pone; ir neėjo. 31. Katras iš dviejų išpildė tėvo valią¹⁾? Sako jam: Pirmasis. Sako jiems Jezus: Ištiesų sakau jums, jog muitininkai ir kekšės pirm jūsų įeis Dievo karalystėn. 32. Nes atėjo pas jus Jonas keliu teisybės²⁾, ir netikėjote jam; muitininkai gi ir kekšės jam įtikėjo; jūs gi tai matydami nei paskiaus neturėjote gailėsio, idant jam įtikėtumėt.

Prilyginimas nusamdžiusių vyndaržį žmogžudžių.

33. Klausykite kito prilyginimo. Buvo žmogus — šeimynos tėvas, kurs užsodino vyndaržį ir aptvėrė jį tvora ir įkasė jame spaustuvą³⁾

¹⁾ Žmogus turįs du sunu yra čionai Dievas; sunumis yra pagonys ir žydai; pagonys iš pradžios atsitolino nuo Dievo, bet paskui to gailėjosi, priėmė Evangeliją ir išpildė tokiu budu savo Tėvo valią; žydai noriai priėmė Maižiešiaus įstatymą, bet jo neužlaikė, nepriėmė paskiaus Evangelijos ir dėlto neišpildė valios dangiškojo Tėvo. ²⁾ Rodydamas jums kelią teisybės. ³⁾ Vynui iš vynuogių išspausti.

ir pastatė bokštą¹⁾ ir parsamdė jį artojams²⁾ ir toli išvažiavo. 34. Prisiartinus gi vaisių metui, nusiuntė savo tarnus pas artojus, idant atimtu jo vaisius. 35. Ir artojai nutvėrė jo tarnus, vieną primušė, kitą užmušė, kitą akmenimis nužudė. 36. Vėl nusiuntė kitus tarnus — daugiaus nekaip pirma; ir šiems padarė teippat. 37. Paskiaus gi nusiuntė pas juos savo sunų, sakydamas: bijosis mano sunaus. 38. Artojai gi, matydami sunų, tarė terp savęs: tasai yra tevinainis, eikite, užmuškime ir turėsime jo tėviškę. 39. Ir nutvėrė jį išmetė iš vyndaržio ir užmušė. 40. Kad tatai ateis vyndaržio Ponas,

ką padarys aniems artojams³⁾? 41. Sako jam, Piktus piktai pražudys: ir savo vyndaržį parsamdys kitiems artojams, kurie atiduotu jam vaisius savo laikuose. 42. Sako jiems Jezus: Niekuomet neskaitėte Raštuose: Akmuo, kurį atmete statantįs, tas tapo kerties galva⁴⁾? Viešpaties yra tai padaryta ir yra stebuklinga mūsų akyse⁵⁾. 43. Todėl sakau jums: Jog bus atimta nuo jūsų Dievo karalystė ir bus duota giminei jos⁶⁾ vaisius darančiai. 44. Ir kas puls ant to akmens, suduš; ant ko gi jis puls, tą sutreškins. 45. Ir išgirde vyriausieji kunigai ir pariziejai jo prilyginimus suprato, jog apie

1) Sargams. 2) Užsiimantiems vyno išdirbimu. 3) Vyndaržio ponas yra čionai Dievas; vyndaržis žydų sinagoga Sename Įstatyme; artojai kurie nusamdė vyndaržį, yra žydų vyresnybė. Tarnai siųsti atimti vaisius yra pranašai; Sunus gi — Jezus Kristus. 4) Tapo kampiniu akmenimi, ant kurio visa rumo kertis pasiremia. 5) Kampiniu akmenimi, kurį atmetė statantįs žydų kunigai, yra Jezus Kristus: ant jo pasirėmė Bažnyčia Naujojo Įstatymo. 6) Jos, t. y. Dievo karalystės.

juos kalbėjo. 46. Ir norėdami jį sugauti bijojosi minios, nes ši laikė jį už pranašą.

Prilyginimas karaliaus vestuvių.

XXII. Perskirimas.

1. Ir atsakydamas Jėzus, vėl kalbėjo jiems prilyginimuose, tardamas: 2. Panaši tapo dangaus karalystė žmogui karaliui, kurs padarė savo sunui vestuves 3. ir nusiuntė savo tarnus vadinti pakviestuosius į vestuves, ir jie nenorėjo ateiti. 4. Vėl nusiuntė kitus tarnus, sakydamas: pasakykite pakviestiems: štai sutaisiau mano pietus; mano jaučiai ir penimi galvijai paskersti ir visa sutaisyta; ateikite į vestuves. 5. Jie gi tai nieku vertė ir nuėjo vienas į savo ukę, kitas gi prie savo priekystės. 6. O likusieji suturėjo jo tarnus ir išniekinę juos, užmušė.

7. Išgirdęs gi karalius užsirustino ir nusiuntęs savo kariumenę išžudė anuos žmogžudžius ir uždegė jų miestą. 8. Tuomet tarė savo tarnams: vestuvės, tiesa, sutaisytos, bet pakviestieji nebuvo verti. 9. Eikite tat ant kryžkelių ir kuriuos norint rasite pakvieskite į vestuves. 10. Ir išėjo jo tarnai ant kelių ir surinko visus, kuriuos rado, piktus ir gerus, ir pripildytos bubo vestuvės sėdinčiais už stalo. 11. Įėjo gi karalius, idant matytų sėdinčius už stalo, ir pamatė tenai žmogų nepavilką vestuvių rubu. 12. Ir tarė jam: Prieteliau! kaip čia įėjai neturėdamas vestuvių rubų? Bet jis nutilo. 13. Tuomet tarė karalius tarnaujantiems: Surišę jė rankas ir kojas, meskite jį į tamsiausias tamsybes; ten bus verksmas ir dantų griežimas. 14. Nes

daug yra pavadintų, mažai gi išrinktųjų¹⁾).

Kas yra Ciesoriaus, rekia atiduoti Ciesoriui.

15. Tuomet nuėję pariziejai susitarė, kaip jį sugauti kalboje. 16. Ir siunčia prie jo savo mokytinius su erodijonais²⁾ sakydami: Mokytojau, žinome, jog esi teisus ir mokini Dievo kelio teisybėje ir į nieką neveizi³⁾. 17. Pasakyk mums tat, kas tau regisi: ar pridera duoti mokesčius ciesoriui, ar ne? 18. Pažinęs gi Jėzus jų nedorumą, tarė: Kam manę gundinate, veidmainiai? 19. Parodykite man mokesčių pinigą. O jie parodė jam denarą. 20. Ir tarė jiems Jėzus: Keno yra

tas paveikslas ir parašas? Sako jam: Ciesoriaus. Tuomet tarė jiems: Atiduokite tat ciesoriui, kas yra ciesoriaus, ir Dievui, kas yra Dievo. 21. Ir išgirdę stebėjosi, ir palikę jį nuėjo šalin.

Apie numirusių prisikėlimą.

23. Anoje dienoje priėjo prie jo sadukiejai, kurie sako neesant prisikėlimo iš numirusių ir klausė jį, 24. sakydami: Maižiešius pasakė: jei kas mirtu neturėdamas sunaus, idant jo brolis vestu jo moterį, ir prikeltu seklą savo broliui⁴⁾. 25. Buvo gi pas mus septyni broliai, ir pirmasis vedęs moterį numirė ir neturėdamas vaikų paliko savo mo-

¹⁾ Tame prilyginime žmogus karalius yra Dievas Tėvas, kurs padarė vestuves savo Sunui Jezui Kristui; pakviestieji į vestuves yra žydai; tarnai gi — pranašai Senojo Įstatymo ir šv. Jonas Krikštytojas. ²⁾ Erodijonais vadinosi Erodo šalininkai, kurie mokino, jog teisingas yra daiktas mokėti mokesčius Erodui ir Rymo ciesoriui; buvo užtat pariziejų neapkenčiami. ³⁾ Neveizi, ką sakys apie tavę žmonės ir jų nesibijai. ⁴⁾ Idant pagimdytu numirusiam broliui iš jo moters sunų.

terį savo broliui. 26. Teipogi antrasis ir trečiasis iki sekmojo. 27. Visupaskiausiai gi numirė moteriškė. 28. Prisikėlime tat iš numirusių keno iš septynių bus moteris, nes visi ją turėjo. 29. Atsakydamas gi Jėzus tarė jiems: Klystate, nežinodami Rašto nei Dievo galybės. 30. Nes prisikėlime iš numirusių nei ves, nei tekės, bet bus kaipo Dievo aniolai danguje. 31. Apie numirusių gi atsikėlimą neskaitėte, kas parašyta yra Dievo, jums tariančio: 32. Aš esmi Dievas Abraomo ir Dievas Izaoko ir Dievas Jokubo? Nėra jis numirusių Dievas, bet gyvųjų. 33. Ir išgirdusios minios stebėjosi iš jo mokslo.

Pirmiausias Įstatymo prisakymas.

34. Pariziejai gi iš-

girde, jog nutildė sadukiejus, susirinko draug, 35. ir paklausė jį vienas iš jų mokytas Įstatyme, gundindamas jį: 36. Mokytojau! Koks yra didysis prisakymas Įstatyme? 37. Tarė jam Jėzus: Mylėsi Viešpatį, tavo Dievą, iš visos tavo širdies ir iš visos tavo dušios ir iš visos tavo mislies. 38. Tas yra didžiausias ir pirmasis prisakymas. 39. Antrasis gi tam panašus yra: Mylėsi tavo artimą kaipo patsai save. 40. Ant tų dviejų prisakymų pasiremia visas Įstatymas ir Pranašai¹⁾.

Mesijas yra Dovidų Sunus ir Viešpats.

41. Susirinkus gi pariziejams, paklausė juos Jėzus, 42. sakydamas: Kas jums regisi apie Kristų? Keno yra Sunus? Sako jam: Dovidų. 43. Tarė jiems: Kaip gi

¹⁾ Pranašų mokslas.

tat Dovidas dvasioje¹⁾ vadina jį Viešpačiu, sakydamas: 44. Tarė Viešpats mano Viešpačiui: sėskis po mano dešinės: iki padėsiu tavo priešus kaippo suolelį tavo kojų. 45. Jei tat Dovidas vadina jį Viešpačiu, kaip yra jo Sunus? 46. Ir niekas negalėjo atsakyti jam nei žodžio; nei drįso nuo anos dienos kas nors daugiau jį klausti.

Veidmainystė Raštemokytųjų ir pariziejų.

XIII. Perskirimas.

1. Tuomet kalbėjo Jezus minioms ir savo mokytiniams, 2. sakydamas: Ant Maižiešiaus krasės atsisėdo Rašte-

mokytieji ir pariziejai. 3. Vis tat, ką nors jums sakys, užlaikykite ir darykite; o pagal jų pasiėlgimo nesielgkite, nes sako ir nedaro. 4. Nes riša sunkias ir nepakeliamas naštas ir uždeda ant žmonių pečių; savo gi pirštu nenori anų pajudinti. 5. Bet visus savo darbus daro, idant butu žmonių regimi; nes platina savo atminimo ženklus²⁾ ir didina rubų kraštus³⁾. 6. Mėgia gi pirmas vietas ant pokilių ir pirmas krasės sinagogoje, 7. ir pasveikinimus ant rinkos ir buti žmonių vadinami: Rabbi⁴⁾ 8. Jūs gi nesivadinkite — rabbi⁵⁾; nes vienas yra

¹⁾ Iš įkvėpimo šventosios Dvasios. ²⁾ Žydai nešiodavo skiauteles iš pergamento, įdėtas į mažas skryniukes, kurias maldos laike pririšdavo sau prie kaktos ir kairės rankos. Ant tų skiautelių buvo parašyti žodžiai, paimti iš šv. Rašto iš Maižiešiaus Įstatymo. Pariziejai norėdami parodyti savę nolesniais dėl Įstatymo darydavo tas skiauteles kaskart platesnes. ³⁾ Nuo keturių rubų kerčių kabėdavo pas žydus siulai. Ir tuos pariziejai turėjo didesnius. ⁴⁾ Mokytojai. ⁵⁾ Išganytojas peikia čionai puikybę, per didį išsiaugštinimą mokytojų, tėvų, vadovų primindamas jog augščiausiu ir mokytoju ir tėvu ir vadovu yra vienas Dievas. Neišgriauna visai

jūsų Mokytojas; visi gi jūs esate broliai. 9. Ir nieko nevadinkite tėvu ant žemės, nes vienas yra jūsų Tėvas, kurs yra danguose. 10. Nei vadinkitės mokytojais, nes jūsų Mokytojas yra vienas — Kristus. 11. Kas iš jūsų yra didesnis, bus jūsų tarnu. 12. Kas gi savę išaugštintu, bus pažemintas, ir kas pasižemintu, bus išaugštintas.

Pariziejų kalčios.

13. Bėda gi jums Rašte-mokytieji ir pariziejai, veidmainiai, jog užrakinatė žmonėms dangaus karalystę; nes jūs neįeinatė, nei norintiems neleidžiātė įeiti. 14. Bėda jums Rašte-mokytieji ir pariziejai, veidmainiai, jog prarijātė našlių namus, da-

rydami ilgas maldas. Dėlto apturėsite didesnį sudą. 15. Bėda jums Rašte-mokytieji ir pariziejai, veidmainiai, jog apeinate marias ir žemę, idant padarytumėt vieną naujatikį¹⁾, ir kad pasidaro, darote jį pragaro sunumi dukart daugiau neg jūs. 16. Bėda jums, akli vadai, kurie sakote: kas nors prisieks per Bažnyčią, niekas yra²⁾; kas gi prisieks per Bažnyčios aukšą, yra kaltas³⁾. 17. Bepročiai ir akli, nes kas yra didesnis, aukšas ar Bažnyčia, kuri pašvenčia aukšą. 18. Ir kas nors prisieks per altorių, niekas yra, kas nors gi prisiektu per dovaną, kuri ant jo yra, yra kaltas. 19. Akli, nes kas yra didesnis, dovana ar altorius, kurs

valdžios tėvų arba vadovų, bet paskiria tikras ribas, kurias senobėje tankiai peržengdavo.

¹⁾ Idant patrauktumėtė prie savo tikėjimo nors vieną pagonį; tokie nauji žydai vadinosi prozelitais. ²⁾ Gali tokios prisiegos nepildyti. ³⁾ Turi, ką prisieikė, išpildyti.

pašvenčia dovaną? 20. Kas tat prisiekia per altorių, prisiekia per jį ir per vis, kas ant jo yra. 21. Ir kas nors prisiektu per Bažnyčią, prisiekia per ją ir per tą, kas joje gyvena. 22. Ir kas prisiekia per dangų, prisiekia per Dievo sostą ir per Tą, kurs ant jo sėdi. 23. Bėda jums Rašte-mokytieji ir pariziejai, veidmainiai, kurie duodate dešimtinį iš mėtos ir dilių ir kmynų¹⁾; ir palikote, kas yra svarbesnis dalykas Įstatyme: teisumą ir mielaširdystę ir ištikimybę; tai išpuolė daryti ir anų neapleisti. 24. Akli vadai iškošiantis uodą ir prarijantįs kupranugarį. 25. Bėda jums Rašte-mokytieji ir pariziejai, veidmainiai, kurie kuopiate, kas yra iš viršaus taurės ir bliu-

do, vidui gi esate pilni plėšimo ir bjaurybės. 26. Aklas pariziejau, iškuopk pirma, kas yra viduj taurės ir bliudo, idant tai, kas yra iš viršaus, taptu gryna. 27. Bėda jums Raštemokytieji ir pariziejai, veidmainiai, jog esate panašūs pabaltintiems grabams, kurie iš viršaus rodosi žmonėms gražus, viduj gi pilni yra numirėlių kaulų ir visokios bjaurybės. 28. Teip ir jūs, iš viršaus, tiesa, rodotės žmonėms teisūs, viduj gi esate pilni veidmainystės ir nedorybės. 29. Bėda jums Raštemokytieji ir pariziejai, veidmainiai, kurie statote pranašams grabus ir puošiate teisųjų paminklus, 30. ir sakote: jei butum buvę mūsų tėvų dienose, nebutumėm buvę jų drau-

¹⁾ Pariziejai duodavo bažnyčiai dešimtinį iš menkiausių žolelių, kad pasirodytu teisiais, bet drauge nepildydavo daug svarbesnių Įstatymo reikalavimų.

gininkais pranašų kraujyje¹). 31. Ir teip duodate patįs prieš save liudijimą, jog jūs esate sunęs anų, kurie užmušė pranašus. 32. Pripildykite ir jūs jūsų tėvų saiką²)! 33. Žalčiai, driežlių veisle, kaip išbėgsite nuo pragaro sud³)? 34. Todėl štai aš siunčiu pas jus pranašus ir išmintinguosius ir Rašte-mokytuosius, ir kai-kuriuos iš jų užmušite ir nukryžiuosite, ir kitus iš jų nuplaksite jūsų sinagogose ir persekiosite nuo miesto iki miesto, 35. idant ateitu ant jūsų visas teisus kraujas, kurs yra pralietas ant žemės, nuo kraujo teisojo Abelio, iki kraujui Zakarijo, Barakijo sunaus, kurį užmušėte tarp Bažnyčios

ir altoriaus. 36. Iš tiesų sakau jums: ateis vis tai ant šios giminės.

Bausmė laukianti Jeruzolimą.

37. Jeruzalem, Jeruzalem, kuri užmuši pranašus, ir akmenimis žudai tuos, kurie yra siunčiami pas tavę; kiek kartų norėjau surinkti tavo sunus, kaip višta surenka vištelius po sparnų, ir nenorėjai? 38. Štai bus palikti jums jūsų namai tušti. 39. Nes sakau jums: neregėsite manęs nuo šio laiko iki tarsit: pagirtas, kurs ateina vardan Viešpaties.

Pranešimas apie Bažnyčios ir Jeruzolimos išgriovimą.

XXIV. Perskirimas.

1. Ir išėjęs Jėzus iš

¹) Pranašų kraujo praliejime. ²) Kalba čionai Išganytojas šventame užsirustinime ir tarsi sako: Piktus darbus, kuriuos pradėjo jūsų tėvai, jūs pabaigkite; jie užmušė tarnus, jūs nukryžiuokite Viešpatį; jie nužudė pranašus, jūs-gi nužudysite tą, apie kurį kalbėjo pranašai. ³) Pragaro bausmės, kuri bus jums paskirta.

Bažnyčios, ėjo. Ir prisiartino jo mokytiniai, idant parodytu jam Bažnyčios išstatymą. 2. Jisgi atsakydamas tarė jiems: Regite vis tai? iš tiesų sakau jums: nebus paliktas čionai akmuo ant akmens, kurs nebutu išgriautas. 3. Sėdint gi jam ant Alyvų kalno, prisiartino prie jo mokytiniai, skyrium sakydami: Pasakyk mums, kuomet tai bus? ir koks ženklas tavo atėjimo ir amžiaus pabaigos? 4. Ir atsakydamas Jezus tarė jiems: Dabokitės, idant kas jūsų neapgautu. 5. Nes daug ateis mano vardan, sakydami: aš esmi Kristus, ir apgaus daugelį. 6. Nes išgirsite kares ir žinias apie kares. Dabokitės, idant nenusigastumėt: nes turi tai atsitikti, bet dar ne galas. 7. Nes sukils giminė prieš giminę ir karalystė prieš karalystę, ir bus maras ir ba-

das ir vietomis žemės drebėjimas. 8. Visgi tai yra skausmų pradžia. 9. Tuomet išduos jus prispaudiman ir užmuš jus ir busite visų giminių neapkenčiami dėl mano vardo. 10. Ir tuomet daug pasipiktins ir išduos vienas kitą, ir vienas kito neapkės. 11. Ir sukils daug netikrų pranašų ir apgaus daugelį. 12. Ir kadangi pasidaugins nedorybė, atvės meilė daugelio. 13. Kas gi užsilaikys iki galui, tas bus išganytas. 14. Ir bus apsakojama ši Evangelija karalystės visoje pasaulyje liudijimo dėlei visoms giminėms, ir tuomet ateis pabaiga. 15. Kad taitai regėsite išnaikinimo bjaurumą, Danielio pranašo apsakytą, stovintį šventoje vietoje — kurs skaito tesupranta. — 16. tuomet kurie yra Judėjoje, tebėga ant kalnų, ir kas yra ant stogo,

tenelipa, idant kanors pasiimtu iš savo namų¹⁾. 18. Ir kurs yra ant lauko, tenegrižta pasiimti savo rubą. 19. Bėda gi nėsčioms ir žindančioms anose dienose. 20. Melskitės, kad neatsitiktų jūsų bėgimas žimoje arba subatoje²⁾. 21. Nes bus tuomet didis prispaudimas, kokio nebuvo nuo pradžios pasaulės iki šiolei, nei bus. 22. Ir jei nebutu buvę sutrumpintos tos dienos, neišsigelbėtu nei vienas kunas; bet dėlei išrinktųjų bus sutrumpintos tos dienos. 23. Tuomet jei kas jums sakytu: štai čionai yra Kristus, arba tenai, netikėkite. 24. Nes kils netikri Kristūs ir netikri pranašai ir darys didžius ženklus ir stebuklus taip, idant butu įvesti į paklydimą (jei tai gali būti) net

išrinktieji. 25. Stai pra-nešiau jums. 26. Jei tat sakytu jums: štai yra tyruose, neišeikite; – štai namų viduje, netikėkite. 27. Nes kaip žaibas išeina nuo rytų ir pasirodo iki vakarų, taip bus ir Sunaus žmogaus atėjimas. 28. Kur nors butu lavonas, tenai susirinks ir areliai.

Sugrižimas Sunaus žmogaus į sudą.

29. Tuoju gi po anų dienų prispaudimo ap-tems saulė, ir mėnuo neduos savo šviesos, ir žvaigždės puls nuo dangaus, ir dangaus galybės bus pajudintos. 30. Ir tuomet pasirodys ant dangaus Sunaus žmogaus ženklas, ir tuomet raudos visos žemės giminės ir išvys Sunų žmogaus ateinantį dangaus debesiuose su didžia ga-

¹⁾ Stogai pas žydus buvo nestatūs, bet lygūs, taip kad lengvai galima buvo ant jų vaikščioti. Nuo stogo kopečiomis galima buvo nultipti ant gatvės. ²⁾ Subatos dienoje žydams buvo pavalyta eiti tikrai tukstantį žingsnių, bet nedaugiau.

lybe ir šlove. 31. Ir siųs savo aniolus su triuba ir didžiu balsu; ir jie surinks jo išrinktuosius nuo keturių vėjų, nuo vieno dangaus krašto iki kitam. 32. Nuo figos gi medžio mokinkitės prilyginimo: kad jau jo šaka sprogsta ir atsiranda lapai, žinokite, jog arti yra vasara. 33. Teip ir jūs, kad pamatysite vis tai, žinokite, jog yra arti duryse¹). 34. Iš tiesų sakau jums, jog nepraeis ta giminė, iki vis tai atsitiks. 35. Dangus ir žemė praeis, mano gi žodžiai nepraeis.

Reikia budėti, nes nėra žinoma, kada bus sudo diena.

36. Apie aną gi dieną ir valandą niekas nežino, nei dangaus aniolai, tiktai vienas Tėvas. 37. Bet kaip Nojaus die-

nose, teip bus ir Sunaus žmogaus atėjimas. 38. Nes kaip dienose prieš tvaną valgė ir gėrė, vedė moteris ir už vyrų išdavinėjo iki anai dienai, kurioje Nojus įėjo į laivą; 39. ir nepažino, iki atėjo tvanas ir nunešė visus; teip bus ir Sunaus žmogaus atėjimas. 40. Tuomet du bus ant lauko; vienas bus paimtas ir antras paliktas. 41. Dvi malanti ant girnų: viena bus paimta ir antra palikta. 42. Budėkite tat, nes nežinote, kurioje valandoje ateis jūsų Viešpats. 43. Taigi žinokite, jog jei žinotu šeimynos tėvas, kurioje valandoje ateis vagis, tikrai budėtu ir neleistu įsilaužti į savo namus. 44. Todėl ir jūs bukite pasiruošę, nes Sunus žmogaus ateis valandoje, kurios nežinote. 45. Kursai, dumoji, yra

¹) Kada išvysite tai, apie ką yra augščiau (eil. 24. 29.) sakyta, žinokite, jog Sunus žmogaus yra arti ir tuojau ateis.

ištikimas ir protingas tarnas, kurį pastatė jo Ponas ant savo šeimos, idant duotu jiems laiku valgi. 46. Laimingas anas tarnas, kurį atėjęs jo Ponas ras taip darantį. 47. Ištiesų sakau jums, jog padės jį ant viso savo lobio. 48. O jeigu tartu anas piktas tarnas savo širdyje: vėlinasi ateiti mano Ponas, 49. ir imtu mušti savo draugtarnius, valgytu gi ir gertu su girtuokliais, 50. ateis ano tarno Ponas dienoje, kurioje nesitiki, ir valandoje, kurios nežino, 51. ir atskirs jį, ir dės jo dalį su veidmainiais: ten bus verksmas ir dantų griežimas.

Prilyginimas dešimties panų.

XXV. Perskirimas.

1. Tuomet panaši bus dangaus karalystė dešimčiai panų, kurios pasiėmusios savo lempas

išėjo priešais jaunikiui ir jaunajai. 2. Penkios gi iš jų buvo paikos ir penkios protingos. 3. Bet penkios paikos pasiėmusios lempas, nepasiėmė su savim aliejaus. 4. Bet protingos paėmė savą induose aliejų su lempomis. 5. Užtruktant gi jaunikiui, užsnudo visos ir miegojo. 6. Pusiaunaktyje pasidarė šauksmas: Stai ateina jaunikis; išeikite jam priešais. 7. Tuomet atsikėlė visos anos panos ir pritaisė savo lempas. 8. Paikos gi tarė išmintingoms: Duokite mums jūsų aliejaus, nes mūsų lempos gesta. 9. Atsakė protingos tardamos: Idant kartais mums ir jums nepitruktu, eikite geriaus pas pardavėjus ir nupirkkite sau. 10. Kad gi ėjo pirkti, atėjo jaunikis, ir kurios buvo pasiruošusios įėjo su juomi į vestuves, ir duris buvo

užrakintos. 11. Paskiaus gi ateina ir likusios panos, sakydamos: Viešpatie, Viešpatie, atidaryk mums. 12. Bet jis atsakydamas tarė: Ištiesų sakau jums, nepažįstu jusų. 13. Budėkite tat, nes nežinote dienos nei valandos¹⁾.

Prilyginimas talentų tarnams pavestų.

14. Nes kaip žmogus toli išvažiuodamas suvadino savo tarnus ir padavė jiems savo gerbybes. 15. Ir vienam davė penkis talentus, kitamgi du, kitam vėl vieną, kiekvienam pagal jo išgalėjimo ir tuoju išvažiavo. 16. Nuėjęgi kurs gavo penkis talentus vertėsi jais ir nupelnė kitus penkis. 17.

Teipogi ir kurs gavo du, nupelnė kitu du. 18. Kurs gi gavo vieną, nuėjęs užkasė jį žemėje ir paslėpė pinigų savo Pono. 19. Po ilgo gi laiko atėjo anų tarnų Ponas ir padarė su jais skaitlių. 20. Ir atėjęs, kurs buvo gavęs penkis talentus, atnešė kitus penkis talentus, sakydamas: Pone, penkis talentus man davei, štai nupelniau kitus penkis. 21. Tarė jam jo Ponas: Gerai, gerasis ir ištikimas tarne; jogei ant mažo buvai ištikimas, ant daugelio tavę pastatysiu: įeik į savo Pono linksmybę²⁾. 22. Atėjo gi ir kurs du talentų buvo gavęs ir tarė: Pone, du talentų man davei; štai nupelniau

¹⁾ Tuo prilyginimu išrodo Kristus reikalingumą gerų darbų. Jaunikis vedęs jaunąją į savo namus yra Kristus, kurs sudo dienoje įves savo Bažnyčią į dangaus karalystę. Panos yra visi tikintys. Lempos yra jų tikėjimas, aliejus gi geri darbai. Negana bus turėti lempas, t. y. tikėjimą, kad įeiti į dangaus karalystę, bet reikės draug ir aliejaus, t. y. gerų darbų. ²⁾ Apturėk ir tu tą linksmybę, kurią turi tavo Ponas.

kitu du. 23. Tarė jam jo Ponas: Gerai, gerasis ir ištikimasis tarne, jogei ant mažo buvai ištikimas, ant daugelio tavę pastatysiu: įeik į savo Pono linksmybę. 24. Atėjęs gi ir kurs vieną talentą buvo gavęs tarė: Pone, žinau, jog esi kietas žmogus; pjauni, kur nesėjai ir renki, kur neišbėrei. 25. Ir bijodamas nuėjau ir paslėpiau tavo talentą žemėje: štai, imk, kas yra tavo. 26. Atsakydamas gi jo Ponas tarė jam: Piktasis tarne ir tinginy, žinojai, jog pjaunu, kur nesėjau ir renku, kur nebėriau. 27. Reikėjo tat tau pavesiti mano pinigus pinigų mainininkams, ir aš atėjęs bučiau tikrai apturėjęs kas yra mano su palūkanomis. 28 Atimki-

te todėl nuo jo talentą ir duokite tam, kurs turi dešimtį talentų. 29. Nes kiekvienam turinčiam bus duota ir apščiai turės; nuo to gi, kurs neturi ir ką regisi turis, bus nuo jo atimta¹⁾. 30 Ir nenaudingą tarną įmeskite į tamsiausias tamsybes: ten bus verksmas ir dantų griežimas²⁾.

Amžinas žmonių persiskirimas sudo dienoje.

31. Kad gi Sunus žmogaus ateis savo šlovėje ir visi aniolai su juomi, tuomet sėdės ant savo šlovės sosto. 32. Ir bus surinktos prieš jį visos giminės, ir atskirs juos vienus nuo kitų, kaip piemu atskiria avis nuo ožių. 33. Ir pastatys avis po savo deši-

¹⁾ Kas naudojasi Dievo mylistomis, tas gaus jų daugiau; kas gi nesinaudoja, nuo to bus jos visai atimos. ²⁾ Prilyginimas talentų pamokina, jog reikia naudoties Dievo mylistomis. Ponas duodąs tarnams talentus yra Jezus Kristus tarnai mes esame; talentai yra tai mylistos ir aplinkybės, kurias gauna kiekvienas iš mūsų, idant gerai darytu.

nės, ožius gi po kairės, 34. Tuomet tars karalius tiems, kurie bus po jo dešinės: ateikite pagirtieji, imkite karalystę, sutaisyta jums nuo pasaulės įkurimo. 35. Nes buvau alkanas, ir valgidinote mane; buvau ištroškęs, ir pagirdėte mane; buvau svečias, ir priėmėte mane; 36.—nuogas, ir pridengėte mane; — ligonis ir aplankėte mane; buvau kalėjime ir atėjote pas mane. 37. Tuomet atsakys jam teisieji, tardami: Viešpatie, kuomet matėme tavę alkstantį ir papenėjome tavę,—trokštantį ir pagirdėme tavę? 38. Kuomet gi matėme tavę svečią ir priėmėme tavę; arba nuogą ir pridengėme tavę? 36. Arba kuomet matėme tavę ligonį arba kalėjime ir atėjome pas tavę? 40. Ir atsakydamas karalius tars

jiems: Ištiesų sakau jums tiek-kiek padarėte vienam iš tų mano mažiausių brolių, man padarėte. 41. Tuomet tars ir tiems, kurie bus po kairės: Eikite nuo manęs prakeiktieji į amžiną ugnį, kuri yra sutaisyta velniui ir jo aniolams. 42. Nes buvau alkanas ir nepavalgidinote manęs; 43. buvau svečias ir nepriėmėte manęs; — nuogas ir nepridengėte manęs,—ligonis ir neaplankėte manęs. 44. Tuomet atsakys jam ir šie, tardami: Viešpatie, kuomet regėjome tavę alkstantį arba trokštantį, arba svečią, arba nuogą, arba ligonį arba kalėjime ir netarnavome tau? 45 Tuomet atsakys jiems, tardamas: Ištiesų sakau jums: kiek sykių nepadarėte vienam iš šių mažesniųjų, nei man nepadarėte. 46 Ir eis

šie į amžiną kentejimą; teisieji gi į amžiną gyvenimą.

Kristus praneša apie savo nukryžiovojimą.

XXVI. Perskirimas.

1. Ir atsitiko, kad Jezus pabaigė tas visas šnekas, tarė savo mokytiniams: 2. Žinote, jog už dviejų dienų bus Velykos¹⁾, ir Sunus žmogaus bus išduotas, idant butu nukryžiuotas.

Žydai susitaria prieš Jėzų.

3. Tuomet susirinko vyriausieji kunigai ir žmonių vyresnieji į kiemą vyriausiojo kunigo, kurs vadinosi Kaipas (Kaiposius), 4. ir tarėsi sugauti Jėzų vyliu ir užmušti. 5.

Kalbėjo gi: Ne šventoje dienoje, idant kartais nekiltu terp žmonių sumišimas.

Kristaus patepimas Betanijoje.

6. Jezui gi esant Betanijoje Simono Raupsuotojo namuose, 7. priartino prie jo moteriškė, turinti alebastrinį indą brangaus tepalo ir ir išliejo ant jo galvos, jam už stalo sėdint. 8. Regėdami gi mokytiniai pikterėjo, tardami: Kam ta pragaištis? 9. Nes tai galėjo buti parduota brangiai ir išdalinta neturteliams. 10. Žinodamas gi Jezus tarė jiems: Kam varginate tą moteriškę? Nes ji padarė dėl manęs gerą darbą;

¹⁾ Velykos — žydiškai Pascha (Pesach). Žydai švėsdavo Velykas paminėjimui išėjimo iš Egipto. Su maldomis ir apieigomis jie valgydavo velykinį avinėlį dėl atminimo ano avinėlio, kurį valgė prieš patį išėjimą iš Egipto vergijos, ir kurio krauju iš Dievo paliepimo buvo pateptos jų durys; nes aniolas siųstas išžudyti Egiptiečių pirmgimusiūsiū aplenkė visus namus, kurių durys buvo krauju pažymėtos. Tas avinėlis buvo paveikslas Jėzaus Kristaus, kurio Kraujas išliuosavo mus nuo pražuvimo.

12. nes neturtėlius jūs turit visuomet su jumis, manę gi ne visuomet turite; 12. nes ji išlie-dama tą tepalą ant ma-no kuno padarė tai ma-no palaidojimui¹⁾. 13. Ištiesų sakau jums: ka-me nors visoje pasaulyje bus apsakojama ta Evan-gelija, bus sakyta jos at-minimui ir ką ji yra padariusi.

Judas prižada žydams išduoti Kristų.

14. Tuomet nuėjo vie-nas iš dvylikos, kurs vadinosi Judas Iskarijo-tas, pas vyriausiuosius kunigus 15. ir tarė jiems: Ką norite man duoti, ir aš jums jį iš-duosiu? Bet jie pasky-

rė jam tris dešimtis si-dabrinių.²⁾ 16. Ir nuo to laiko jieškojo progos, idant jį išduotu.

Paskutinė vakarienė, kurios laike Jezus nu-rodo savo išdavėją ir įstato švenč. Sakra-mentą.

17. Pirmą gi dieną neraugintų duonų³⁾ pri-siartino mokytiniai prie Jezaus, sakydami: Kur nori, kad pataisytumėm tau valgyti Velykų avi-nėlių? 18. O Jezus tarė: Eikite į miestą pas kai-kurį žmogų ir tarkite jam: Mokytojas sako: mano laikas yra arti; pas tavę darau Velykas su mano mokytinias. 19. Ir mokytiniai padarė,

¹⁾ Buvo pas žydus paprotis, jog laidodami numirėlių la-vonus tepdavo juos kvepinčiais tepalais. Išganytojas parodo čio-nai, jog jau visai arti laikas jo laidotuvių, ir jog Magdalena tai jausdama patepė jo kuną. ²⁾ Sidabrinių pinigų, t. y. arti 35 rublių; tiek mokėdavo anuose laikuose už menkiausį vergą. ³⁾ Per visas Velykų dienas pradedant nuo vakaro prieš pirmą dieną žydams yra užginta valgyti ką nors rau-ginto. Vietoje raugintos duonos valgo jie neraugintą, taip vadinamus „macus“ (מצה). Nuo tos prieskinės duonos ir Velykų šventės vadinasi neraugintų duonų šventėmis.

kaip įsakė jiems Jezus ir pataisė Velykas. 20. Vakarui gi atėjus, sėdėjo už stalo su dvylika savo mokytinių, 21. ir jiems bevalgant tarė: Ištiesų sakau jums, jog vienas iš jūsų išduos manę. 22. Ir labai nuiliudę pradėjo kiekvienas sakyti: Argi aš esmi, Viešpatie? 23. Bet jis atsakydamas tarė: Kurs su manim dažo ranką į bliudą¹⁾, tas manę išduos. 24. Sunus žmogaus, tiesa, eina, kaip yra apie jį parašyta. Bėda gi tam žmogui, per kurį bus išduotas Sunus žmogaus; geriausias tam žmogui būtų, jei jis nebūtų užgimęs. 25. Atsa-

kydamas gi Judas, kurs jį išdavė, tarė: Argi aš esmi, Mokytojau? Tarė jam: Tu pasakei. 26. Jiems gi valgant, ėmė Jezus duoną, ir palaimino, ir laužė, ir davė savo mokytiniams, ir tarė: Imkite ir valgykite, tai yra mano Kūnas²⁾. 27. Ir ėmęs kieliką dėkavojo, ir davė jiems, sakydamas: Gerkite iš to visi; 28. nes tai yra mano Kraujas naujo Įstatymo³⁾, kurs bus išlietas už daugelį dėl atleidimo nusidėjimų. 29. Sakau gi jums: negerisiu nuo šio laiko iš to vynmedžio vaisiaus⁴⁾ iki anos dienos, kad jį naują

¹⁾ Trims arba keturiems buvo atskiras bliudas į kurį dažydavo kiekvienas duoną. Judas sėdėdamas arti Išganytojo dažė savo duoną draug su juomi. ²⁾ Išganytojas nesako: tai yra paveikslas mano Kūno, nei: čionai toje duonoje yra mano Kūnas, bet stačiai: tai yra mano Kūnas, t. y. jog duona visa persiesybino į Kūną Jėzaus Kristaus ir nebėra jau duonos, bet tiktai Kūnas. ³⁾ t. y. Naujo Sądaro. Senas Sądaras buvo padarytas tarp Dievo ir žydų ir patvirtintas gyvulių krauju; naujas Sądaras tarp Dievo ir žmonijos patvirtintas yra Išganytojo Krauju. ⁴⁾ Kalba čionai Išganytojas ne apie tą vyną, kurs tapo Krauju, kaip aiškiai matyti iš Evangelijos šv. Luko, bet apie vyną, kurs buvo geriamas

gersiu su jumis mano
Tėvo karalystėje.

Kristus praneša apie Petro užsiginimą.

30. Ir atkalbėję garbės
giesmę išėjo ant Alyvu
kalno. 31. Tuomet sa-
ko jiems Jezus: Visi
jūs pasipiktinsite mani-
mi ¹⁾ šią naktį. Nes
yra parašyta: užgausiu
piemenį, ir avis burio
išsisklaidys. 32. Kad
gi kelsiuos iš numirusių
nueisių pirm jūsų į
Galilieją. 33. O atsaky-
damas Petras tarė jam:
Nors ir visi pasipiktin-
tutavim, aš niekuomet ne-
pasipiktinsiu. 34. Tarė
jam Jezus: Ištiesų sa-
kau tau, jog šią naktį,
pirm negu gaidys su-
giedos, triskart manęs
užsiginsi. 35. Tarė
jam Petras: Nors ir
mirti išpultu man su

tavim, neužsiginsiu ta-
vęs. Teippat ir visi
mokytiniai sakė.

Jezus darže Getse- mani.

36. Tuomet atėjo Je-
zus su jais į vietą,
vadinamą Getsemani, ir
tarė savo mokytiniais:
Sėdėkite čionai, iki
eisiu tenai ir melsiuosi.
37. Ir ėmęs drauge
Petra ir du Zebediejaus
sunu, pradėjo buti nu-
liuds ir nerimti. 38.
Tuomet tarė jiems: Ma-
no dušia yra nuliudus
iki mirties. Pasilikkite
čionai ir budėkite su
manim. 39. Ir paėjęs
truputį puolė ant savo
veido melsdamos ir sa-
kydamas: Mano Tėve,
jei yra galima, teaplen-
kia manę tas kielikas.
Vienoggi ne kaip aš no-
riu, bet kaip tu¹⁾. 40. Ir

valgant velykinį avinėlį. Jezus savo šlovėje su savo išrink-
taisiais gers naują vyną, kurs teip skirsisi nuo žemiškojo,
kaip dvasiškos linksmybės skyriasi nuo žemiškųjų.

¹⁾ Kad matysite manę pažemintą, susilpnės jūsų tikėjimas
ir pasiduosite baimei. ²⁾ Galime todėl ir mes melstisi, idant

atėjo pas savo mokyto-
nius ir rado juos mie-
gančius ir sako Petru-
i: Teip tai negalėjote bu-
dėti su manim vienos
valandos. 41. Budėkite
ir melskitės, idant ne-
įeitumėte į pagundini-
mą. Dvasia, tiesa, yra
stropi, kunas gi silp-
nas. 42. Vėl antrą kart
nuėjo ir meldėsi saky-
damas: Mano Tėve, jei
negali praeiti tas kie-
likas, tiktai idant aš ji
gerčiau, tebuna tavo
valia. 43. Ir vėl atėjo
ir rado juos miegančius,
nes jų akys buvo mie-
guistos. 44. Ir palikęs
juos vėl nuėjo ir mel-
dėsi tretį kartą, kalbė-
damas tuos pačius žo-
džius. 45. Tuomet atė-
jo pas savo mokyto-
nius ir sako jiems: Miegoki-
te jau ir ilsėkitės; štai
prisiartino valanda, ir
Sūnus žmogaus bus iš-
duotas į nusidėjelių

rankas. 46. Kelkitės
eikime; štai prisiarti-
no kurs manę išduos.

Jezus išduotas ir su- gautas.

47. Dar jam tebešne-
kant štai Judas, vienas
iš dvylikos, atėjo, ir su
juomi didi minia su
kalavijais ir vėzdais,
siųsti vyriausiųjų kunų
ir žmonių vyresniųjų.
48. Išdavėjas gi buvo da-
vęs jiems ženklą, saky-
damas: Kurį pabučiuo-
siu, tasai yra, sugaukite
jį. 49. Ir tuojau prisi-
artinęs prie Jezaus tarė:
Sveikas, Mokytojau! ir
pabučiavo. 50. Ir tarė
jam Jezus: Prieteliau,
ko atėjai? Tuomet pri-
siartino, ir užpuolė ant
Jezaus, ir sugavo jį.
51. Ir štai vienas iš
tų, kurie buvo su Jezu-
mi, ištiesęs ranką, iš-
traukė savo kalaviją ir,
ištikęs vyriausiojo ku-

aplenktu mus skausmai ir kentėjimai, bet su ta mislimi, jei
tai sutinka su Dievo valia.

nigo tarną, nukirto jam ausį. 52. Tuomet tarė jam Jezus: Įkišk tavo kalaviją į jo vietą, nes visi, kurie imtu kalaviją, pražus nuo kalavijo. 53. Ar dumoji, jog negaliu prašyti mano Tėvo ir pristatys man tuoj daugiaus nekaip dvyliką legijonų¹⁾ anio-lų. 54. Kaipgi tat išsipildys Raštas, nes taip turi atsitikti. 55. Anoje valandoje tarė Jezus minioms: Kaip prieš žmogžudžį išėjote su kalavijais ir vėzdais sugauti mane; kasdien sėdėjau pas jus, mokindamas Bažnyčioje ir nesugavote manęs. 56. Vis gi tai atsitiko, kad išsipildytu pranašų Raštai. Tuomet visi mokytiniai palikę jį pabėgo.

Jezus prieš žydų vyresnybę.

57. Bet tie, kurie buvo sugavę Jėzų, nu-

vedė jį pas Kaipą (Kaipošių), vyriausįjį kunigą, kame buvo susiję Raštemokytieji ir vyresnieji, 58. Petras gi sekė jį išto-lo iki kiemui vyriausiojo kunigo. Ir įėjes į vidų sėdosi su tarnais, idant matytu galą. 59. Vyriausieji gi kunigai ir visas susirinkimas jieškojo neteisaus liudijimo prieš Jėzų, idant išduotu jį mirtin, 60. ir nerado, nors atėjo daug neteisių liudytojų. Paskiausiai gi atėjo du neteisiu liudytoju 61. ir tarė: Šis pasakė: galiu sugriauti Dievo Bažnyčią ir po trijų dienų vėl ją pastatyti. 62. Ir atsikėlęs vyriausis kunigas tarė jam: Nieko neatsakai ant to, ką šie liudija prieš tavę? 63. Jezus gi tylėjo. Ir vyriausis kunigas tarė jam: Prisiekinu tavę per gyvąjį Dievą, idant mums pasakytumei, jei tu esi

¹⁾ Legijonas susidėdavo iš 6000 kareivių.

Kristus, Dievo Sunus. 64. Sako jam Jezus: Tu pasakei; vienoggi sakau jums: nuo šio laiko regėsite Sūnų žmogaus po dešinės Dievo galybės ir ateinantį ant dangaus debesų. 65. Tuomet vyriausis kunigas perplėšė savo rubus, sakydamas: Piktžodžiavo prieš Dievą. Kam dar reikalaujame liudytojų? Stai dabar girdėjote piktžodžiavimą prieš Dievą. 66. Kas jums regisi? Bet jie atsakydami tarė: Kaltas yra mirties. 67. Tuomet spjaudė į jo veidą ir mušė jį kumščiais, kiti gi jo veidą daužė plaštakais, 68. sakydami: Pranašauk mums Kristau, kas yra, kurs tavę užgavo?

Petro užsiginimas ir gailėsis.

69. Petras gi sėdėjo lauke ant kiemo; ir prisiartino prie jo vie-

na tarnaitė, sakydama: Ir tu buvai su Jezumi Galiliejiečiu. 70. Bet jis užsigynė prieš visus, sakydamas: Nežinau, ką kalbi. 71. Išeinant gi jam per duris, išvydo jį kita tarnaitė ir tarė tiems, kurie ten buvo: Ir tas buvo su Jezumi Nazarenu. 72. Ir vėl jis užsigynė su prisiega: Jog nepažistu žmogaus. 73. Ir mažką potam priėjo, kurie stovėjo, ir tarė Petru: Tikrai ir tu esi iš jų, nes ir tavo šneka tavę išduoda. 74. Tuomet ėmė keiktisi ir prisiekioti, jog nepažino žmogaus. Ir tuojau gaidys sugiedojo. 75. Ir atsiminė Petras Jėzaus žodį, kurį buvo pasakęs: pirma negu gaidys sugiedos, tris kartus manęs užsiginsi. Ir išėjęs laukan, karčiai verkė.

Judas pasikaria. Kraujo dirva.

XXVII. Perskirimas 1.

Atėjus gi rytui visi vyriausieji kunigai ir žmonių vyresnieji susitarė prieš Jėzų, idant jį mirti mi nužudyti. 2. Ir atvedė jį surištą ir padavė Poncijui Pilotui, Valdovui. 3. Tuomet matydamas Judas, kurs jį išdavė, jog buvo apsudytas, gailesiu apimtas atgal nunešė trisdešimtis sidabrinių vyriausiems kunigams ir vyresniems 4. sakydamas: Nusidėjau, išduodamas nekaltą kraują. Bet jie tarė: Kas mums rupi; tu žinokis. 5. Ir numetęs sidabrinius Bažnyčioje atsitolino, ir nuėjęs pasikorė. 6. Vyriausieji gi kunigai paėmę sidabrinius tarė: Negalima jų dėti į išdoskrynę, nes yra kraujo pinigai¹⁾. Opasikalbėję nupirko už juos puo-

džiaus dirvą ateiviams palaidoti. 8. Dėlto ta dirva yra praminta Hakel'dama, tai yra kraujo dirva, iki šiai dienai. 9. Tuomet išsipildė, kas yra pasakytą per Jeremiją pranašą, tariantį: Ir paėmė trisdešimtis sidabrinių užmokesnį parduotojo, kurį jie nupirko nuo Izraeliaussunų, 10. ir davė juos už pūdžiaus dirvą, kaip įsakė man Viešpats.

Jezus pas Pilotą paskaitytas piktesniu už Barabą ir mirtin apsudytas.

11. Jezus gi stovėjo prieš Valdovą. Ir paklausė jį Valdovas, sakydamas: Tu esi žydų karalius? Sako jam Jezus: Tu sakai²⁾. 12. Ir kad buvo skustas vyriausiųjų kunigų ir vy-

¹⁾ Žydų vyresnybė bijo dabar nusidėti prieš Dievo prisakymą ir nededa tų pinigų į Bažnyčios išdą; o prieš keletą tiktai dienų jie nebijojo duoti tų pinigų dėl padarymo didžiausios neteisybės, dėl papirkimo išdaviko — Judo. O, veidmainiai, prarijantys kupranugarį ir iškošiantys uodą! ²⁾ Je-

resniųjų, neatsakė nieko. 13. Tuomet sako jam Pilotas: Negirdi, kaip didžius liudijimus prieš tavę kalba? 14. Ir neatsakė jam nei ant vieno žodžio, teip jog Valdovas labai stebėjosi. 15. O ant švenčių Valdovas turėjo paprotį išleisti žmonėms vieną kalinį, kurio norėtu. 16. Turėjo gi tuomet žymų kalinį, kurs vadinosi Barabas. 17. Jiems tat susirinkus, tarė Pilotas: Katrą norite išleisiu jums, Barabą ar Jėzų, kurs vadinasi Kristus? 18. Nes žinojo, jog buvo jį išdavę iš pavydėjimo. 19. Sėdint gi jam ant sudo krasės, atsiuntė pas jį jo moteris sakydama: Nieko tau ir tam Teisamjam; nes šiandien daug kentėjau dėl jo sapne. 20. Vyriausieji gi kunigai ir vyresnieji

pertikrino žmones, kad prašytu Barabo, Jėzų gi pražudytu. 21. Atsakydamas Valdovas tarė jiems: Katrą norite, idant jums iš dviejų išleisčiau? Bet jie tarė: Barabą. 22. Sako jiems Pilotas: Ką-gi tat padarysiu su Jezumi, kurs vadinasi Kristus? 23. Sako visi: Tebuna nukryžiuotas. Tarė jiems Valdovas: Ką-gi pikto jis padarė? Bet jie labjaus šaukė, sakydami: Tebuna nukryžiuotas. 24. Matydamas gi Pilotas, jog nieko neveikia, bet darosi didesnis sumišimas, ėmęs vandenį, nuplovė rankas prieš žmones, sakydamas: Aš esmi nekaltas kraujoto Teisojo; jūs žinokitės. 25. Ir atsakydami visi žmonės, tarė: Jo Kraujas ant mūsų ir ant mūsų vaikų. 26. Tuomet išleidė

zus išpažįsta, jog jis yra karalius, bet drauge aiškina, jog jo karalystė yra ne žemiška, bet dvasiška (Palyg. Jon. XVIII. 36. 37.).

jiems Barabą, Jezų gi nuplaktą padavė jiems, idant butu nukryžiuotas.

Jezus išjuoktas.

27. Tuomet Valdovo kareiviai paėmę Jezų į sudo vietą, surinko prie jo visą pulką 28. ir nūrėdę jį apsiautė raudonu rubu, 29. ir nupyne iš erskėčių vainiką uždėjo jam ant galvos ir nendrę į jo dešinę. Ir priklaupę prieš jį, tyčiojosi iš jo, tardami: Sveikas, žydu karaliau! 30. Ir spjaudami ant jo, ėmė nendrę ir mušė jo veidą. 31. Ir kad pasityčiojo iš jo, nuvilko nuo jo rubą ir aprėdė jį jo drabužiais ir vedė jį, idant nukryžiuotą.

Sopulingas kelias.

32. Išeidami gi rado žmogų Kirenietį, vardu Simoną. Tą privertė neš-

ti jo kryžių. 33. Ir atėjo ant vietos, kuri vadinasi Gol'gota, tai yra kaukolių vieta. 34. Ir davė jam gerti vyną su tulžimi sumaišytą. Ir paragavęs nenorėjo gerti.

Kristus nukryžiuotas.

35. Kadagi jį nukryžiuvojo, pasidalino jo rubais, mesdami burką, idant išsipildytu, kas yra parašyta per pranašą, tariantį: išdalino tarp savęs mano rubus, ir apie mano rubą metė burką. 36. Ir sėdėdami sergėjo jį. 37. Ir viršuje jo galvos prisegė parašytą jo kaltybę¹⁾: TAS YRA JEZUS ŽYDU KARALIUS. 38. Tuomet buvo su juomi nukryžiuota du žmogžudžiu: vienas po dešinės ir antras po kairės. 39. Einantisgi pro šalį piktžodžiavo jam kraipydami savo galvas, 40. ir sakydami: Šia tau,

¹⁾ T. y. kokia buvo priežastis jo apkaltinimo ir mirties.

kurs sugriauni Dievo Bažnyčią ir trijose dienose vėl ją pastatai, gelbėk pats save; jei esi Dievo Sunus, nužengk nuo kryžiaus. 41. Teip pat ir vyriausieji kunigai išjuokdami jį su Rašte - mokytaisiais ir vyresniaisiais sakė: 42. Kitus išgelbėjo, pats savęs negali išgelbėti, jei yra Izraeliaus Karalius, tenužengia dabar nuo kryžiaus, ir tikėsime jam. 43. Užsitikėjo Dievui, teišliuosoja dabar, jei jo nori, nes sakė: joguei esmi Dievo Sunus. Tą patį gi išmetinėjo jam ir žmogžudžiai, kurie buvo su juomi nukryžiuoti.

Kristus miršta ant kryžiaus.

45. Nuo šeštos gi valandos pasidarė tamsybė ant visos žemės iki devintai valandai. 46. Ir apie devintą valandą Jezus šaukė didžiu

balsu, sakydamas: Eli, eli:lammasabachtani? Tai yra mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidėi? 47. Kai kurie gi ten stovėdami ir girdėdami sakė: Jis šaukė Eliją. 48. Ir nubėgęs vienas iš jų, ėmęs kempinę pripildė uksusu ir uždėjo ant nendrės ir davė jam gerti. 49. Kiti gi kalbėjo: Liaukis; veizėkime, ar ateis Elias jį išgelbėti. 50. Jezus gi vėl šaukdamas didžiu balsu išleidė dvasią. 51. Ir štai Bažnyčios uždanga perplyšo į dvi dali, nuo viršaus iki apačios, ir žemė sudrebėjo, ir uolos perskilo. 52. Ir atsivėrė grabai, ir daug kunų šventųjų, kurie buvo užmigę, atsikėlė, 53. ir išėję iš grabų po jo prisikėlimo, atėjo į šventąjį miestą ir pasirodė daugeiui, 54. Šimtininkas gi ir kurie buvo su juomi saugodami Jėzų, išvydę

žemės drebėjimą ir tai, kas atsitiko, labai nusigando, sakydami: Tikrai, tasai buvo Dievo Sunus. 55. Buvo gi tenai daug moterų iš tolo, kurios sekė Jėzų nuo Galilėjos, jam tarnaudamos, 56. tarp kurių buvo Marija Magdalena, ir Marija Jokubo ir Juozapo motina, ir motina Zebediejaus sūnų.

Kristaus palaidojimas.

57. Kad gi pasidarė vakaras, atėjo vienas turtingas žmogus, vardu Juozapas, kurs ir buvo Jėzaus mokytinis. 58. Tas atėjo pas Pilotą ir prašė Jėzaus kūno. Tuomet Pilotas liepė atduoti kūną. 59.

Ir paėmęs Juozapas kūną, įviniojo jį į gryną paklodę, 60. ir padėjo jį savo naujame grabe, kurį buvo iškaldinęs uoloje¹). Ir užritė didį akmenį prie grabo angos ir atsitolino. 61. Buvo gi tenai Marija Magdalena ir kita Marija, sėdinčios ties grabu. 62. Antroje gi dienoje, kuri yra po prisiruošimo dienos²), susirinko vyriausieji kunigai ir pariziejai pas Pilotą, 63. sakydami: Po ne, atsiminėme, jogei tas suvedžiotojas sakė dar gyvas budamas: po trijų dienų prisikelsiu. 64. Liepk tat sergėti grabą iki trečios dienos, idant kartais neateitu jo mokiniai ir

¹) Turtingi žydai kaldindavo sau prieš mirtį grabus uoloje. Tokiame grabe galima buvo palaidoti ne vieną, bet kelis lavonus, kuriuos suviniotus į paklodes, pateptus kvepalais padėdavo paskirtose tam vietose. Duris tokio grabo užrisdavo sunkiu akmenimi. ²) Prisiruošimo diena, graikiškai „paraskeve“, vadinasi diena prieš šventę; kaip antai, pas žydus pėtnyčia, nes toje dienoje visi taisydavosi prie subatos ir priruošdavo vis, kas yra reikalinga šventai dienai, valgius ir t. t.

jo nepavogtu ir nepasakytu gaujai: Kėlėsi iš numirusių; ir bus paskučiausias paklydimas piktesnis už pirmąjį. 65. Tarė jiems Pilotas: Turite sargybą, eikite, sergėkite, kaip žinote. 66. Jie gi nuėję apstatė sargais grabą, užženklinę akmenį.

**Kristaus iš numirusių prisikėlimas ir apsi-
reiškimas moteriškėms.**

XXVIII. Ierskirimas

1. Vėlai gi po subatos, jau auštant pirmai savaitės dienai¹⁾ atėjo Marija Magdalena ir kita Marija pamatyti grabą. 2. Ir štai pasidarė didis žemės drebėjimas. Nes Viešpaties aniolas nužengė iš dangaus ir priėjęs atritė akmenį ir sedėjo ant jo. 4. Buvo gi jo veidas, kaip žaibas,

ir jo rubai, kaip sniegas. 4. Iš baimės gi parsigando sargai ir stojosi kaip numirę. 5. O atsakydamas aniolas, tarė moteriškėms: Jūs nebijokite; nes žinau, jog jieškote Jezaus, kurs buvo nukryžiuotas. 6. Nėra jo čionai, nes prisikėlė, kaip sakė; ateikite ir matykite vietą, kur buvo padėtas Viešpats. 7. Ir greitai eidamos pasakykite jo mokytiniais, jog prisikėlė; ir štai eina pirmųjų į Galilieją; ten jį matysite; štai pranešiau jums. 8. Ir išėjo iš grabo su baime ir didžiu džiaugsmu, bėgdamos apgarsinti jo mokytiniais. 9. Ir štai Jezus susitiko su jomis, sakydamas: Sveikos. Jos gi priėjo ir apkabino jo kojas ir pagarbino jį. 10. Tuomet tarė joms

¹⁾ Subata pas žydus vadinasi ne tiktai šventa diena, bet ir visa savaitė. Savaitės gi dienos savo vardų neturėdavo ir vadindavosi pirma subatos diena, t. y. mūsų panedėlis, antra ir t. t.

Jezus: Nesibijokite, eikite, apreiškite mano broliams¹⁾, idant eitu į Galilieją; ten manę regės.

Grabo sargų papirkimas.

11. Joms gi nuėjus, štai kai-kurie iš sargų atėjo į miestą ir apreiškė vyriausiems kunigams, kas buvo atsitikę. 12. Ir susirinkę su vyresneisiais, susitarę davė kareiviams daug pinigų, 13. tardami: Sakykite, jog jo mokytiniai naktį atėjo ir pavogė jį mums bemiegant, 14. ir jei tai išgirstu Valdovas, mes jį perkalbėsime ir padarysime, kad butumėt be baimės. 15 O jie paėmę pinigus padarė,

kaip buvo pamokinti. Ir išsiplatino ta kalba pas žydus iki šiai dienai.

Išsiuntimas mokytinių.

16. O vienuolika mokytinių nuėjo į Galilieją ant kalno, kur jiems buvo paskyręs Jezus 17. ir matydami jį pagarbino. Kai-kurie gi abejojo. 18. Ir priėjęs Jezus, kalbėjo jiems sakydamas: Duota yra man visa valdžia danguje ir ant žemės. 16. Eidami tat mokinkite visas gimines, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus ir šventosios Dvasios; 30. mokindami juos užlaikyti vis, ką nors jums įsakiau; ir štai aš esmi su jumis visose dienose iki amžių pabaigai.

¹⁾ Broliais vadina čionai Išganytojas savo mokytinius.

Galas Evangelijos pagal Mateušo.

ŠVENTA JEZAUS KRISTAUS EVANGELIJA pagal Morkaus.

Jonas, vadinamas teipogi Morkumi, buvo sunus vienos moteriškės, vardu Marijos, gyvenusios Jerozolimoje. Šv. Povilas atlikdamas su Barnabu pirmą savo apaštališką kelionę, paėmė su savim ir Morkų; bet šis greitai atsiskyrė nuo anų ir sugrįžo į Jerozolimą. Paskiaus Morkus drauge su Barnabu aplankė Kiprą, ir ant galo randame jį su šv. Petru Ryme, kame tarnavo teipogi šv. Povilui. Budamas Ryme parašė Morkus graikiškoje kalboje apie 54 metus Evangeliją pagal apsakiniimą šv. Petro. Toje Evangelijoje, parašytoje Rymiečiams ir kitiems priėmusiems Kristaus mokslą pagonims, išrodo jis, jog Jezus Kristus tikrai yra Dievo Sunus, kurio viskas klauso, net ir piktos dvasios; todėl tai visi turi į Jį tikėti ir priimti Jo dievišką Mokslą.

Jono Krikštytojo pamokslas.

I. Perskirimas. 1. Pradžia Evangelijos Jezaus Kristaus, Sunaus Dievo. 2. Kaip yra parašyta pas Izaiją, pranašą: štai aš siunčiu savo aniolą¹⁾ prieš tavo veidą, kurs pataisys tavo kelią prieš tavę. 3. Balsas šaukiančio tyruose: Taisykite kelią Vieš-

paties; tiesius darykite jo takus. 4. Buvo Jonas tyruose krikštijąs ir apsakojaš krikštą pakutos nusidėjimų atleidimui. 5. Ir ėjo prie jo visa Judėjos šalis ir visi Jerozolimiečiai, ir buvo jo krikštijami Jordano upėje, išpažindami savo nusidėjimus. 6. Ir buvo Jonas apvilktas kupranugario

¹⁾ Žodis aniolas reiškia iš graikiško pasiuntinis. Aniolu čionai pavadintas yra pranašų Jonas Krikštytojas, kurs turėjo priruošti žydus prie priėmimo Jezaus Kristaus mokslo.

plaukais¹⁾, ir šikšninė juosta aplink jo strėnas, ir valgydavo didžiogius ir laukinį medų. Ir apsakėjo, tardamas: 7. Ateina paskui mane stipresnis už mane, kuriam n'esmi vertas parpuolęs atrišti jo kurpių dirželius. 8. Aš krikštijau jus vandinimi, jis gi krikštys jus šventąja Dvasia.

Kristaus krikštas ir gundinimas.

9. Ir atsitiko: anose dienose atėjo Jezus iš Nazareto Galilėjos ir buvo Jono apkrikštytas Jordane. 10. Ir tuojau išėjęs iš vandens išvydo atsiveriantį dangų ir Dvasią, kaip balandį nužengiančią ir laikančiąsi ant jo. 11. Ir atsiliepė balsas iš dangaus: Tu esi mano numylėtasis Sunus, tavyje pamėgau. 12. Ir tuojau Dvasia išvarė²⁾ jį i

tyrus. 13. Ir buvo tyruose keturiasdešimtis dienų ir keturiasdešimtis nakčių. Ir buvo šetono gundintas. Ir buvo su žverimis. Ir aniolai jam tarnavo.

Kristus pradeda mokinti ir išrenka pirmutinius keturis apaštalus.

14. Paskiaus gi, kada buvo išduotas Jonas, atėjo Jezus į Galilėją apsakodamas Evangeliją Dievo karalystės, 15. ir tardamas: Jogei išsipildė laikas³⁾, ir prisitartino Dievo karalystė; pakutavokite ir tikėkite Evangelijai. 16. Ir eidamas pro šalį pagal Galilėjos marias pamatė Simoną ir jo brolių Andriejų, beleidžiančius tinklus į marias [nes buvo žvejais]. 17. Ir tarė jiems Jezus: Eikite paskui mane ir padarysiu, jog jus tapsite žvė-

¹⁾ T. y. rubu iš kupranugario plaukų padarytu. ²⁾ Umai nuvedė. ³⁾ Dievo paskirtas ir pranašų apsakytas.

jais žmonių. 18. Ir tuojau, palikę tinklus, sekė jį. 19. Ir paėjęs iš tentų putį, išvydo Jokubą, Zebediejaus sūnų ir jo brolių Joną: ir tuodu taisančiu tinklus laive. 20. Ir tuojau pavadino juodu. Ir palikę savo tėvą Zebediejų laive su samdininkais, sekė jį.

Išvarymas piktos dvarios iš apsėstojo Kaparnaume.

21. Ir ėjo į Kaparnaumą. Ir tuojau Subatomis įėjęs į sinagogą mokino juos, kaipp turįs valdžią, ir ne kaipp Rašte-mokytieji. 23. Ir buvo jų sinagogoje žmogus, kuriame buvo nečysta dvasia, ir sušuko, 24. sakydamas: Kas mums ir tau, Jezau Nazarėnai. Atėjai mus pražudyti¹⁾? Zinau, kas esi, Dievo švantasis. 25. Ir sudraudė jį Jezus, tardamas: Nutilk ir išeik iš žmogaus.

26. Ir pikta dvasia tasydama jį ir šaukdama didžiu balsu išėjo iš jo. 27. Ir stebėjosi visi, teip jog terp savęs klausinėjo, sakydami: Kas tai yra? Koks tai naujas mokslas? jog paliepia su galybe ir piktoms dvasioms, ir yra jam paklusnios. 28. Ir pasklydo apie jį garsas tuojau po visą Galilėjos šalį.

Išgydymas Petro uošvės ir kitų sergančiųjų.

29. Ir tuojau išėjo iš sinagogos, atėjo į namus Simono ir Andriejaus su Jokubu ir Jonu. 30. Simono gi uošvė gulėjo drugiu sirgdama, ir tuojau jam apie ją pasakė. 31. Ir priėjęs pakėlė ją už rankos; ir tuojau pametė ją drugis, ir ji tarnavo jiems. 32. Atėjus gi vakarui, kad nusi-

¹⁾ Nustumti į pragarą.

leidė saulė, nešė prie jo visus negalinčius ir velnių apsėstuosius. 33. Ir visas miestas buvo susirinkęs prie durų. 34. Ir išgydė daugelį, kurie buvo varginami įvairiomis ligomis; ir daug velnių išvarė, ir nedavė jiems kalbėti; nes jie pažino jį. 35. Ir tik pradedant aušti atsikėlęs išėjo, ir nukeliavo į tuščią vietą, ir tenai meldėsi. 36. Ir sekė jį Simonas ir tie kurie su juimi buvo. 36. Ir radę jį tarė jam: jogei visi tavęs jieško. 38. Ir tarė jiems: Eikime į artimuosius sodžius ir miestus, idant ir ten apsakočiau, nes tam atėjau. 39. Ir apsakinėjo jis jų sinagogoje ir visoje Galilėjoje ir išvarinėjo velnius. 40. Ir atėjo pas jį raupsuotas, meldamas jį; ir atsiklaupęs tarė jam: Jei nori, gali mane ap-

čystyti. 41. Jezus gi jo pasigailėjęs ištiesė savo ranką ir jo prisilietėdamas, tarė jam: Noriu, būk apčystytas! 42. Ir kada ištare, tuojau atstojo nuo jo raupsai, ir buvo apčystytas. 43. Ir sudraudė jį, ir tuojau pavarė jį. 44. Ir tarė jam: Veizėk, kad niekam nesakytumei; bet eik pasirodyk vyriausiam kunigui ir atnaušauk už savo apčystijimą, ką yra paliepęs Maižiešius jų paliudijimui. 45. Bet jis išėjęs ėmė apsakoti ir platinėti kalbą, teip jog jau nebegalėjo¹⁾ regimai eiti į miestą, bet buvo nušalei tuščiose vietose. Ir sueidavo prie jo iš visur.

Stabu ištiktamjam lieka atleisti nusidėjimai ir sugražinta sveikata.

II. Perskirimas. 1. Ir vėl po kelių dienų įėjo

¹⁾ Jezus.

į Kaparnaumą. 2. Ir žmonės išgirdo, jog buvot namie, ir susiėjo daug, teip kad nesutilpo nei prie durų, ir jis sakė jiems žodį. 3. Ir atėjo pas jį atgabendami stabu ištiktą, kurį keturi nešė. 4. Ir negalėdami jo padėti prieš aną dėl minios, praplėšė stogą, kur jis buvo, ir atiden-gę nuleidė lovą, ant kurios gulėjo stabu ištiktasis. 5. Pamatęs gi Jezus jų tikėjimą, tarė stabu ištiktamjam: Sunau, atsileidžia tau tavo nusidėjimai. 6. Buvo gi tenai kai-kurie Raš-te-mokytieji sėdintys ir dumojantys savo širdyse: 7. Ką tas teip kalba? Piktžodžiauja. Kas gal atleisti nusidėjimus, jei ne vienas Dievas? 8. Pažinęs tai tuojau Jezus savo dvasioje, jog jie teip savyje dumojo, tarė jiems: Kodėl tai dumojate savo širdyse? 9. Kas yra

lengviaus pasakyti stabu ištiktamjam, atsileidžia tau nusidėjimai, ar sakyti, kelkis, imk savo lovą ir vaikščiok. 10. Idant gi žinotumėt, jog Sunus žmogaus turi galę atleisti ant žemės nusidėjimus [tarė stabu ištiktamjam]. 11. Sakau tau: kelkis, imk savo lovą ir eik į savo namus. 12. Ir tuojau jis atsikėlė ir paėmęs lovą išėjo visų akyse, teip jog visi stebėjosi ir garbino Dievą, sakydami, jog niekuomet teip neregėjome.

Pašaukimas Levi (Matušo).

13. Ir vėl išėjo pas marias; ir visa miniaėjo pas jį, ir jis mokino juos. 14. Ir praeidamas pamatė Levi Alpiejaus sūnų, sėdintį prie muito ir tarė jam: Sekk manę. Ir atsikėlęs sekė jį.

Dėlko Jezus nesišalina nuo nusidėjelių.

15. Ir atsitiko, sėdint

už stalo jo namuose¹⁾, daug muitininkų ir nusidėjelių sėdėjo drauge su Jezumi ir jo mokytiniais; nes daug buvo²⁾, kurie ir vaikščiojo paskui jį. 16. Ir Rašte-mokytieji ir pariziejai matydami, jog jis valgo su muitininkais ir nusidėjeliais, sakė jo mokytiniais: Kodėl jūsų Mokytojas valgo ir geria su muitininkais ir nusidėjeliais? 17. Išgirdęs tai Jezus tarė jiems: Sveikiems nereikia gydytojo, bet ligonims, nes neatėjau vadinti teisiųjų, bet nusidėjelių.

Išteisinimas nepasninkaujančiųjų ir varpas raškančiųjų mokytinių.

18. Ir Jono mokiniai ir pariziejai pasninkau-davo. Ir ateina, ir sako jam: Kodėl Jono ir pariziejų mokiniai pasninkauja, tavo gi ne-

pasninkauja. 19. Ir tarė jiems Jezus: Ar-gi gali vestuvių sunęs pasninkauti, iki su jais yra jaunikis? kaip ilgai turi su savim jaunikį negali pasninkauti. 20. Bet ateis dienos, kad bus nuo jų atimtas jaunikis, ir tuomet pasninkaus anose dienose. 21. Niekas nesiuva lopo naujos gelumbės prie palaikio rubo, nes kitaip naujas lopas atplyšta nuo palaikio, ir pasidaro didesnis perplyšimas. 22. Ir niekas nepilia jauno vyno į senusindus, kitaip perplės vynosindus, ir vynas ištekės, ir indai pages; bet jaunas vynas turibut supiltas į naujusindus. 23. Ir vėl atsitiko, Viešpačiui subatoje keliaujant per javus; ir jo mokiniai pradėjo eidami rašyti varpas. 24. Pariziejai gi sakė jam: Štai! kodėl

¹⁾ Namuose Levi, kurs vadinosi teipogi Mateušu, pas kurį užėjo Jezus. ²⁾ Mokytinių.

jie daro subatoje, kas nepridera¹⁾. 25 Ir tarė jiems: Niekومت neskaitytė, ką padarė Dovidas, kad prireikė, ir pats išalko ir kurie su juomi buvo? 26. Kaip įėjo į Dievo namus, Abiatarui esant vyriausiuoju kunigu, ir valgė padėtines duonas, kurių nepriderėjo valgyti, kaip tik tai kunigams, ir davė tiems, kurie su juomi buvo²⁾. Ir sakė jiems: Subata yra padaryta dėl žmogaus, o ne žmogus dėl subatos. 28. Taigi Sūnus žmogaus yra ir subatos Viešpats.

Kristus išgydo padžiuvusią ranką ir daro kitus stebuklus.

III. Perskirimas. 1. Ir vėl įėjo į sinagogą ir buvo ten žmogus turis padžiuvusią ranką. 2. Ir tykojo jo, jei su-

batomis gydytu, idant jį apskūstu. 3. Ir tarė žmogui, turinčiam padžiuvusią ranką: Stokis į vidurį. 4. Ir sako jiems: Ar dera subatomis gerai daryti, ar piktai? išgelbėti gyvastį, ar pražudyti; bet jie tylėjo. 5. Ir pažvelgęs paeiliui į juos rusčiai³⁾, nuliudęs dėlei jų širdies aklumo, tarė žmogui: Ištiesk savo ranką. Ir ištiesė, ir buvo sugrąžinta jam ranka. 6. Išėję gi pariziejai, tuojau tarėsi su Erodo šalininkais prieš jį, kaip jį pražudyti. 7. Jezus gi su savo mokytiniais pasišalino pas marias; ir didi minia iš Galilėjos ir Judėjos sekė jį. 8. Ir iš Jeruzalimos, ir iš Idumėjos, ir iš už Jordano, ir iš Tyro, ir Sidono apygardės didi daugybė, gir-

¹⁾ Palyg. Mat. XII, 2. ²⁾ Palyg. I Kar. XXII, 11—20.

³⁾ Rustinosi Išganytojas ant nusidėjimų, bet gailėjosi klystančių žmonių.

dėdami, ką darė, atėjo pas jį. 9. Ir tarė savo mokytiniais, idant laikytu jam parėdytą lai-velį dėl minios, kad jo nesuspaustu. 10. Nes daug gydė, teip jog kurie tiktai turėjo ligas spaudėsi prie jo, idant jo prisilitėtu. 11. Ir nečystos dvasios, jį pamačiusios, parpuldavo¹⁾ prieš jį ir šaukdavo, sakydamos: 12. Tu esi Sunus Dievo. Ir labai jas draudė, kad jo neapreikštu.

Išrinkimas dvylikos apaštalų.

13. Ir užžengęs ant kalno, pavadino pas save kuriuos pats norėjo; ir atėjo pas jį. 13. Ir įstatė dvyliką, idant su juomi butu ir idant siųstu juos apsa-koti.²⁾ 15. Ir davė

jiems galę gydyti ligas ir išvarinėti velnius. 16. Ir davė Simonui vardą Petras. 17. Ir įstatė Jokubą, Zebedie-jaus sunų, ir Joną, Jo-kubo brolių; ir davė jiems vardus—Boanerges, tai yra griausmo sunų³⁾. 18. Ir Andrie-jų, ir Pilypą, ir Balt-ramiejų, ir Mateušą, ir Tamošių, ir Jokubą, Al-piejaus sunų, ir Ta-deušą, ir Simoną Ka-nanietį, 19. ir Judą Iska-rijotą, kurs ir išdavė jį. 20. Ir atėjo į namus⁴⁾; ir vėlsusi rinko minia, teip jog negalėjo nei duonos valgyti⁵⁾.

Apie piktžodžiavimą prieš šventąją Dvasią.

21. Ir išgirde savieji⁶⁾ išėjo jį sugauti, nes sakė, jog jis iš proto išėjo. 22. Ir Rašte-mokytieji, kurie

¹⁾ Ne dėlto, kad jį pagarbintu, bet iš baimės. ²⁾ Apsa-koti Evangeliją ne tuoju, bet paskiaus, savame laike. ³⁾ Nes jie paskiaus turėjo pragarsėti, kaip apsa-kinėtojai Dievo žo-džio. ⁴⁾ Į namus Petro Kaparnaume. ⁵⁾ Nebuvo kada nei pavalgyti. ⁶⁾ Gentis.

buvo atėję iš Jerozolimos, sakė, jog jis turi Beelzebubą ir jogei per velnių vyriausiją išvaro velnius. 23. Ir jis suvadinęs juos sakė jiems prilyginimuose: Kaipgi gali išvaryti šetonas šetoną? 24. Ir jei karalystė pati terp savęs nesutinka, negali ta karalystė užsilaikyti. 25. Ir jei namai patįs terp savęs nesutiktu, negali tie namai užsilaikyti. 26. Ir jei šetonas kiltu pats prieš save, tai jis yra pasidalinęs ir negalės užsilaikyti; bet galas jam. 27. Niekas negali įėjęs į stiprojo namus išplėsti gerybes, jeipirma nesuriš stiprojo; tuomet tiktai išplėš jo namus. 28. Iš tiesų sakau jums: jog visi nusidėjimai ir piktžodžiai, kuriais piktžodžiautu, bus atleisti žmonių sunums. 29. Kas gi piktžodžiautu prieš

šventąją Dvasią, neturės atleidimo ant amžių, bet bus kaltas amžino nusidėjimo. 30. Nes sakė: jis turi piktą Dvasią.

Kas yra Kristaus motina ir broliai.

31. Ir atėjo jo motina ir broliai ir lauke stovėdami atsiuntė pas jį, vadindami jį¹⁾. 32. Ir sėdėjo aplink jį minia, ir tarė jam: Štai tavo motina ir tavo broliai lauke jieško tavęs. 33. Ir atsakydamas jiems, tarė: Kas yra mano motina ir mano broliai. 34. Ir pažvelgęs į tuos, kurie aplink jį sėdėjo, tarė: Stai mano motina ir mano broliai. 35. Nes kas daro Dievo valią, tas yra mano brolis, ir mano sesuo, ir mano motina.

Prilyginimas sėjejo.

IV. Perskirimas. 1.
Ir vėl pradėjo mokinti

¹⁾ Palyg. Mat. XII. 46—50.

prie marių, ir susirinko pas jį didi minia, teip jog įžengęs į laivą sėdėjo ant marių ir visa minia buvo pas marias ant sausumos. 2. Ir daug mokino juos per prilyginimus ir sakė jiems savo pamokiniuose. 3. Klausykite: štai išėjo sėjėjas sėti. 4. Ir jam besėjant, vien¹⁾ nukrito šalvy kelio; ir atėjo daugaus paukščiai ir sulesė juos. 5. Kiti gi krito į akmenynę, kur neturėjo daug žemės, ir tuoju išdygo, nes neturėjo žemės gilumos. 5. Ir saulei užtekėjus, jie išdegė, ir kadangi neturėjo šaknies, padžiuvo. 7. Ir kiti nukrito tarp erškėčių, ir išaugo erškėčiai ir nusmelkė juos, ir neišdavė vaisiaus. 8.

Ir kiti nukrito ant geros žemės ir išdavė vaisių dygstantį ir augantį, ir atnešė vienas trisdešimtis, kitas šešiasdešimtis, kitas šimtą²⁾. 9. Ir kalbėjo: Kas turi ausis klausymui, teklauso. 10. Ir jam vienam esant paklausė jo tie dvylika, kurie su juomi buvo³⁾, apie prilyginimą. 11. Ir kalbėjo jiems: Jums yra duoto pažinti Dievo karalystės paslaptį; aniems gi, kurie yra lauke vis yra daroma per prilyginimus. 12. Idant akimis regėtu ir nematytu, ir ausimis klausytu ir nesuprastu, idant kartais jiems atleisti nusidėjimai⁴⁾. 13. Ir tarė jiems: Neišmanote to prilyginimo? ir kaipgi pažin-

¹⁾ Vieni grūdai. ²⁾ Grūdų. ³⁾ Iš graikiško: Kurie buvo prie jo su dvylika, todėl netik apaštalai, bet ir kiti mokytiniai. ⁴⁾ Kas paskęsta nusidėjimuose ir atstumdamas Dievo mylistas užkietina savo širdį, tam Dievas nustoja duoti apstėnes mylistas; ir ta yra baisiausi bausmė; nes sunku tokiame žmogui besugrįžti prie Dievo ir apturėti savo kalčių atleidimą.

site visus prilyginimus. 14. Sėjėjas sėja žodį¹⁾. 15. Tie-gi yra, kurie šaly kelio, kame yra sėjamas žodis²⁾: kaip tik-tai jie išgirsta, tuojau ateina šetonas ir nuneša žodį, kurs buvo pasėtas jų širdyse. 16. Lygiai yra ir tie, kurie ant akmenynės yra sėjami: kaip tik-tai jie išgirsta žodį, tuojau su džiaugsmu jį priima. 17. Ir neturi savyje šaknies, bet yra liglaikiniais; paskiaus kilus suspaudimui ir persekiojimui dėl žodžio, tuojau pasipiktina. 18. Ir kiti yra, kurie terp erškėčių yra sėjami; yra tai tie, kurie klauso žodžio. 19. Ir pasauliorupesčiai ir turtų vylius irkitų dalykų Paigeidimai įeidami užtroš-

kina žodį ir pasidaro nevaisinga. 20. Ir tie yra, kurie yra pasėti ant geros žemės, kurie klauso žodžio ir priima ir atneša vaisių, vienas trisdešimtis, kitas šešiasdešimtis ir kitas šimtą.

Šviesa turi būti padėta ant žibintuvo.

21. Ir sakė jiems: Ar-gi ateina³⁾ žiburys, idant butu padėtas po saiku, arba po lova? ar ne idant butu pastatytas ant žibintuvo? 22. Nes nieko nėra paslėpto, kas neapsireikštu, nei nusi-davė slapčiai⁴⁾, bet kad išeitu aikštėn. 23. Jei kas turi ausis klausymui, teklausio. 24. Ir sakė jiems: Veizėkite, ką girdite. Kokiu saiku seikėsite, jums bus at-

1) Dievo žodį. 2) Žmonėmis, pas kuriuos Dievo žodis krinta šaly kelio, yra tie, kurie, tiesa, klausio to žodžio, bet tuojau ateina šetonas ir t. t. 3) Yra atnešamas. 4) T. y. nei kas nors pasidarė slapčiai, idant pasiliktu ant visados paslapyje, bet idant išeitu į šviesą. Išganytojas nori idant tai, ką jis dabar aiškina tik-tai apaštalams, butu paskiaus apreikšta visiems, ypatingai paslaptis Dievo karalystės.

seikėta, ir bus jums pridėta¹⁾. 15. Nes kas turi, bus jam duota; ir kas neturi, net ir tai, ką turi, bus nuo jo atimta.

Prilyginimas augančios sėklos.

Ir sakė²⁾: Teip yra Dievo karalystė, kaip kad žmogus įbertu sėklą į žemę. 27. Ir miegotu ir atsikeltu dieną ir naktį. Ir sėkla dygtu ir augtu, jam nežinant. 28. Nes žemė pati per savę išduoda vaisių: iš pradžios želmenį, paskiaus varpą, paskiaus pilną grūdą varpoje. 29. Ir kada atneša vaisius, tuojau jis užleidžia pjautuvą, nes atėjo pjutis.

Prilyginimas garstyčių grudo.

30. Ir sakė: kam prilyginsime Dievo kara-

lystę, arba po kokiu prilyginimu ją perstautysime? 41. Kaip garstyčios grudas, kurs kada yra sėjamas į žemę, mažesnis yra už visas sekas, esančias ant žemės. 32. Ir kad lieka pasėtas, išauga ir pasidaro didesniu už visas daržo žoles, ir gauna didžias šakas, teip jog jo uksmėje gali gyventi dangaus paukščiai. 33. Ir daugybe tokių prilyginimų kalbėjo jiems žodį, teip kaip jie galėjo klausyti. 33. O be prilyginimo nekalbėjo jiems; atskirai gi savo mokytiniams vis išguldė.

Audra nutildyta.

35. Ir tarė jiems tą pačią dieną, kada atėjo vakaras: Persiirkime ant kito kranto. 36. Ir atleidę minią, paėmė ji

¹⁾ Tais žodžiais prižada Išganytojas apaštalams gausų užmokesnį už uolumą Dievo žodžio apsakinėjime. ²⁾ Sakė mioniams.

teip, kaip buvo laive¹⁾; ir kiti laivai buvo su juomi. 37. Ir pakilo didis viesulas, ir mušė vilnį į laivą, teip kad laivas prisisėmė. 38. Ir jis buvo laivo gale miegęs ant prieglavio; ir pažadino jį ir tarė jam: Mokytojai, tau nerupi, jog mes žustame? 39. Ir atsikėlęs sudraudė vėją, ir tarė marioms: Tylėkite, nutilkite. Ir paliovė vėjas ir pasidarė didi tyluma. 40. Ir tarė jiems: Kodėl jūs esate baikštūs? dargi neturite tikėjimo? Ir jie nusigando didžia baime; ir kalbėjo kitas kitam: Kas gi yra tasai, jog ir vėjas ir marios yra jam paklusnios?

Jezus išvaro iš vieno apsėstojo daugybę velnių ir leidžia jiems į kiaules.

V. Fėrskirimas. 1. Ir persiirė į anapus marių į Gerazėnų šalį. 2. Ir išėjęs jam iš laivo, tuojau atėjo priešais žmogus iš kapų²⁾, nečystos dvasios apsėstas, 3. kurs turėjo gyvenimą kapuose ir jau nei retežiais niekas negalėjo jo surišti. 4. Nes tankiai budamas surištas pančiais ir retežiais sutraukydavo retežius ir laužydavo pančius, ir niekas negalėjo jo nuvaldyti. 5. Ir visuomet dieną ir naktį buvo kapuose ir ant kalnų šaukdamas ir daužydamas savę akmenimis. 6. Pamatęs gi Jezų ištolo, atbėgo ir pagarbino jį³⁾. 7. Ir šaukdamas didžiu balsu, tarė: Kas man ir tau Jezau, Sunau Augščiausiojo Dievo? Prisiekinu tavę per Dievą, idant manęs nevargintumei. 8. Nes

¹⁾ Kristus mokino iš laivo (I. eil.) Apaštalai, norėdami pasiskubinti, tuojau su tuo pačiu laivu pradėjo irtisi, norėdami pasiekti kitą krantą ežero Genezaret. ²⁾ Palyg Mat. VIII. 28.

³⁾ Puolęs jam po kojų.

sakė jam: Išeik, nečystoji dvasia, iš žmogaus. 9. Ir klausė jį: Koks yra tavo vardas? Ir tarė jam: Mano vardas yra legijonas¹⁾, nes mūsų yra daug. 10. Ir meldė jį labai, kad anų nevarytu iš tos šalies. 11. Buvo gi tenai prie kalno ganomas didis kiaulių buris. 12. Ir meldė jį dvasios, sakydamos: Leisk mus į kiaules, idant į jas įeitumėm. 13. Ir tuojuo pavelijo joms Jezus. Ir išėjusios nečystos dvasios įėjo į kiaules; ir labai umai įsimetė marias buris arti dviejų tukstančių ir prigėrė mariose. 14. Jūgi piemenis pabėgo ir davė žinią į miestą ir į sodžius. Ir žmonės išėjo paveizėti, kasatsitiko. 15. Ir atėjo pas Jėzų ir pamatė tą, kurs buvo velnio vargintas, seditį, apvilktą ir

sveiką protą turintį, ir išsigando 16. Ir kurie buvo regėję apsakė aniems, kaip atsitiko su tuo velnio apsėstuju ir apie kiaules. 17. Ir pradėjo jį melsti, kad išėitu iš jų ribų. 18. Ir kad žengė laivan, pradėjo jį melsti tas, kurs buvo velnio vargintas, idant butu su juomi. 19. Ir neleidė jam, bet tarė jam: Eik į savo namus pas savuosių ir pranešk jiems, kaip daug gero tau padarė Viešpats ir kaip susimylėjo ant tavęs. 20. Ir nuėjo ir pradėjo apsakoti Dekapolėje, kaip daug gero buvo jam padaręs Jezus, ir visi stebėjosi.

**Išgydymas krauju plus-
tancios moteriškos ir
prikėlimas iš numirusių
Lajiro dukters.**

21. Ir kad Jezus vėl

¹⁾ Legijonu pas Rymiečius vadinosi kareivių pulkas, susidedantis iš 6000 žmonių; čionai legijonas ženklina didį skaitlių abelnai.

persikėlė laivu už marių, susirinko didi minia pas jį ir buvo prie marių. 22. Ir atėjo vienas sinagogos vyresnysis, vardu Jajiras ir pamatęs jį puolė jam po kojų, 23. ir didžiai meldė jį, sakydamas: Jog mano duktė yra marinama, ateik uždek ant jos ranką, kad išgytu ir gyventu. 24. Ir nuėjo su juomi; ir sekė jį didi minia, ir spaudė jį. 25. Ir moteriškė, kuri kraujo pludimu sirgo nuo dvylikos metų, 16. ir buvo daug iškentėjusi nuo daug gydytojų, ir buvo išleidusi visą savastį¹⁾ ir nieko nepasitaisė, bet dar labiaus blogynėjo. 27. Išgirdusi apie Jėzų, atėjo minioje iš užpakalio ir prisilietė jo rubo. 28. Nes kalbėjo: Jog jei prisilietėsiu nors jo ru-

bo, išgysiu. 29. Ir tuoju išdžiuvo jos kraujo versmė²⁾, ir ji pajutos savo kune, jog buvo išgydyta nuo ligos. 30. Ir tuoju Jezus pažinęs savyje išėjusią iš jo galybę, atsigręžęs į minią, tarė: Kas prisilietėjo mano rubų? 31. Ir sakė jam jo mokytiniai: Mat tai tavę spaudžiančią minią ir sakai: kas manęs prisilietėjo. 32. Ir žvalgėsi aplink, idant pamatytų tą, kuri buvo tai padariusi. 33. Moteriškė gi bijodama ir drebėdama, žinodama, kas buvo joje pasidarę atėjo ir parpuolė prieš jį. ir pasakė jam visą tiesą. 34. O jį tarė jai: Dukte, tavotikėjimas išgydė tavę: eik ramybėje ir buk sveika nuo tavo ligos. 35. Dar jam bekalbant, ateina nuo sinagogos vyresniojo³⁾, sakydami: Jog tavo duktė numi-

¹⁾ Buvo praradusi visa, ką turėjo, visus savo turtus. ²⁾ Ap-sistojo kraujo pludimas ³⁾. Keli Jajiro namiškiai.

rė, kam dar bevargini Mokytoją? 36. Jezus gi išgirdęs žodį, kurs buvo pasakytas, tarė sinagogos vyresniamjam: Nesibijok, tiktai tikėk. 37. Ir niekam neleidė eiti paskui save, tiktai Petruui ir Jokubui ir Jonui, Jokubo broliui. 38. Ir atėjo į sinagogos vyresniojo namus. Ir pasergėjo triukšmą ir verkiančius ir didžiai raudančius. 39. Ir įėjęs tarė jiems: Kam darotetriukšmą ir verkiate? mergaitė nenumirė, bet miega. 40. Ir jie išjuokė jį. Bet jis išvaręs visus, ėmė mergaitės tėvą ir motiną ir tuos, kurie buvo su juomi, ir įėjo, kurgulėjo mergaitė. 41. Ir paėmęs mergaitę už rankos, tarė jai: Talitha kumi: tai išsiguldo: Mergaitė [tau sakau] kelkis. 42. Ir tuojau atsikėlė mergaitė ir vaikščiojo; buvo gi dvylikos metų; ir jie nusistebėjo

didžiu stebėjimu. 43. Ir įsakė jiems labai, idant to niekas nežinotu; ir tarė, kad duotu jai valgyti.

Jezus paniekintas tėviškėje.

VI. Ierskirimas. 1. Ir išėjęs išten nuėjo į savo tėviškę; ir sekė jį jo mokytiniai. 2. Ir subatai atėjus, pradėjo mokinti sinagogoje; ir daug klausančių stebėjosi iš jo mokslo, sakydami: Iš kur jam vis tai? ir koki yra išmintis, kuri yra jam duota, ir tokie stebuklai, kurie yra daromi per jo rankas? 3. Ar gi jis ne dailydė, Marijos sūnus, brolis Jokubo ir Juozapo ir Judo ir Simono? Ar ir jo seserų nėra čionai su mumis? Ir piktinosi iš jo. 4. Ir sakė jiems Jezus: Jog neesti pranašas be šlovės, tiktai savo tėviškėje ir savo namuose ir terp savo giminiečių.

5. Ir negalėjo padaryti tenai neįjokio stebuklo, tiktai uždėdamas rankas išgydė nedaug ligonių.¹⁾ 6. Ir stebėjosi dėl jų netikėjimo; ir apvaikščiojo miestelius apilinkėję mokinindamas.

Išsiuntimas apaštalu.

7. Ir suvadino dvyliką ir pradėjo juos siųsti po du, ir davė jiems galybę ant nečystų dvasių. 8. Ir įsakė jiems, idant ant kelio nieko neimtu, kaip tiktai lazda; nei maišelio, nei duonos, nei pinigų juostoje. 9. Bet idant apsiautu kurpėmis²⁾, ir idant neapsivilktu dviem rubais. 10. Ir sakė jiems: Kur nors įeisite į namus, ten pasilikkite, iki kol neišeisite

iš tenai. 11. Ir kas nors jūsų nepriimtu, ir neklausytu jūsų, išeidami iš ten, nukratykite nuo savo kojų dulkes jiems paliudijimo dėlei. 12. Ir išėję apsakojo, idant darytu pakutą. 13. Ir išvarė daug velnių, ir patepė daug sergančiųjų aliejumi, ir išgydė.

Jono Krikštytojo mirtis.

14. Ir išgirdo karalius Erodas [nes jo vardas buvo pragarsėjęs]³⁾ ir tarė: jog Jonas Krikštytojas kėlėsi iš numirusių, ir todėl darosi per jį stebuklai. 15. Kiti gi sakė: Jog jis yra Elijas. Bet kiti kalbėjo: jog jis yra pranašas, kaip vienas iš pranašų. 16. Išgirdęs tai Erodas, tarė: Jonas, kuriam aš

¹⁾ Nepadarė nei vieno didesnio stebuklo. Jėzus Kristus, kaip Dievas, galėjo padaryti ir čionai didžiausius stebuklus, bet nedarė, nes nenorėjo laužyti duotos žmogui liuosos valios. Dievas neduoda savo mylistos tam, kas jos nenori, ją atstumia, nes nieko nenori išganyti per prievartą. ²⁾ Kurpės nešiojamos žydų žemėje pridengdavo tiktai kojos padą ir buvo pririšamos prie kojos dirželiais. ³⁾ Garsas Jėzaus stebuklų pasiekė net Erodą, kurs mažai tesirūpino tikėjimo dalykais.

galvą nukirsdinau, tasai
 kėlėsi iš numirusių. 17.
 Nes tas Erodas buvo nu-
 siuntęs ir sugavęs Joną
 ir laikė jį surišęs ka-
 lėjime dėl Erodijados,
 savo brolio Pilypo mo-
 ters, nes buvo ją vedęs.
 18. Nes Jonas sakė Ero-
 dui: Nepridera tau tu-
 rėti tavo brolio moterį.
 19. Erodijada gi tykojo
 jo ir norėjo jį nu-
 žudyti, bet negalėjo; 20.
 nes Erodas bijojosi Jono,
 žinodamas jį teisų ir
 šventą vyrą esant; ir
 sergėjo jį, ir pasiklau-
 sęs jo, daug darė ir no-
 riai jo klausydavo. 21.
 Ir kad atėjo patogi diena,
 Erodas savo užgimimo
 metinėse sukaktuvėse iš-
 kėlė pokilį vyriausiems
 ir šimtininkams ir pir-
 miems Galiliejės.
 22. Ir kada įėjo anos
 Erodijados duktė, ir šo-
 ko, ir patiko Erodui ir
 drauge už stalo sėdin-
 tiems, tarė karalius mer-
 gaitei: Prašyk manęs,

ko nori, ir duosiu tau.
 23. Ir prisiekė jai: jog
 ko nors prašytumei, duo-
 siu tau, nors ir pusę
 mano karalystės. 24. Ji
 išėjusi tarė savo moti-
 nai: Ko prašyti? Bet
 ana tarė: Jono Krikšty-
 tojo galvos. 25. Ir sku-
 bindamasi įėjusi tuoju
 pas karalių, prašė, sa-
 kydama: Noriu, kad duo-
 tumei man tuoju ant
 bliudo Jono Krikštytojo
 galvą. 26. Ir nuliudo
 karalius: dėl prisiegos
 ir dėl draug sėdinčiųjų
 už stalo nenorėjo jos nu-
 liudinti. 27. Bet nusiun-
 tęs budelį, paliepė at-
 nešti jo galvą ant bliudo.
 Ir šis nukirto jį kalė-
 jime. 28. Ir atnešė jo
 galvą ant bliudo; ir pa-
 davė aną mergaitei; o
 mergaitė padavė savo
 motinai. 29. Tai išgirde,
 jo mokytiniai atėjo, ir
 paėmė jo kūną, ir padėjo
 jį grabe.

Apaštalų sugrįžimas.

30. Ir suėję apaštalai

pas Jėzų, apsakė jam vis, ką buvo padarę ir mokinę. 31. Ir tarė jiems: Eikite skyrium į tuščią vietą ir atsilėkite truputį. Nes daug buvo tų, kurie ateidavo ir atgal grįždavo, ir jie neturėjo laiko pavalgyti. 32. Ir ižengė laivan, atsitolino į tuščią vietą skyrium. 33. Ir matė juos atsitolinančius, ir daugelis patyrė, ir pėsti¹⁾ iš visų miestų subėgo tenai, ir atėjo pirm jų.

Stebuklingas penkių duonų padauginimas.

24. Ir išėjęs Jezus pamatė didžią minią ir pasigailėjo jų, nes buvo kaip avys, neturinčios piemens, ir pradėjo juos mokinti daug daiktų. 35. Ir kad jau buvo vėla valanda, priėjo prie jo mokytiniai sakydami: Tuš-

čia yra ši vieta, ir valanda jau praėjo. 36. Atleisk juos, kad eidami į artimuosius sodžius ir miestelius nusipirktu sau valgius, kuriuos valgytu. 37. Ir atsakydamas tarė jiems: Duokite jų jiems valgyti. Ir tarė jam: Ar nuėję nupirksime už du šimtu denarų duonos ir duosime jiems valgyti²⁾ 38. Ir tarė jiems: Kiek turite duonų? eikite ir paveizėkite. Ir patyrė, pasakė: Penketą ir dvi žuvi. 39. Ir įsakė jiems, idant pasodintu visus bureliais ant žalios žolės. 40. Ir atsisėdo eilėmis po šimtą ir po penkiasdešimtis. 41. Ir paėmęs penkias duonas ir dvi žuvi, pažvelgęs į dangų, palaimino, ir laužė duonas, ir davė savo mokytiniais, idant padėtų prieš juos; ir dvi žuvi

¹⁾ Ejo pėsti ežero krantu į tą vietą, kur laivu nuplaukė apaštalai. ²⁾ Apaštalai, arba, kaip skaitome pas šv. Joną VI. 7, apaštalo vardu Pilypas atsakė Išganytojui, jog reiktu mažiausiai duonos už 200 denarų (arti 65 rublių). Tiek pinigų jie neturėjo.

visiems padalino. 42. Ir visi valgė ir pasisotino. 43. Ir surinko liekanas, dvyliką pilnų pintinių trupinių, ir nuo žuvių. 44. Valgiusiųjų gi buvo penki tukstančiai vyrų.

Jezus vaikščioja ant marių.

45. Ir tuojau privertė savo mokytinyus sėsti laivan, idant pirm savęs persiurtu už marių į Bet-saidą, tuotarpu jis pats atleistu žmones. 49. Ir atleidęs juos, nuėjo ant kalno melstisi. 47. Ir vėlai vakare buvo laivas ant vidurio marių, ir jis vienas ant sausumos. 48. Ir matydamas juos vargstančius besiiriant [nes buvopriešingas jiems vėjas], apie ketvirtąją nakties sargybą atėjo pas juos, vaikščiodamas viršum marių ir norėjo juos pralenkti. 49. Bet jie kaip pamatė jį vaikščiojantį viršum marių, mis-

lijo šmėklą esant ir sušuko. 50. Nes visi jį regėjo ir nusigando. Ir tuojau kalbėjo su jais, ir tarė jiems: Turėkite viltį, aš esmi, nesibijokite. 51. Ir įsėdo pas juos į laivą, ir nutilo vėjas; ir jie labai daug stebėjosi patį terp savęs. 52. Nes nebuvo išmanę atsitikimo su duonomis, nes jų širdis buvo apakusi.

Kristaus stebuklai Genezarete.

53. Ir persiirę, atėjo į Genezareto žemę ir priplaukė prie kranto. 54. Išėjus gi jiems iš laivo, tuojau jį pažino. 55. Ir apibėgdami visą aną šalį, pradėjo gąbenti negalinčius su lovomis, kur girdėjo jį esant. 56. Ir kur nors įeidavo į miestelius arba į sodžius, arba į miestus, dėjo ant gatvių ligonis, ir meldė jį, idant prisilitetu nors jo rubo

krašto: ir kiek tiktai jo prisilietėdavo, pasveikdavo.

Kristus peikia pariziejus užlaikančius padavimus ir peržengiančius Dievo Įstatymą.

VII. Perskirimas.

1. Ir susiėjo prie jo pariziejai ir kai-kurie iš Rašte - mokytojų, kurie buvo atėję iš Jerozolimos. 2. Ir pamatę kai-kuriuos iš jo mokytinių, valgančius duoną paprastomis, tai yra nemazgotomis rankomis, išpeikė. 3. Nes pariziejai ir visi žydai nevalgo nemazgoję tankiai rankų¹⁾; užlaikydami vyresniųjų padavimą. 4. Ir nuo rinkos²⁾ nenusiprausę nevalgo; ir yra daug kitų daiktų, kurie yra paduoti jiems užlaikyti:

plovimai kielikų ir puodelių ir varinių indų ir lovų³⁾. 5. Ir klausė ji pariziejai ir Rašte - mokytieji: Dėlko tavo mokytiniai nevaikščioja⁴⁾ pagal vyresniųjų padavimą, bet valgo duoną neplautomis rankomis? 6. O jis atsakydamas tarė jiems: Gera pranašavo Izaijas apie jus, veidmainius, kaip yra parašyta: tie žmonės garbina mane lupomis, širdis gi jų toli yra nuo manęs. 7. Veltui gi mane garbina, mokindami mokslus ir įsakymus žmonių. 8. Nes pamesdami Dievo prisakymą, laikote žmonių padavimą: plovimą puodelių ir kielikų ir darote daug kitų tiems panašių daiktų. 9. Ir sakė jiems: gražiai į niekus verčiate

¹⁾ Pariziejai tankiai prieš valgymą plaudavo savo rankas.
²⁾ Sugrįžę nuo rinkos, kur galėjo susitepti pasitikdami su pagonimis. ³⁾ Žydai valgydavo ne sėdėdami, bet gulsti ir pasirėmę ant alkunių; guldavo gi ant lovų arba plačių suolų, pastatytų prie stalo; tas tai lovas arba suolus plaudavo prieš valgymą. ⁴⁾ Nesielgia.

Dievo prisakymą, idant užlaikytumėt jūsų padavimą. 10. Nes Maižiešius pasakė: gerbk tavo tėvą ir tavo motiną; ir: kas keiktu tėvą arba motiną, mirtimi tenumiršta. 11. Jūs gi sakote: jei pasakytu žmogus tėvui arba motinai: **Korban**, [tai yra dovana] koki norint yra iš manęs tau bus naudinga¹⁾. 12. Ir neleidžiate jam nieko daugiau daryti savo tėvui arba motinai, 13. į niekus versdami Dievo žodį savo padavimu, kurį pramanėte; ir daug tam panašių daiktų darote.

Kristus išaiškina, kas žmogų sutepa.

14. Ir vėl pavadinęs minią kalbėjo jiems: Klausykite manęs visi ir supraskite. 15. Niekoneira išeinančio iš oro į žmogų, kas galētu jį sutepti, bet kas iš žmo-

gaus išeina; tai yra, kas sutepa žmogų. 16. Jei kas turi ausis klausymui, teklauso. 17. Ir kad jis nuo minios įėjo į namus, klausė jį jo mokytiniai apie prilyginimą. 18. Ir tarė jiems: Ir jūs esate teip neišmintingi? Nesuprantate, jog niekas, iš oro įeinąs į žmogų, negali jo sutepti. 19. Nes neįeina į jo širdį, bet eina į pilvą ir išeina į išėigą, iškuopiančią visus valgius. 20. Sakė gi: Bet kas iš žmogaus išeina, tai sutepa žmogų. 21. Nes iš vidaus, iš žmonių širdies, išeina piktos mislės, svetimoterystės, kekšystės, žmogžudystės, 22. vagystės, gobėjimai²⁾, piktenybė, vylius, begėdystės, kreivakiavimas³⁾, piktžodžiai, puikybė, paikumas. 23. Tos visos nedorybės išeina iš vidaus ir sutepa žmogų.

¹⁾ Veiz. Mat. XV, 5. ²⁾ Šikštumas. ³⁾ Užvidėjimas.

Moteriškės kananietės duktė lieka išliuosuota nuo velnio.

24. Ir atsikėlęs iš ten, nuėjo į Tyro ir Sidono ribas; ir įėjęs į namus, norėjo, idant niekas nežinotu, ir negalėjo pasislėpti. 25. Nes tuojuo, kaip tiktai išgirdo apie jį moteriškė, kurios dukterė buvo nečystos dvasios apsėsta, įėjo ir puolė jam po kojų. 26. Moteriškė gi buvo pagonė, gimusi iš Syrope-nikijos. Ir meldė jį, idant išvarytu velnią iš jos dukters. 27. Jis gi tarė jai: Leisk pirma sunus pasisotinti; nes negerai yra imti sunų duoną ir mesti šunims. 28. Bet ji atsakė ir tarė jam: Teip, Viešpatie, nes ir šunyčiai po stalu ėda vaikų trupinius. 29. Ir jis tarė jai: Dėlei tų žodžių, eik, velnias išėjo iš tavo dukters. 30.

Ir parėjusi į savo namus, rado mergaitę gulinčią ant lovos ir velnią išėjusį.

Išgydymas kurčio - nebylio.

31. Ir vėl išėjęs iš Tyro ribų, atėjo per Sidoną pas Galilėjos marias, per vidurį Dekapolės¹⁾ krašto. 32. Ir atvedė pas jį kurčią ir nebylį, ir meldė jį, kad uždėtu ant jo ranką. 33. Ir paėmęs jį skyrum nuo minios, įdėjo savo pirštus į jo ausis, ir nusispjovęs prisilietė jo²⁾ jo liežuvio. 34. Ir pažvelgęs į dangų atsiduk-sėjo ir tarė jam: Ephpheta, tai yra, atsiverk. 35. Ir tuojuo atsivėrė jo ausis, ir atsileidė jo liežuvio ryšis; ir kalbėjo gerai. 36. Ir įsakė aniems, idant niekam nesakytu; bet kuo labjaus jiems prisaky-

¹⁾ Dekapolės arba dešimties miestų kraštas. ²⁾ Išspjautomis seilėmis.

davo, tuo toli daugiaus
apsakinėjo. 37. Ir tuo
labjaus stebėjosi saky-
dami: Vis gerai padarė:
ir padarė, jog kurtiniai
girdi ir nebyliai kalba.

Stebuklingas septynių duonų padauginimas.

VIII. Perskirimas.

1. Anose dienose, kada
teipogi buvo didi minia
ir neturėjo, ką valgytu,
suvadinęs mokytinyus,
tarė jiems. 2. Gailu man
minios, nes štai jau tris
dienas pasilieka su ma-
nim, nei turi, ką valgy-
tu. 3. Ir jei atleisiu
juos alkanus į jų namus,
pails ant kelio, nes kai-
kurie iš jų iš tolo atė-
jo. 4. Ir atsakė jam
jo mokytiniai: Iškur ga-
lės kas pasotinti juos
duona čionai tyruose.
5. Ir jis paklausė jų:
Kiek turite duonų? Jie
tarė: Septynias. 6. Ir lie-
pė atsisėsti ant žemės.

ir ėmęs septynias duo-
nas, padėkavojęs laužė
ir davė savo mokyti-
niams, idant jiems pa-
dėtu; ir jie padėjo mi-
niai. 7. Ir turėjo nedaug
žuvelių, ir tas palaimi-
no ir liepė jiems padė-
ti. 8. Ir valgė ir pasisoti-
no; ir surinko, kas bu-
vo likę, trupinių septy-
nias pintines. 9. Val-
giusiųjų gi buvo apie ke-
turis tukstančius; ir at-
leidė juos. 10. Ir tuojau
ižengęs laivan su savo
mokytinyas atėjo į Dal-
manutos šalį.

Ženklas iš dangaus.

11. Ir išėjo pariziejai
ir pradėjo su juomi gin-
čytis, reikalaudami nuo
jo ženklo iš dangaus,
idant jį gundintu. 12. Ir
atsidukscęjęs dvasioje ta-
rė: Kam jieško ta gimi-
nė ženklo? Iš tiesų sa-
kau jums: jei¹⁾ bus duo-
tas tai giminei ženklas.

¹⁾ T. y. niekuomet nebus duotas toks ženklas, kokio jieš-
ko pariziejai.

13. Ir palikęs juos, vėl įžengė laivan ir persiirė ant kito kranto.

Pariziejų raugas.

14. Ir jie užmiršo pasiimti duonos, ir neturėjo daugiau su savim laive, kaip tik vieną duoną¹⁾ 15. Ir įsakinėjo jiems, tardamas: Veizėkite ir saugokitės pariziejų raugo ir Erodo raugo. 16. Ir mislijo, sakydami vienas kitam: Jog neturime duonos²⁾ 17. Tai pažinęs, tarė jiems Jezus: Ką dumojate, jog neturite duonos? dargi nepažįstate, nei suprantate? dar turite savo širdį apakusią. 18. Turėdami akis nematote? ir turėdami ausis negirdite? Nei atsimenate. 19. Kada penkias duonas perlaužiau penkiems tukstančiams, kiek surinkote pilnų pintinių trupinių? Sako

jam dvyliką. 20. Kada ir septynias duonas keturiems tukstančiams, kiek pridėjote pintinių trupinių? Ir sako jam septynias. 21. Ir sakė jiems: Kaipgi dar nesuprantate?

Aklas pamažu išgydytas Betsaidoje.

22. Ir jie atėjo į Betsaidą; ir atvedė pas jį aklą, ir meldė jį, idant jo prisilitetu. 23. Ir paėmęs akląjį už rankos, išvedė jį už miestelio, ir spjovęs į jo akis, uždėjęs savo rankas, paklausė jį, ar ką mato. 24. Ir pažvelgęs tarė: Matau žmones vaikščiojančius, kaip medžius. 25. Potam vėl uždėjo rankas ant jo akių, ir jis pradėjo žiurėti, ir liko išgydytas taip, jog vis ką aiškiai matė. 26. Ir nusiuntė jį į jo namus, sakydamas: Eik į

¹⁾ Vieną duonos kepalą. ²⁾ Jis kalba dėlto, jog mes neturime duonos.

savo namus, ir jei įeisi į miestelį, nesakyk niekam.

Petro išpažinimas.

27. Ir išėjo Jėzus ir jo mokytiniai į Cezarėjos Pilypo¹⁾ miestelius ir kelyje klausė savo mokytinius, sakydamas jiems: Kuomi sako žmonės manę esant? 28. Jie atsakė jam, tardami: Jonu Krikštytoju, kiti Eliju, kiti gi vienu iš pranašų. 29. Tuomet tarė jiems: Jūs-gi kuomi sakote manę esant? Atsakydamas Petras, tarė jam: Tu esi Kristus. 30. Ir uždraudė jiems, idant niekam apie jį nesakytu.

Pranašystė apie kančią.

31. Ir pradėjo juos mokinti, jog reikia Sunui žmogaus daug kentėti ir būti vyresniųjų,

ir vyriausiųjų kunigų ir Rašte - mokytųjų atstumtu ir būti užmuštu ir po trijų dienų prisi-kelti. 32. Ir tą žodį kalbėjo atvirai. Ir ėmęs jį Petras, pradėjo jį barti²⁾ 33. Jis gi atsigręžęs ir matydamas savo mokytinius, sudraudė Petrą, sakydamas: Traukkis šalin už manęs, šetone, nes ne tai misliji, kas yra Dievo, bet kas yra žmonių.

Reikalingumas nešioti savo kryžių.

34. Ir suvadinęs minią su savo mokytiniais, tarė jiems: Jei kas nori sekti manę, teišsižada pats savęs ir tegu ima savo kryžių ir teseka manę. 35. Nes kas norėtų išgelbėti savo gyvastį³⁾ pražudys ją, kas gi pražudytu savo gyvas-

¹⁾ Cezarėja Pilypo buvo tai nemažas miestas į žiemius nuo Genezareto ežero. Prie jos prigulėjo artimesnieji miesteliai ir sodžiai, į kuriuos ėjo Jėzus. ²⁾ Palyg. Mat. XVI. 22—23. ³⁾ Išsižadėdamas Kristaus ir jo mokslo. Palyg. Mat. XVI. 25.

tį dėlei manęs ir Evangelijos, išgelbės ją. 36. Nes ką padės žmogui, jei jis nupelnytu visą pasaulę ir padarytu pra-gaištį savo dušiai. 37.

Arba ką duos žmogus savo dušios atvadavimui?

38. Nes kas užsigėdintu manęs ir mano žodžių tarp šios svetimoteriau-jančios ir nusidėjėlės giminės, ir Sunus žmo-gaus užsigėdins jo, kad ateis savo Tėvo garbėje su šventaisiais aniolais. 39. Ir jis sakė jiems: Ištiesų sakau jums: jog yra kai-kurie iš čionai stovinčių, kurie nera-gaus mirties, iki išvys Dievo karalystę ateinan-čią galybėje.

Jezaus persimainymas. ant kalno.

IX. Perskirimas. 1. Ir po šešių dienų ėmė Jezus Petrą, Jokubą ir Joną ir nuvedė juos

vienus skyrium ant au-gšto kalno, ir persimai-nė prieš juos¹⁾. 2. Ir jo rubai pasidarė skaistus ir labai balti, kaip snie-gas; kaip nei vienas dažytojas ant žemės ne-gali išbaltinti. 3. Ir pa-sirodė jiems Elijas su Maižiešiu, ir kalbėjo su Jezumi. 4. Ir atsakyda-mas Petras tarė Jezui: Mokytojau, gerai yra mums čionai buti; ir pa-darykime tris šėtras: tau vieną, ir Maižiešiui vie-ną, ir Elijui vieną. 5. Nes nežinojo, ką kal-bas; nes buvo baimės apimti. 6. Ir atėjo de-besys, kurs juos apsiautė, ir balsas išėjo iš de-besiestarių: Tas yrama-no mieliausis Sunus: klausykite jo. 7. Ir tuo-jau apsižvalgydami nie-ko daugiau neregėjo, kaip tiktai vieną Jėzų su savim. 8. Ir nužengiant jiems nuo kalno, jis pri-

¹⁾ Palyg. Mat. XVII, 1 ir tol.

sakė jiems, kad niekam neapsakotu, ką buvo matę iki laikui, kada Sūnus žmogaus kelsis iš numirusių. 9. Ir jie užlaikė tą žodį pas save, klausinėdamies tarp savęs, kas tai būtų: kada kelsis iš numirusių.

Jezus aiškina, jog Elias atėjo.

10. Ir klausė jo, sakydami: Ką tat sako pariziejai ir Rašte-mokytieji: jog pirma turi ateiti Elias. 11. Jis atsakydamas tarė jiems: Elias, tiesa, ateis pirma ir visa pataisys; taip kaip yra parašyta ir apie Sūnų žmogaus, jog jis turės daug kentėti ir būti paniekintas¹). 12. Bet sakau jums: jog ir Elias atėjo [ir padarė

su juomi ką tik norėjo], kaip yra apie jį parašyta²). 13. Ir atėjęs pas savo mokytinčius pamatė aplink juos didžią minią ir Rašte-mokytojus, besiginčijančius su jais.

Išgydymas kurčio ir nebylio, kurio mokytiniai negalėjo išgydyti.

14. Ir tuojau visi žmonės išvydę Jėzų nusistebėjo ir nusigando³), ir pribėgę pasveikino jį. 15. Ir jis paklausė jų: Ko ginčijatės tarp savęs? 16. Ir atsakydamas vienas iš minios, tarė: Mokytojau, atnešiau pas tavę savo sūnų, turintį nebylę dvasią, 17. kuri, kur tik-tai jį sugriebia, daužo jį; ir jis putoja, ir dan-

¹) Išganytojas aiškina čionai savo mokytiniais, jog prieš jo kančią ir mirtį negali ateiti Elias, pranašas Senojo Įstatymo. Jei jis ateitu, tai jis pataisytu žydus, ir jie priimtu Jėzų Kristų, kaipgi tat reikėtų jam kentėti ir būti paniekintu? Todėl ateis Elias, bet prieš antrąjį Kristaus atėjimą, t. y. prieš pačią sudo dieną. ²) Apie Eliją. Kas apie jį yra parašyta, tai liko jau padaryta su Jonu Krikštytoju. ³) Nes Jėzaus atėjimas buvo netikėtas.

timis griežia, ir džius-ta; ir sakiau tavo mokytiniais, kad ją išvartytu, ir jie negalėjo. 18. Jis gi atsakydamas jiems, tarė: O netikinti gimine, ikikolei busiu pas jus? Ikikolei jus kentėsiu? Atneškite jį pas mane. 19. Ir atnešė jį. Ir pamačiusi jį¹⁾ dvasia tuojau pradėjo jį tasyti; ir parpuolęs ant žemės vartėsi putodamas. 20. Ir paklausė jo tėvo: Kiek yra laiko, kaip jam tai atsitiko? O jis tarė: Nuo kudikystės; 21. ir tankiai metė jį į ugnį ir į vandenį, idant jį pražudytu; bet jei ką gali, pasigailėjęs mūsų, gelbėk mus. 22. Jezus gi tarė jam: Jei gali tikėti, visa yra galima tikinčiam. 23. Ir tuojau sušukęs vaiko tėvas su ašaromis tarė: Tikiu, Viešpatie, gelbėk

mano netikėjamą²⁾. 24. Ir pamatęs Jezus susibėgančią minią, sudraudė nečystą dvasią sakydamas jai: Kurčia ir nebyle dvasia, aš³⁾ priskau tau: išei iš jo ir daugiau į jį nebeįei. 25. Ir šaukdama ir labai jį tasydama išėjo iš jo; ir jis pasidarė kaip numiręs, teip jog daugelis sakė: jog jis numirė. 26. Jezus gi paėmęs jį už rankos pakėlė jį, ir jis atsikėlė. 27. Ir kad įėjo į namus, jo mokiniai klausė jį slapčiai, kodėl mes negalėjome jos išvartyti? 28. Ir tarė jiems: Ta veislė neįokiu būdu negali išeiti, kaip tiktai per maldą ir per pasninką. 29. Ir išėjė iš ten,ėjo per Galilieją ir nenorėjo, kad kas žinotu.

¹⁾ Pikta dvasia, jausdama Jezaus galybę, tuo labjaus parodo savo piktumą. ²⁾ Aš tikiu, Viešpatie, jog tu tai gali padaryti, bet jei mano tikėjimas neužtenka, tegul tavo mielaširdystė suteikia, ko aš prašau. ³⁾ Aš, kurį tu pažįsti.

Pranašystė apie kančią ir iš numirusių prisikėlimą.

30. O jis mokino savo mokytojus ir tarė jiems: jog Sunus žmogaus bus išduotas į žmonių rankas, ir jie užmuš jį, ir užmuštas kelsis trečioje dienoje iš numirusių. 31. Bet jie neišmanė to žodžio ir bijojosi jo pasiklausti.

Nusižeminimo pagirimas.

32. Ir atėjo į Kaparnaumą. Jiems namie esant, klausė jis jų: Apie ką kalbėjotės kelyje?

33. Bet jie tylėjo; nes kelyje buvo tarp savęs ginčijęsi, kas iš jų būtų didesnis. Ir atsėdęs pavadino dvyliką ir tarė jiems: Jei kas nori būti pirmasis, bus visupaskiausias ir visų tarnas. 35. Ir ėmęs vaikeli pastatė jį tarp jų, kurį apkabinęs tarė jiems: 36. Kas nors

priimtu vieną iš tokių vaikelių mano vardan, manę priima; ir kas nors priimtu manę, ne manę priima, bet tą, kurs manę siuntė 37. Atsakė jam Jonas, sakydamas: Mokytojau! matėme vieną, kurs mus neseka, išvarantį tavo vardu velnius, ir mes jam užgynėme. 38. Jezus gi tarė: Neginkite jam; nes nei vieno nėra, kurs darytu stebuklą mano vardu ir galėtų tuojau piktaie apie manę kalbėti. 39. Nes kas ne prieš jus yra, yra su jumis. 40. Nes kas norint duos jums gerti puodelį vandens mano vardan, jog Kristaus esate, ištiesų sakau jums, nepasiliks be savo užmokesnio.

Reikalingumas saugoties papiktinimo.

41. Ir kas nors papiktintu¹⁾ vieną iš tų mažųjų į manę tikin-

¹⁾ Palyg. Mat. XVII., 6 ir tol.

čiujų, geriaus jam butu, kad girnų akmuo butu užkabintas jam ant kaklo, ir jis butu įmestas į marias. 42. Ir jei piktintu tavę tavo ranka, nukirsk ją; geriaus tau yra luošam įeiti į gyvenimą, kaip turinčiam dvi ranki eiti į pragarą negestančios ugnies, 43. kur jų kirmelė nemiršta ir ugnis negesta. 44. Ir jei tavo koja tavę piktina, nukirsk ją; geriaus tau yra raišam įeiti į amžiną gyvenimą, kaip turint dvi koji buti įmestam į pragarą negestančios ugnies, 45. kur jų kirmelė nemiršta ir ugnis negesta. 46. Jeigu tavo akis tavę piktina, išlupk ją; geriaus tau yra vienu akiui įeiti į Dievo ka-

ralystę, kaip turint dvi aki buti įmestam į ugnies pragarą, 47. kur jų kirmelė nemiršta ir ugnis negesta. 48. Nes kiekvienas bus ugnimi sudytas; ir kiekviena atnaša bus druska sudyta¹⁾. 49. Gera yra druska, bet jei druska pasidarys nesuri, kuom ją pasudysite? Turėkite druską savyje ir turėkite ramybę tarp savęs.

Moterystės ryšis yra nesutraukomas.

X. Ferskirimas. 1. Ir kėlėsi iš ten, atėjo į Judėjos ribas anoje pusėje Jordano. Ir vėl suėjo pas jį minios; ir kaip buvo papratęs vėl juos mokino. 2. Ir priėję pariziejai klausė gundindami jį: Ar dera vyruai apleisti moterį?

¹⁾ Primena čionai Išganytojas duotą žydams paliepimą sudyti druska visas atnašas. Ta druska buvo ženklų susivienijimo su Dievu. Jei apaštalai ir tikintys nori susivienyti su Dievu, ir jie turi būti sudyti ugnimi, — ugnimi ne pragaro, bet kentėjimų, savęs išsižadėjimo, kariavimo su pageidimais ir tt.

3. Bet jis atsakydamas tarė jiems: Ką jums prisakė Maižiešius? 4.

Jie tarė: Maižiešius paveliijo parašyti atsiskirimo raštą ir atleisti.

5. Atsakydamas jiems Jezus tarė: Dėl jūsų širdies užkietėjimo parašė jis jums tą prisakymą. 6. Iš pradžios

gi sutvėrimo Dievas padarė juodu kaipo vyrą ir moterį¹⁾ 7. Todėl

apleis žmogus savo tėvą ir motiną ir glausis prie savo moters.

8. Ir bus du viename kune. Ir taip yra jau ne du, bet vienas kunas. 9. Ką tat Dievas

sujungė, žmogus teneiskiria. 10. Ir namie jo mokytiniai vėl jį klausė apie tą pat. 11. Ir

tarė jiems: Kas nors apleistu savo moterį ir kitą vestu, svetimoterystę pildo prieš aną.

12. Ir jei moteris ap-

leistu savo vyrą ir už kito ištektu, svetmoteriauja.

Kristus laimina kudi- kiams.

13. Ir atnešė pas jį kudikius, idant jų prisilitetu²⁾. Mokytiniai gi barė atnešančius. 14.

Išvydęs juos Jezus, piktėrėjo ir tarė jiems: Leiskite kudikius eiti

pas manę ir neginkite jiems; nes tokių yra Dievo karalystė. 15. Iš

tiesų sakau jums: kas nors nepriimtu Dievo karalystės kaip kudikis³⁾,

neįeis į ją. 16. Ir apkabindamas juos ir uždėdamas ant jų rankas laimino jiems.

Turtingas jaunikaitis.

17. Ir jam išėjus ant kelio, pribėgo vienas ir ir atsiklaupęs prieš jį,

klausė jį: Gerasis Mokytojau, ką turiu da-

¹⁾ Veiz. Mat. XIX, 4. paaišk. ²⁾ Uždėdamas ant jų rankas. ³⁾ Su kudikišku nusižeminimu, nekaltybe ir tt.

ryti, kad apturēčiau amžinā gyvenimā. 18. Jezus gi tarē jam: Kodēl vadini manē geru? niekas nēra geras tiktai vienas Dievas. 19. Žinai prisakymus? Nesvetimoteriauk, neužmušk, nevogk, nesakyk neteisaus liudijimo, neapgaudinēk, gerbk savo tēvā ir motinā. 20. Bet jis atsakydamas tarē jam: Mokytojau, vis tai užlaikiau nuo mano jaunystēs. 21. Jezus gi pažvelgēs ī jī, numylējo jī¹⁾ ir tarē jam: Vieno tau truksta: eik parduok kā tik turi ir duok nerturtēliams ir turēsi turtā dangujē, ir ateik sekk manē. 22. Jis gi nuliudēs delēi to žodžio, atstojō užsirupinēs, nes turējo daug lobio. 23. Ir pažvelgēs Jezus aplinkui, tarē savo mokytinīams: Kaip sunkiai tie, kurie turi pinigus, īeis ī Dievo karalystē

24. Mōkytinīai gi nusi-
stebējo dēl jo žodžiū.
Bet Jezus vėl atsaky-
damas tarē jiems: Sune-
liai, kaip yra sunku
pasitikintiems pinigams
īeiti ī Dievo karalystē.
25. Lengviaus yra ku-
pranugariui išlīsti per
adatos ausī, kaip tur-
tingam īeiti ī Dievo
karalystē. 26. Jie g-
labjaus stebējosi, kali
bēdami tarp savēs: Ir
kas gali buti išganytas?
27. Ir pažvelgēs ī juos
Jezus tarē: Pas žmo-
nes yra negalima, bet
ne pas Dievā; nes visa
yra galima pas Dievā.

Užmokesnis visko išsi- žadējusiems dēl Kri- staus.

28. Ir pradējo saky-
ti jam Petras: Štai mes
viskā palikome ir se-
kēme tavē²⁾. 29. Atsa-
kydamas Jezus tarē: Iš
tiesų sakau jums: nēra
nei vieno, kurs paliktu

¹⁾ Pažvelgē ī jī su meile. ²⁾ Palyg. Mat. XIX, 27. ir tol.

namus, arba brolius, arba seseris, arba tėvą, arba motiną, arba vaikus, arba laukus dėl manęs ir dėl Evangelijos, 30. ir kurs negautu šimtą kart tiek dabar šiame laike namų, ir brolių, ir seserų, ir motinų, ir vaikų, ir dirvų terp persekiojimų, ir ateinančiame amžiuje-amžino gyvenimo. 31. Daug gi pirmųjų bus paskučiausiais ir paskučiausiųjų pirmaisiais.

Antra pranašystė apie kančią.

32. Buvo gi jie kelyje ir keliavo į Jerolimą; irėjo pirmąją Jezus; ir stebėjosi ir sekdami bijojosi. Ir jis vėl ėmęs dvyliką, pradėjo jiems sakyti, kas jam turi atsitikti: 33. Nes štai į eina meį Jerolimą, ir Sunus žmogaus bus išduotas vyriausiems kunigams ir

Rašte-mokytiems ir vyresniems, ir apsuodys jį mirtin ir išduos jį pagonims. 34. Ir išjoks jį, ir spjaudys jį, ir trečioje dienoje kelsis iš numirusių.

Zebediejaus sūnų prašymas.

35. Ir atėjo prie jo Jokubas ir Jonas, Zebediejaus sūnus, sakydami: Mokytojau, norime, idant, ko nors prašytumėm, mums padarytumei¹⁾ 36. Bet jis tarė jiems: Ko norita, kad jums padaryčiau? 37. Ir tarė: Duok mudviem sėdėti vienam po tavo dešinės, kitam po tavo kairės, tavo garbėje. 38. Jezus gi tarė jiems: Nežinote ko prašote; ar galite gerti kieliką, kurį aš geriu, arba buti apkrikštyti krikštu, kuriuo aš esmi krikštijamas? 39. Bet juodu tarė jam: Galime.

¹⁾ Palyg. Mat. XX. 20. ir tol.

Jezus gi tarė jiemdviem: Kieliką, tiesa, kurį aš geriau, gersite, ir krikštu, kuriuo aš esmi krikštijamas, busite apkrikštyti 40. Sedėti gi po mano dešinės, arba po kairės, ne mano yra daiktas duoti jumdviem, bet kuriems yra sutaisyta. 41. Ir išgirdę dešimtis, pradėjo rustauti ant Jokubo ir Jono. 42. Jezus gi pavadinęs juos, tarė jiems: Žinote, jogei tie kurie yra laikomi už žmonių kunigaikščius, viešpatuoja ant jų; ir jų didžiunai turi ant jų valdžią. 43. Neteip gi yra tarp jūsų, bet kas norint norėtu likti didesniu, tas bus jūsų tarnas. 44. Ir kas norint norėtu tarp jūsų būti pirmasis, bus visų vergas. 45. Nes ir Sunus žmogaus neatėjo, kad jam tarnautu, bet idant jis tarnantu ir duotu savo

gyvastį, kaipo atpirkimą už daugelį.

Išgydymas aklojo Jerike.

46. Ir atėjo į Jeriką. Ir išeinant jam ir jo mokytiniais ir didžiai daugybei iš Jeriko Timiejaus sunus, akklasis Bartimiejus, sėdėjo šaly kelio elgėtaudamas. 47. Jis išgirdęs Jėzų Nazarėną esant, pradėjo šaukti ir sakyti: Jezau, sunau Dovid, susimilk ant manęs. 48. Ir draudė jį daug, kad tylėtų. Bet jis daug labjauš šaukė: Sunau Dovid, susimilk ant manęs. 49. Ir sustojęs Jezus liepė jį pavadinti. Ir pavadino akląjį, sakydami jam: Nusiramink, kelkis, vadina tavę. 50. Jis pametęs savo rubą, šokęs, atėjo prie jo. 51. Ir atsakydamas Jezus tarė jam: Ko nori, kad tau padaryčiau? Akklasis gi

tarē jam: Mokytojai,— kad regēčiau. 52. Jezus gi tarē jam: Eik, tavo tikējimas padarē tavē sveikā. Ir tuojau regējo ir sekē jī keliu.

Kristaus ī Jerozolimā jējimas.

XI. Perskirimas. 1. Ir kad jie artinosi prie Jerozolimos ir Betanijos, pas Alyvū kalnā, nusiuntē jis du iš savo mokytinių¹⁾ 2. ir tarē jiems: Eikite ī miestelī, kurs yra prieš jus, ir tuojau iējē tenai, rasi- te priištā asilaitī, ant kurio dar niekas iš žmoniū nesēdējo; atriš- kite jī ir atveskite. 3. Ir jei kas jums sakytu: kā darote? sakykite, jog Viešpačiui yra rei- kalingas; ir tuojau pa- leis jī čionai. 4. Ir nuējē rado asilaitī pri- rištā pas duris lauke, kur keliai skiriasi²⁾, ir atrišē jī. 5. Ir kai-kurie

iš ten stovinčių sakē jiems: Kā darote atriš- dami asilaitī. 6. Juodu pasakē aniems, kaip buvo jiems liepēs Je- zus; ir paleidē jiems. 7. Ir atvedē asilaitī pas Jezū; ir uždējo ant jo savo rubus; ir jis už- sēdo ant jo. 8. Daug gi klojo savo rubus ant kelio, o kiti kirto ša- kas nuo medžių ir klo- jo ant kelio. 9. Ir ku- rie pirma ejo ir kurie sekē, šaukē sakydami: Osanna. 10. Pagirtas kurs ateina vardan Viešpaties. Pagirta atei- nanti musū tėvo Dovi- do karalystē: Osanna ant augštybiū. 11. Ir iējo ī Jerozolimā ī baž- nyčią; ir visa apžiūrē- jēs, kad jau buvo va- karas, išējo su dvylika ī Betaniją.

Figos medis lieka pra- keiktas.

12. Ir kitā dieną,

¹⁾ Palyg. Mat. XXI, 1. ir tol. ²⁾ Prie namų, stovinčių ant kertės dviejų gatvių.

kad jie ėjo iš Betanijos, jis išalko. 13. Ir pamatęs iš tolo figos medį, turintį lapus, ėjo artyn, ar ko neraskartais ant jo, ir atėjęs prie jo nieko nerado tiktai lapus, nes nebuvo figų laikas¹⁾ 14. Ir atsakydamas tarė jam: Tenevalgo jau daugiaus niekas nuo tavęs vaisiaus ant amžių. Ir jo mokytiniai girdėjo.

Išvarymas prekėjų iš Bažnyčios.

15. Ir jie atėjo į Jeruzolimą. Ir įėjęs Bažnyčion, pradėjo išvarinėti parduodančius ir perkančius bažnyčioje; ir išvertė mainininkų stalus ir krases parduodančiųjų karvelius²⁾ 16. Ir neleidė, idant kas nors neštu indą per bažnyčią. 17. Ir mokinio sakydamas jiems: Argi nėra parašyta: jog

mano namai vadinsisi maldos namais visoms giminėms. Jūs gi padarėte juos žmogžudžių lindine. 18. Tai išgirde vyriausieji kunigai ir Rašte-mokytieji jieskojo, kaip jį nužudyti; nes bijojosi jo; kadangi visa minia stebėjosi iš jo mokslo. 19. Ir atėjus vakarui, jis išėjo iš miesto.

Apie pasitikėjimą Dievui.

20. Ir rytometą praeidami išvydo figos medį padžiuvusį iki šaknių. 21. Ir atsiminęs Petras tarė jam: Štai figos medis, kurį prakeikėi, padžiuvo. 22. Ir atsakydamas Jezus tarė jiems: Turėkite tikėjimą į Dievą. 23. Iš tiesų sakau jums: jog kas nors tartu šiam kalnui: pasikelk ir įsimesk į ma-

¹⁾ Figos medis duoda vaisius liepos mėnesyje, o tame laike buvo balandis. Palyg. Mat. XXI. 19. ²⁾ Palyg. Mat. XXI, 12.

rias, ir neabejotu savo širdyje, bet tikėtu, atsitiksiant, ką tiktai jis pasakytu, stosis jam. 24. Todėl sakau jums: vis, konors meldamies prašote, tikėkite, jog gausite, ir įvyks jums. 25. Ir kad atsistositė¹⁾ pasimelsti, atleiskite, jei ką turite prieš ką norint, idant ir jūsų Tėvas, kurs yra danguose, atleistu jums jūsų nusidėjimus. 26. O jei jūs neatleisite, nei jūsų Tėvas, kurs yra danguose, neatleis jums jūsų nusidėjimų.

Klausimas apie Joną Krikštytoją.

27. Ir jie vėl atėjo į Jerozolimą. Ir kad vaikščiojo po bažnyčią priėjo prie jo vyriausieji kunigai, Rašte-mokytieji ir vyresnieji 18. ir tarė jam: Kokia valdžia tai darai? Ir kas tau davė tą valdžią, idant tai da-

rytumei. 29. Jezus gi atsakydamas tarė jiems: Paklausu ir aš jus vieną žodį, ir atsakykite man, ir pasakysiu jums, kokia valdžia tai darau. 30. Jono krikštas buvo iš dangaus, ar iš žmonių? Atsakykite man. 31. Bet jie mislijo tarp savęs, kalbėdami: Jei sakysime: iš dangaus, tars: kodėl tat jam netikėjote. 32. Jei sakysime: iš žmonių, bijome žmonių, nes visi laikė Joną už tikrą pranašą. 33. Ir atsakydami tarė Jezui: Nežinome. Ir atsakydamas Jezus tarė jiems: Nei aš jums nesakysiu, kokia valdžia tai darau.

Prilyginimas nusamdžiusių vyndaržį žmogūdžių.

XII. Perskirimas. 1. Ir pradėjo kalbėti jiems per prilyginimus: Žmogus pasodino vyndaržį

¹⁾ Žydai tankiausiai meldavosi atsistoję.

ir aptvėrė tvora ir įkasė spaustuva, ir pastatė bokštą ir parsamdė jį artojams ir toli išvažia-vo¹⁾, 2. Ir nusiuntė savame laike pas artojus tarną, kad paimtu nuo artojų iš vyndaržio vaisių. 3. Šie gi nutvėrė jį primušė ir paleidė dyką. 4. Ir vėl nusiuntė pas juos kitą tarną, ir tam jie pažeidė galvą ir išgėdino. 5. Ir vėl kitą nusiuntė; ir tą jie užmušė ir teippat daug kitų²⁾, vienus primušdami, kitus gi užmušdami. 6. Turėdamas tai dar vieną mylimiausįjį sūnų, ir tą nusiuntė pas juos paskiausiai, sakydamas: jogei bijosis mano sūnaus. 7. Artojai gi tarė vienas kitam: tasai yra tėvinainis, eikite, užmuškime jį, ir mūsų bus tėviškė. 8. Ir nutvėrė jį užmušė ir išmetė ša-

lin iš vyndaržio. 9. Ką tat padarys vyndaržio ponas? Ateis ir išžudys artojus ir vyndaržį duos kitiems. 10. Ar neskaitėte ano rašto: Akmuo, kurį atmetė statantįs, tas tapo kerties galva³⁾. 11. Viešpaties yra tai padaryta ir yra stebuklinga mūsų akyse. 12. Ir jie jieškojo jo, idant sugautų; ir bijojosi minios; nes suprato, jog apie juos pasakė tą prilyginimą. Ir palikę jį nuėjo.

Mokesčiai ciesoriui.

13. Ir nusiuntė pas jį kai-kuriuos iš pariziejų ir Erodijonų⁴⁾, kad jį sugautu kalboje. 14. Jie atėję tarė jam: Mokytojau, žinome, jogei esi teisus ir į nieką nežiuri; nes neveizi į žmonių veidą, bet mokini Dievo kelią tiesoje: ar

¹⁾ Palyg. Mat. XXI. 33. ir tol. ²⁾ Teip-pat padarė dar su kitais tarnais. ³⁾ Atmestas akmuo, t. y. Jezus Kristus tapo kampiniu akmenimi, ant kurio pasirėmė visos ramos — Bažnyčia Naujojo Įstatymo. ⁴⁾ Erodo šalininkus.

pridera duoti duoklę Ciesoriui, ar neduosime¹⁾? 15. Jis pažinęs jų veidmainystę, tarė jiems: Kam manę gundinate? atneškite man denarą, kad pamatyčiau. 16. Jie gi atnešė jam. Ir tarė jiems: Kėno yra tas paveikslas ir parašas? Sako jam: Ciesoriaus. 17. Atsakydamas gi Jezus tarė jiems: Atiduokite todėl Ciesoriui, kas yra Ciesoriaus, ir Dievui, kas yra Dievo. Ir stebėjosi iš jo.

Sadukiejai ir iš numirusių prisikėlimas.

18. Ir atėjo pas jį sadukiejai, kurie sako neesant prisikėlimo; ir klausė jį sakydami: 19. Mokytojai, Maižiešius mums parašė: jei kėno butu miręs brolis ir butu palikęs moterį, o nepalikęs vaikų, idant pamintu kitas brolis jo mo-

terį ir prikeltu ainius savo broliui²⁾. 20. Buvo tat septyni broliai, ir pirmasis vedė moterį ir mirė nepalikęs vaikų. 21. Ir antrasis vedė ją ir mirė, ir neitas nepaliko vaikų. Ir trečiasis teipopat. 22. Ir vedė ją teippat septyni, ir nepaliko vaikų. Visupaskiausi numirė ir moteriškė. 23. Prisikėlime tat, kada jie kelsis iš numirusių, kėno iš tų bus moteris. Nes septyni turėjo ją už moterį. 24. Ir atsakydamas Jezus tarė jiems: Argi ne dėlto klystate, jog nežinote Raštų, nei Dievo galybės? 25. Nes kada kelsis iš numirusių, nei ves, nei tekės, bet bus kaip aniolai danguose. 26. Apie numirusius gi, jogei prisikels, ar neskaitėte Maižiešiaus knygoje, kaip pasakė jam Dievas ant

¹⁾ Palyg. Mat. XXII, 16 ir tol. ²⁾ Palyg. Mat. XXII, 24. ir tol.

krumo¹⁾, tardamas: Aš esmi Dievas Abraomo ir Dievas Izaoko ir Dievas Jokubo. 27. Nėra jis numirusiųjų Dievas bet gyvųjų. Jūs tat daug klystate.

Visųpirmiausias prisakymas.

28. Ir prieš jo vienas iš Rašte-mokytojų, kurs buvo girdėjęs anuos besiginčijančius ir regėdamas, jog jiems atsakė gerai, paklausė jį, kur sai esąs visųpirmiausias prisakymas. 29. Jezus gi atsakė jam: jogei visųpirmasis prisakymas yra: Klausyk, Izraeliau, Viešpats tavo Dievas yra vienas Dievas. 30. Ir mylėsi Viešpatį tavo Dievą iš visos tavo širdies, iš visos tavo dušios ir visos tavo dumos, ir iš visos tavo galės. Tai yra pirmasis prisaky-

mas. 31. Antrasis gi yra tam panašus: mylėsi tavo artimą kaip pats save. Kito už tuos didesnio prisakymo nėra. 32. Ir tarė jam Rašte-mokytasis: Iš tiesos gerai pasakei mokytojau, jogei vienas yra Dievas ir nėra kito, Jį atskyrus. 33. Ir jį mylėti iš visos širdies ir iš viso proto ir iš visos dušios ir iš visos galės; ir mylėti artimą kaip patį save — tai yra daugiaus už visas deginimo dovanas ir atnašas. 34. Jezus gi regėdamas, jogei išmintingai atsakė, tarė jam: N'ėsi toli nuo Dievo karalystės²⁾. Ir niekas jau nedrįso jį klausiti.

Mesijas — Dovidio Sunus.

35. Ir atsakydamas Jezus, tarė mokindamas

¹⁾ Exodus III, 6. ²⁾ Nėmažas yra dalykas laikyti garbėje Dievo prisakymus; bet to dar negana, kad apturėti dangaus karalystę; reikia juos pildyti; o tam Rašte-mokytamjam trūksta dar tikėjimo į Jėzų Kristų — Mesiją.

bažnyčioje: Kaip sako Rašte-mokytieji: Kristų esantį Dovidą sunų. 36. Nes pats Dovidas sako šventojoje Dvasioje: Tarė Viešpats mano Viešpačiui: sėskis po mano dešinės, iki padėsiu tavo priešus kaip suolelį tavo kojų. 37. Pats tat Dovidas vadina jį Viešpačiu, ir kaip gi jis yra jo sunus? Ir didi minia klausė jį rodžiai.

Veidmainystė Rašte-mokytųjų.

38. Ir sakė jiems savo pamokinime: Saugokitės Rašte-mokytųjų, kurie nori vaikščioti ilguose rubuose¹⁾, ir būti sveikinami ant rinkos, 39. ir sėdėti ant pirmų krasių sinagogose, ir už-

imti pirmas vietas poki-
liuose. 40. Kurie pra-
rija našlių namus poilgos
maldos uždanga²⁾: tie
apturės sunkesnę sudą.

Našlės atnaša.

41. Ir sėdėdamas Je-
zus ties atnašų skry-
ne³⁾ veizėjo, kaip mi-
nia dėjo pinigų į atna-
šų-skrynę; ir daug tur-
tingų dėjo daugel. 42.
Atėjusi gi viena netur-
tinga našlė, įmetė du
smulkiu pinigėlius, tai
yra skatiką. 43. Ir pa-
vadinęs savo mokytočius,
tarė jiems: Iš tiesų sa-
kau jums, jog ta netur-
tinga našlė įmetė dau-
giaus už visus, kurie dė-
jo į atnašų - skrynę. 44.
Nes visi dėjo iš to, kas
jiems atliko, bet ši iš

¹⁾ Vaikščioti ilguose rubuose, arba ilgais rubais devėti buvo pas žydus ženklų augštos garbės. ²⁾ Kai kurie Rašte-mokytieji, kad pasirodytu dievobaimingesniais melsdavosi labai ilgai visiems matant; tikslas vienog jų maldos buvo ne Dievo garbė, bet pralobimas ir surinkimas turtų, net su artimų, ypatingai našlių, skriauda. ³⁾ Atnašų skrynė buvo netoli Bažnyčios, taip vadinamame moterų prieangyje. Žydai ateidami aplankyti Bažnyčią dėdavo į tą skrynę savo atnašas.

savo neturėjimo visa ką turėjo įmetė, visą savo užlaikimą¹⁾.

Pranašavimas apie Bažnyčios ir Jeruzolimos išgriovimą.

XIII. Perskirimas.

1. Ir jam išeinant iš Bažnyčios, tarė vienas iš jo mokytinių: Mokytojau, paveizėk, kokie akmenys ir kokie išstatymai²⁾. 2. Ir atsakydamas Jėzus tarė jam: Matai tuos visus didžius pastatymus? Nebus paliktas akmuo ant akmens, kurs nebutu išgriautas. 3. Ir kad sėdėjo ant Alyvų kalno ties bažnyčia, klausė ji skyrium Petras ir Jokubas, ir Jonas ir Andriejus: 4. Pasakyk mums, kuomet tai atsitiks? ir koks bus ženklas, kada vis tai pradės išsipildyti? 5. Ir atsakydamas

Jėzus pradėjo jiems kalbėti: Veizėkite, idant kas jusų neapgautu. 6. Nes daug ateis mano vardan, sakydami: jog aš esmi³⁾ ir apgaus daugelį. 7. Kad gi išgirsite kares ir žinias apie kares, nesibijokite; nes turi tai atsitikti, bet dar ne galas. 8. Nes sukils giminė prieš giminę ir karalystė prieš karalystę, ir bus vietomis žemės drebėjimas ir badas. Tai pradžia skausmų. 9. Jūs gi dabokite patis save. Nes išduos jus į susirinkimus⁴⁾ ir sinagogose busite plakti, ir stositės dėlei manęs prieš perdėtinius ir karalius, jiems liudijimo dėlei⁵⁾. 10. Ir Evangelija turi būti pirma⁶⁾ apsakyta visoms giminėms. 11. Ir kad ves jus, idant išduotu, neapmislykite

1) Našlė įmetė paskutinį skatiką, kurs buvo paskirtas valgiui nusipirkti. 2) Palyg. Mat. XXIV, 1 ir tol. 3) T. y. Kristus. 4) Vedžios jus po sudus. 5) Idant ir jie apturėtų liudijimą apie Jėzų Kristų ir užgirstu apie jo darbus ir jo mokslą. 6) Pirma negu ateis galas augščiau paminėtas 7. eilėje.

pirma, ką reikės kalbėti; bet kas bus jums duota anoje valandoje, tai kalbėkit, nes ne jūs esate kalbantieji, bet šventoji Dvasia. 12. Išduos gi mirtin brolis brolių, ir tėvas sūnų ir sukils vaikai prieš gimdytojus ir mirtimi juos nužudys. 13. Ir busite visų neapkenčiami, dėlėi mano vardo. Kas gi iškentės¹⁾ iki galui, tas bus išganytas. 14. Kada gi regėsite išnaikinimo bjaurumą stovintį kur nepridera; — kas skaito teismano — tuomet, kurie yra Judėjoj, tebėga ant kalnų. 15. Ir kas yra ant stogo, tenelipa į namus ir teneįeina paimti ką nors iš savo namų. 16. Ir kas bus ant lauko, tenegrižta pasiimti savo rubus. 17. Bėda gi nėsčioms ir žindančioms anose dienose. 18. Bet melskitės, kad tai neatsitik-

tu žiemą. 19. Nes bus anose dienose tokie prispaudimai, kokių nebuvu nuo pradžios sutvėrimo, kurį sutvėrė Dievas, iki šiolei ir nebus. 20. Ir jei Viešpats nebutu sutrumpinęs tas dienas, nebutu išgelbėtas nei vienas kunas, bet dėlėi išrinktųjų, kuriuos išrinko, sutrumpino dienas. 21. Ir tuomet, jei kas jums sakytu, štai čionai yra Kristus, štai tenai, netikėkite. 22. Nes kils netikri kristūs ir netikri pranašai ir darys ženklus ir stebuklus, idant suvedžiotu, jei tai gali buti, net išrinktuosius. 23. Jūs tat veizėkite, štai visa jums pranešiau.

Antras Kristaus atėjimas ir jo ženklai.

24. Bet anose dienose po ano prispaudimo aptems saulė, ir mėnuo neduos savo šviesybės.

¹⁾ Iškentės persekiojimus ir užlaikys tikėjimą.

25. Ir dangaus žvaigždės nupuls, ir galybės, kurios yra danguose, bus pajudintos. 26. Ir tuomet išvys Sunų žmogaus ateinantį debesyse su didžia galybe ir garbe. 27. Ir tuomet siųs savo Aniolus, ir jis surinks savo išrinktuosius nuo keturių vėjų, ir nuo žemės krašto iki dangaus augštybei. 28. Nuo figos gi medžio mokinkitės prilyginimo. Kad jau jo šaka sprogsta, ir atsiranda lapai, žinote, jog arti yra vasara. 29. Teip ir jūs, kad pamatysite vis tai įvykstant, žinokite, jog yra arti, duryse¹⁾. 30. Iš tiesų sakau jums: jog nepraeis ta giminė, iki vis tai atsitiks. 31. Dangus

ir žemė praeis, mano gi žodžiai nepraeis. 32. Apie aną dieną ir valandą niekas nežino, nei Aniolai danguje, nei Sunus²⁾, tik tai Tėvas. 33. Veizėkite, budėkite ir melskitės, nes nežinote, kada yra laikas. 34. Kaip žmogus, kurs išėjęs kelionėn, paliko savo namus ir davė savo tarnams valdžią ant kiekvieno darbo, ir vartininkui įsakė, kad budėtų³⁾. 35. Budėkite tai, [nes nežinote, kada ateis namų ponas, ar vakare, ar vidurnaktyje, ar gaidžiams giedant, ar ryto metą]. 36. idant staiga atėjęs nerastu jus miegančius. 37. Ką gi jums sakau, sakau visiems: budėkite.

¹⁾ Kad pamatysite netikrus kristus ir pranašus, ženklus ant dangaus, žinokite, jog Sunus žmogaus yra arti ir tuojau ateis. ²⁾ Jezus Kristus, kuriam visa liko dangiškojo Tėvo apreiškta, žino apie tą dieną netikėtai kaip Dievas, bet ir kaip žmogus, bet žina ne dėlto, idant tai praneštu žmonėms: todėl nežino, kaip Dievo pasiuntinis pas žmones. ³⁾ Palyginimas čia neužbaigtas; galima jį užbaigti taip: kaip žmogus vartininkui įsakė, kad budėtų, taip ir aš jums įsakau: Budėkite!

Sutartis prieš Jėzų.**XIV. Perskirimas.**

1. Buvo gi už dviejų dienų Velykos ir neraugintų duonų šventės; ir vyriausieji kunigai ir Rašte - mokytieji jį ieškojo, kaip jį sugautu vyliu ir užmuštu¹). 2. Kalbėjo gi: Ne šventoje dievoje, idant kartais nekiltu tarp žmonių sumišimas.

Kristaus patėpimas Betanijoje.

3. Ir jam esant Betanijoje Simono - raupsuotojo namuose ir sėdint už stalo, atėjo moteriškėturinti alebastrinį indą brangaus tikrojo nardo²) tepalo; ir sudaužius alebastrinį indą išliejo ant jo galvos. 4. Buvo gi kai kurie, kurie rustinosi patį savyje ir sakė: kamgi pasidarė tas išgaišinimas tepalo.

5. Nes tas tepalas galėjo būti parduotas daugiaus kaip už tris šimtus denarų, ir būtų tai išdalinta neturtėliams. Ir murmėjo ant jos. 6. Jėzus gi tarė: Atstokite nuo jos; kam ją varginate? Ji padarė dėl manęs gerą darbą. 7. Nes neturtėlius jūs turite visuomet su jumis, ir kada norite, galite jiems gerai daryti, manę gi ne visuomet turite. 8. Ką ji turėjo — padarė: pasiskubino patepti mano kuną į palaidojimą. 9. Išties sakau jums, kur nors visoje pasaulyje bus apsakojama ta Evangelija, bus apsakojama dėl jos atminimo ir ką ji yra padariusi.

Judas Iskarijotas prižada išduoti Kristų.

10. Ir Judas Iskarijotas, vienas iš dvylikos,

¹) Palyg. visą tą perskirimą ir tolesnius su perskirimais XXVI, XXVII ir XXVIII Evangelijos pagal Mateušą. ²) Nardas — žolynas duodas brangų kvėpinį tepalą.

nuėjo pas vyriausius kunigus, idant jį išduotu jiems. 11. Tie išgirde, apsidžiaugė ir prižadėjo duoti jam pinigų. Ir jieškojo, kaip jį patogiai išduotu.

Paskutinė vakarienė, kurios laike lieka įstatyta Eucharistija.

12. Ir pirmoje dienoje neraugintų duonų, kada atnašavo velykinį avinėlį, tarė jam mokytiniai: Kur nori, kad eitumėm ir pataisytumėm tau, idant valgytumei velykų avinėlį? 13. Ir nusiuntė du iš savo mokytinių ir tarė jiems: Eikite į miestą ir pasitiks judu žmogus, nešąs indą vandens; sekkite jį. 14. Ir kur nors įeitų, tarkite namų ponui: jog Mokytojas sako: kur yra mano užėiga, kur galėčiau valgyti velykinį avinėlį su mano mokiniais. 15. Ir jis parodys jum prirengtą didelį

kambarį ir tenai mums pritaisykite. 16. Ir nuėjo jo mokiniai, ir atėjo į miestą, ir rado, kaip buvo jiems sakęs, ir pritaisė velykų avinėlį.

17. Vakarui gi atėjus, nuėjo su dvylika. 18. Ir sėdint jiems už stalo ir valgant, tarė Jezus: Ištiesų sakau jums: jog vienas iš jūsų, kurs valgo su manimi, išduos mane. 19. Bet jie pradėjo nuliusti ir sakyti jam kiekvienas: Argi aš? 20. Jis tarė jiems: Vienas iš dvylikos, kurs su manim dažo ranką į bliudą. 21. Ir Sunus žmogaus, tiesa, eina, kaip apie jį yra parašyta: bėda gi tam žmogui, per kurį bus išduotas Sunus žmogaus; geriausiai tam žmogui būtų, jei jis nebutų užgimęs. 22. Ir jiems valgant ėmė Jezus duoną ir palaiminęs laužė, ir davė jiems, ir tarė: Imkite, tai yra mano Kunas. 23. Ir ėmęs kieliką, padaręs

dėkavonę, davė jiems, ir gėrė iš jo visi. 24. Ir tarė jiems: Tas yra mano Kraujas naujo Įstatymo, kurs bus išlietas už daugelį. 25. Ištiesų sakau jums: jog jau nebegersiu iš to vynmedžio vaisiaus iki anos dienos, kad jį naują gersiu Dievo karalystėje. 26. Ir atkalbėję garbės-giesmę išėjo ant Alyvų kalno. 27. Ir tarė jiems Jezus: Visi pasipiktinsite manimi šią naktį, nes yra parašyta: ištiksiu piemėnį ir išsiskirs avys. 18. Bet kada atsikelsiu, nueisiu pirm jusų į Galilieją. 29. Petras gi tarė jam: Nors ir visi pasipiktintu tavimi, bet ne aš. 30. Ir tarė jam Jezus: Ištiesų sakau tau: jog tu šiandien, šią naktį, pirm negu gaidys du kartu sugiedos, tris kart manęs užsiginsi. 31. Bet jis to-

liaus kalbėjo: Ir nors man išpultu kartu su tavim numirti, neužsiginsiu tavęs. Teippat gi ir visi sakė.

Kristaus malda darže Getsemani.

32. Ir atėjo į daržą, vadinamą Getsemani, ir tarė savo mokytiniams: Sėdėkite čionai, iki aš melsiuosiu. 33. Ir ėmė su savim Petrą ir Jokubą ir Joną. Ir pradėjo bijotisi ir sielvartauti. 34. Ir tarė jiems: Mano dušia yra nuliudus iki mirties; pasilikkite čionai ir budėkite. 35. Ir truputį paėjęs, puolė ant žemės; ir meldėsi, idant, jei galima butu, nueitu nuo jo valanda.¹⁾ 36. Ir tarė: Abba, tėve; vis tau yra galima, atitolink nuo manęs tą kieliką; bet ne ko aš noriu, bet ko tu. 37. Ir atėjo ir rado juos miegančius. Ir ta-

¹⁾ Nueitu nuo jo valanda t. y. neatsitiktų su juomi, kas toje valandoje turi atsitikti.

rė Petru: Simonai! miegi? negalėjai vienos valandos budėti? 38. Budėkite ir melskitės, idant neįeitumėte į pagundimą. Dvasia, tiesa, yra stropi, bet kunas silpnas. 39. Ir vėl nuėjęs meldėsi, kalbėdamas tuos pačius žodžius. 40. Ir sugrįžęs iš naujo rado juos miegančius [nes jų akys buvo mieguistos], ir jie nežinojo, ką jam atsakyti. 41. Ir atėjo tretį kart ir tarė jiems: Miegokite jau ir ilsėkitės. Gana; valanda atėjo; štai Sunus žmogaus bus išduotas į nusidėjėlių rankas. 42. Kelkitės; eikime; štai, kursai mane išduos, yra arti.

Judo išdavimas. Kristus sugautas.

43. Ir dar jam tebešnekant, atėjo Judas Iskarijotas, vienas iš dvylikos, ir su juomi didiminia su kalavijais ir su vėzdais nuo vyriau-

siųjų kunigų, Rašte - mokytojų ir vyresniųjų. 44. Buvo gi davęs jo išdavėjas jiems ženklą, sakydamas: kurį pabučiuosiu, tas yra, sugaukite jį ir veskite atsargiai. 45. Ir kad atėjo, tuojau prisiartinęs prie jo, tarė: Sveikas, Mokytojau! ir pabučiavo jį. 46. O anie užpuolė ant jo ir sugavo jį. 47. Vienas gi iš aplinkstovinių, ištraukęs kalaviją ištiko vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jam ausį. 48. Ir atsakydamas Jezus, tarė jiems: Kaip ant žmogžudžio išėjote su kalavijais ir vėzdais sugauti mane. 49. Kas dien buvau pas jus mokindamas bažnyčioje, ir nesugavote manęs. 50. Tuomet jo mokiniai, palikę jį visi pabėgo. 51. Vienas gi jaunikaitis sekė jį, apsidengęs paklode ant nuogo kuno; ir sugavo jį. 52. Bet jis, palikęs

paklodę, nuogas pabėgo nuo jų.

Kristus prieš žydų vyresnybę.

53. Ir atvedė Jėzų pas vyriausįjį kunigą. Ir susirinko visi kunigai, ir Rašte - mokytieji ir vyresnieji. 54. Petras gi iš tolo sekė jį iki vidaus prieangio vyriausiojo kunigo. Ir sėdėjo su tarnais prie ugnies ir šildėsi. 55. Vyriausieji gi kunigai ir visas susirinkimas jieškojo liudijimo prieš Jėzų, idant išduotu jį mirtin; ir nerado. 56. Nes daugelis davė neteisių liudijimą prieš jį, bet liudijimai buvo nesutinkantys. 57. Ir kai kurie atsikėlę neteisiai liudijo prieš jį, sakydami: 58. Jog mes girdėjome jį kalbantį: aš išardysiu šią rankomis padarytą Bažnyčią ir po trijų dienų pastatysiu

kitą ne rankomis padarytą. 59. Ir nebuvo sutinkas jų liudijimas.

Kristus lieka kunigų mirtin apsudytas.

60. Ir atsikėlęs į vidurį vyriausis kunigas klausė Jėzų, tardamas: Nieko neatsakai ant to, ką tau jie užmetinėja. 61. Jis gi tylėjo ir nieko neatsakė. Vėl vyriausis kunigas paklausė jį ir tarė jam: Tu esi Kristus Sunus pašlovintojo Dievo? 62. Jėzus gi tarė jam: Aš esmi; ir regėsite Sunų žmogaus, sėdintį po dešinės Dievo galybės ir ateinantį su dangaus debesimis. 63. Vyriausis gi kunigas, perplėšęs savo rūbus, tarė: Kam dar geidžiame liudytojų. 64. Girdėjote piktžodžiavimą prieš Dievą. Kas jums regisi? Jie visi apsudijo jį esant kalta mirties. 65. Ir pradėjo kai-kurie¹⁾ jį spjaudy-

¹⁾ Kai-kurie iš prigulinčiųjų prie susirinkimo.

ti, ir dengti jo veidą, ir kumščiais jį mušti, ir sakyti jam: pranašauk! Ir tarnai daužė jo veidą plaštakais.

Petro užsiginimas.

66. Ir kad Petras buvo prieangyj', žemai, atėjo viena iš tarnaičių vyriausiojo kunigo. 67. Ir išvydusi besišildantį Petrą, paveizėjusi į jį tarė: Ir tu buvai su Jezumi Nazarėnu. 68. Bet jis užsigynė, sakydamas: Nei žinau, nei suprantu, ką sakai. Ir išėjo laukan prieš prieangį; ir gaidys sugiedojo. 69. Vėl gi išvydusi jį tarnaitė pradėjo sakinėti aplink stovintiems: Jog jis yra iš anų. 70. Bet jis vėl užsigynė. Ir vėl po trumpos valandėlės, šaly stovintis sakė Petriui: Tikrai esi iš anų, nes esi ir Galiliejietis. 71. Jis gi pradėjo keiktis ir prisiekioti: Jog nepažįstu šio žmogaus,

apie kurį sakote. 72. Ir tuojau gaidys antrą kart sugiedojo. Ir atsiminė Petras žodį, kurį buvo pasakęs jam Jezus: pirm negu gaidys du kartu sugiedos, tris kart manęs užsiginsi. Ir pradėjo verkti.

Jezus pas Pilotą.

XV. Ferskirimas. 1. Ir tuojau anksti susitarę vyriausieji kunigai su vyresniaisiais ir Rašte-mokytaisiais ir su visu susirinkimu, surišę Jezų, nuvedė ir padavė Pilotui. 2. Ir paklausė jį Pilotas: Tu esi žydų karalius? O jis atsakydamas tarė jam: Tu sakai. 3. Ir skundė jį vyriausieji kunigai dėl daug dalykų. 4. Pilotas gi vėl paklausė jį sakydamas: Nieko neatsakai, veizėk, kaip didžiuose dalykuose tavę skundžia. 5. Jezus gi daugiau nieko neatsakė, teip jog stebėjosi Pilotas.

Kristus su Barabu palygintas ir mirtin išduotas.

6. Ant šventės gi buvo papratęs išleisti jiems vieną iš kalinių, kurio nors prašytu¹⁾ 7. Buvo gi vienas, vadinamas Barabu, sugautas su maištininkais, kurs maište buvo užmušęs žmogų. 8. Ir kad atėjo minia, pradėjo prašyti to, ką jis visados jiems darydavo. 9. Pilotas gi atsakė jiems ir tarė: Norite kad išleisčiau jums žydų karalių? 10. Nes žinojo, jog vyriausieji kunigai buvo jį išdavę iš pavidėjimo. 11. Vyriausieji gi kunigai pakurstė minią, idant jiems išleistu geriaus Barabą. 12. Pilotas gi vėl atsakydamas tarė jiems: ką tat norite, idant padaryčiau žydų karaliui. 13. Bet jie vėl

šaukė: Nukryžiuok jį. 14. Bet Pilotas tarė jiems: Ką gi tečiaus pikto jis padarė? Bet jie labjaus šaukė: Nukryžiuok jį. 15. O Pilotas, norėdamas užganėdinti žmones, išleidė jiems Barabą ir padavė Jėzų rykštėmis nuplaktą, idant butu nukryžiuotas.

Kristus kareivių išjuoktas.

16. Kareiviai gi nuvedė jį į Sudo-buto prieangį ir suvadino visą pulką. 17. Ir apvilko jį purpura²⁾ ir nupynę erškėčių vainiką jam uždėjo. 18. Ir pradėjo sveikinti jį: Sveikas žydų karaliau. 19. Ir mušė jo galvą nendre, ir spjaudė į jį, ir priklaupdami garbino jį.

Sopulingas kelias.

20. Ir kad jį išjuokė,

¹⁾ Pilotas bijodamas žydų vyresnybės, nori kad patįs žydai prašytu, kad jis atleistu Jėzų. ²⁾ Labai raudonais rubais.

nuvilko nuo jo purpurą ir apvilko jį jo rubais ir išvedė jį, idant jį nukryžia votu. 21. Ir privertė tulą pro šalį einantį Simoną Kirenietį, ateinantį iš sodžiaus, Aleksandro ir Rupho tėvą, nešti jo kryžių. 22. Ir nuvedė jį ant vietos, Golgota; tai reiškia--kaukolių vietą. 23. Ir davė jam gerti vyną su mirra, ir jis neprisiėmė.

Kristus nukryžia votas.

24. Ir nukryžia voję jį, pasidalino jo rubais, mesdami apie juos bur-tas, kas ką imtu. 25. Buvo gi trečia valanda, ir nukryžia vojo jį. 26. Ir buvo parašytas jo kalčios antrašas: ZY-DU KARALIUS. 27. Ir sujuomi nukryžia vojo du galvažudžiu, vieną po dešinės ir kitą po jo kairės. 28. Ir išsipildė Raštas, kurs sako: ir tarp piktadarių yra

paskaitytas. 29. Ir einantis pro šalį piktžodžiavo jam, kraipydami savo galvas ir sakydami: Šia tau, kurs išgriauni Dievo bažnyčią ir trijose dienose atstatai. 30. Išgelbėk pats save, nužengdamas nuo kryžiaus. 31. Teip-pat ir vyriausieji kunigai išjuokdami su Raš-te-mokytaisiais kalbėjo vienas kitam: Kitus išgelbėjo, pats savęs negali išgelbėti. 32. Kristus, Izraeliaus Karalius, tenužengia dabar nuo kryžiaus, idant regėtumėm ir įtikėtumėm. Ir kurie buvo su juo-mi nukryžia voti, ap-jokė jį.

Kristus miršta ant kryžiaus.

33. Ir kad atėjo šešta valanda, pasidarė tamsybės ant visos žemės iki devintos valandos. 34. Ir devintoje valandoje sušuko Jezus

didžiu balsu, tarda-
mas: Eloī. eloī, lamma
sabaktani? tai reiškia:
Mano Dieve, mano Dieve
kodėl mane apleidei? 35.
Ir girdėdami kai-kurie iš
aplink stovinčiųjų, sa-
kė: Štai šaukia Eliją.
36. Nubėgęs gi vienas
ir pripildęs uksusu kem-
pinę ir uždėjęs ant nen-
drės, davė jam gerti,
sakydamas: Leiskite,
veizėkime, ar ateis Eli-
jas jį nuimti. 37. Je-
zus gi, sušukęs didžiu
balsu, numirė. 38. Ir
bažnyčios uždanga pu-
siau perplyšo nuo vir-
šaus iki apačios. 39.
Matydamas gi šimtinin-
kas, kurs prie ais sto-
vėjo, jog teip sušukęs
numirė, tarė: Tikrai
šis žmogus buvo Dievo
Sūnus. 40. Buvo gi ir
moteriškės iš tolo vei-
zinčios, terp kurių bu-
vo Marija Magdalena
ir Marija Jokubo jau-

nesniojo ir Juozapo mo-
tina ir Saliomė. 41. Ir
kad jis buvo Galiliejoj,
jos sekė jį ir tarnavo
jam; ir daug kitų, ku-
rios kartu su juo buvo
atėjusios į Jerozolimą.
Kristaus palaidojimas.

42. Ir kad buvo jau
vakaras [nes buvo pri-
sitaisymo diena, kuri
esti prieš subatą], 43.
atėjo Juozapas iš Ari-
matėjos garbingas susi-
rinkimo ponas, kurs ir
pats laukė Dievo kara-
lystės, ir drąsiai įėjo
pas Pilotą ir prašė Je-
zaus kuno. 44. Pilotas
gi stebėjosi, jei butu
jau numiręs¹⁾. Ir pa-
vadinęs šimtininką, pa-
klausė jį, ar jau bu-
vo numiręs. 45. Ir pa-
tyręs nuo šimtininko,
dovanojo kuną Juoza-
pui. 46. Juozapas gi
nupirkęs paklodę ir
nuėmęs jį²⁾ įviniojo į
paklodę ir padėjo jį

¹⁾ Nukryžiuotas galėjo būti gyvas arti dviejų dienų. ²⁾ Nu-
ėmęs Jėzų nuo kryžiaus.

grabe, kurs buvo iškaltas uolų, ir užri-
tino akmenį prie gra-
bo angos. 47. Marija
gi Magdalena ir Mari-
ja Juozapo motina vei-
žėjo, kur buvo padėtas.

Kristaus iš numirusių prisikėlimas.

XVI. Perskirimas.

1. Subatai praėjus, Ma-
rija Magdalena, ir Ma-
rija, Jokubo motina, ir
Saliomė nusipirko kve-
pinčių tepalų, idant atė-
jusios pateptu Jėzų. 2.
Ir labai anksti pirmą
savaitės dieną atėjo pas
grabą, jau saulei užte-
kėjus. 3. Ir kalbėjo vie-
na kitai: Kas atris mums
akmenį nuo grabo an-
gos. 4. Ir pažvelgusios
pamatė atristą akmenį.
Buvo gi labai didis. 5.
Ir įėjusios į grabą iš-
vydo jaunikaitį sėdintį
po dešinės, apvilktą bal-
tu rubu, ir nusigando.

6. Jis tarė joms: Neiš-
sigąskite; jieškote Je-
zaus Nazarėno, nukry-
žiuotojo: prisikėlė; nė-
ra čionai. Štai vieta, kur
jį buvo padėję. 7. Bet
eikite, pasakykite jo mo-
kytiniais ir Petriui, jog
eina pirm jūsų į Gali-
lieją: ten jį matysite,
kaip jums pasakė. 8.
O jos išėjusios pabėgo
nuo grabo, nes apėmė
jas drebėjimas ir išgą-
stis; ir niekam nieko
nesakė, nes bijojosi.

Jezaus apsireiškimai.

9. Kėlėsi gi iš nu-
mirusių anksti, pirmą
savaitės dieną, pasiro-
dė visupirma¹⁾ Marijai
Magdalenai, iš kurios
buvo išvaręs septynis
velnius. 10. Ir nuėjusi
apreiškė tiems, kurie su
juom buvo buvę, nuliu-
dusiems ir verkiantiems.
11. Ir jie išgirde, jog

¹⁾ Marija Magdalena matė Jėzų pirmutinė iš tų, apie ku-
riuos rašo Evangelista. Bet be abejonės Kristus kėlėsi iš nu-
mirusių, visupirmiausiai pasirodė savo švenčiausiai Motinai.

yra gyvas ir buvo jos matytas, netikėjo. 12. Potam gi pasirodė po kitokiu paveikslu dviem iš jų kelyje, kada ėjo į sodžių¹⁾. 13. Ir juodu nuėjusiu apreiškė kitiems; ir jiems netikėjo. 14. Paskiausiai pasirodė jiems vienuolikai sėdintiems už stalo ir išmetinėjo jų netikėjimą ir širdies kietumą, jog netikėjo tiems, kurie buvo regėję jį prisikėlusį.

Paliepimas apsakinėti Evangeliją.

15. Ir tarė jiems: Eidami į visą pasaulę, apsakinėkite Evangeliją visam sutvėrimui. 16. Kas įtikės ir bus ap-

krikštytas, bus išganytas; bet kas neitikės, bus pražudytas. 17. Tuos gi kurie įtikės, seks tokie ženklai: Mano vardan išvarinės velnius; kalbės naujomis kalbomis. 18. Ims²⁾ žalčius, ir jei ką marinantį geru, jiems nekenks, ant ligonių rankas uždės, ir jie eis sveikyn.

Į dangų žengimas.

19. Ir Viešpats Jezus potam, kaip jiems kalbėjo, buvo paimtas į dangų, ir sėdi po dešinės Dievo. 20. Jie gi išėję, apsakinėjo visur, Viešpačiui padedant ir pastiprinant žodžius³⁾ sekančiais stebuklais.

¹⁾ Kada juodu ėjo į Emans. Veiz. Luk. XXIV, 13. ²⁾ Ims nebijodami įkandimo. ³⁾ Evangelijos mokslą.

Galas Evangelijos pagal Morkaus.

ŠVENTA JEZAUS KRISTAUS EVANGELIJA pagal Luko (Lukošiaus).

Lukas buvo gydytojas ir gyveno Antiokijoje, Syrijos sostapilėje. Išgirdęs Jėzaus Kristaus mokslą, liko mokytiniu šv. Povilo ir paskiaus jo pagelbininku apaštališkuose darbuose. Su šv. Povilu buvo laike antrosios jo kelionės. Paliktas Makėdonijoje apsakojo čia Evangeliją be mažko per septynerius metus. Paskiaus, grįžtant šv. Povilui iš trečios apaštališkos kelionės per Makėdoniją Jerozilimon, susitiko su juomi mieste Pilypuose Lukas ir nuo to laiko nebeatsiskyrė nuo pagonių Apaštalo iki jo mirties. Budamas Ryme, laike pirmojo šv. Povilo kalėjimo, parašė Lukas graikiškoje kalboje apie 63 metus Evangeliją pagal apskatinimą šv. Povilo. Paskyrė savo Evangeliją Teopiliui, kurs tur but buvo šv. Luko mokytiniu. Ta Evangelija turėjo teipogi tarnauti įkurtoms šv. Povilo bažnyčioms, susidedančioms iš atverstų žydų ir pagonių. Išrodyta yra toje Evangelijoje, jog Jėzus tikrai yra Išganytojas visų žmonių ir šviesa, kuri apšviečia pagonis ir suteikia garbę Izraeliaus sunums.

Prakalba šv. Luko. (Lukošiaus).

I. Perskirimas. 1. Kadangi daugelis mėgino parašyti apsakinimą dalykų, kurie atsitiko tarp mūsų, 2. kaip mums padavė, kurie nuo pradžios¹⁾ patįs regėjo ir buvo tarnais žodžio²⁾; 3. pasirodė ir man,

ištirusiam rupestingai visa nuo pradžios, kad tai tau parašyčiau iš eilios, geriausias Teopiliau, 4. idant pažintumei teisingumą anų žodžių, kurių esi išmokintas.

Jono Krikštytojo užgimimo apreiškimas.

5. Erodo, Judėjos karaliaus, dienose buvo

¹⁾ Nuo pradžios viešaus Išganytojo gyvenimo. ²⁾ Žodžio t. y. Evangelijos. Regėjo Kristaus gyvenimą, girdėjo jo mokslą ir kitiems apsakojo Evangeliją apaštalai ir mokytiniai.

vienas kunigas, vardu Zakarijas, iš Abijos eilios¹⁾, ir jo moteris iš Aarono dukterų, ir jos vardas Elžbieta. 6. Abudu-gi buvo teisiu Dievo akyse, vaikščiojančiu be papeikimo visuose parėdymuose ir prisakymuose Viešpaties; 7. ir nebuvo jiems sunaus, nes Elžbieta buvo nevaisinga, ir abu buvo paėjusiu savo dienoje²⁾. 8. Atsitiko gi, kad atėjus savo eiliai tarnavo kunigystėje prieš Dievą, 9. pagal kunigystės paprotį, išpuolė per burtą, idant įėjęs į Viešpaties Bažnyčią atnašautu smilkylus³⁾. 10. Ir visa žmonių daugybė buvo lauke besimeldžianti smilkymo valandoje. 11. Pasirodė gi jam

Viešpaties aniolas, stovįs po dešinės smilkymo altoriaus. 12. Ir Zakarijas jį išvydęs nusigando, ir baimė jį apėmė. 13. Tarė gi jam aniolas: Nesibijok, Zakarijau, nes tavo prašymas yra išklaustas, ir tavo moteris, Elžbieta, pagimdys tau sūnų, ir praminsi jo vardą—Jonas; 14. ir bus tau linksmybė ir džiaugsmas, ir daugelis linksminsis iš jo užgimimo; 15. nes bus didis Viešpaties akyse, ir vyno ir stipro gėrimo negers, ir bus pripildytas šventąja Dvasia dar savo motinos yščioje; 15. ir daug Izraeliaus sūnų atvers prie Viešpaties, jų Dievo; 17. ir jis eis pirmo⁴⁾ dvasioje ir ga-

¹⁾ Visi kunigai buvo padalinti į 24 eilias, iš kurių kiekviena po savaitę tarnaudavo Bažnyčioje. Abijos eilia buvo aštunta. ²⁾ Abudu buvo pasenusiu. ³⁾ Kad atėjo Abijos eilia, prie kurios prigulėjo Zakarijas, jis tarnavo Bažnyčioje. Bažnytinės priedermės buvo dalinamos tarp kunigų per burtas. Zakarijui tat išpuolė įeiti į Bažnyčios vidų ir tenai ant smilkymo altoriaus atnašauti Dievui smilkylus. ⁴⁾ Pirm

lybėje Elijo, idant atgręžtu tėvų širdis prie vaikų ir netikinčius prie teisiųjų išminties; idant pritaistyti Viešpačiui tobulus žmones¹⁾. 18. Ir tarė Zakarijas aniolui: Iš kur tai žinosiu? Nes aš esmi senis, ir mano moteris paėjo savo dienose. 19. Ir atsakydamas aniolas tarė jam: Aš esmi Gabrielis, kurs stoviu prieš Dievą, ir esmi siųstas tau kalbėti ir atnešti tau tą gerą naujieną; 20. ir štai busi tylis²⁾ ir negalėsi kalbėti iki dienai, kurioje tai įvyks, užtai kad netikėtai mano žodžiams, kurie išsipildys savo laike. 21. Ir žmonės laukė Zakarijo ir stebėjosi, jog jis užtru-

ko bažnyčioje. 22. Išėjęs gi negalėjo jiems kalbėti; ir jie suprato, jog buvo matęs bažnyčioje regėjimą. Ir jis pamojo jiems³⁾ ir pasiliko nebyliu. 23. Ir atsitiko, kad pasibaigė jo tarnavimo dienos, nuėjo į savo namus. 24. Potų gi dienų Elžbieta, jo moteris, pastojo nėščia ir slėpėsi per penkis mėnesius, sakydama: 25. Jog teip padarė man Viešpats dienose, kuriose pažvelgė į mane⁴⁾, idant atimtu mano užgėdinimą terp žmonių⁵⁾.

Jezaus užgimimo apreiškimas.

26. Šeštame gi mė-

Viešpaties Dievo, kuriuo čionai yra pavadintas laukiamas Mesijas Jezus Kristus.

¹⁾ Jonas Krikštytojas turėjo pažadinti tėvų ir vaikų širdyse sutikimą ir meilę, o pertat ir meilę Dievo, turėjo netikinčius t. y. nepildančius Dievo prisakymų paraginti prie kuogeriausio jų išpildymo; ir tokiu budu turėjo prirengti žmones prie priėmimo Mesijo. ²⁾ Busi nebylys. ³⁾ Ženklaais parodė, jog jis negali kalbėti. ⁴⁾ Dievas į mus pažvelgia, kada suteikia kokią nors mylistą. ⁵⁾ Didžiausia nelaime ir už-

nesyje ¹⁾ aniolas Gabrielis buvo Dievo nusiųstas į Galilėjos miestą, kurio vardas yra Nazaretas, 27. pas paną, pažadėtą vyrui, kurio vardas buvo Juozapas iš Davido namų; ir panos vardas—Marija. 28. Ir įėjęs pas ją aniotas, tarė: Sveika, mylistos pilna, Viešpats su tavim, pagirta tu terp moterų. 29. Ji išgirdusi nusigando jo kalbos ir mislijo, koksai butu tas pasveikinimas. 30. Ir tarė jai aniolas: Nesibijok, Marija; nes rādai mylistą pas Dievą; 31. štai pradėsi yščioje, ir pagimdysi Sunų, ir praminsi jo vardą Jezus. 32. Šis bus didis ir Augščiausiojo Sunumi bus vadintas, ir duos jam Viešpats Dievas sostą jo tėvo, Davido,

ir karaliaus ant Jakubo namų ant amžių, 33. ir jo karalystei nebus galo. 34. Tarė gi Marija aniolui: Kaip tai įvyks, kadangi aš nepažįstu vyro ²⁾? 35. Ir atsakydamas aniolas tarė jai: Sventoji Dvasia nužengs ant tavęs, ir Augščiausiojo galybė apdengs tavę. Todėl ir Šventasis, iš tavęs gimsiąs, bus vadintas Dievo Sunumi. 36. Ir štai Elžbieta, tavo giminaitė, ir ji pradėjo sunų savo senatvėje, ir šis mėnuo yra šeštas tai, kuri vidinasi nevaisinga. 37. Nes pas Dievą nei vienas daiktas nebus negalimas. 38. Tarė gi Marija: Štai aš, tarnaitė Viešpaties, tebuna man pagal tavo žodį. Ir atstojo nuo jos aniolas.

gėdinimu buvo pas žydus neturėti vaikų; nuo tokio užgėdinimo liko išliuosuota Elžbieta.

¹⁾ Šeštame mėnesyje po apsireiškimo Zakarijui bažnyčioje.

²⁾ Marija tiki aniolo žodžiams, bet nori žinoti, kaip jie išsipildys; nes ji buvo padariusi apžadus amžinos mergystės.

Marija aplanko Elžbietą.

39. Kėlusi gi Marija anose dieneose nuėjo skubiai į kalnuotą kraštą, į Judos miestą, 40. ir įėjo į Zakarijo namus, ir pasveikino Elžbietą. 41. Ir atsitiko, kaip išgirdo Elžbieta Marijos pasveikinimą, šokterėjo kudikis jos yščioje, ir buvo Elžbieta pripildyta šventosios Dvasios, 42. ir sušuko didžiu balsu, ir tarė: Pagirta tu terp moterų, ir pagirtas vaisius tavo yščios. 43. Ir iš kur man tai, jóg mano Viešpaties Mo tina pas manę ateina? 44. Nes štai, kaip pasklydo tavo pasveikimo balsas mano ausyse, šokterėjo iš džiaugsmo kudikis mano yščioje. 45. Ir palaimin-

ta, kuri įtikėjai, nes išsipildys tai, kas yra tau Viešpaties pasakyta. 46. Ir tarė Marija ¹⁾: Garbina mano dušia Viešpatį, 47. ir pradžiugo mano dvasia Dievuje mano Išganytojuje, 48. jógai pažvelgė ant savotarnaitės žemumo; nes štai nuo to laiko vadins manę palaimintavisos giminės; 49. nes padarė man didžius daiktus, Kuršai yra galingas, ir šventas yra jo vardas; 50. ir jo mielaširdystė nuo giminės iki giminės (patenka) jo bijantiems. 51. Padarė galybę ²⁾ savo petimi ir išblaškė besididžiuojančius savo širdies mislyje; 52. nustumė galingus nuo sosto ir išaugštino nužemintuosius; 53. alkstan-

¹⁾ Džiaugsmo giesmė Marijos prasidedanti žodžiais „Garbina mano dušia“ yra viena iš gražiausių visame šv. Rašte. Musų Bažnyčioje ji yra giedama Mišparų laike. Išreiškia joje Marija visupirma savo džiaugsmą iš sau suteiktų mylistų, stebisi tolesniai, jóg Dievas išaugština nusizeminusius ir ant galo apreiškia, jóg išsipildė, ką Dievas buvo žadėjęs Sename Įstatyme. ²⁾ Padarė tokius dalykus, kurių padarymas reikalauja didžios galybės.

čius pripildė gėrybėmis ir turtinguosius atleidė tuščius; 64. sušelpė Izraelių, savo tarną, atsiminęs savo mielaširdystę, 55. kaip yra kalbėjęs mūsų tėvams — Abraomui ir jo vaikams ant amžių. 56. Marija gi pasiliko su ja apie tris mėnesius; ir sugrižo į savo namus.

Jono Krikštytojo užgimimas.

57. Elžbietai gi atėjo laikas pagimdymo, ir pagimdė sunų. 58. Ir išgirdo kaimynai ir jos gentis, jog Viešpats parodė jai didžią savo mielaširdystę ir džiaugėsi su ja. 59. Ir atsitiko aštuntoje dienoje, atėjo apipjaustyti kūdikį ir vadino jį jo tėvo vardu — Zakariju. 60. Ir atsakydama jo motina, tarė: Visai ne, bet vadinsis Jonu. 61. Ir

tarė jai: Jog nieko nėra tavo giminėje, kurs vadintusi tuo vardu. 62. Klausė gi ženklais jo tėvą, kaip jis norėtu jį praminti. 63. Ir pareikalavęs toblytėlę, parašė sakydamas ¹⁾: Jonas jo vardas. Ir stebėjosi visi. 64. Atsivėrė gi tuojau jo burna, ir jo liežuvis atsirišė ir kalbėjo garbindamas Dievą. 65. Ir baimė apėmė visus jų kaimynus; ir po visus Judėjos kalnus pasklydo visi šie žodžiai. 66. Ir visi kurie buvo girdėję, dėjo tai sau į širdį ²⁾, sakydami: Kas bus, kaip misliji, tas kudikis? Nes Viešpaties ranka buvo su juomi.

Zakarijo giesmė.

67. Ir jo tėvas Zakarijas liko pripildytas šventosios Dvasios ir

¹⁾ T. y. parašė šiuos žodžius. ²⁾ Svarstė savo širdyse tą atsitikimą.

pranašavo, sakydamas¹⁾:
 68. Pašlovintas Viešpats
 Dievas Izraeliaus, jog
 aplankė²⁾ ir padarė at-
 pirkimą savo žmonių,
 69. ir pastatė mums iš-
 ganymo ragą³⁾ savo tar-
 no Dovidio namuose,
 70. kaip yra kalbėjęs
 per burną savo šventų
 pranašų, kurie yra nuo
 amžių, 71. išgelbėjimą⁴⁾
 nuo mūsų priešų ir iš
 rankos visų, kurie mus
 neapkenčia, 72. idant
 padarytu mielaširdystę
 su mūsų tėvais⁵⁾, ir at-
 simintu savo šventą san-
 darą — 73. prisiegą, ku-
 rią prisiekė mūsų tė-
 vui Abraomui, — jog jis

mums suteiksiąs, 74. kad
 mes be baimės, iš ran-
 kų mūsų priešų išliuo-
 suoti, jam tarnautumėm
 75. šventybėje ir teisybė-
 je po jo akių per visas mu-
 sų dienas. 76. Ir tu, vai-
 keli, busi vadintais Aug-
 ščiausiojo pranašu, nes
 eisi pirm Viešpaties vei-
 do, kad pataisytumei jo
 kelius, 77. kad duotu-
 mei jo žmonėms išga-
 nymo mokslą dėl atlei-
 dimo jų nusidėjimų⁶⁾,
 73. per nuoširdžiausią
 mūsų Dievo mielašir-
 dystę, per kurią mus
 aplankė Užtekėjimas⁷⁾
 iš augštybės, 79. kad
 apšviestu tuos, kurie sė-

1) Zakarijas savo labai gražioje giesmėje pranašauja apie Mesiją, t. y. apie geradarystes, kurias suteiks žmonėms jo at-
 ėjimas, ir apie savo užgimusį sunų, t. y. kokios bus jo prie-
 dermės iš atžvilgio į Mesiją. 2) Aplankė, suteikdamas savo
 mylistas ir geradarystes. 3) Ragas yra ženklas stiprybės.
 Pastatė išganymo ragą, t. y. davė mums galingą Išganytoją.
 4) Čia yra išaiškinimas 69. eil. Išganymo ragas, arba Išga-
 nytojas, užgimsiąs Dovidio namuose, bus išgelbėjimu nuo vi-
 sų priešų ir mielaširdystės darytoju. 5) Idant mielaširdingai
 išpildytu, ką buvo žadėjęs patrijarkams ir kitiems protėviams.
 6) Kad pamokintumei žmones, jog jų išganymas yra atleidime
 jų nusidėjimų, ir jog to atleidimo jie turi jį ieškoti. 7) Užte-
 kėjimas arba Aušra yra vienas iš Mesijo vardų. Vadinasi
 jis Aušra, nes su jo atėjimu ant žemės tamsi paklydimo
 naktis liko apšviesta jo dangiška šviesa, jo mokslu.

di tamsybėse ir mirties šešėlyje; kad pastatytu mūsų kojas ant kelio ramybės. 80. Vaikelis gi augo ir stiprinosi dvasioje; ir buvo tyruose iki dienai savo pasirodimo Izraeliui.

Kristaus užgimimas.

II. Perskirimas. 1. Atsitiko gi anose dienose jog išėjo paliepimas nuo Ciesoriaus Augusto, idant butu surašytas visas pasaulis¹⁾. 2. Tas pirmas surašymas buvo padarytas Syrijos valdovo, Kirino. 3. Ir ėjo visi užsirašyti, kiekvienas į savo miestą. 4. Ejo gi ir Juozapas iš Galiliejos, iš miesto Nazarėto, į Judėją, į Dovidą miestą, vadinamą Betlėjėmu, dėlto kad buvo iš namų ir giminės Dovidą, 5. užsirašyti su Marija, pažadėta²⁾ sau moterimi, kuri buvo nėščia.

6. Atsitiko gi, kad tenai buvo, išsipildė dienos, idant pagimdytu.

7. Ir pagimdė savo pirmgimį Sunų³⁾ ir sustvėrė jį vystyklais ir paguldė jį prakarte, nes nebuvo jiems vietos užiegoje.

Piemenų pagarbinimas.

8. Ir buvo toje pačioje šalyje piemenis, nakvojantis ant lauko ir laikantis nakties sargybą prie savo kaimėnės. 9. Ir štai aniolas Viešpaties atsistojo šalyjū, ir Dievo skaistumas apšvietė juos; ir išsigando didžiu išgąsčiu. 10. Ir tarė jiems aniolas: Nesibijokite, nes štai apsakau jums didį džiaugsmą, kurs bus visiems žmonėms, 11. jog užgimė jums šiandien Išganytojas, kurs yra Kristus Viešpats, Davidą mieste; 12. ir

¹⁾ Gyventojai visos Rymo viešpatystės. ²⁾ Palyg. Mat. I, 18. ³⁾ Palyg. paaišk. Mat. I, 25.

tas jums ženklas: at-
rasite kūdikį vystyklais
suvystytą ir paguldytą
prakarte. 13. Ir umai
atsirado su aniolu daugy-
bė dangiškos kariume-
nės, garbinančios Dievą
ir sakančios: 14. Garbė
Dievui ant augštybių ir
ant žemės ramybė žmo-
nėms geros valios. 15.
Ir atsitiko, atsitolinus
nuo jų aniolams į dangų,
piemenis kalbėjo tarp
savęs: Eikime iki Bet-
lėjemui ir pamatykime
tą žodį, kurs įvyko, ku-
rį mums Viešpats ap-
reiškė. 16. Ir atėjo sku-
bindamies ir rado Ma-
riją, ir Juozapą, ir kū-
dikį paguldytą prakar-
te. 17. Išvydę išplati-
no žodį¹⁾, kurs buvo
jiems pasakytas apie tą

kūdikį. 18. Ir visi ku-
rie girdėjo, stebėjosi; ir
iš to kas buvo jiems
piemenų pasakyta. 19.
Marija gi užlaikė visus
šiuos žodžius, palygin-
dama savo širdyje²⁾. 20.
Ir sugrįžo piemenis gar-
bindami ir šlovindami
Dievą už vis, ką buvo
girdėję ir regėję, kaip
jiems buvo pasakyta.

Apipjaustymas ir į Baž- nyčią atnešimas.

Simeono ir Onos prana- šystė.

21. Ir kad išsipildė
aštuonios dienos, idant
butu apipjaustytas kū-
dikis³⁾, pramintas yra
jo vardas Jezus, kaip
buvo anioło pramintas
pirma negu prasidėjo

¹⁾ Lotyniškas tekstas toje vietoje nėra taip aiškus, kaip graikiškas; jo prasmė gali būti taipogi ši: pažino arba persitikrino, jog taip yra, kaip jiems buvo anioło pasakyta. ²⁾ Marija palygino dabartinius atsitikimus su tuo, kas buvo jau anioło apreikšta. ³⁾ Kaip per krikštą liekame krikščionimis, taip Sename Įstatyme per apipjaustymą buvo išreikštas prigulėjimas prie Izraeliaus. Išganytojas sutikdamas ant apipjaustymo mokina žmones būti paklusniais visiems, nors ir sunkiems įstatymams.

yščioje. 22. Ir kad išsi-
pildė jos apčystijimo
dienos pagal Maižie-
šiaus Įstatymą, atnešė
jį į Jerolimą, idant
perstatytu jį Viešpa-
čiui¹⁾, 23. kaip yra pa-
rašyta Viešpaties Įsta-
tyme, jog kiekvienas
vyriškis pirmgimis bus
vadintas šventas Vieš-
pačiui; 24. ir idant duotu
atnašą, pagal tą, kas
yra parašyta Viešpaties
Įstatyme, porą turklelių
arba dvejetą jaunų kar-
velių. 25. Ir štai buvo
Jerolimoje žmogus,
vardu Simeonas, ir tas
žmogus buvo teišus ir
Dievo bijąs, laukiąs
Izraeliaus palinksmini-
mo²⁾, ir šventoji Dvasia
buvo jame. 26. Ir buvo

jam šventosios Dvasios
apreikšta, jog jis nere-
gėšias mirties, iki neiš-
vys pirma Kristų³⁾
Viešpaties. 27. Ir atėjo
Dvasios paragintas į
bažnyčią. Ir kad atne-
šė kūdikį Jėzų jo gimdy-
tojai, idant padarytu už
jį pagal Įstatymo pa-
protį, 28. ir jis ėmė jį
ant savo rankų ir gar-
bino Dievą ir tarė: Da-
bar, Viešpatie, atleidi
savo tarną ramybėje
pagal tavo žodį, 30. nes
mano akis regėjo tavo
Išganymą⁴⁾, 31. kurį pa-
rodei akyvaizdoje visų
žmonių, 32. šviesybę pa-
gonių apšvietimui, ir gar-
bei tavo žmonių Izrae-
liaus. 33. Ir stebėjosi jo
tėvas ir motina iš to, kas

¹⁾ Moteriškė per 40 dienų po užgimimo sunaus buvo skai-
toma sutepta. Praėjus toms dienoms, eidavo ji su užgimu-
siu sunumi į Bažnyčią ir atiduodavo paskirtą atnašą; jei su-
nus buvo pirmgimis, atpirkdavo jį, užmokėdama 5 šekelius;
nes visi pirmgimisieji buvo tai Dievo savastis; ir neatpirktie-
ji turėjo visą savo amžių tarnauti Bažnyčioje. ²⁾ Laukiąs
Mesijo, kurs buvo žydų vadinamas Palinksminimu. ³⁾ Kristus
reiškia pateptasis. Kristumi Viešpaties vadino žydai pažadė-
tą sau Atpirkėją ir Išganytoją. ⁴⁾ Išganytoją, per kurį at-
eina išganymas.

apie jį buvo sakyta. 34. Ir palaimino jiems Si-
meonas ir tarė Marijai,
jo motinai: Štai šis yra
pradėtas dėl nupuolimo
ir prisikėlimo daugelio
Izraeliuje ir kaipo žen-
klas, kuriam priešta-
raus¹⁾. 35. Ir tavo pa-
čios dušią pervers ka-
lavijas, idant butu ap-
reikštos daugelio širdžių
mislis²⁾. Ir buvo Ona,
pranašė, Phanueliaus
duktė, iš giminės Ase-
ro; ta buvo labai pase-
nusi; ir buvo gyvenusi
septynerius metus su
savo vyru po savo mer-
gystės, 37. ir likusi naš-
lė iki aštuonių dešimtų
ketverių metų, neatsto-
jo nuo bažnyčios, tar-
naudama³⁾ naktį ir die-
ną pasninkais ir mal-
domis, 38. ir ji, atėju-

si tą pačią valandą gar-
bino Viešpatį ir kalbė-
je apie jį visiems, ku-
rie laukė atpirkimo Iz-
raeliaus. 39. Ir kad pa-
darė visa pagal Vieš-
paties Įstatymą, sugri-
žo į Galilieją, į savo
miestą Nazaretą. 40.
Vaikelis gi augo ir stip-
rėjo, pilnas išminties;
ir Dievo mylista buvo
jame.

Jezus dvylikos metų bažnyčioje terp moky- tojų.

41. Ir jo gimdytojai
ėjo kasmet į Jerozoli-
mą ant Velykų šven-
tės. 42. Ir sukakus jam
dvylikai metų, kad jie
buvo nuėję į Jerozoli-
mą pagal švenčių pa-
protį, 43. ir kad pasi-
baigus dienoms, grįžo,

¹⁾ Kas įtikės į Jį, tas bus išganytas ir tam bus Kristus prisikėlimui, kas neįtikės, tas prapuls ant amžių. ²⁾ Eil. 34 ir 35. yra pranašystė apie Kristaus mirtį. Kančia ir mirtis Kristaus bus priežastis didžiųjų Marijos skausmų, kurie kaip kalavijas pervers jos dušią. Kristaus kančios laike apsireikš žmonių mislis, t. y. pasirodys aiškiai, kas Jį myli ir kas Jo neapkenčia, kas į Jį tiki ir kas netiki. ³⁾ Tarnaudama Die-
vui ir Jį garbindama.

pasiliko vaikas Jezus Jerozolimoje; ir jo gimdytojai tai nežinojo. 44. Tikėdamiesi jį esant tarp draugkeliaujančių atėjo dienos kelią ir jieškojo jo tarp genčių ir pažįstamų, 45. ir neradę sugrižo į Jerozolimą jo jieškodami. 46. Ir atsitiko po trijų dienų rado jį bažnyčioje¹⁾ seditį tarp mokytojų, klausantį jų ir juos klausinėjantį. 47. Stėbėjosi gi visi, kurie jį girdėjo, iš jo išminties ir jo atsakymų. 48. Ir pamatę, nusistėbėjo; ir tarė jam jo motina: Sunau, kam mudviem taip padarei? Štai tavo tėvas ir aš gailestingu tavęs jieškojova. 49. Ir tarė jiems: Kas yra, kad manęs jieškojota? ar neži-

nojota, jog aš turiu būti tame, kas yra mano Tėvo²⁾. 50. Ir juodu nesuprato žodžio, kurį jiems pasakė. 51. Ir nuėjo su jais, ir atėjo į Nazaretą; ir buvo jiems paklusnus. Ir jo motina laikė visus tuos žodžius savo širdyje. 52. Ir Jezus augo išmintimi, ir metais, ir mylista pas Dievą ir žmones.

Jono Krikštytojo pamokslai ir kalėjimas.

III. Ferskirimas. 1. Penkioliktuose gi metuose viešpatavimo Ciesoriaus Tiberijaus, valdant Poncijui Pilotui Judėją, esant gi Erodiui Galiliejos tetrarka³⁾, Pilypui gi, jo broliui Iturėjos ir Trachonities krašto tetrarka ir Liza-

¹⁾ T. y. šaly bažnyčios ant šventoriaus. Į bažnyčios vidų žmonės neįeidavo, tikslai kunigai, dėl išpildymo kai-kurių apeigų. ²⁾ Jūs turėjote atsiminti, ką žinote, jog aš visuomet pildau valią savo dangiškojo Tėvo. Čionai išpažįsta Jezus savo Dievystę, aiškiai sakydamas, kas yra Jo tikras Tėvas

³⁾ Tetrarka vadinasi kunigaikštis, po kurio valdžia yra ketvirta dalis kokios nors viešpatystės.

nijui Abilėnės tetrarka, 2. kad vyriausiais kunigais buvo Annas (Annošius) ir Kaipas, (Kai-pošius) stojosi Viešpaties žodis Jonui, Zakarijo sunui, tyruose. 3. Ir jis atėjo į visą Jordano šalį, apsakinedamas krikštą pakutos dėlei atleidimo nusidėjimų, 4. kaip yra parašyta knygoje žodžių Izaijo pranašo: balsas šaukiančio tyruose: taisykite kelią Viešpaties: tiesius darykite jo takus. 5. Kiekvienas slėnis bus užpiltas ir kiekvienas kalnas ir kalnelis bus pažemintas. Ir kas yra kreiva bus tiesiu, ir kas yra aštru bus lygiais keliais. 6. Ir kiekvienas kunas regės Dievo išganymą¹⁾. 7. Sakė tat minioms, kurios išėjo, idant butu jo apkrikštytos²⁾: Driežlių veisle, kas jums parodė bėgti nuo ateisiančios rustybės. 8. Darykite tat vaisius, vertus pakutos ir nepradėkite sakyti: Tėvą turime Abraomą: nes sakau jums: jog galis yra Dievas iš tų akmenų prikelti sunus Abraomui. 9. Nes jau kirvis yra pridėtas prie medžių šaknies. Kiekvienas tat medis, neduodas gero vaisiaus bus iškirstas ir į ugnį įmestas. 10. Ir klausė jį minios, sakydamos: Ką tat darysime? 11. Atsakydamas gi, tarė jiems: Kas turi du rubu, teduoda neturinčiam, ir kas turi valgius, teip pat tedaro. 12. Atėjo gi ir muitininkai, idant butu apkrikštyti, ir tarė jam: Mokytojau, ką darysime? 13. O jis tarė jiems: Nieko daugiau nedarykite³⁾, kaip kas yra paskirta. 14. Klausė gi jį ir kareiviai, sakydami: Ką ir mes da-

¹⁾ Kiekvienas žmogus regės Dievo atsiųstą Išganytoją.

²⁾ Palyg. Mat. III, 7 ir tol. ³⁾ Nereikalauskite daugiaus.

rysime? Ir tarė jiems: Nieko neskriauskite¹⁾, neapmeluokite ir pasiganėdinkite savo algomis. 15. Kad gi žmonės mislijo ir visi savo širdyse dumojo apie Joną, beg ne jis yra Kristus, 16. atsakė Jonas, visiems sakydamas: Aš, tiesa, krikštiju jus vandeni, ateis gi stipresnis už mane, kuriam n'esmi vertas atišti jo kurpių dirželi; jisai jus apkrikštys šventojoje Dvasioje ir ugnyje²⁾. 17. Kurio vetyklė jo rankoje, ir iššluos savo klotimą, ir surinks kviečius į savo kluoną, pelus gi sudegins negestančia ugnimi. 18. Daugeliu dar ir kitų paraginimų jis apsakinėjo žmonėms. 19. Erodas gi tetrarka, jo pabartas dėl Erodiados, savo brolio moters, ir

dėl viso pikto, kurį buvo padaręs Erodas, 20. pridėjo prie viso ir tai, jog uždarė Joną kalėjime³⁾.

Kristaus krikštas.

21. Atsitiko, kad buvo krikštijami visi žmonės, ir Jezui esant apkrikštytam ir besimeldžiant, atsivėrė dangus 22. ir nužengė ant jo šventoji Dvasia po kuinišku paveikslu, kaip karvelis: ir stojosi balzas iš dangaus: Tu esi mano numylėtasis Sunus; tavyje sau pamėgau⁴⁾

Jezaus giminė.

23. Ir tasai Jezus turėjo arti trijųdešimtų metų, kada pradėjo⁵⁾, sunus, kaip dumota, Juozapo, kurs buvo sunus Elio⁶⁾, kurs buvo Mataito, 24. kurs buvo Le-

¹⁾ Nenorėkite gąsdinimais išgauti svetimos gėrybės. ²⁾ Palyg. Mat. III, 11, 12. ³⁾ Palyg. Mat. XIV, 4. ⁴⁾ Palyg. Mat. III, 13 ir tol. ⁵⁾ Kada pradėjo pildyti dangiškojo Tėvo sau paskirtas priedermes. ⁶⁾ Pas Mateušą skaitome, jog Juozapas buvo Jokubo sunus, o čionai, jog buvo sunus Elio. Tai-

vio, kurs buvo Melkio, kurs buvo Jannès, kurs buvo Juozapo, 25. kurs buvo Matatijo, kurs bu- vo Amoso, kurs buvo Naumo, kurs buvo Es- lio, kurs buvo Naggès, 26. kurs buvo Maato, kurs buvo Matatijo, kurs buvo Semėjo, kurs bu- vo Juozapo, kurs buvo Judo, 27. kurs buvo Jo- annès, kurs buvo Rėzos, kurs buvo Zorobabelio, kurs buvo Salatijelio, kurs buvo Nerio ¹⁾ , 28. kurs buvo Melkio, kurs buvo Addio, kurs buvo Kozano, kurs buvo El'madamo, kurs buvo Ero, 29. kurs buvo Je- zaus, kurs buvo Eliezero, kurs buvo Jorimo, kurs buvo Matato, kurs buvo Levio, 30. kurs buvo	Simeonó, kurs buvo Ju- do, kurs buvo Juozapo, kurs buvo Jonos, kurs buvo Elijakimo, 31. kurs buvo Melejo, kurs buvo Mennos, kurs bu- vo Matato, kurs buvo Natano, kurs buvo Do- vido, 32. kurs buvo Jes- sės, kurs buvo Obėdo, kurs buvo Boožo, kurs buvo Sal'mono, kurs buvo Naasono, 33. kurs buvo Aminadabo, kurs buvo Aramo, kurs bu- vo Esrono, kurs buvo, Pareso, kurs buvo Ju- do. 34. kurs buvo Jo- kubo, kurs buvo Izaoko, kurs buvo Abraomo, kurs buvo Tarès, kurs buvo Nakoro, 35. kurs buvo Sarugo, kurs buvo Ragaus, kurs buvo Pa- lėgo, kurs buvo Ebero,
--	--

gi Juozapas turėjo du tėvu; tikruoju jo tėvu buvo Jokubas; Eli gi skaitėsi tėvu pagal Maižiešiaus Įstatymą ir buvo teip vadinamu legališku tėvu. Atsitiko tai teip: Eli mirė neturėdamas sunaus; jo žmona ištekojo už artaus giminaičio savo mirusio vyro — Jokubo; gimęs pirmutinis sunus iš tos moterystės skaitėsi pagal Įstatymą sunumi Elio ir buvo jo ipe-diniu.

¹⁾ Tikru Salatijelio tėvu buvo Jekonijas; Neri buvo tėvu pagal Įstatymą.

kurs buvo Salēs, 36. kurs buvo Kainano, kurs buvo Arpaksado, kurs buvo Semo, kurs buvo Nojaus, kurs buvo Lia-meko, 37. kurs buvo Matuzalēs, kurs buvo Enoko. kurs buvo Jarēdo, kurs buvo Mala-leelio, kurs buvo Kainano, 38. kurs buvo Enoso, kurs buvo Seto, kurs buvo Adomo, kurs buvo Dievo.

Kristaus pasninkas ir gundinimas.

IV. Ferskirimas. 1. Jezus gi, pilnas šventosios Dvasios, sugrižo nuo Jordano ir buvo nuvestas Dvasios į ty-rus.¹⁾ 2. Keturias dešimtis dienų pasiliko tenai ir buvo velnio gundintas. Ir nieko nevalgė anose dienose; ir joms pasibaigus išalko. 3. Tarė gi jam velnias: Jei esi Dievo Sunus tark šiam akmeniui, idant

taptu duona. 4. Ir atsakė jam Jezus: Yra parašyta: jog ne viena duona gyvena žmogus, bet kiekvieno Dievo žodžiu. 5. Ir nuvedė jį velnias ant augšto kalno ir parodė jam visos pasaulės karalystes ant akies mirksnio, 6. ir tarė jam: Duosiu tau visą tą valdžią ir jų garbę, nes man yra atiduota, ir kam aš noriu duodu tai; 7. tu tat jei manę pagarbinsi, visa bus tavo. 8. Ir atsakydamas tarė jam: Yra parašyta: Viešpatį tavo Dievą garbinsi ir jam vienam tarnausi. 9. Ir nuvedė jį į Jerozolimą, ir pastatė jį ant bažnyčios viršaus, ir tarė jam: Jei esi Dievo Sunus, nusileisk iš čia žemyn; 10. nes yra parašyta, jog savo aniolams įsakė apie tavę, kad tavę apsaugotu, 11. ir jog ant rankų nešios tavę, idant

¹⁾ Palyg. Mat. IV, 1 ir tol.

kartais neužgautumei savo kojos į akmenį. 12. Ir atsakydamas Jezus tarė jam: Yra pasakyta: negundinsi Viešpaties tavo Dievo. 13. Ir pasibaičius visam gundinimui, atstojo nuo jo velnias, iki laikui.

Kristaus pamokslas Nazarete.

14. Ir Jezus sugrižo galybėje Dvasios¹⁾ į Galilieją; ir išėjo apie jį garsas po visą šalį. 15. Ir jis mokino jų sinagogose, ir visų buvo pagirtas. 16. Ir atėjo į Nazarėtą, kur buvo išauklėtas, ir išėjo pagal savo paprotį Subatos dienoje į sinagogą, ir atsiėmė skaityti. 17. Ir buvo jam paduota Izaijo pranašo knyga. Ir atvėręs ją, rado vietą, kur buvo parašyta²⁾: 18. Viešpaties Dvasia ant manęs, todėl patepė ma-

nę; siuntė mane apsakoti Evangeliją neturtėliams, gydyti sutrintuosius širdyje, 19. apsakyti kaliniams atleidimą, akliems regėjimą, atleisti suspaustus į liuosybę, apsakyti maloningus Viešpaties metus ir užmokescnio dieną. 20. Ir užvėręs knygą, atidavė tarnui ir atsisėdo; ir visų akis sinagogoje buvo į jį atkreiptos. 21. Pradėjo gi jiems sakyti: jog šiandien tas raštas išsipildė jūsų ausyse. 22. Ir visi davė jam liudijimą³⁾; ir stebėjosi iš meilingų žodžių, kurieėjo iš jo burnos, ir sakė: Argi šis ne Juoza-po sunus? 23. Ir tarė jiems: Ištikro pasakysite man tą prilyginimą: Gydytojai, išgydyk pats save; didžius dalykus, kuriuos girdėjome padarytus Kaparnaume, padaryk ir čia savo tėviš-

¹⁾ Šv. Dvasia yra tarsi vadovu viešiam Kristaus gyvenime.

²⁾ Izaijo LXI, 1. ³⁾ Pripažino jam didžią išmintį.

kėje. 25. Tarė gi: Iš tiesų sakau jums: jog nei vienas pranašas nėra meilus savo tėviškėje. 25. Iš tiesos sakau jums: daug buvo našlių Elijo dienose Izraeliuje, uždarytam esant dangui per trejus metus ir šešis mėnesius, kada pasidarė didis badas po visą žemę. 26. Ir nei pas vieną iš jų nebuvo siųstas Elisas, kaip tik tai į Sareptą Sidonijos krašte, pas moteriškę našlę. 27. Ir daug buvo raupsuotų Elizejaus pranašo dienose, ir nei vienas iš jų nebuvo apčystytas, tik tai Naamanas Syras. 28. Ir girdėdami tai buvo pripildyti visi sinagogoje rustybės. 29. ir kėlėsi, ir išstumė jį iš miesto, ir nuvedė jį iki krantui kalno, ant kurio buvo pastatytas jų miestas, idant žemyn nustumtu. 30.

Jis gi perėjęs terpo jų, nuėjo sau.

Kristus Kaparnaume mokina, išgydo velnio apsėstąjį, Petro uošvę ir kitus.

31. Ir atėjo į Kaparnaumą, Galilėjos miestą, ir tenai mokino juos subatomis.¹⁾ 32. Ir stebėjosi iš jo mokslo, nes jo kalba buvo su galybe. 33. Ir buvo sinagogoje žmogus, turįs nečystą dvasią ir sušuko didžiu balsu, 34. sakydamas: Atstok, kas mums ir tau Jezau Nazarėnai, atėjai mus pražudyti; žinau, kas tu esi: Dievo šventasis. 35. Ir sudraudė jį Jezus tardamas: Nutilk ir izeik iš jo; ir nublokęs jį velnias į vidurį, išėjo iš jo ir neikiek jo nepažeidė. 36. Ir baimė apėmė visus, ir kalbėjosi tarp savęs sakydami: Koks yra šis žodis, jog

¹⁾ Palyg Mork. I. 21 ir tol.

su valdžia ir galybe prisako nečystoms dvasioms, ir išeina. 37. Ir garsas apie jį platinosi po visas vietas to krašto. 38. Kėleši gi Jezus iš sinagogos, įėjo į Simono namus; uošvė gi Simono buvo sunkiai suimta drugiui; ir meldė jį už ją. 39. Ir pasilenkęs ant jos, prisakė drugiui, ir pamėtė ją ir tuojuo atsikėlusį tarnavo jiems. 40. Kada gi saulė nusileidė, kurie turėjo sergančius įvairiomis ligomis, atvedė juos pas jį. O jis uždėdamas aut kiekvieno rankas, išgydė juos. 41. Išėjo gi velniai iš daugelio šaukdami ir sakydami: jog tu esi Dievo Sunus; ir drausdamas, nedavė jiems kalbėti, nes žinojo jį esant Kristumi. 42. Kada gi diena užstojo, išėjęs,ėjo į tuščią vietą; ir minios jį ieškojo jo, ir atėjo prie jo, ir suturėjo jį, kad nuo

jų neatstotų. 43. Jis gi tarė jiems: Jog ir kitiems miestams aš turiu apsakoti Evangeliją apie Dievo karalystę, nes tam esmi siųstas. 44. Ir apsakojo Galiliejės sinagogose.

Stebuklinga žvejonė.

V. Perskirimas. 1.

O atsitiko, kad minios veržėsi prie jo, klausyti Dievo žodžio, jis stovėjo pas Genezaretos ežerą. 2. Ir pamatė du laivų stovinčių prie ežero kranto; žvejai gi buvo išėję ir plovė tinklus. 3. Įėjęs gi į vieną laivą, kurs buvo Simono prašė jį, kad atstumtu truputį nuo kranto. Ir atsisėdęs, mokino minias iš laivo. 4. Kad gi paliovė kalbėti, tarė Simonui: irkis į gilumą; ir įleiskite savo tinklus dėl žvejavimo. 5. Ir atsakydamas Simonas tarė jam: Mokytojau, per visą naktį vargdami nieko nesugavome; dėl

tavo gi žodžio įleisiu tinklą. 6. Ir tai padarę, užgriebė didžią žuvių daugybę; net plyšo jų tinklas. 7. Ir pamojo draugams, kurie buvo kitame laive, kad ateitu ir jiems padėtu. Ir atėjo ir pripildė abu laivu teip, jog be maž ko nepasinėrė. 8. Išvydęs tai Simonas Petras puolė Jezui į kelius, tardamas: Viešpatie, išeik nuo manęs, nes esmi žmogus nusidėjėlis¹). 9. Nes išgąstis buvo apėmusi jį ir visus, kurie su juo mi buvo žvejonėję, kurią buvo padarę. 10. Teip-pat gi Jokubą ir Joną Zebediejaus sunus, kurie buvo Simono draugais. Ir tarė Jezus Simonui: Nesibijok, nuo šio laiko busi jau žmones gaudas²). 11. Ir ištraukę laivus ant kran-

to viską palikę, sekė jį.

Išgydymas raupsuotojo ir stabu ištiktojo.

12. Ir atsitiko, kad buvo viename iš miestų, ir štai žmogus pilnas raupsų, ir išvydęs Jėzų ir parpoles ant veido, prašė jį sakydamas: Viešpatie, jei nori, gali manę apcystyti³). 13. Ir ištiesęs ranką prisilietė jo tardamas: Noriu, būk apcystytas. Ir tuojau raupsai atstojo nuo jo. 14. Ir jis prisakė jam, kad niekam neskakytų; bet eik pasirodyk kunigui, atnašauk už savo apcystijimą, kaip prisakė Maižiešius, jiems dėl liudijimo. 15. Platinosi gi kalba apie jį labjaus; ir susieidavo daug minių, kad klausytu ir butu išgydytos nuo savo ligų. 16. Jis gi

¹) Todėl nevertas, idant pas manę laive butu toks garbingas svečias. ²) Tuo stebuklu ir žodžiais, Petrui pasakytais, parodo Išganytojas didumą laukiančios jį užduoties. Jis gaudys žmonių dušias, idant išgelbėtų jas nuo amžinos prapulties.

³) Palyg. Mat. VIII, 2 ir tol. Mork. I, 40.

atsitraukdavo į tyrus ir meldavosi. 17. Ir atsitiko vieną dien', ir jis sėdėjo mokindamas. Ir sėdėjo pariziejai ir Įstatyme mokytieji, kurie buvo atėję iš visų miestelių Galilejos ir Judėjos ir iš Jerozolimos; ir buvo Viešpaties galybė jų išgydymui¹⁾. 18. Ir štai, vyrai nešantys ant lovos žmogų, kurs buvo stabu ištiktas; ir jieškojo, kaip jį įneštu ir padėtu prieš jį²⁾. 19. Ir nerasdami, kuriuo daiktu jį įneštu dėl minios, užlipė ant stogo ir per stogo plyteles nuleidė jį su lova į vidų prieš Jėzų. 20. Išvydęs jų tikėjimą, tarė: Žmogau atsileidžia tau tavo nusidėjimai. 21. Ir pradėjo dumoti Rašte-mokytieji ir pariziejai, tardami: Kas yra šis, kurs kalba piktžodžiavimus? Kas gali

atleisti nusidėjimus, jei ne vienas Dievas? 22. Pažinęs gi Jėzus jų mislis, atsakydamas, tarė jiems: Ką dumojate savo širdyse? 23. Kas yra lengviaus ištartį: atsileidžia tau nusidėjimai ar pasakyti: kelkis ir vaikščiok? 24. Idant gi žinotumėte, jog Sunus žmogaus turi valdžią atleisti ant žemės nusidėjimus, [tarė stabu ištiktamjam], tau sakau: kelkis, imk savo lovą ir eik į savo namus. 25. Ir tuojau, atsikėlęs jų akyse, paėmė lovą, ant kurios gulėjo, ir ėjo į savo namus, garbindamas Dievą, 26. Ir nusi-stebėjimas apėmė visus, ir jie garbino Dievą. Ir buvo pilni baimės tardami; jog šiandien regėjome stebuklingus daiktus.

Pašaukimas Levi (Matušo).

27. Ir potam išėjo ir

¹⁾ T. y. Viešpaties Dievo galybė aiškiai apsireiškė jame, nes jis gydė visas ligas. ²⁾ Palyg. Mork. II., 3 ir tol.

išvydo muitininką, var-
du Levi, sėdintį muito
vietoje, ir tarė jam:
Sekk mane¹⁾. 28. Ir vi-
sa palikęs, kėlėsi, sekė
jį. 29. Ir pakėlė jam
Levi didį pokilį savo
namuose: ir buvo didi
minia muitininkų ir ki-
tų, kurie sėdėjo su jais
už stalo. 30. Ir mur-
mėjo pariziejai ir jų
Rašte - mokytieji, saky-
dami jo mokytiniais:
Kam valgotė ir geriate
su muitininkais ir nu-
sidėjeliais? 31. Ir at-
sakydamas Jėzus tarė
jiems: Nereikalauja, ku-
rie yra sveiki, gydytojo,
bet kurie serga. 32. Ne-
atėjau vadinti teisiuo-
sius, bet nusidėjelius
prie pakutos. 33. Bet
jie tarė jam: Dėlko Jo-
no mokytiniai pasnin-
kauja tankiai ir daro
maldas; teipogi ir pa-
riziejų; tavo gi valgo ir
geria! 34. Jis tarė jiems:

Ar-gi galite priversti
jaunikio sunus²⁾ pasnin-
kauti, iki su jais yra
jaunikis? 35. Ateis gi
dienos, kad bus nuo jų
atimtas jaunikis, tuomet
pasninkaus anose die-
nose. 36. Sakė gi jiems
ir prilyginimą: jog nie-
kas nededa lopo iš nau-
jo rubo ant palaikio ru-
bo, nes kitaip ir naują
plėšo ir palaikiam ne-
pritinka lopas iš naujo-
jo. 37. Ir niekas nepi-
lia jauno vyno į senus
indus; nes kitaip per-
plėš jaunas vynas indus,
ir pats ištekės ir indai
pages. 38. Bet reikia
pilti jauną vyną į nau-
jus indus; o abeji už-
silaiko. 39. Ir niekas
gerdamas seną³⁾ nenori
tuojau jauno, nes sako:
senasis yra geresnis.

**Jėzus teisina savo mo-
kytinius, kurie raškė
subatoje varpas.**

VI. Perskirimas. 1.

¹⁾ Palyg. Mat. IX, 9; Mork. II, 14. ²⁾ Jaunikio drau-
gus. ³⁾ Seną vyną.

Atsitiko gi antra-pirmoje subatoje¹⁾, kad jis ėjo per javus, jo mokytiniai raškė varpas ir valgė rankomis ištrynę. 2. Kai kurie gi iš pariziejų sakė jiems: Kam darote, ko nepriguli daryti subatoje? 3. Ir atsakydamas jiems Jezus tarė: Nei to neskaitėte, ką padarė Dovidas, kad išalko pats ir kurie su juomi buvo, 4. kaip įėjo į Dievo namus ir ėmė padėtines duonas ir valgė ir davė tiems, kurie buvo su juomi; kurių niekam nepriguli valgyti, kaip tik kunigams? 5. Ir tarė jiems: jog Sunus žmogaus yra ir subatos Viešpats.

Jezus išgydo subatoje padžiuvusią ranką.

6. Atsitiko gi ir kitose subatoje, jog įėjo į sinagogą ir mokino. Ir buvo tenai žmogus, ir

jo dešinė ranka buvo padžiuvus²⁾. 7. Tykojo gi Rašte-mokytieji ir pariziejai, jei gydytu subatoje, kad rastu už ką jį apskūsti. 8. Bet jis žinojo jų mislis ir tarė žmogui, kurs turėjo padžiuvusią ranką: Kelkis ir stokis į vidurį. Ir atsikėles atsistojo. 9. Tarė gi jiems Jezus: Aš klausiu jus: ar dera subatoje gerai daryti ar pikta; išgelbėti gyvastį ar pražudyti? 10. Ir pažvelgęs paeiliui į visus, tarė žmogui: Ištiesk savo ranką. Ir ištiesė, ir buvo sugrąžinta jo ranka. 11. Jie gi buvo pripildyti padukimo ir kalbėjosi tarp savęs, ką padarytu Jezui. **Išrinkimas apaštalų ir jų vardai.**

12. Atsitiko gi anose dienose, išėjo jįs mels-tisi ant kalno; ir pasili-

¹⁾ Ką tikrai reiškia antra-pirmoji Subata, nėra žinoma; turi būti taip vadinasi pirmoji subata po antros Velykų dienos. Palyg. Mat. XII, 1... Mork. II, 23.. ²⁾ Veiz. Mat. XII, 10; Mork. III, 1.

ko per naktį maldoje prie Dievo. 13. Ir kad išaušo, pavadinosavomokytinius ir išrinko iš jų dvyliką [kuriuos ir apaštalais praminė¹⁾]: 14. Simoną, kurį praminė Petru, ir Andriejų jo brolių, Jokubą ir Joną, Pilypą ir Baltramiejų, 15. Mateušą ir Tamošių, Jokubą Alpiejaus sunų ir Simoną, kurs vadinasi Uolasis²⁾ 16. ir Judą, Jokubo brolių ir Judą Iskariją, kurs buvo išdavėju.

Pamokslas ant kalno.

17. Ir nuėjęs su jais žemyn, sustojo ant lygios vietos, ir buvo tenai jo mokytinių buris ir didi daugybė žmonių iš visos Judėjos, ir Jerozolimos, ir pamarės, ir Tyro, ir Sidono, 18. kurie buvo atėję, idant jo pasiklausytu ir butu išgydyti

nuo savo ligų. Ir kurie buvo piktų dvasių varginami, buvo išgydyti. 19. Ir visa minia jieskojo jo prisilitėti; nes galybė ėjo iš jo ir gydė visus. 20. Ir jis pakėlęs akis į savo mokytinius, tarė: Palaiminti neturtėliai, nes jūsų yra Dievo karalystė. 21. Palaiminti, kurie dabar alkstate, nes busite pasotinti. Palaiminti, kurie dabar verkiate, nes juoksitės. 22. Palaiminti busite, kad neapkęs jūsų žmonės, ir kad jus atskirs³⁾ ir iškolios ir išmes jūsų vardą⁴⁾, kaipo piktą, dėlei Sunaus žmogaus. 23. Džiaugkitės anoje dienoje ir linksminkitės, nes štai jūsų užmokesnis yra didis danguje; nes teip pat jų tėvai darė pranašams. 24. Vienok gi bėda jums, turtingiesiems, nes turite savo

¹⁾ Mat. X, 1.. Mork. III, 13. ²⁾ Lotiniškai ir graikiškai Zelotas. ³⁾ Atskirs nuo savo draugystės. ⁴⁾ Paniekins jūsų vardą.

palinksminimą. 25. Bėda jums, kurie esate pasotinti, nes alksite. Bėda jums, kurie dabar juokiatės, nes raudosite ir verksite. 26. Bėda, kada pagirs jus žmonės, nes teippat jų tėvai darė netikriems pranašams. 27. Bet sakau jums, kurie klausote: mylėkite savo priešus, gerai darykite tiems, kurie jūsų neapkenčia. 28. Laiminkite tiems, kurie jus keikia ir melskitės už neteisius, kurie jus apkalbinėjant. 29. Ir kas tavę užgauna į skruostą, paduok ir antrą. Ir tam, kurs atima nuo tavęs rubą, negink imti ir sėmėgą¹⁾, 30. Kiekvienam gi tavęs prašančiam duok, ir kursai atima, kas yra tavo, nereikalauk atgal. 31. Ir kaip norite, kad jums žmonės darytu, ir jūs darykite jiems teip pat. 32. Ir jei mylite

tuos, kurie jus myli, koks yra jūsų nuopelnas²⁾, nes ir nusidėjeliai myli juos mylinčius. 33. Ir jei gerai darote tiems, kurie jums gerai daro, koks yra jūsų nuopelnas? jau gi ir nusidėjeliai tai daro. 34. Ir jei paskolinsite tiems, nuo kurių tikėtasi atsiimti, koks yra jūsų nuopelnas? nes ir nusidėjeliai skolina nusidėjeliams, idant lygiai tiek atsiimtu. 35. Bet gi mylėkite savo priešus; gerai darykite ir skolinkite, nieko už tai nesitikėdami, ir jūsų užmokesnis bus didis, ir busite Augščiausiojo sunus, nes jis yra malonus nedėkingiems ir piktiems. 36. Bukite tat mielaširdingi, kaip ir jūsų Tėvas yra mielaširdingas. 37. Nesudykite ir nebusite sudyti; nenukaltinkite ir nebusite nukaltinti; atleiskite ir jums

¹⁾ T. y. kurs atima nuo tavęs viršutinį rubą, negink jam imti ir apatinį. ²⁾ Pas Dievą.

bus atleista. 38. Duokite ir jums bus duota; saiką gerą, ir prikimštą, ir sukratytą, ir su kaupu duos į jūsų prieglobstį. Nes kokių saiku seikėsite, tokiu bus jums atseikėta. 39. Sakė gi jiems ir prilyginimą: Ar gi gali vesti aklas aklą? ar ne abudu įpuola į duobę? 40. Nėra vyresnis mokytinis už mokytoją¹⁾; tobulas gi bus kiekvienas, jei bus kaip jo mokytojas. 41. Kam gi tu matai krislą akyje savo brolio, rąsto gi kurs yra tavo akyje, neregį?²⁾ 42. Arba kaip gali sakyti savo broliui: broliau, leisk, išmesiu krislą iš tavo akies; pats nematydamas savo akyje rąsto? Veidmainy, išmesk pirma rąstą iš savo akies, ir tuomet regėsi, idant išimtumei krislą iš savo brolio akies. 43. Nes nėra geras medis, kurs duoda blogus vaisius; nei

blogas medis, kurs duoda gerus vaisius. 44. Nes kiekvienas medis esti pažįstamas iš savo vaisiaus; nes nei nuo erškėčių nerenka figų, nei nuo usnių neraško vynuogių. 45. Geras žmogus iš gero išdo savo širdies išneša gerą daiktą. Ir piktas žmogus iš blogo išdo išneša blogą daiktą. Nes iš širdies gausumo burna kalba³⁾. 46. Kam gi šaukiate manę: Viešpatie, Viešpatie ir nedarote, ką sakau? 47. Kiekvienas, kurs ateina pas manę ir klauso mano šnekų ir pildo jas parodysiu jums, kam yra panašus. 48. Panašus yra žmogui, statančiam namus, kurs kasė į gilumą ir padėjo pamatą ant uolos; užėjus gi patviniui, ištiko upė anuos namus ir negalėjo jų padidinti, nes buvo paremti ant uolos. 49. Kas gi klauso ir nedaro, pana-

¹⁾ Veiz. Mat. X, 24. ²⁾ Mat. VII, 3, ir tol. ³⁾ Mat. XII, 34, 35.

šus yra žmogui, statančiam savo namus ant žemės, be pamato; kuriuos ištiko upė, ir tuojau sugriuvo; ir griuvimas tų namų tapo didis.

Jezus išgydo Kaparnaume šimtininko tarną.

VII. Ferskirimas. 1. Kadagi pabaigė visus savo žodžius į žmonių ausis¹⁾ įėjo į Kaparnaumą. 2. Vieno gi šimtininko sergąs tarnas, kurs jam buvo labai brangus, buvo marinamas²⁾. 3. Ir išgirdęs apie Jezų, nusuntė pas jį žydu vyresniuosius, prašydamas jį, kad ateitu ir išgelbėtų jo tarną. 4. O jie atėję pas Jezų, prašė jį didžiai, sakydami jam: Jog yra vertas, idant jam tai padarytumei: 5. nes myli musų tautą, ir pats pastatė mums sinagogą. 6. Jezus gi ėjo su jais. Ir kad jau buvo ne-

toli, šimtininkas siuntė pas jį prietelius, sakydamas: Viešpatie, nevargink savęs, nes n'esmi vertas, idant įeitumei po mano stogu. 7. Todėl ir savę skaičiau už nevertą, idant ateičiau pas tavę, bet ištark žodį, ir išgys mano tarnas. 8. Nes ir aš esmi žmogus po valdžia pastatytas, turis po savim kareivius; ir sakau šiam: eik, ir eina; ir kitam ateik, ir ateina, ir savo tarnui: daryk tai, ir daro. 9. Išgirdęs tai Jėzus stebėjosi ir atsigręžęs tarė einančioms paskui savę minioms: Iš tiesų sakau jums, nei Izraeliujė neradau teip didžio tikėjimo. 10. Ir sugrįžę, kurie buvo siųsti į namus, rado tarną, kurs sirgo, sveiką.

Prikėlimas iš numirusių sunaus našlės iš Naim.

11. Ir atsitiko: ėjo

¹⁾ T. y. žodžius, kurių klausė žmonės, minia. ²⁾ Mat. VII, 6.

jis paskiaus į miestą, kurs vadinasi Naim; ir ėjo su juomi jo mokytiniai ir skaitlinga minia. 12. Prisiartinant gi jam prie miesto vartų, štai buvo išnešamas¹⁾ numirėlis, vienatinis sunus savo motinos: ir ta buvo našlė; ir su ja ėjo didi minia iš miesto. 13. Išvydęs ją Jezus, pasigailėjęs jos, tarė jai: Neverkk! 14. Ir prisiartino ir prisilietė jo morų²⁾? [Tie gi, kurie nešė, sustojo]. Ir tarė: Jaunikaiti, tau sakau, kelkis! 15. Ir atsisėdo, kurs buvo miręs, ir pradėjo kalbėti; ir atidavė jį jo motinai. 16. Apėmė gi visus baimė; ir garbinō Dievą, sakydami: Jog didis pranašas kėlėsi tarp mūsų, ir jog Dievas aplankė³⁾ savo žmones. 17. Ir išėjo ta šneka apie jį po vi-

są Judėją ir po visą šalį aplinkui.

Jonas siunčia savo mokytinius pas Jėzų.

18. Ir pranešė Jonui jo mokytiniai apie vis tai. 19. Ir pavadino Jonas du iš savo mokytinių, ir nusiuntė pas Jėzų, sakydamas: Ar tu esi, kurs turi ateiti, ar kito laukiame⁴⁾? 20. Kada gi atėjo pas jį tuodu vyru, tarė: Jonas Krykštytojas atsiuntė mudu pas tavę, sakydamas: ar tu esi, kursai turi ateiti, ar kito laukiame? 21 [Toje pačioje gi valandoje išgydė daug nuo ligų, ir negalių, ir piktų dvasių, ir daugeliui aklųjų dovanėjo regėjimą]. 22. Ir atsakydamas tarė jiems: Nuėję apsakykite Jonui, ką girdėjote ir regėjote: jog aklieji ma-

¹⁾ Nes kapai pas žydus budavo už miesto ²⁾ Ant kurių gulėjo numirėlis, suviniotas į paklodę. ³⁾ Suteikdamas jiems didžią mylistą, atsiųsdamas pranašą. ⁴⁾ Mat. XI, 1 ir tol.

to, raišieji vaikščioja, raupsuotieji yra apcystijami, kurtiniai girdi, numirėliai keliiasi iš numirusių, neturtėliams yra apsakojama Evangelija. 23. Ir palaimintas yra, kursai nepasipiktins manimi.

Jezus giria Joną Krikštytoją.

24. Ir kad atsitolino Jono pasiuntiniai, pradėjo kalbėti minioms apie Joną: Ką išėjote i tyrus regėti? Ar nendrę vėjo supamą¹⁾? 25. Bet ką išėjote regėti? Ar žmogų švelnais rubais apvilktą? Štai kurie yra branguose rubuose ir linksmybėse, tie yra karalių namuose. 26. Bet ką išėjote regėti? Ar pranašą. Teip, sakau jums; ir daugiaus negu pranašą. 27.

Tasai yra, apie kuri yra parašyta: Štaisiu-čiu savo aniolą pirm tavo veido, kursai pataisys tavo kelią pirm tavęs. 28. Nes sakau jums: Niekas nėra didesnis pranašas terp užgimusių iš moterų už Joną Krikštytoją. Mažiausis gi Dievo karalystėje yra už jį didesnis. 29. Ir girdėdami visi žmonės ir muitininkai garbino Dievo teisybę ir apsikrikštijo Jono krikštu. 30. Pariziejai gi ir Įstatymo žinovai²⁾ paniekino Dievo užmanymus apie juos³⁾ ir nebuvo jo apkrikštyti. 31. Tarė gi Viešpats: Kam tat prilyginsiu žmones tos giminės? Ir kam jie yra lygūs⁴⁾? 32. Lygūs yra vaikams, sedintiems ant rinkos ir kalbantiems terp savęs,

¹⁾ Mat. XI., 7 ir tol. ²⁾ Rašte-mokytieji. ³⁾ Jonas Krikštytojas šaukė visus prie pakutos ne savo valia, bet iš Dievo paliepimo. Dievas norėjo per Joną prirengti visus prie priėmimo savo Sunaus - Mesijo. Kas nepaklausė Jono balso, tas paniekino Dievo valią. ⁴⁾ Mat. XI., 16 ir tol.

ir sakantiems: Vamzdžiavome jums ir. nešokote; giedojome graudingas giesmes ir neraudojote. 33. Nes atėjo Jonas Krikštytojas, nei valgęs duoną, nei gerias vyną, ir sakote: velnią turi. 34. Atėjo Sunus žmogaus valgęs ir gerias, ir sakote: štai žmogus rijunas ir vyno gerikas, mui-tininkų ir nusidėjelių prietelis. 35. Ir išteisinta yra išmintis visų savo sunų.

Nusidėjelė patepa Išganytojo kojas pokilio laike pariziejaus namuose.

36. Prašė gi ji vienas iš pariziejų, idant valgytu pas jį. Ir įėjęs į pariziejaus namus atsisėdo už stalo. 37. Ir štai moteriškė, kuri buvo mieste nusidėjelė¹⁾, kad patyrė, jog jis sė-

dosi už stalo pariziejaus namuose, atnešė alebas-trinį indą tepalo, 38. ir atsistojusi iš užpakalio pas jo kojas pradėjo ašaromis laistyti jo kojas, ir šluostė savo galvos plaukais, ir bučiavo jo kojas, ir tepė tepalu. 39. Regėdamas gi pariziejus, kurs jį buvo pakvietęs, kalbėjo savyje tardamas: jei šisai butu pranašas tikrai žinotu, kas ir koki yra moteriškė, kuri jo prisiliečia²⁾; jog ji yra nusidėjelė. 40. Ir atsakydamas Jėzus tarė jam: Simone turiu tau šitą pasakyti. O jis tarė: Mokytojau, sakyk. 41. Vienas nuomininkas turėjo du skolininku: vienas buvo kaltas penkis šimtus denarų ir kitas penkiasdešimtis; 42. neturint jiems iš ko atiduotu, duovanojo jiems

¹⁾ Visiems žinoma nusidėjelė. ²⁾ Pariziejai laikydami save už šventus istolo aplenkdamo kiekvieną, kurs jiems rodėsi nusidėjeliu.

abiem. Katras tat myli jį labjaus? 43. Atsakydamas Simonas tarė: Tikiuos, jog tas, kuriam daugiaus padovanojo. O jis tarė jam: Teisingai nutarei. 44. Ir atsigrežęs prie moteriškės, tarė Simonui: Regi tą moteriškę? Įėjau į tavo namus, vandens nedavei mano kojoms¹⁾; ši-gi ašaromis aplaistė mano kojas ir savo plaukais šluostė. 45. Tu manęs nepabučiavai; ta gi, kaip tik įėjo, nepaliovė bučioti mano kojas. 46. Nepatepei mano galvos aliejumi, ta gi patepė mano kojas tepalu. 47. Dėlto sakau tau: atsileidžia jai daug nusidėjimų, nes daug mylėjo. Kuriam gi mažiaus atsileidžia, tas mažiaus myli. 48. Tarė gi jai: Atsileidžia tau nusidėjimai. 49. Ir pradėjo, kurie draug už stalo sėdėjo, sakyti

savyje: Kas yra šis, kurs ir nusidėjimus atleidžia. 50. Tarė gi jis moteriškai: Tavo tikėjimas tavę išgelbėjo, eik ramybėje.

Prilyginimas sėjėjo.

VIII. Perskirimas. 1.

Ir atsitiko potam, ir jis keliavo per miestus ir miestelius, apsakodamas ir skelbdamas Evangeliją apie Dievo karalystę; ir dvylika buvo su juomi, 2. ir kai-kurios moteris, kurios buvo išgydytos nuo pikty dvasių ir nuo ligų: Marija, kuri vadinasi Magdalena, iš kurios buvo išėję septyni velniai. 3. ir Joanna, Chuzo, Erodo užveizdėtojo, žmona, ir Zuzanna, ir daug kitų, kurios jam tarnavo savo turtais. 4. Kada-gi suėjo didi minia, ir iš miestų skubinosi prie jo, tarė per prilyginimą²⁾: 5. Išėjo sėjėjas sėti savo sėklą: ir jam

³⁾ Kojoms nuplauti. ²⁾ Veiz. Mat XIII, 3... Mork, IV, 3

besėjant, vieną nukrito prie kelio ir liko sumindžiota, ir dangaus paukščiai sulesė ją. 6. Ir kita nukrito ant uolos, ir išdygusi nudžiuvo, nes neturėjo drėgnumo. 7. Ir kita krito tarp erškėčių, ir drauge išdygę erškėčiai nusmelkė ją. 8. Ir kita nukrito ant geros žemės ir išdygusi davė šimteriopą vaisių. Tai sakydamas šaukė: Kas turi ausis klausymui, teklauso. 9. Klausė gi ji jo mokytiniai, ką reiškia tas prilyginimas? 10. Jis tarė jiems: Jums yra duota pažinti paslaptį Dievo karalystės, kitiems gi per prilyginimus, idant regėdami nematytu, ir girdėdami nesuprastu. 11. Tai yra tas prilyginimas: Sėkla yra Dievo žodis. 12. Kurie gi prie kelio¹⁾, yra tie, kurie klauso;

potam ateina velnias ir ima žodį iš jų širdies, idant įtikėję nebutu išganyti. 13. O kurie ant uolos, yra tie, kurie išgirdę su džiaugsmu priima žodį; ir tie neturi šaknių: jie tiki iki laikui ir pagundinimo laike atstoja. 14. Kurie gi nukrito tarp erškėčių, yra tie, kurie klausė; ir beeidami lieka rupesnių, ir turtų, ir gyvenimo linksmybių užtroškinti, ir neatneša vaisiaus. 15. Kurie gi krito į gerą žemę, yra tie, kurie išgirdę užlaiko žodį tikroje ir geroje širdyje ir atneša vaisius kantrume. 16. Niekas gi uždegęs žiburį neapvožia jo su indu, arba nededa jo po lovą, bet deda ant žibintuvo, kad įeinantis regėtų šviesą²⁾. 17. Nes nieko nėra paslėpto, kas neapsireikštu, nei

¹⁾ T. y. pas kuriuos Dievo žodžio sėkla krinta prie kelio.

²⁾ Palyg. Mat. V, 15.

uždengto, kas nebutu žinoma ir neišeitu aiškėn. 18. Veizėkite tai, kaip klausote. Nes kas turi, bus jam duota; ir kas neturi, ir tai, ką tikisi turis, bus nuo jo atimta.

Kristaus motina ir broliai.

19. Atėjo gi pas jį jo motina ir broliai¹⁾ ir negalėjo jo priėti dėl minios²⁾. 20. Ir buvo jam pasakyta: Tavo motina ir tavo broliai stovi lauke, norėdami tavę regėti. 21. Jis atsakydamas tarė jiems: Mano motina ir mano broliai yra tie, kurie klauso Dievo žodžio ir daro.

Audros nutildymas.

22. Atsitiko gi vieną dieną, ir jis ir jo mokytiniai sėdo į laivelį, ir jis tarė jiems: Persiirkim per ežerą. Ir

jie atstumiė nuo kranto³⁾. 23. Ir jiems besiiriant, jis užmigo; ir pakilo viesulas ant ežero, ir buvo vandens užliejami ir buvo pavojuje. 24. Priėję gi pažadino jį sakydami: Mokytojau, žustame. O jis atsikėlęs sudraudė vėją ir vandens bangas: ir liovėsi ir pasidarė tylą. 25. Tarė gi jiems, Kame yra jūsų tikėjimas? Jie bijodami, stebėjosi tarp savęs, kalbėdami: Kas, dumoji, yra šis, jog prisako ir vėjams ir marioms, ir yra jam paklusnųs?

Jezus gerazėnų krašte.

26. Ir nuplaukė į Gerazėnų šalį, kuri yra ties Galilėjos. 27. Ir kad jis išlipo ant žemės, sutiko jį vienas vyras, kurs turėjo jau nuo daug laiko velnią ir nevilkėjo rubais, nei gyveno namuose, bet kapuose. 28. Jis kaip

¹⁾ Gentis. ²⁾ Palyg. Mat. XII, 46. ³⁾ Mat. VIII, 23.

pamatė Jėzų, parpuolė prieš jį ir šaukdamas didžiu balsu tarė: Kas yra man ir tau Jezau, Sunau Augščiausiojo Dievo? meldžiu tave, idant manęs nevargintumei. 29. Nes prisakė nečystai dvasiai, kad išeitu iš žmogaus; nes nuo daug laiko buvo jį apsėdusi. Ir jis buvo rišamas retežiais ir saugomas pančiuose; ir sutraukęs ryšius buvo velnio išvaromas į tyrus. 30. Paklausė gi jį Jėzus, sakydamas: Koks yra tavo vardas? O jis tarė: Legijonas; nes daug velnių buvo į jį įėję. 31. Ir prašė jį, kad nelieptu jiems eiti į prapultį. 32. Buvo gi tenai didis buris kiaulių, ganomų ant kalno; ir prašė jį, kad jiems pavelytu į jas įeiti. Ir pavelijo jiems. 34. Išėjo tat velniai iš žmogaus ir įėjo į kiaules;

ir umai įsimetė buris nuo kranto į ežerą ir prigėrė. 34. Kaip pamatė piemenis, kas pasidarė, pabėgo ir davė žinią į miestą ir į sodžius. 35. Jie gi išėjo paveizėti, kas pasidarė ir atėjo pas Jėzų ir rado žmogų, iš kurio buvo išėję velniai, apvilktą ir sveiko proto, sėdintį prie jo kojų, ir bijojosi. 36. Apsakė gi jiems, kurie buvo regėję kaip liko išgydytas nuo legijono. 37. Ir prašė jį visa daugybė Gerazėnų šalies¹⁾, kad atsitolintu nuo jų, nes buvo apimti didžia baime. Jis gi sėdęs į laivą sugrįžo. 38. Ir prašė jį žmogus, iš kurio buvo išėję velniai, kad galėtų buti su juomi. Atleidė gi jį Jėzus, tardamas: 39. Grįžk į savo namus ir apsakyk, kaip didžius daiktus tau Dievas padarė. Ir nuė-

¹⁾ Visi gyventojai tos šalies.

jo apsakinėdamas po visą miestą, kaip didžius daiktus buvo jam padaręs Jezus.

Moteriškė kraujo pludimu serganti ir prikėlimas iš numirusių Jajiro dukters.

40. O atsitiko, kad sugrįžo Jezus, priėmė jį minia, nes visi buvo jo belaukia¹⁾. 41. Ir štai atėjo žmogus, vardu Jajiras, ir jis buvo sinagogos vyresnysis, ir puolė Jezui po kojų, prašydamas jį, kad įeitų į jo namus; 42. nes turėjo jis vienatinę dukterį, arti dvylikos metų, ir ta buvo mirštantė. Ir atsitiko, kad ėjo, spaudė jį minios. 43. Ir viena moteriškė, serganti kraujo pludimu nuo dvylikos metų, kuri buvo išleidusi ant gydytojų visą savo lobį, ir nei vieno negalėjo buti iš-

gydyta, 44. priėjo iš užpakalio ir prisilietė jo rubo krašto, ir tuoju apsisotojo jos kraujo pludimas. 45. Ir tarė Jezus: Kas yra, kurs manęs prisilietė? Visiems gi užsiginant tarė Petras ir kurie su juo mi buvo: Mokytojų, minios tavę spaudžia ir stumda ir sakai, kas manęs prisilietė. 46. Ir tarė Jezus: Prisilietė manęs kas nors, nes aš žinau, jog išėjo iš manęs galybė²⁾. 47. Regėdama gi moteriškė, jog neužsislėpė atėjo drebdama ir puolė jam po kojų, ir pasakė prieš visus žmones, dėl kokios priežasties jo prisilietė, ir kaip tuoju buvo išgydyta. 48. O jis tarė jai: Dukte, tavo tikėjimas tavę išgelbėjo, eik ramybėje. 49. Dar jam besnekant, atėjo nekuris sinagogos vy-

¹⁾ Palyg. Mat. IX, 18 ir tol. ²⁾ Nes aš jaučiau, jog kas nors manęs prisilietėdamas liko išgydytas.

resniji, sakydamas jam: jog tavo duktė numirė, nevargink jo. 50. Jezus gi išgirdęs tą žodį, atsakė mergaitės tėvui: Nesibijok, tiktai tikėk, ir ji bus išgelbėta. 51. Ir kad atėjo į namus, niekam neleidė įeiti su savim, tiktai Petruui, ir Jokubui, ir Jonui, ir tėvui, ir motinai mergaitės, 52. Verkė gi visi ir apraudojo ją. O jis tarė: Neverkkite, mergaitė nenumirė, bet miega. 53. Ir išjuokė ji žinodami, jog buvo numirusi 54. Jis gi paėmęs ją už rankos sušuko, sakydamas: Mergaite, kelkis. 55. Ir sugrįžo jos dvasia, ir ji tuojau atsikėlė. Ir liepė duoti jai valgyti. 56. Ir stebėjosi jos gimdytojai, kuriems prisakė, idant niekam nesakytu, kas buvo atsitikę.

Kristus siunčia apaštalus apsakoti.

IX. Perskirimas. 1. Suvadinęs gi dvyliką apaštalu davė jiems galybę ir valdžią ant visų velnių ir idant gydytu ligas¹⁾. Ir išsiuntė juos apsakoti Dievo karalystę ir gydyti ligonis. 3. Ir tarė jiems, Nieko neimkite į kelią nei lazdos, nei maišelio, nei duonos, nei pinigų, nei dviejų rubų neturėkite. 4. Ir į kuriuos norint namus įeisite, tenai pasilikkite ir išten neišeikite. 5. Ir kas nors jusų nepriimtu, išeidami iš ano miesto, nukratykite ir dulkes nuo savo kojų dėl liudijimo prieš juos. 6. Išėję gi vaikščiojo po miestelius apsakinėdami Evangeliją ir visur gydydami.

Ką mislijo Erodas apie Jėzų.

7. Išgirdo gi Erodas

¹⁾ Veiz. Mat X, 1 ir tol.

tetrarka visa, kas buvo jo daroma ir abejojo, dėlto kad kai-kurie sakė, 8. jog Jonas kėlėsi iš numirusių; o kai-kurie, jog Elijas pasirodė; kiti gi, jog kėlėsi vienas iš senųjų pranašų. 9. Ir tarė Erodas: Jonui aš nukirsdinau galvą; kas gi yra šis, apie kurį aš girdžiu tokius dalykus; ir jieškojo jį pamatyti.

Duonos padauginimas.

10. Ir sugrįžę apaštalai apsakė jam, ką tik jie padarė; ir ėmęs juos nuėjo nuošaliai į tuščią vietą, kuri yra arti Betsaidos¹⁾. 11. Patyrusios apie tai minios nuėjo paskui jį; ir priėmė juos, ir šnekėjo jiems apie Dievo karalystę, ir išgydė tuos, kurie reikavo išgydymo. 12. Diena gi pradėjo baigtisi; ir priėjędvylikatarėjam: Atleisk minias, idant

eidamos į miestelius ir sodžius, kurie yra aplink, rastu sau užėigą ir valgi; nes esame čionai tuščioje vietoje. 13. Tarė gi jiems: Jūs duokite jiems valgyti. O jie tarė: Mes neturime daugiau, kaip penkias duonas ir dvi žuvi; negu mes eitumėm ir nupirktumėm valgyti visai tai miniai. 14. Buvo gi arti penkių tukstančių vyrų. Tarė gi savo mokytiniais: Susodinkit juos eilėmis po penkias dešimtis. 15. Ir jie padarė teip. Ir susodino visus. 16. Paėmęs gi penkias duonas ir dvi žuvi, pažvelgė į dangų ir palaimino jas; ir laužė, ir dalino savo mokytiniais, idant padėtu prieš minią. 17. Ir valgė visi ir buvo pasotinti. Ir surinko, kas jiems liko trupinių, dvyliką pintinių.

¹⁾ Ta Betsaida yra į žiemius nuo ežero Genezaret, todėl ne tėvynė apaštalų Petro ir Andriejaus.

Petro išpažinimas ir pranašystė apie kan- čią.

18. Ir atsitiko, kad buvo vienas melsdamosi, buvo su juomi ir mokytinai; ir paklausė juos, tardamas: Kuomi sako minios manę esant¹⁾.

19. O jie atsakė ir tarė: Jonu Krikštytoju, kiti gi Eliju, bet kiti, jog kėlėsi vienas iš senųjų pranašų. 20. Tarė gi jiems: Jūs kuomi sakote manę esant? Atsakydamas Simonas Petras, tarė: Kristumi Dievo. 21. O jis juos drausdamas, prisakė, idant niekam to nesakytu, 22. tardamas: jog reikia Sunui žmogaus daug kentėti, ir buti vyresniųjų ir vyriausiųjų kunigų ir Raštemokytųjų atstumtam ir buti užmuštam ir trečioje dienoje keltisi iš numirusių.

Krikščioniškas savęs išsižadėjimas.

23. Sakė gi visiems: Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs ir teima savo kryžių kasdien ir tesėka manę²⁾. 24. Nes kas norėtu išgelbėti savo gyvastį, prazudys ją; nes kas prazudytu savo gyvastį dėl manęs, išgelbės ją. 25. Nes ką padės žmogui, jei laimėtu visą pasaulę, pats gi savę prazudytu ir sau pragaištį padarytu? 26. Nes kas užsigėdins manęs ir mano žodžių, to užsigėdins Sunus žmogaus, kad ateis savo ir Tėvo ir šventų aniolų šlovėje. 27. Sakau gi jums teisingai: yra kai-kurie čia stovintįs, kurie neragaus mirties, iki išvys Dievo karalystę³⁾.

Kristaus persimainymas.

28. Atsitiko gi po

¹⁾ Veiz. Mat. XVI, 13. . .

²⁾ Veiz. Mat. XVI, 24 ir tol.

³⁾ Veiz. Mat. XVI, 28.

aštuonių be mažko dienų po tų kalbų, ir ėmė Petrą ir Jokubą ir Joną ir užėjo ant kalno pasimelsti. 29. Ir kad meldėsi, pasidarė išvaizda jo veido kitoki; ir jo rubai balti ir žibantįs. 30. Ir štai du vyrų kalbėjo su juomi. Buvo gi Maižiešius ir Elisas, 31. pasirodžiusiu šlovėje, ir sakė apie jo išėjimą¹⁾, kurį turėjo išpildyti Jerozolimoj. 32. Petras gi ir kurie buvo su juomi buvo miegu apsunkinti. Ir pabudę regėjo jo šlovę ir du vyrų, kurie stovėjo su juomi. 33. Ir atsitiko, kada skyrėsi nuo jo, tarė Petras Jezui: Mokytojai, gerai yra mums čionai buti, ir padarysime tris šėtras, tau vieną, ir vieną Maižiešiui, ir vieną Elijai; ir jis nežinojo, ką kalbėjo. 34. Tai gi jam bekal-

bant rados debesis ir apsiautė juos; ir bijojosi, įeinant aniems į debesį. 35. Ir atsiliepė balsas iš debesies tariąs: Tas yra mano numylėtasis Sunus, jo klausykite. 36. Ir kad girdėjosi balsas, atsirado Jezus vienas. Ir jie tylėjo ir niekam nieko nepasakė anose dienose iš to, ką buvo regėję.

Kristus išgydo velnio apsėstąjį, pranašauja apie savo kančią ir mokina apie nusižeminimą.

37. Atsitiko gi sekančioje dienoje, nueinant jiems nuo kalno, pasitiko juos didi minia. 38. Ir štai vyras iš minios sušuko tardamas: Mokytojai, meldžiu tavę, pažvelgk į mano sunų, nes yra mano vienatinis³⁾. 39. Ir štai dvasia nutveria jį, ir jis

¹⁾ Apie išėjimą iš to žemiško gyvenimo per mirtį. ²⁾ T. y. Jėzų, Maižiešių ir Eliją. ³⁾ Veiz. Mat. XVII, 14.

tuojau rėkia; ir mėto ir drasko jį su putomis¹⁾, ir vargiai atstoja jį be-draskydama. 40. Ir prašiau tavo mokytonius, kad ją išvartytu, ir negalėjo. 41. Atsakydamas gi Jezus tarė: O netikinti ir pilna suvedžiojimo giminė, ikikolei pas jus busiu ir jus kėsiu? Atvesk savo sūnų čionai. 42. Ir kadėjo artyn, mėtė jį velnias ir draskė. 43. Ir sudraudė Jezus nečystą dvasią ir išgydė vaiką ir atidavė jį jo tėvui. 44. Stebėjosi gi visi iš Dievo didybės. Ir kad visi stebėjosi iš viso, ką darė, tarė jis savo mokytoniams: Dėkite jį savo širdis tuos žodžius, nes bus, jog Sūnus žmogaus bus išduotas į žmonių rankas. 45. O jie neišmanė to žodžio, ir buvo nuo jų uždengta, idant jo nesuprastu; ir bijojosi pa-

klausti jį apie tą žodį. 46. Kilo gi tarp jų mislis, kas iš jų yra didesnis. 47. O Jezus matydamas jų širdies mislis, paėmė vaiką ir pastatė jį šaly savęs. 48. ir tarė jiems: Kasnors priimtu tą vaiką mano vardan, manę priima; ir kasnors manę priimtu, priima tą, kurs manę siuntė. Nes kurs tarp jūsų visų yra mažesnis, tas yra didesnis. 49. Atsakydamas gi Jonas tarė: Mokytojau, matėme vieną išvarantį tavo vardu velnius ir užgynėme jam, nes neseka su mumis. 50. Ir tarė jam Jezus: Neginkite; nes kas ne prieš jus yra, tas yra su jumis.

Kristus samaritonų nepriimtas.

51. Atsitiko gi, kad baigėsi jo paėmimo dienos²⁾, ir jisai patvirtino savo veidą³⁾, idant eitu į Jerozolimą. 52. Ir iš-

¹⁾ Teip jog tam vaikui pradeda eiti putos iš nasrų. ²⁾ Kad

siuntė pasiuntinius prieš savo veidą; ir eidami užėjo į samaritonų miestą, idant jam pritaistytų¹⁾. 53. Ir nepriėmė jo, nes jo veidas buvo veidas einančio į Jerolimą²⁾. 54. Pamatę gi jo mokytiniai Jokubas ir Jonas tarė: Viešpatie, ar nori, pasakysime, kad nusileistu iš dangaus ugnis ir sudegintu juos? 55. Ir atsi- gręžęs subarė juos, tardamas: Nežinote, kokios jūs esate dvasios³⁾. 56. Sunus žmogaus neatėjo pražudyti dušias, bet išgelbėti. Ir jie nuėjo į kitą miestelį.

Kaip reikia sekti Kristų.

57. Atsitiko gi, ei-

nant jiems keliu, tarė jam nekursai: Seksiu tavę, kur tik eisi. 58. Tarė jam Jezus: Lapės turi urvus ir dangaus paukščiai guštas; Sunus gi žmogaus neturi kur galvos priglausti⁴⁾ 59. Tarė gi kitam: Sekk manę. O anas tarė: Viešpatie, pavelyk man pirma eiti ir palaidoti savo tėvą. 60. Ir tarė jam Jezus: Leisk numirusiems laidoti jų numirėlius, tu gi eik ir apsa- kok Dievo karalystę. 61. Ir tarė kitas: Seksiu tavę Viešpatie, bet pavelyk man pirma atsisveikinti su tais, kurie yra namie. 62. Tarė jam Jezus: Nei vienas, kurs deda savo ran-

artinosi laikas jo į dangų žengimo, kurs turėjo užbaigti jo žemišką gyvenimą. ³⁾ Išreiškė tvirtą užmanymą eiti į Jerolimą.

¹⁾ Pritaistytu visa, kas reikalinga jo priėmimui: užėigą, valgį ir tt. ²⁾ Nepriėmė, nes Jezus su mokytiniaisėjo ant švenčių į Jerolimą, idant tenai atiduotu Dievui garbę; samaritonai gi sakė, jog Dievą galima garbinti tiktai ant jų kalno Garizim. ³⁾ T. y. ar užmiršote, jog jūs esate sunus Evangelijos, kuri mokina visus malonumo ir mielaširdystės. ⁴⁾ Veiz. Mat. VIII, 20 ir tol.

ką prie arklo ir atgal žvalgosi, netinka Dievo karalystei.

Išsiuntimas 72 mokytinių ir jų sugrįžimas.

X. Perskirimas. 1. Potam gi paskyrė Viešpats ir kitus septynias dešimtis du¹⁾ ir išsiuntė juos po du prieš savo veidą į visus miestus ir vietas, kur pats ketino ateiti. 2. Ir tarė jiems: Pjutis, tiesa, didi, maž gi darbininku, melskite tat pjuties poną, idant atsiųstu darbininkus į savo pjutį. 3. Eikite: štai aš siunčiu jus, kaip avinėlius tarp vilkų. 4. Nesineškite nei mašnos, nei maišelio, nei kurpių, ir nieko nesveikinkite kelyje. 5. Į kuriuos norint namus įeisite, pirma sakykite: ramybė tiems namams²⁾. 6.

Ir jei bus ten sunus ramybės³⁾, pasiliks ant jo jūsų ramybė; jeigu ne—sugrįš pas jus. 7. Tuose gi pačiuose namuose pasilikkite, valgydami ir gerdami, kas pas juos yra; nes darbininkas yra vertas savo užmokesnio. Nevaikščiokite iš namų į namus. 8. Ir į kuri nors miestą įeisite ir priims jus, valgykite, kas bus jums padėta, 9. ir gydykite ligonis, kurie tenai yra, ir sakykite jiems: prisiartino jums Dievo karalystė. 10. Ir į kuri gi nors miestą įeisite ir nepriims jūsų, išėję ant jo gatvių tarkite: 11. Ir dulkes, prilipusias prie mūsų iš jūsų miesto, nukratome ant jūsų; tai vienog žinokite, jog prisiartino Dievo karalystė. 12. Sakau jums, jog Sodomie-

¹⁾ Mokytiniu. ²⁾ Veiz. Mat X. 22 ir tol. ³⁾ Sunus ramybės, t. y. žmogus turįs ramybę, kurią duodavo Senasis Įstatymas; žmogus geras, mylįs tiesą.

čiams bus lengviaus anoje dienoje¹⁾), kaip tam miestui. 13. Bėda tau Korozain, bėda tau Bet-saida! nes jei Tyre ir Sidone butu padaryti stebuklai, kurie įvyko pas jus, seniai butu pakutavoję sėdėdami ašutinėje ir pelenuose²⁾. 14. Vienog gi Tyru ir Sidonui lengviaus bus sude kaip jums. 15. Ir tu Kaparnaum iki dangaus išaugštintas, busi paskandintas iki pragaro. 16. Kas jūsų klauso, manęs klauso; ir kas jus niekina manę niekina. Kas gi manę niekina, niekina tą, kurs manę siuntė. 17. Sugrižo gi septynios dešimtys du su džiaugsmu tardami: Ir velniai pasiduoda mums tavo vardan. 18. Ir tarė jiems: Regėjau šetoną, krintantį kaip žaibą iš dan-

gaus³⁾). 19. Štai daviau jums valdžią užminti ant žalių ir kurklių ir ant visos galybės neprietelio; ir niekas jums nekenks. 20. Vienog gi nesidžiaugkite iš to, jog dvasios jums pasiduoda. Džiaugkitės gi, jog jūsų vardai yra užrašyti danguose. 21. Toje pačioje valandoje pradžiugo šventojoje Dvasioje ir tarė: Garbinu tave, Tėve, Viešpatie dangaus ir žemės, jog tai paslėpei nuo išmintingųjų ir protingųjų ir apreiškei tai mažutėliams. Teip, Tėve, nes teip tau pamėgo⁴⁾. 22. Vis man yra mano Tėvo duota. Ir niekas nežino, kas yra Sunus, tik tai Tėvas; ir kas yra Tėvas, tik tai Sunus, ir kam Sunus norėtu apreikšti. 23. Ir atsigręžęs į savo mokytočius tarė: Pa-

1) Sudo dienoje. 2) Veiz Mat. XI, 22, 23. 3) Regėjau, jog per jūsų žodį šėtonas su savo galybe nukrito, kaip krinta iš dangaus žaibas. 4) Veiz. Mat. XI, 25.

laimintos akys, kurios mato, ką jūs matote¹⁾. 24. Nes sakau jums, jog daug pranašų ir karalių norėjo regėti, ką jūs matote ir neregėjo, ir girdėti, ką jūs girdite ir negirdėjo.

Apie Dievo ir artimo meilę. Geras Samaritonas.

25. Ir štai kėlėsi vienas Įstatymo žinovas, gundindamas jį ir tardamas: Mokytojau, ką darydamas apturėsiu amžiną gyvenimą. 26. O jis tarė jam: Įstatyme kas yra parašyta? kaip skaitai? 27. Jis atsakydamas tarė: mylėsi Viešpatį tavo Dievą iš visos tavo širdies, ir iš visos tavo dušios, ir iš visų tavo pajiegių ir iš visos tavo mislies, ir tavo artimą kaip pats save. 28. Ir tarė jam: Teisingai atsakei, tai

daryk ir gyvensi. 29. Jis gi norėdamas nu- teisinti save, tarė Jezui: Ir kas yra mano artimas? 30. Atsakydamas gi Jezus tarė: Vienas žmogus ėjo iš Jerozolimos į Jeriką ir pakliuvo tarp žmogžudžių, kurie jį ir nuplėšė; ir padarę žaizdas atstojo, palikdami pusgyvį. 31. Atsitiko gi, jog vienas kunigas ėjo tuo pačiu keliu ir pamatęs jį praejo pro šalį. 32. Teipogi ir Levitas²⁾; kad buvo arti vietos ir pamatė jį, nuėjo pro šalį. 33. Vienas gi Samaritonas keliaudamas atėjo prie jo, ir jį pamatęs pasigailėjo, 34. ir prišartinęs aprišė jo žaizdas, užpildamas alyvą ir vyną; ir uždėjęs jį ant savo gyvulio, nugabeno jį į užeigos namą ir turėjo apie jį rupesni. 35. Ir ant rytojaus išėmė

¹⁾ Mat. XIII, 10. ²⁾ Levitai — viena iš dvylikos Izraeliaus giminių buvo kunigų pagalbininkais.

du denaru ir davė šeiminkui ir tarė: turėk apie jį rupesni, ir kiek nors daugiau išleisi, aš sugrižęs atiduosiu tau. 36. Kursai iš tų trijų tau regisi artimas buvęs tam, kurs kliuvo terp žmogžudžių. 37. O jis tarė: Kursai jam padarė mielaširdystę. Ir tarė jam Jezus: Eik ir tu daryk teippat¹⁾.

Jezus Betanijoje pas Mariją ir Mortą.

38. Atsitiko gi jiems bekeliaujant, jog jis įėjo į vieną miestelį ir nekuri moteriškė, vardu Morta, priėmė jį į savo namus. 39. Ir ji turėjo seserį vardu Mariją. Ta gi atsisėdus pas Viešpaties kojas klausė jo kalbos. 40. Morta gi

labai rupinosi apie visoki tarnavimą²⁾; ji sustojo ir tarė: Viešpatie, tau nerupi, jog mano sesuo paliko mane vieną tarnauti? sakyk tat jai, kad man padėtų. 41. Ir atsakydamas tarė jai Viešpats: Morta, Morta, rupinies ir darbuojies apie daugelį. 42. Bet vieno daikto reikia: Marija išsirinko geriausią dalį, kuri nebus nuo jos atimta³⁾.

Jezaus pamokinimas apie maldą.

XI. Ferskirimas. 1. Ir atsitiko, kad jis buvo vienoj vietoj melsdamos, kaip paliovė, tarė jam vienas iš jo mokytinių: Viešpatie išmokink mums melstisi, kaip ir Jonas išmokino melstisi sa-

¹⁾ Didžiausi neapikanta buvo terp žydų ir samaritonų. Jezus tuo prilyginimu mielaširdingo samaritono nori parodyti, jog turime mylėti ir žodžiais ir darbais nors ir didžiausius mūsų neprietelius. ²⁾ Morta iš didžios Išganytojo meilės buvo užsiėmus priruošimu tų dalykų, reikalingų jo ir jo mokytinių priėmimui. ³⁾ Nepeikia Jezus Mortos, bet tarsi sako: tu išrinkai gerą dalį, bet Marija be palyginimo geresnė, t. y. mano mokslo meilė, ir ta dalis nebus nuo jos atimta.

vo mokytojus. 2. Ir tarė jiems: Kad meldžiatės, sakykite: tėve, šveskis tavo vardas, ateik tavo karalystė. 3. Duonos mūsų visų dienų duok mums šiandien¹⁾. 4. Ir atleisk mums mūsų nusidėjimus, nesgi ir mes atleidžiame kiekvienam mūsų kaltininkui. Ir nevesk mus į pagundimą. 5. Ir tarė jiems: Kas iš jūsų turės prietelių ir eis pas jį vidunaktyje ir tars jam: prieteliau, paskolink man tris duonas, 6. nes mano prietelius atėjo pas mane iš kelio, ir aš neturiu, ko jam padėti; 7. ir anas iš vidaus atsakydamas, tartu: nevargink manęs, jau duris užrakintos, ir mano vaikai yra su manim atsigulę. Negaliu keltisi ir tau duoti. 8. Ir jei jis nepaliaus beldęs, sa-

kau jums, ir jei neduos jam kėlės dėlto, jog yra jo prietelius, vienog kelsis dėl jo nuobodaus prašymo ir duos jam, kiek tiktai jam reikia. 9. Ir aš sakau jums: Prašykite, ir bus jums duota, jieškokite ir rasite, belskite, ir bus jums atidaryta²⁾. 10. Nes kiekvienas, kurs prašo, gauna; ir kurs jieško, randa; ir beldžiančiam bus atidaryta. 11. Kas gi iš jūsų prašo tėvą duonos, nejaugi paduos jam akmenį? Arba žuvies, nejaugi vietoj žuvies paduos jam žaltį? 12. Arba jei prašytu kiaušinio; nejaugi paduos jam kurklį? 13. Jei tat jūs budami pikti mokate geras dovanas duoti savo vaikams; kaip labjaus jūsų Tėvas iš dangaus duos gerą Dvasią³⁾ jo prašantiems.

¹⁾ Veiz. Mat. VI, 9 ir tol. ²⁾ Veiz Mat. VII, 7 ir tol.

³⁾ Graik. tekste: Šventąją Dvasią.

Išgydymas nebylio, velnio apsėsto.

14. Ir jis išvarė velnią, o anas buvo nebylis. Ir kad varė velnią, pralkalbėjo nebylis ir stebėjosi minios¹⁾. 15. Kai kurie gi iš jų tarė: Per Beelzebubą velnių vyriausįjį išvaro velnius.

Kristaus atsakymas pariziejams apie velnių išvarymą.

16. Ir kiti gundindami reikalavo nuo jo ženklo išdangaus. 17. Jisgi, kad pamatė jų mislis, tarė jiems: Kiekviena karalystė pati terp savęs nesutinkanti bus išnaukinta, ir grius namai ant namų. 18. Jeigu ir šetonas yra pats su savim nesutinkąs, kaip stovės jo karalystė? Nes sakote, jog aš per Beelzebubą išvarau velnius. 19. Jeigu aš per Beelzebubą išvarau velnius,

jūsų sūnus per ką išvaro? Todėl jie bus jūsų sudžios. 20. Tolesniai jei Dievo pirštu²⁾ išvarau velnius, ištisos atėjo pas jus Dievo karalystė. 21. Kada stiprasis apsišarvojęs saugo savo kiemą, ramybėje yra visa, ką jis turi. 22. Jeigu stipresnis už jį atėjęs pergalės jį, atims visus jo ginklus, kuriuose jis tikėjosi ir jo naudą išdalins. 23. Kas nėra su manim, tas yra prieš mane; ir kas nenrenka su manim, išbarsto. 24. Kad nečysta dvasia išeina iš žmogaus, vaikščioja po sausas vietas, jieškodama atilsio; ir nerasdama sako: sugrįšiu į savo namus, iš kur išėjau³⁾. 25. Ir atėjus randa juos iššluotus ir papuoštus. 26. Tuomet eina ir ima su savim septynias kitas dvasias už savę piktesnes,

¹⁾ Veiz. Mat. IX, 32; XII, 12 ir tol. ²⁾ Dievo galybe.

³⁾ Mat. XII, 43.

ir įėjusios gyvena tenai. Ir pasidaro paskučiausieji dalykai to žmogaus piktesni už pirmuosius.

Laimė tų, kurie klauso Kristaus žodžių.

27. Atsitiko gi, kad tai sakė, viena moteriškė iš minios pakėlusį balsą, tarė jam: Palaiminta yščia, kuri tavę nešiojo, ir krutiš, kurias žindai. 28. O jis tarė: Tikrai, palaiminti, kurie klauso Dievo žodžio ir jį užlaiko¹).

Atsakymas reikalaujantiems ženklo iš dangaus.

29. Minioms gi susirenkant, pradėjo jis sakyti: Ta giminė yra nedora giminė; ji reikalauja ženklo, ir nebus jai duotas ženklas, tik ženklas Jonos pranašo²).

30. Nes kaip Jona buvo ženklui Niniviečiams, taip bus ir Sunus žmogaus tai giminei. 31. Karalienė pietų šalies kelsis sude su vyrais šios giminės ir paskandins juos; nes atėjo nuo žemės krašto klausyti Saliamono išminties; ir štai čionai daugiausiai kaip Saliamonas. 32. Vyrai Niniviečiai kelsis sude su ta gimine ir paskandins ją, nes darė pakuotą dėl Jonos apsakinėjimo; ir štai čionai daugiausiai kaip Jona. 33. Niekas neuždega žiburio ir nededa jo slapčioje vietoje, nei po saiku, bet ant žibintuvo, idant įeinantį matytų šviesą. 34. Ziburystavo kuno yra tavo akis. Jei tavo akis bus tikra, visas tavo kunas bus šviesus; jeigu bus netikusi ir tavo kunas bus

¹) Palaiminta yra Marija, jog nešiojo savo yščioje ir pagimdė Jėzų; bet ne mažiaus palaiminta, jog klausė Dievo žodžio ir jį užlaikė. Palaimintu gali būti ir kiekvienas žmogus, jei visame pildys Dievo valią. ²) Palyg. Mat. XII, 39 ir tol.

tamsus¹⁾. 35. Veizėk tat, idant šviesa, kuri yra tavyje nebutu tamsybė. 36. Jei tat visas tavo kunas bus šviesus, neturįs nei jokios dalies tamsybės, jis bus šviesus visas ir kaip žaibo šviesa apšvies tavę.

Jezus ir pariziejai.

37. Ir kad kalbėjo, paprašė jį vienas pariziejus, idant valgytu pas jį pietus. Ir įėjęs sėdosi už stalo. 38. Pariziejus gi pradėjo savyje dumodamas sakyti, kodėl jis nenusiprausė prieš pietus. 39. Ir tarė jam Viešpats: Dabar jūs pariziejai kuopiate, kas yra iš viršiaus taurės ir bliudo; kas gi yra viduje jūsų, yra pilna plėšimo ir nedorybės. 40. Bepročiai, argi ne tas, kurs padarė, kas yra iš viršaus, padarė ir tai, kas iš vidaus

yra? 41. Vienog gi iš to kas lieka, duokite almužną; ir štai visa jums yra nesutepta. 42. Bet bėda jums, pariziejams, jog duodate dešimtinį iš mėtų ir rutų ir visokios daržo žolės, bet apleidžiate teisumą ir Dievo meilę; tai gi reikėjo daryti ir anų neapleisti²⁾. 43. Bėda jums, pariziejams, kurie mylite pirmas vietas sinagogose ir pasveikinius ant rinkos. 44. Bėda jums, kurie esate kaip grabai, kurie nėra matomi, ir žmonės ant jų vaikščiodami, nežino³⁾. 45. Atsakydamas gi vienas iš Įstatymo žinovų, tarė jam: Mokytojau, tai sakydamas ir mums darai gėdą. 46. O jis tarė: Ir jums Įstatymo žinovams bėda, nes apsunkinate žmones naštomis, kurių negali panešti, ir jūs pa-

¹⁾ Palyg. Mat, VI, 22, 23. ²⁾ Veiz. Mat. XXIII, 23. ³⁾ Nežino, jog vaikščioja ant grabų, ir jog lieka sutepti (Num. XVI, 9).

tįs vienu savo pirštu neprisilitėjate naštų. 47. Bėda jums, kurie statote pranašams paminklus; jūsų gi tėvai užmušė juos¹⁾. 48. Tikrai liudijate, jog pritariate savo tėvų darbams; nes anie, tiesa, juos užmušė, jūs gi statote jiems paminklus²⁾. 49. Todėl ir Dievo išmintis³⁾ tarė: siųsiu pas juos pranašius ir apaštalus, ir kai-kuriuos iš jų užmuš ir persekios; 50. idant būtų atjieškotas nuo tos giminės visų pranašų kraujas, kurs yra pralietas nuo pradžios pasaulės, 51. nuo kraujo Abelio iki kraujo Zakarijo, kurs pražuvo tarp altoriaus ir Bažnyčios. Teip sakau jums,

bus atjieškota nuo tos giminės. 52. Bėda jums Įstatymo žinovams, jog pasiėmėte raktą pažinimo⁴⁾; patįs neiėjote ir tiems, kurie ėjo, užgynėte⁵⁾. 53. Kada gi tai jiems sakė, pradėjo pariziejai ir Įstatymo žinovai labai priešintis ir daugeliu klausimų užkimšti⁶⁾ jam burną, 54. tykodami jo ir jieškodami, beneišgaus konors iš jo burnos, kad galētu jį apskusti.

Pamokslai, duoti mokytiniam.

XII. Ierskirimas. 1.

Daugeliui gi minių aplink stovint, teip jog vieni kitus mindžiojo, pradėjo jis sakyti savo

¹⁾ Palyg. Mat. XXIII, 29 ir tol. ²⁾ Pariziejai ir Raštemokytieji buvo panašūs savo proseneliams jausmais ir gyvenimu. Todėl ir statymą pranašams paminklų Išganytojas neskaito jiems už nuopelną. ³⁾ Kristus kalba čionai pranašų budu apie ateitį. ⁴⁾ Įstatymo žinovai tyrinėdami šv. Raštą turėjo pažinti ateinantį Mesiją ir parodyti prie jo kelią kitiems, bet jie to nepadarė. ⁵⁾ Neapkęsdami Išganytojo ir piktžodžiaudami prieš jį. ⁶⁾ Duodami jam daugybę klausimų, reikalaudami tuojau atsakymo ir norėdami tokiu budu išgauti iš jo koki nors klaidingą atsakymą.

mokytiniams: Saugokitės pariziejų raugo, kurs yra veidmainystė. 2. Nieko nėra uždengto, kas nebutu apreikšta, nei paslėpto, kas nebutu žinoma¹). 3. Nes ką kalbėjote tamsybėje, bus pasakyta šviesoje, ir ką sakote į ausį kambariuose, bus apsakinėjama ant stogų. 4. Sakau gi jums mano prie-teliams: Nesibijokite tų, kurie užmuša kūną ir paskui neturi ką daugiaus daryti. 5. Parodysiu gi jums, ko reikia bijotis: bijokitės to, kurs užmušęs turi galę įmesti į pragarą; teip sakau jums to bijokitės. 6. Argi ne penki žvirbliai yra parduodami už du pinigėlius, ir nei vienas iš jų nėra užmirštas pas Dievą. 7. Bet ir plaukai jūsų galvos visi yra paskaityti. Nesibijokite tat; jūs esate vertesni už

daug žvirblių. 8. Sakau gi jums: kiekvienas, kurs išpažins mane prieš žmones ir Sunus žmogaus išpažins jį prieš Dievo aniolus. 9. Kas gi užsigins manęs prieš žmones, to bus užsiginta prieš Dievo aniolus. 20. Ir kiekvienas kurs sako žodį prieš Sūnų žmogaus, bus jam atleista, tam gi kurs piktžodžiautu prieš švientąją Dvasią nebus atleista²). 11. O kad jūs ves į sinagogas, ir pas vyresnybes, ir valdžias nesirupinkte, kaip ir ką atsakytumėt, arba ką kalbėtumėt; 12. nes šventoji Dvasia pamokins jus toje pačioje valandoje, kas jums reikia sakyti.

Reikia saugotis godo.

13. Tarė gi jam vienas iš minios: Mokytojau, pasakyk mano broliui, kad pasidalintu su ma-

¹) Veiz. Mat X, 26 ir tol. ²) Mat. XII, 32.

nimi teviškę. 14. O jis tarė jam: Žmogau, kas manę pastatė sudžia arba dalintoju tarp jusų?

15. Tarė gi jiems: Veizėkite ir saugokitės visokio gobėjimo¹⁾, nes nors kas turėtu gausumą visų dalykų, vienog jo gyvenimas nepriguli nuo to, ką jis turi²⁾.

16. Pasakė gi jiems prilyginimą, tardamas: Vieno turtingo žmogaus laukas išdavė gausius vaisius. 17. Ir jis manė savyje tardamas: ką daryti, jog neturiu, kur sukrauti mano vaisių. 18. Ir tarė: tai padarysiu: išardysiu savo kluonus ir padarysiu didesnius ir ten sukrausiu vis, kas man užderėjo ir mano gėrybes, 19. ir tarsiu savo dušiai: Dušia, turi daug gėrybių padėtu daug-

liui metų; ilsėkis, valgyk, gerk, linksminkis! 20. Tarė gi jam Dievas: Bepročiau, šią naktį pareikalaus nuo tavęs tavo dušios; kėno gi bus, ką sutaisei? 21. Teip yra tam, kurs sau renka turtus ir nėra turtingas pas Dievą³⁾.

Reikia saugotis per daug didžio rupesnio apie liglaikinius dalykus.

22. Ir tarė savo mokytiniais: Todėl sakau jums: nesirupikinte apie savo gyvastį, ką valgysite, nei apie kuną, kuo apsidengsite⁴⁾. 23. Gyvastis daugiau yra verta, kaip valgis, ir kunas daugiau vertas, kaip apdaras. 24. Prisi-veizėkite juodvarniams, jog nesėja, nei pjauna; jie neturi klėties, nei

¹⁾ Troškimo turtų, perdidžio prisirišimo prie lobio. ²⁾ Žmogaus gyvenimas priguli tikrai nuo Dievo valios, kaip matyti iš sekančio prilyginimo. ³⁾ Kurs renka turtus ant žemės, neturi gi nuopelnų ir gerų darbų pas Dievą. ⁴⁾ Palyg. Mat. VII, 25 ir tol.

kluono, ir Dievas peni juos; kaip gi daug vertesni esate jūs už anuos. 25. Kas gi iš jūsų rupindamos gali pridėti prie savo ugio vieną uolaktį? 26. Jei tat negalite, nei kas yra mažiausio, kam gi rupinatės apie kitus? 27. Prisiveizėkite lelijoms, kaip auga, nesidarbuoja, nei verpia; sakau gi jums, nei Saliamonas visoje savo šlovėje nebuvo apsirėdęs, kaip viena iš jų. 28. Jeigu žolė, kuri šiandien yra ant lauko, o rytoj bus į pečių įmesta, Dievas taip apvelka, kaip gi labjaus jus, mažatikiai! 29. Ir jūs neklausinėkite, ką valgytumėt, arba ką gertumėt, ir nesididžiukite, 30. nes vis tai jieško pasaulės giminės. Jūsų gi Tėvas žino, jog to reikalaujate.

31. Bet jieškokite pirma karalystės Dievo ir jo teisybės, ir vis kas bus jums priduta¹⁾. 32. Nesibijok, mažasis būrelį, nes jūsų Tėvui pamėgo duoti jums karalystę. 33. Parduokite, ką turite ir duokite almužną. Padarykit sau mašnas, kurios nepasens, turtus nenusima žinančius dauguose, kur vagis neprieina, nei kan-dis negadina. 34. Nes kame yra jūsų turtas, ten bus ir jūsų širdis.

Reikia visuomet budėti.

35. Tebuną perjuostos jūsų strėnos ir žiburiai uždegti jūsų rankose, 36. ir jūs panašūs žmonėms, laukiantiems savo pono, kada jis sugrįš iš vestuvių, idant kada ateis ir subels, tuojau jam atidarytumėt. 37. Palaiminti anie tar-

¹⁾ Jieškokite pirm kitų dalykų, jieškokite labiausiai, idant apturėtumėt Dievo karalystę; jieškokite Dievo teisybės t. y. rupinkitės buti taip teisingais, kaip Dievas prisakė.

nai, kuriuos atėjęs ponas atras budėjančius. Ištiesų sakau jums, jog persijuos ir pasodins juos už stalo ir aplink vaikščiodamas tarnaus jiems. 38. Ir jei pareitu antroji sargyboje ir jei pareitu trečioje sargyboje ir taip rastu, palaiminti yra anie tarnai! 39. Taigi žinokite, jog jei žinotu šeimynos tėvas, kurioje valandoje ateis vagis, tikrai budėtu ir neleistu įsilaužti į savo namus¹⁾, 40. Ir jūs bukite prisirengę, nes Šunus žmogaus ateis valandoje, kurioje nesitikite. 41. Tarė gi jam Petras: Viešpatie! ar mums sakai tą prilyginimą, ar ir visiems? 42. Tarė gi Viešpats: Kas, dumoji, yra ištikimas ir protingas užveizdėtojas, kurį pastatė Viešpats

ant savo šeimynos, idant duotu jiems laike paskirtą užlaikymą. 43. Palaimintas anas tarnas, kurį atėjęs Viešpats ras taip darantį. 44. Ištiesų sakau jums, jog padės jį ant viso, ką turi. 45. Bet jei tartu anas tarnas savo širdyje: Vėlinasi atėiti mano Viešpats; ir imtu mušti tarnus ir tarnaites ir valgyti ir gerti ir girtuokliauti, 46. ateis ano tarno Viešpats dienoje, kurioje nesitiki, ir valandoje, kurios nežino ir atskirs jį ir dės jo dalį su netikinčiais²⁾. 47. Anas gi tarnas, kurs pažino savo Viešpaties valią, ir nepataisė ir nepadarė pagal jo valią, bus labai nuplaktas. 48. Kas gi nepažino³⁾, ir padarė nuplakimo vertus dalykus⁴⁾, bus ma-

¹⁾ Palyg. Mat. XXIV, 43 ir tol. ²⁾ Jo alga, arba užmokesnis bus toks pat, kaip ir tų, kurie iš savo kalčios nepažino tikro Dievo ir pasiliko netikinčiais, t. y. amžina prapultis pragare. ³⁾ Kam nebuvo apreiškta Viešpaties valia, arba kurs nepasirupino pažinti tą valią. ⁴⁾ Suprasdamas, jog

žai nuplaktas. Nuo kiekvieno gi, kuriam yra daug duota, daug bus nuo jo reikalauja; ir kuriam daug pavadė, daugiaus reikalaus nuo jo. 49. Atėjau siųsti ugnį ant žemės ir ko noriu, jei ne to, kad degtu¹⁾. 50. Turiu gi buti apkrikštytas krikštu²⁾. Ir kaipgi esmi suspaustas, iki išsipildys!³⁾ 51. Misiijate, jog atėjau duoti ramybę ant žemės? Sakau jums, kad ne, bet atskirimą⁴⁾. 52. Nes bus nuo šio laiko vienuose namuose penki persiskyrę: tris prieš du, ir du prieš tris; 53. skirsis tėvas prieš sunų, ir sunus prieš savo tėvą; motina prieš dukterį ir duktė prieš motiną; uošvė prieš savo marčią ir marti prieš savo uošvę.

54. Sakė gi ir minioms: Kada išvystate debesį pasikeliantį nuo vakarų, tuojau sakote: ateina lietus, ir taip atsitinka, 55. ir kad regite pietų vėją pučiantį sakote, jog bus karšta; ir įvyksta. 56. Veidmainiai, dangaus ir žemės veidą mokate pažinti, kaipgi nepažistate šio laiko⁵⁾. 57. Kodėl gi ir jūs patį per savę nesudijate⁶⁾, kaip yra teisu? 58. Eidamas gi su savo priešininku pas vyresnįjį, rupinkis kelyje išsiliuosuoti nuo jo, idant kartais jis nenuvestu tavęs pas sudžią, ir sudžia neatiduotu tavęs sudo tarnui, ir sudo tarnas neįmestu tavęs į kalėjimą⁷⁾. 59. Sakau tau neišeisi išten, iki atiduosi net paskučiausį pinigėli.

jis tai darė prieš savo sąžinės balsą. Mažesnis yra pas tą antrąjį pažinimas, todėl mažesnė ir bausmė.

¹⁾ Kristus nužengė iš dangaus, idant savo darbais ir mokslu sudegintu, kaip ugnis, visus žmonių paklidimus ir nušveistų jų dorybes nuo dulkių, kaip liepsna nušveičia auksą; todėl Jis nori, idant ta jo ugnis užsidegtu ir kurentusi.

²⁾ Krikštu vadina Jėzus savo kančią. ³⁾ Kristaus dušia vi-

Pakutos reikalingumas.

XIII. Perskirimas.

1. Buvo gi tenai tuo pačiu laiku pasakojantįs jam apie Galiliejiečius, kurių kraują Pilotas sumaišė su jų aukomis¹⁾. 2. Ir atsakydamas tarė jiems: Mislįjate, jog tie Galiliejiečiai buvo didžiausieji nusidėjeliai ši visų Galiliejiečių, kad tai nukentėjo? 3. Ne, sakau jums; bet jei nedarysite pakutos, visi teip pat pražusite. 4. Kaip anie aštuoniolika, ant kurių užgriuvo bokštas ir užmušė juos; mislįjate, jog ir jie buvo didžiausieji kaltininkai iš visų žmonių gyvenančių Jerózolimoje? 5. Ne, sakau jums, bet jei nedarysite pakutos, visi teip pat pražusite.

Nevaisingas figos medis.

6. Sakė gi ir ši prilyginimą: Turėjo nekurisai figos-medį pasodintą savo vyndaržyje, ir atėjęs jieskojo ant jo vaisiaus, ir nerado. 7. Tarė gi vyndaržio užveizdėtojui: štai yra treji metai, kaip ateinu ir jieskau vaisiaus ant šio figos medžio ir nerandu: iškirsk tat jį; kam dar žemę užima. 8. O anas atsakydamas tarė jam: Viešpatie, palikk jį ir šiemet, iki aplink jį apkasiu ir mėšlo uždėsiu ir gal išduos vaisių: jeigu ne, tuomet nukirsi jį.

Išgydymas moteriškės subatoje.

10. Subatomis gi mokinavo jų sinagogoje. 11. Ir štai buvo tenai

suomet buvo varginama atminimu ateinančios kančios (Ambr.).

⁴⁾ Veiz. Mat. X, 34 ir tol. ⁵⁾ PaLyg. Mat. XVI, 4. ⁶⁾ Ir nedarote. ⁷⁾ PaLyg. Mat. V, 35.

¹⁾ Kuriuos Pilotas liepė nužudyti, kada jie Bažnyčioje atnašavo savo dovanas.

moteriškė, kuri aštuonioliką metų turėjo ligos dvasią¹⁾ ir buvo sutraukta ir visiškai negalėjo žiūrėti augštin, 12. kurią matydamas Jezus, pavadino ją pasavę ir tarė jai: Esi išliuosota nuo savo ligos. 13. Ir uždėjo ant jos rankas; ir tuojau atsitiesė ir garbino Dievą. 14. Sinagogos gi perdėtinis supykęs, jog Jezus išgydė subatoje, atsakydamas tarė miniai²⁾: Šešios yra dienos, kuriose reikia darbuotisi; tose tat ateikite ir gydykitės, o ne subatos dienoje. 15. Atsakydamas gi jam Viešpats tarė: Veidmainiai, ar kiekvienas iš jūsų subatoje neatriša savo jaučio arba asilo nuo prakarto ir neveda girdyti? 16. Šią gi Abrahomo dukterį, kurią su-

rišė šetonas štai aštuonioliką metų, ar nereikėjo išliuosuoti nuo to ryšio subatos dienoje? 17. Ir kad tai sakė, gėdinos visi jo priešininkai; ir visi žmonės džiaugėsi iš viso, kas buvo jo padaryta garbingai.

Prilyginimai garstyčių grudo ir raugo.

18. Tarė tat: Į ką yra panaši Dievo karalystė ir kam aš ją prilyginsiu? 19. Panaši yra garstyčių grūdai, kurių ėmęs žmogus pasėjo savo darže; ir užaugo ir tapo didžiu medžiu; ir dangaus paukščiai ilsėjosi ant jo šakų³⁾. 20. Ir vėl tarė: kam prilyginsiu Dievo karalystę? 21. Panaši yra raugui, kurių ėmusi moteriškė įmaišė į tris miltų saikus, iki visa surugo.

¹⁾ Priežastis tos ligos, kaip matyt iš 16 eil. buvo pikta dvasia. ²⁾ Nes nedrįso atsiliepti stačiai į Išgaulytoją. ³⁾ Veiz. Mat. XIII, 31, 32.

Išrinktųjų skaitlius.**Angšti vartai.**

22. Ir ėjo per miestus ir miestelius mokinamas ir keliaudamas į Jeruzolimą. 23. Tarė gi jam nekursai: Viešpatie, ar mažai yra, kurie esti išganyti? Jis gi tarė jiems: 24. Stengkitės įeiti per angštus vartus¹⁾, nes, sakau jums, daug norės įeiti ir negalės²⁾. 25. Kadangi šeimynos tėvas įeis ir uždarys duris, pradėsite stovėti lauke ir belsti į duris, sakydami: Viešpatie, atidaryk mums; ir atsakydamas tars jums: Nežinau, iškur jūs esate. 26. Tuomet pradėsite sakyti: Valgėme ir gėrėme tavo akyvaizdoje; ir ant mūsų gatvių mokinai. 27. Ir tars jums: Nežinau, iškur jūs esate;

atstokite nuo manęs visi neteisybės darytojai. 28. Ten bus verksmas ir dantų griežimas, kad išvysite Abraomą, Izaoką, Jokubą ir visus pranašus Dievo karalystėje, savę gi laukan išstumtus. 29. Ir ateis nuo rytų ir vakarų, žemių ir pietų ir sėsis už stalo Dievo karalystėje. 30. Ir štai yra paskučiausieji, kurie bus pirmaisiais ir yra pirmieji, kurie bus paskučiausiais³⁾.

Kristus ir Erodas.

31. Tą pačią dieną prisiartino kai kurie iš pariziejų, sakydami jam: Išeik ir eik iš čia, nes Erodas nori tavę užmušti. 32. Ir tarė jiems: Eikite ir pasakykite tam lapei⁴⁾: štai išvarau velnius ir gydau šiandien

¹⁾ Angšti vartai yra tai pakuta, paminėta augščiaus eil. 3 ir 5. ²⁾ Nes šiame tikrai gyvenime galima daryti pakutą ir nupelnyti dangų; mirus gi nebegalės išsiliuosuoti nuo amžinos prapulties, kas ją užsitarnavo. ³⁾ Veiz. Mat. XIX, 30. ⁴⁾ Kristus vadina Eroda lape dėl jo piktumo ir gudrumo;

ir rytoj', ir trečioj' dienoj' galą gausiu¹⁾. 33. Vienok gi reikia man šiandien ir rytoj' ir sekančią dieną keliauti²⁾, nes negali būti, kad pranašas pražutu ne Jeruzolimoje.

Bausmė laukianti Jeruzolimą.

34. Jeruzale, Jeruzale, kuri užmuši pranašus ir akmenimis žudai tuos, kurie yra siunčiami pas tavę, kiek kartų norėjau surinkti tavo sunus, kaip paukštis savo guštą po sparnais ir nenorėjai³⁾! 35. Štai bus palikti jums jūsų namai tušti. Sa-

kau gi jums, jog neregėsite manęs, iki ateis laikas, kad sakysite: pašlovintas, kurs ateina vardan Viešpaties.

Pamokymai duoti pariziejams apie subatos užlaikimą, nusižemimą ir meilę.

XIV. Perskirimas. 1.

Ir atsitiko, kad Jezus įėjo subatoje į namus vieno parizieju vyriausiojo, idant valgytu, ir jie tykojo jo. 2. Ir štai vienas žmogus sergąs vandens liga buvo prieš jį⁴⁾. 3. Ir atsakydamas Jezus tarė Įstatymo žinovams ir pariziejams, sakydamas: Jei

Erodas nori, kad Kristus eitu sau iš Galilėjos, kuri buvo po Erodo valdžia, bet bijosi priversti jį, todėl gąsdina. Kristus savo atsakyme primena savo gerus darbus, kurie drauge išrodo didžią jo galybę.

¹⁾ Šiandien ir rytoj', t. y. nenustodamas, iki tebeina paskirtasis laikas. Galą gausiu per mirtį ir iš numirusių prisikėlimą. ²⁾ Tais žodžiais parodo Išganytojas, jog jis išeis iš po Erodo valdžios ne dėlto vienok, jog taip jam pataria padaryti pariziejai, bet jögei jis turi eiti į Jeruzolimą, kur paprastai pražudavo pranašai, kur ir jis visudidžiausias Pranašas bus apsudytas mirtin. ³⁾ Mat. XXIII, 37, 38, 39. ⁴⁾ Įėjo ir stovėjo prie Išganytojo, bijodamas parizieju dėlei prašyti, kad jį išgydytu, nes buvo subata.

dera gydyti subatoje? 4. O jie tylėjo. Jis gi ėmęs išgydė jį ir paleidė. 5. Ir atsakydamas jiems tarė: Kas iš jūsų, kurio asilas, arba jautis įpultu į šulinį, ne tuojau jį ištrauks subatos dienoje? 6. Ir negalėjo jam atsakyti ant to. 7. Pasakė gi ir pakviestiems prilyginimą, išvydęs, kaip jie išsirenka pirmas vietas, tardamas jiems. 8. Kad busi pakviestas į vestuves, nesėsk pirmoje vietoje, kad kartais nebūtų jo pakviestas garbingesnis už tavę, 9. ir atėjęs tas, kurs tavę ir jį pakvietė, nepasakytu tau: užleisk šiam vietą; ir neprisieitu tau užimti su gėda paskučiausią vietą. 10. Bet kad busi pakviestas, eik, sėskis paskučiausioje vietoje, idant atėjęs kurs tavę pakvietė, tartu tau: prieteliau, slink augščiau. Tuomet bus tau garbė

prieš sėdinčius draug už stalo. 11. Nes kiekvienas, kurs savę išaugština bus pažemintas, ir kas savę pažemina bus išaugštintas. 12. Sakė gi ir tam, kurs buvo jį pakvietęs: Kada taisyrai pietus arba vakarienę, nekviesk savo prietelių, nei savo brolių, nei genčių, nei turtingų kaimynų, idant kartais ir jie tavęs nepakviestu ir pasidarytu tau atlyginimas; 13. bet kad keli pokilį, pakviesk neturtėlius, luošus, raišus ir aklus, 14. ir busi palaimintas, nes jie neturi kuo tau atlyginti; bus gi tau atlyginta prisiėlime iš numirusių teisiųjų.

Prilyginimas pakviestųjų pokilin.

15. Tai išgirdęs tarė jam vienas iš draugų sėdinčiųjų už stalo: Palaimintas, kas valgys duoną Dievo karalystėje. 16. O jis tarė jam:

Vienas žmogus pataisė didžią vakarienę ir pakvietė daugelį. 17. Ir nusiuntė savo tarną vakarienės valandoje pasakyti pakviestiems, kad ateitu, nes jau visa yra prirengta. 18. Ir pradėjo visi draug išsikabinėti. Pirmasis tarė jam: pirkau ukę ir turiu eiti ir apžiūrėti ją; prašau tavę, laikyk manę už iškalbėtą. 19. Ir antrasis tarė: pirkau penkis jaučių jungus ir einu juos išmėginti; prašau tavę, laikyk manę už iškalbėtą. 20. Ir kitas tarė: vedžiau moterį ir todėl negaliu ateiti. 21. Ir sugrįžęs tarnas pasakė tai savo ponui. Tuomet užsirustinęs šeimynos tėvas, tarė savo tarnui:

eik greitai ant miesto gatvių ir kelelių ir įvesk čionai neturtėlius, ir luošus, ir aklius, ir raišus. 22. Ir tarė tarnas: Viešpatie, padaryta, kaip paliepei, ir dar yra vieta. 23. Ir tarė Viešpats tarnui: eik ant kelių ir patvorių ir priversk įeiti, kad mano namai būtų pilni. 24. Sakau gi jums, jog niekas iš anų vyrų, kurie buvo pakviesti, neragaus mano vakarienės¹⁾.

Kaip reikia sekti Jėzų.

25. Ejo gi su juomi daug minių; ir atsigręžęs tarė jiems: 26. Jei kas ateina pas manę ir neneapkenčia²⁾ savo tėvo, ir motinos, ir moters, ir vaikų, ir brolių, ir seserų, dar gi ir savo gy-

¹⁾ Žmogus, taisantis vakarienę tame prilyginime, yra Dievas; vakarienė yra tai gėrybės mesijaniškos dangaus karalystės. Pakviestieji, nenorintys ateiti, yra žydai, labiausiai jų vyresnybė. Priimti lieka į tą vakarienę pavargeliai nuo miesto gatvių ir pagonis nuo visų kelių, t. y. iš visos pasaulės. ²⁾ Neapkeisti — reiškia čionai mažiau mylėti. Musų artimus turime mažiau mylėti kaip Dievą, ir dėl Dievo turime būti pasiryžę išsižadėti net brangiausių mums ypatų. Palyg. Mat. X, 37 ir tol.

vasties, tas negali buti mano mokytinis. 27. Ir kas neneša savo kryžiaus ir eina paskui manē, negali buti mano mokytinis. 28. Nes kas iš jusu norēdamas pastatyti bokštā nesuskaito pirma atsisēdēs išlaidu, kurios yra reikalingos, ar turēs kuo ištesēti, 29. idant paskiaus, kada padēs pamatā ir negalēs ištesēti, visi, kurie mato, nepradētu jo išjuokti. 30. sakydami: jog tas žmogus pradėjo statyti ir negalėjo užbaigti? 31. Arba kursai karalius, užmanēs eiti į karę prieš kitā karalių, neapmislīja pirma atsisēdēs, ar galēs su dešimčia tukstančių susitikti su tuo, kurs eina prieš jį su dvidešimčia tukstančių. 32. Jei ne, tai, anam dar toli tebėsant, siųsdamas pasiuntinius prašo, kas prieguli prie santaikos. 33.

Teip tat kiekvienas iš jusu, kurs neišsižada viso, ką turi, negali buti mano mokytinis. 34. Geras yra daiktas druska. Jei gi druska išdvoks, kuomi bus sudyta? 35. Netinka nei į žemę nei į mėslyną¹⁾, bet bus laukan išmesta. Kas turi ausis klausymuiteklauso.

Prilyginimas paklydusios avies ir pamestos drachmos.

XV. *Perskirimas.* 1. Prisiartindavo gi prie jo muitininkai ir nusidėjeliai, idant jo klausytu. 2. O pariziejai ir Rašte-mokytieji murmėjo sakydami: Jog tas prima nusidėjelius ir su jais valgo. 3. Ir pasakė jiems ši prilyginimą, tardamas: Kursai žmogus iš jusu, kurs turi šimtą avių, ir jei pamestu vieną iš jų, nepalieka devynių dešimtų devynių

¹⁾ Nedaro geresniais nei žemės nei mėslo. Palyg. Mat I, 13.

tyruose ir neeina paskui tą, kuri pražuvo, iki jos neatranda¹⁾). Ir atradęs ją džiaugdamos deda ant savo pečių, 6. ir atėjęs namon suvadina prietelius ir kaimynus, sakydamas jiems: Džiaugkitės su manim, nes atradau savo avį, kuri buvo pražuvus. 7. Sakau gi jums, jog teip bus danguje džiaugsmas iš vieno nusidėjelio, darančio pakutą, didesnis nekaip iš devynių dešimtų devynių teisiųjų nereikalaujančių pakutos. 8. Arba kuri moteriškė, turinti dešimtį drachmų, jei pamestu vieną drachmą, neuždega žiburio ir ir neiššluoja namų ir nejieško rupe stingai, iki atranda? 9. Ir atradusi suvadina savo prietelką ir kaiminką, sakydama; džiaugkitės su manim, nes atradau drachmą, kurią buvau pametus. 10. Teip sakau

jums, bus džiaugsmas prieš Dievo aniolus iš vieno nusidėjelio, darančio pakutą.

Prilyginimas paklydusio sunaus.

11. Tarė gi: Vienas žmogus turėjo du sunus. 12. Ir tarė jaunesnysis iš jų tėvui: tėve, duok man lobio dalį, kuri man išpuola. Ir padalino jiems lobį. 13. Ir po nedaug dienų, jaunesnysis sunus visa surinkęs iškeliavo į tolimą šalį ir tenai išaikvojo visą savo lobį, gyvendamas paleistuvingai. 14. Ir kad visa buvo išgaišinęs, pasidarė didis badas aname krašte, ir jis pradėjo stokoti. 14. Ir nuėjo ir pristojo pas vieną ano krašto gyventoją. Ir tas nusiuntė jį į savo ukę, idant kiaulės ganytu. 16. Ir geidė pripildyti savo pilvą ankštimis²⁾), kurias kiaulės ėdė, ir niekas

¹⁾ Palyg. Mat. XVIII, 12 13. ²⁾ Ankštimis nuo medžio,

jam neduodavo. 17. Susikrimtęs gi savyje, tarė: kiek samdininkų turi apsčiai duonos mano tėvo namuose, aš gi čia badu žustu! 18. Kelsiuos ir eisiu pas savo tėvą ir tarsiui jam: tėve nusidėjau prieš dangų ir prieš tavę! 19. jau neb' esmi vertas vadintis tavo sunumi; laikyk mane, kaip vieną iš savo samdininkų. Ir kėlėsi atėjo pas savo tėvą. Kada gi dar toli tebebuvo, išvydo jį jo tėvas ir buvo mielaširdystės sujudintas, ir pribėgęs puolė jam ant kaklo ir pabučiavo jį. 21. Ir tarė jam sunus: tėve, nusidėjau prieš dangų ir prieš tavę, jau neb' esmi vertas vadintis tavo sunumi. 22. Tarė gi tėvas savo tarnams: greitai atneškite gražiausį rubą ir apvilkkite jį, ir duokite žiedą jam ant rankos ir kurpes ant jo kojų: 23. ir atveskite nupenėtą veršį, ir papjaukite, ir valgykite ir linksminimės; 24. nes tas mano sunus buvo numiręs ir atgijo; buvo pražuvęs ir atsirado. Ir pradėjo linksintis. 25. Buvo gi jo vyresnysis sunus ant lauko; ir grįždamas ir priartindamas prie namų išgirdo muziką ir šokimą; 25. ir pavadino vieną iš tarnų ir paklausė, kas tai būtų. 27. Jis gi tarė jam: atėjo tavo brolis, ir tavo tėvas papjovė nupenėtą veršį, dėlto kad jį sveiką atgavo. 28. Užsirusino gi ir nenorėjo įeiti. Išėjęs tat jo tėvas, pradėjo jį prašyti. 29. O jis atsakydamas tarė savo tėvui: štai tiek metų tau tarnauju ir niekuomet neperžen-

kurs duoda taip vadinamą šv. Jono duoną. Tos ankštis, truputį panašios žirnių ankštims, yra saldžios ir yra beturčių žmonių valgomos. Paprastai yra jos kiaulių ėdalas.

giau tavo prisakymo, ir niekuomet nedavei man nei oželio, idant pasilinksminčiau su mano prieteliais; 30. bet kada atėjo šis tavo sunus, kurs išaikvojo savo lobį su kekšėmis, papjovei jam nupenėtą veršį 31. O jis tarė jam: Sunau, tu visuomet esi su manim, ir vis, kas mano, yra tavo; 32. linksmintis gi ir džiaugtis reikėjo, nes šis tavo brolis buvo numiręs ir atgijo; buvo pražuvęs ir atsirado¹⁾).

Prilyginimas neteisaus užveizdėtojo.

XVI. Perskirimas.

1. Sakė gi savo mokyti-niams: Buvo vienas turtingas žmogus, kurs turėjo užveizdėtoją; ir šis buvo apskustas pas jį,

buk išaikvojęs jo gėrybes. 2. Ir pavadino jį ir tarė jam: ką tai gir-džiu apie tavę? duok skaitlių iš savo užveizdėjimo, nes jau nebega-lėsi buti užveizdėtoju. 3. Tarė gi užveizdėtojas pats savyje: ką veiksiu, jogei mano ponas atima nuo manęs užveizdėjimą? Kasti neigaliu, elgetauti gėdžiuos. 4. Zinau ką padarysiu, idant, kad busiu atstumtas nuo užveizdėjimo, priimtu mane į savo namus. 5. Suvadinęs tat po vieną skolininkus savo pono, sakė pirmamjam: kiek esi skolingas mano ponui? 6. O anas tarė: šimtą kodžių aliejaus. Ir tarė jam: imk savo užrašą, sėskis greitai ir rašyk penkias dešimtis.

¹⁾ Tame prilyginyje tėvas turįs du sunu yra Dievas; vyresnysis sunus yra tai teisieji, kurie visuomet pasilieka vienybėje su Dievu; jaunesnysis gi sunus yra nusidėjeliai, kurie per savo nusidėjimus atsitolina labai nuo Dievo, greitai vienok pradeda jausti, jog nusidėjimas nedaro žmogaus laimingu. Didi yra Dievo mielaširdystė ir malonumas, su kuriuo Jis priima grįžtantį prie savęs nusidėjelį, ir vėl suteikia savo mylistas tam, kurs gailisi ir išpažįsta savo kalčias.

7. Paskui tarė kitam: tu gi kiek esi skolingas? Anas tarė: šimtą saikų kviečių. Tarė jam: imk savo raštą, ir rašyk aštuonias dešimtis. 8. Ir pagyrė Viešpats neteisų jį užveizdėtoją, jog gudriai padarė¹⁾; nes sunų šio pasaulio yra gudresni savo giminėje už šviesybės sunus²⁾. 9. Ir aš sakau jums: Darykite sau prietelius iš neteisios mamonos³⁾, idant kada stokosite, priimtu jus į amžinus gyvenimus⁴⁾. 10. Kas yra ištikimas mažiausiame dalyke, ir didesniame yra ištikimas, ir kas yra neteisis mažame ir didesniame yra neteisis. 11. Jei tat nebuvote ištikimi neteisioje mamonoje, kas patikės jums tą, kuri yra tikra? 12. Ir jei nebuvote ištikimi svetimame dalyke, kas duos jums tai, kas yra jūsų⁵⁾? 13. Nei vienas tarnas negali tarnauti dviem

¹⁾ Užveizdėtojas padarė neteisiai, sumažindamas skolas, bet tai darydamas pasirodė labai gudrus savo rupestyje apie ateitį. Jo ponas negiria neteisybės, bet giria tą jo gudrumą. ²⁾ Sunų šio pasaulio, t. y. žmonės, atsidavę svetui ir jo linksmybėms yra gudresni, geriaus moka pasirūpinti apie savo žemiškus reikalus, savo giminėje, kada jie yra tarp savųjų, už šviesybės sunus t. y. sunus Dievo, kurs yra amžina šviesybė. ³⁾ Mamona vadinasi turtai; turtai yra pavadinti neteisiais, nes tankiai esti žmonėms priežastimi neteisijų. ⁴⁾ Darykite sau ir t. t. Tais žodžiais pamokina Jezus, idant žmonės neprisirištu prie turtų, bet duodami almužnas iš tų turtų rupintusi padaryti sau prietelius danguje, kurie, kada mirtis atims visus turtus, priimtu ne trumpam laikui, kaip daro prieteliai neteisojo užveizdėtojo, bet į amžinus gyvenimus dangaus karalystėje. ⁵⁾ Eil. 11, 12. Jei n'esate gerais užveizdėtojais mažiausių dalykų, žemiškų turtų, sušelpdami jais savo artimus, kaip gi galite būti verti didžiausių dalykų, kuriais yra dvasiškos gėrybės, dangaus karalystė! Svetimu dalyku yra pavadinti turtai, nes krikščionis neturi prie jų prisirišti. Tikra mamona, savo dalykas, yra tai Dievo mylistos ir dangaus karalystės, pažadėta apaštalam ir visiems teisiems.

ponam, nes arba vieno neapkęs ir kitą mylės; arba vieno laikysis ir antrą paniekins: negalite Dievui tarnauti ir Mamonai¹⁾.

Pariziejų veidmainystė.

14. Vis gi tai girdejo pariziejai, kurie buvo godulingi, ir išjuokė jį. 15. Ir tarė jiems: Jus esate, kurie teisiniate patį save žmonių akyse. Dievas gi pažįsta jūsų širdis; nes kas žmonėms yra augšta, bjaurumas yra Dievo akyse. 16. Įstatymas ir pranašai iki Jonui; nuo to laiko Dievo karalystė yra apsaikojama, ir kiekvienas į ją veržte veržiasi²⁾. 17. Pigiaus gi yra praeiti dangui ir žemei, kaip nupulti vienai Įstatymo žymelėi³⁾. 18. Kiekvienas gi apleidžias savo moterį ir kitą vedas

svetimoteriauja, ir kas vyro apleistą veda, svetimoteriauja⁴⁾.

Turtingasis ir Lozorius.

19. Buvo gi vienas turtingas žmogus, kurs vilkėjo purpura ir brangiausia drobe ir kėlė kasdien puikius pokičius. 20. Ir buvo vienas elgeta vardu Lozorius, kurs gulėjo pas ano duris, pilnas vočių, 21. geidžias pasisotinti trupiniais, krintančiais nuo stalo turtingojo, ir niekas jam nedavė; bet ir šunį ateidavo ir laižydavo jo votis. 22. Atsitiko, jog numirė elgeta ir buvo aniolų nuneštas į Abrahomo prieglobstį. Mirė gi ir turtingasis ir buvo palaidotas pragare. 23. O pakėlęs savo akis, kada buvo kančioje, išvydo iš tolo Ab-

¹⁾ Palyg. Mat. VI, 24. ²⁾ Palyg. Mat. XI, 12 ir tol.

³⁾ Palyg. Mat. V, 18. ⁴⁾ Palyg. Mat. V, 32.

raomą ir Lozorių jo prieglobstyje. 24. Ir jis šaukdamas tarė: tėve, Abraome, susimilk ant manęs ir siųsk Lozorių, kad pamirkytu vandenyje savo piršto galą ir kad atvėsintu mano liežuvį, nes aš kenčiu kančias šioje liepsnoje. 25. Ir tarė jam Abraomas: sunau atsimink, jog ap-turėjai gerą savo gyve-nime ir Lozorius lygiai pikta; dabar gi jis links-minasi, o tu kančias kenti. 26. Ir prie to viso terp mūsų ir jūsų yra patvirtintas didis tarpas, idant, kurie nori pereiti iš čionai pas jus, negalėtu, nei ištenčia ateiti. 27. Ir tarė: prašau tat tavę, tėve, kad siųstumėi jį į mano tėvo namus; 28. nes tu-

riu penkis brolius, idant liudytu jiems, kad ir jie neateitu į šią ken-tėjimo vietą. 29. Ir tarė jam Abraomos: turi Maižiešių ir pranašus¹⁾; jų teklauso. 30. O jis tarė: Ne, tėve Abraome, bet jei kas iš numirusių nueitu pas juos, darys jie pakutą. 31. Tarė gi jam: jei neklauso Maižiešiaus ir pranašų, netikės, nors kas iš numirusių prisikeltu²⁾.

Apie papiktinimą, brolišką persergėjimą, tikėjimo galybę ir pierdermių pildymą.

XVII. Ferskirimas.

1. Ir tarė savo moky-tiniams: Negalimas yra daiktas, kad neateitu papiktinimai; bėda gi tam, per kurią ateina³⁾. 2. Nau-

¹⁾ Turi knygas parašytas Maižiešiaus ir pranašų, kurie stebuklais patvirtino, jog jie buvo Diovo siųsti. Jie savo raštuose ragina visus prie pakutos; jų tegul klauso. ²⁾ Tų žodžių teisingumas pasirodė ant pačių pariziejų, kurie regėjo prikeltą iš numirusių Lozorių, brolių Marijos ir Mortos ir netik neliko geresni, bet dar norėjo nužudyti Jezų ir Lozorių.

³⁾ Palyg. Mat. XVIII, 6 ir tol.

dingiaus jam butu, kad butu užkabintas jam ant kaklo girnų akmuo, ir butu jis įmestas į marias, kaip kad papiktintu vieną iš tų mažiausiųjų. 3. Dabokitės jūs. Jei nusidėtu prieš tavę tavo brolis, subark jį; ir jei darytu pakutą, atleisk jam. 4. Ir jei septynis sykius per dieną nusidėtu prieš tavę, ir septynis sykius sugrižtu pas tavę, sakydamas: gailiuos; atleisk jam. 5. Ir tarė apaštalai Viešpačiui: Padaugink mums tikėjimą. 6. Tarė gi Viešpats: Jei turėsite tikėjimą, kaip garstyčių grūdą, tarsite tam moro medžiui: išsirauk ir persisodink į marias, ir bus jums paklusnus¹⁾. 7. Kas iš jūsų turėdamas tarną artoją arba piemenį, kad jis sugrižta iš lauko, sako jam: eik tuojau ir sėskis už stalo? 8. Ir ar nesako jam: pataisyk

man vakarienę, ir persijuosk, ir tarnauk man, iki pavalgysiu ir atsigersiu, ir potam tu valgysi ir gersi? 9. Argi yra jis dėkingas anam tarnui, jog padarė, kas buvo jam prisakyta? 10. Man rodosi, jog ne. Teip ir jūs, kad padarysite vis, kas jums yra prisakyta, tarkite: esame nenaudingi tarnai, ką turėjome padaryti, padarėme.

Dešimtis raupsuotųjų.

11. Ir atsitiko, kad keliavo į Jerezolimą, ėjo per vidurį Samarijos ir Galiliejos. 12. Ir kad atėjo į vieną miestelį pasitiko jį dešimtis raupsuotų vyrų, kurie susitojo iš tolo, 13. ir pakėlė balsą tardami: Jezau, Mokytojaui, susimilk ant mūsų. 14. Pamatęs juos, tarė: Eikite, pasirodikite kunigams. Ir atsitiko, kad ėjo, buvo apcėstyti. 15. Vienas gi

¹⁾ Palyg. Mat. XVIII, 10.

iš jų išvydęs, jog buvo apčystytas, sugrįžo, garbindamas didžiu balsu Dievą, 16. ir puolė ant veido prie jo kojų, dėkavodamas; ir šis buvo Samaritonas. 17. Atsakydamas gi Jėzus tarė: Argi ne dešimtis tapo apčystyti? O kur yra devyni? 18. Neatsirado, kurs sugrįžtu ir atiduotu Dievui garbę, kaip tiktai šis svetimtautis. 19. Ir tarė jam: Kelkis, eik, nes tavo tikėjimas išgelbėjo tavę.

Apie Dievo karalystę ir apie atėjimą Sunaus žmogaus.

20. Paklaustas gi pariziejų: Kada ateina Dievo karalystė? atsakydamas jiems tarė: Dievo karalystė neateina žymiu budu¹⁾; 21. ir nesakys: Štai čia, arba štai tenai. Nes štai Dievo ka-

karalystė yra tarp jūsų. 22. Ir tarė savo mokytiniams: Ateis dienos, kada geisite regėti vieną dieną Sunaus žmogaus²⁾ ir neregėsite. 23. Ir tars jums: Štai čia, ir štai tenai. N'eikite ir nesekkite. 24. Nes kaip žaibas žaibuoja iš po dangės, apšviečia tai, kas yra po dangumi, taip bus Sunus žmogaus savo dienoje. 25. Pirma gi reikia jam daug nukentėti ir būti paniekintu šios giminės. 26. Ir kaip atsitiko dienoje Nojaus, taip bus ir Sunaus žmogaus dienoje. 27. Valgė ir gėrė, vedė moteris ir už vyro tekėjo, iki dienos kurioje Nojus įėjo į laivą; ir atėjo tvanas ir pražudė visus. 28. Lygiai kaip atsitiko Loto dienoje: valgė ir gėrė, pirkė ir pardavinėjo, sodino ir statė. 29. Die-

¹⁾ Neateis su iškilme, su didžia sietiška valdžia, kaip jūs laukiate. Palyg. Mat. perskir. XXIV. ²⁾ Ateis laikas, kad taip daug kentėsite dėl manęs, jog geisite, idant jau ateitu sudo diena.

noje gi, kurioje Lotas iš-
ėjo iš Sodomos, lijo ug-
nimi ir sėra iš dangaus, ir
visus pražudė. 30. Teip-
pat bus dienoje, kurioje
apsireikš Sunus žmogaus.
31. Anoje valandoje kas
bus ant stogo ir jo in-
dai namuose, tenelipa jų
pasiimti; ir kas ant lau-
ko, lygiai tenegrižta at-
gal. 32. Atsiminkite Lo-
to moterį. 33. Kas nors
jieško išgelbėti savo gy-
vastį pražudys ją; ir kas
nors ją pražudys, atgai-
vins ją. 34. Sakau jums:
Aną naktį bus du vie-
noje lovoje: vienas bus
paimtas ir antras palik-
tas. 35. Bus dvi draug
malanti: viena bus pa-
imta ir antra palikta; du
bus ant lauko: vienas bus
paimtas ir antras palik-
tas. 36. atsakydami ta-
rė jam: kame Viešpatie?
37. Jis tarė jiems: Ka-

me nors bus lavonas, ten
susirinks ir areliai¹⁾).

Maldos galingumas.

XVIII. Ierskirimas.

1. Sakė gi jiems ir pri-
lyginimą, jog reikia vi-
suomet melstisi ir ne-
nustoti, 2. tardamas:
Viename mieste buvo
nekursai sudžia, kurs
nesibijojo Dievo ir žmo-
gaus nesigėdijo. 3. Bu-
vo gi viena našlė ana-
me mieste, ir ateidavo
pas jį, sakydama: pa-
daryk man teisybę su
mano priešininku. 4. Ir
nenorėjo per ilgą laiką.
Potam gi tarė savyje:
nors nesibijau Dievo,
nei žmogaus gėdžiuosi,
5. bet jogei ta našlė
manę vargina, padary-
siu jai teisybę, kad ant
galo atėjusi neužpultu
ant manęs. 6. Tarė gi
Viešpats: Klausykite, ką
sako neteiskus sudžia;

¹⁾ Išganytojas atsako prilyginimu: Kaip arelis be sakymo randa lavoną, taip sudo dienoje išrinktieji be sakymo rinksis prie Jezaus Kristaus.

7. Dievas, argi nepadarys teisybės savo išrinktiems, kurie dieną ir naktį prie jo šaukiasi, ir kantrus bus palikdamas juos prispaudimuose? 8. Sakau jums, jog greitai padarys jiems teisybę. Betgi atėjęs Sūnus žmogaus, misliji, atras tikėjimą ant žemės?

Pariziejus ir muitininkas.

9. Tarė gi teipogi kai-kuriems, kurie savimi pasitikėjo, buk teisūs esą, ir kitus paniekino, šį prilyginimą: 10. Du žmogų nuėjo į Bažnyčią melstisi, vienas pariziejus ir antras muitininkas. 11. Pariziejus stovėdamas teip pats savyje meldėsi: ačiu sakau tau, Dieve, jog n'esmi kaip kiti žmonės: plėšikai, neteisūs, svetimoteriaujantys, arba

ir kaip šis muitininkas. 12. Pasninkauju dukart į savaite, duodu dešimtinį iš viso, ką turiu. 13. Ir muitininkas iš tolo stovėdamas nenorėjo¹⁾ nei akių pakelti į dangų, bet mušėsi į krutinę sakydamas: Dieve, buk man nusidėjeliui, malonus! 14. Sakau jums, išėjo nuteisintas šis į savo namus, o ne anas; nes kiekvienas, kurs savę išaugština, bus pažemintas, ir kas savę pažemina, bus išaugštintas.

Jezus ir kudikiai.

15. Atnešė gi pas jį ir kudikius, idant jų prisilitėtu. Išvydę tai mokytiniai barė juos¹⁾. 16. Jezus gi pavadinęs juos, tarė: Leiskite vaikus eiti prie manęs ir neginkite jiems, nes tokių yra Dievo karalystė. 17. Iš tiesų sakau

¹⁾ Nedrįso. ²⁾ Palyg. Mat. XIX, 13 ir tol.; Mork. X, 13 ir tol.

jums: kas nors nepriimtą Dievo karalystės, kaip vaikas, neįeis į ją.

Turtingas jaunikaitis.

18. Ir paskausė ji vienas vyresnysis tardamas: Gerasis Mokytojai, ką darydamas apturėsiu amžiną gyvenimą¹⁾. 19. Tarė gi jam Jezus: Kodėl vadini mane geru? niekas nėra geras, tiktai iev nas Dievas. 20. Zinai prisakymus? neužmuši; nesvetimoteriausi; nevogsi; nesakysi neteisaus liudijimo; gerbk savo tėvą ir motiną. 21. Ansai tarė: Vistai užlaikiau nuo mano jaunystės. 22. Tai išgirdęs, tarė jam Jezus: Vieno tau trūksta, paroduok visa, ką tik turi, ir duok neturtėliams ir turėsi turtą danguje; ir ateik, sekk mane. 23. Jistai išgirdęs, nuliudo; nes buvo labai turtin-

gas. 24. Regėdamas gi Jezus jį nuliudusį, tarė: Kaip vargiai tie, kurie turi pinigų, įeis į Dievo karalystę. 25. Nes lengviaus kupranugariui išlįsti per adatos ausį, kaip turtingam įeiti į Dievo karalystę. 26. Ir tarė, kurie girdėjo: Ir kas gali būti išganytas? 27. Tarė jiems: Kas yra negalima pas žmones, galima pas Dievą.

Užmokesnis Jezaus pasekėjams.

28. Tarė gi Petras: Štai mes visa palikome ir sekėme tavę²⁾. 29. Jis tarė jiems: Iš tiesų sakau jums: Nėra nei vieno, kurs paliktu namus, arba gimdytojus, arba brolius, arba moterį, arba vaikus, dėl Dievo karalystės, 30. ir kurs neapturėtų daug daugiaus šiame laike ir ateinančiame amžiuje--amžino gyvenimo.

¹⁾ Veiz. Mat. XIX, 17. ir tol.; Mork. X. 17 ir tol. ²⁾ Palyg. Mat. XIX, 27 ir tol.

Pranašystė apie kan- čią.

31. Emė gi Jezus dvyliką ir tarė jiems: Štai einame į Jerozolimą, ir išsipildys vis, kas yra parašyta apie Sunų žmogaus: 32. Nes bus išdu otaspagonims, ir bus apjuoktas, ir apspjaudytas; 33. ir nu-plakę užmuš jį, ir trečią dieną kelsis iš numirusių. 34. Ir jie nieko iš to nesuprato, ir buvo jiems tas žodis uždengtas; ir neišmanė, kas buvo sakyta.

Išgydymas aklojo Je- rike.

35. Atsitiko gi jam prisiartinant prie Jeriko, vienas aklas sėdėjo šaly kelio elgetaudamas. 36. Ir išgirdęs praeinančią minią, paklausė, kas tai butu. 37. Tarė gi jam, jog praeina Jezus Nazarėnas. 38. Ir sušuko, tardamas: Jezau, Sunau

Davido, susimilk ant manęs. 39. Ir pirm einantis barė jį, idant tylėtu. Bet jis daug labjaus šaukė: Sunau Davido, susimilk ant manęs. 40. Sustojęs gi Jezus liepė atvesti jį pas savę. Ir kad prisiartino paklausė jį, 41. tardamas: Ko nori, kad tau padaryčiau? O jisai tarė: Viešpatie, kad regėčiau. 42. Ir Jezus tarė jam: Buk regis, tavo tikėjimas išgelbėjo tavę. 43. Ir tuojau regėjo, ir sekė jį, garbindamas Dievą. Ir visi žmonės, tai išvydę, davė Dievui garbę.

Muitininkų vyresnys- sis – Zakėjus.

XIX. *Perskirimas.* 1. Ir įėjęs keliavo per Jeriką. 2. Ir štai vyras vardu Zakėjus; ir šis buvo muitininku vyriausiasis ir buvo turtingas; 3. ir jieskojo pamatyti Jezų, kas jis yra, ir

negalėjo dėl minios, nes buvo mažo ugio. 4. Ir pirm užbėgęs, užlipė ant moro-medžio, kad jį pamatyti, nes ten jis turėjo praeiti. 5. Ir kad atėjo prie vietos, pažvelgęs Jėzus pamatė jį ir tarė jam: Zakėjau, nulipk skubiai, nes šią dieną aš turiu pasilikti tavo namuose. 6. Ir skubiai nulipė ir priėmė jį su džiaugsmu. 7. Ir visi pamatę, murmėjo sakydami, jog užėjo pas žmogų nusidėjėlį. 8. Zakėjus gi stojęsi tarė Viešpačiui: Štai pusę mano gėrybių duodu neturtėliams; ir jei ką kuomi apgavau, sagražinu ketveriopai. 9. Tarė jam Jėzus: jog šiandien pasidarė išganymas tiems namams; dėlto kad ir jis yra Abraomo sunus. 10. Nes Sunus žmogaus atėjo jieskoti ir išganyti, kas buvo pražuvę.

Prilyginimas dešimties svarų pinigų.

11. Tai jiems beklaušant, pridėdamas pasakė prilyginimą, nes buvo arti Jeruzolimos ir joguei jie laukė, kad tuojau apsireikš Dievo karalystė. 12. Tarė tat: Vienas augštos kilmės žmogus nuėjo į tolimą šalį apturėti sau karalystę ir sugrįžti. 13. Pavadinęs gi dešimtį savo tarnų, davė jiems dešimtį svarų¹⁾ ir tarė jiems: verskitės, iki sugrįšiu²⁾. 14. Jo gi gyventojai neapkentė jo, ir išsiuntė pasiuntinius paskui jį, tardami: nenorime, kad tas karaliautu ant mūsų. 15. Ir atsitiko joguei sugrįžo, apturėjęs karalystę; ir liepė pavadinti tarnus, kuriems davė pinigus, kad žinotu, kiek kursai nupelnė. 16. Atėjo gi pirmas tardamas: Pone,

¹⁾ Svaras pinigų (mna) susidėdavo iš 100 drachmų. ²⁾ Palyg. prilyginimą talentų Mat. XXV, 14 ir tol.

tavo svaras uždirbo dešimtį svarų. 17. Ir tarė jam: Gerai, gerasis tarne; jogei buvai ištikimas ant mažo, turėsi valdžią ant dešimties miestų. 18. Ir antras atėjo, tardamas; Pone, tavo svaras padarė penkis svarus. 19. Ir tam tarė: Ir tu buk ant penkių miestų. 20. Ir atėjo kitas tardamas: Pone, štai tavo svaras, kurį laikiau padėtą skepetoje, 21. nes bijojaus tavęs, jogei esi kietas žmogus: imi, ko nepadėjai, ir pjauni, ko nesėjai. 22. Tar jam: Iš tavo burnos sudiju tavę, nedorasis tarne; žinojai, jog aš esmi kietas žmogus, imantis, ko nepadėjau, ir pjaunantis ko nesėjau; 23. ir kodėl nedavei mano pinigų nuoman, idant aš atėjęs bučiau galėjęs pareikalauti jų, žinoma, su palukanomis. 24. Ir

tarė ten stovintiems: Atimkite nuo jo svarą ir duokite tam, kurs turi dešimtį svarų. 25. Ir jie tarė jam: Pone, jis turi dešimtį svarų. 26. Sakau gi jums, jog kiekvienam turinčiam bus duota ir apsieiai turės; nuo to gi, kurs neturi, ir tai, ką turi, bus nuo jo atimta. 27. Betgi anuos mano neprietelius, kurie nenorėjo, kad aš ant jų karaliaučiau, atveskite čionai ir užmuškite mano akyse.

Iškilmingaus Kristaus į Jerolimą įėjimas.

28. Ir tai pasakęsėjo pirma, keliaudamas į Jerolimą¹⁾. 29. Ir atsitiko, kad prisiartino prie Betpagės ir Betanijos pas kalną, kurs vadinasi Alyvų, nusiuntė du savo mokytiniu, 30. tardamas: Eikite į miestelį, kurs yra prieš jus; įeidami į jį rasite

¹⁾ Veiz. Mat. XXI, 1 ir tol,

pririštą asilaitį, ant kurio niekuomet niekas iš žmonių nesėdėjo; atriškite jį ir atveskite; 31. ir jei kas jus paklaus: kam atriškate? taip jam sakysite: Viešpats jo reikalauja. 32. Nuėjo gi, kurie buvo siųsti, ir rado, kaip jiems buvo pasakęs, stovintį asilaitį. 33. Atrišant gi jiems asilaitį, tarė jiems jo valdytojai: kam atriškate asilaitį? 34. O jie tarė: Jogei Viešpats jo reikalauja. 35. Ir atvedė jį pas Jėzų, ir užmetę savo rubus ant asilaitčio, užsodino Jėzų. 36. Jam gi keliaujant, klojo savo rubus ant kelio. 37. Ir jam prisiartinant, kad jauėjo žemyn nuo Alyvų kalno, pradėjo visos mokytinių minios su džiaugsmu garbinti didžiu balsu Dievą dėl visų tebeklų, kuriuos buvo re-

gėję, 38. sakydami: Pašlovintas, kurs ateina karalius vardan Viešpaties, ramybė danguje ir garbė ant augštybių. 39. Ir kai kurie parizejai iš tarpo minios tarė jam: Mokytojau, sudrausk savo mokytinius. 40. O jis tarė jiems: Jog jei šie tylės, akmenis šauks. 41. Ir kaip prisiartino, išvydęs miestą, verkė ant jo, tardamas: Jog jei ir tu butumei pažinęs ir tai šioje savo dienoje, kas tau ramybei¹⁾; dabar gi yra paslėpta nuo tavo akių! 43. Jog ateis ant tavęs dienos, ir apkastavę tavo neprieteliai pilimui, ir apstos tavę, ir suspaus tavę iš visų šalių; 44. ir išvers ant žemės tavę ir tavo vaikus²⁾, kurie yra tavyje, ir nepaliks tavyje akmenis ant akmenų, dėlto

¹⁾ Kas tau ramybei išeina, kas gali suteikti tau ramybę.

²⁾ Tavo gyventojus.

kad nepažinai laiko savo aplankymo.

Jezus išvaro perkančius ir parduodančius iš Bažnyčios.

45. Ir įėjęs į Bažnyčią, pradėjo išvarinėti parduodančius ir perkančius¹⁾, 46. sakydamas jiems: Yra parašyta: jog mano namai yra maldos namai; jūs gi padarėte juos žmogžudžių lindine. 47. Ir mokino kasdien bažnyčioje. Vyriausieji gi kunigai, ir Rašte - mokytieji, ir žmonių vyriausieji jieškojo pražudyti jį. 48. Ir nerado, ką jam padarytu, nes visi žmonės laikėsi prie jo, jo klausydami.

Klausimas apie Joną Krikštytoją.

XX. *Perskirimai.* 1. Ir atsitiko vienoje iš dienų, kada jis mokino

žmones Bažnyčioje ir apsakinėjo Evangeliją, atėjo vyriausieji kunigai ir Rašte-mokytieji su vyresniaisiais²⁾, 2. ir sakė tardami jam: Pasakyk mums, kokia valdžia tai darai? arba: kas yra kurs tau tą valdžią, davė? 3. Atsakydamas gi Jezus tarė jiems: Paklausu ir aš jus vieną žodį. Atsakykite man: 4. Jono krikštas buvo iš dangaus, ar iš žmonių? 5. O jie mislijo savyje, tardami: Jog jei pasakysime iš dangaus, tars: dėlko tat jam netikėjote? 6. Jei-gu sakysime: iš žmonių; visi žmonės užmuš mus akmenimis; nes visi yra persitikrinę, jog Jonas yra pranašas. 7. Ir atsakė, jog jie nežino, iš kur jis butu. 8. Ir Jezus tarė jiems: Nei aš jums nesakysiu, kokia valdžia tai darau.

¹⁾ Veiz. Mat. XXI, 12 ir tol. ²⁾ Palyg. Mat. XXI, 23 ir tol.

Prilyginimas nusamdžiusių vyndaržį žmogžudžių.

9. pradėjo gi sakyti žmonėms šį prilyginimą: Žmogus užsodino vyndaržį ir persamdė jį artojams ir pats buvo ilgą laiką toli. 10. Ir savo laike nusiuntė tarną, pas artojus kad duotu jam iš vyndaržio vaisių. Jie primušę paleidė jį tuščią. 11. Ir nusiuntė teipogi antrą tarną. Jie gi primušę teipogi šį ir apgėdinę, paleidė tuščią. 12. Ir dar trečią tarną nusiuntė, jie ir tą pažeidę išmetė. 13. Tarė gi vyndaržio ponas: Ką daryti? nusiūsiu savo numylėtąjį sunų; gal pamatę jį bijosis. 14. Kada jį išvydo artojai mislijo savyje; tardami: tasai yra tėvinainis, užmuškime jį, kad tėviškė mums tek-

tu. 15. Ir išmetę jį už vyndaržio, užmušė. Ką tat padarys jiems vyndaržio ponas? 16. Ateis ir išžudys tuos artojus ir duos savo vyndaržį kitiems. Tai išgirde tarė jam: Tenebun to¹⁾. 17. Jis gi pažvelgęs į juos tarė: Kas gi tat yra tai, kas yra parašyta: Akmuo, kurį atmetė statantįs, tas tapo kerties galva. 18. Kiekvienas, kurs puls ant to akmens, suduš; ant ko gi jis puls, tą sutrins. 19. Ir vyriausieji kunigai ir Raštemokytieji jieškojo užpulti ant jo toje valandoje, ir bijojo žmonių; nes suprato, jog ant jų pasakė tą prilyginimą.

Kas yra ciesaiaus reikia atiduoti ciesaui.

20. Ir tykodami nusiuntė apgavėjus, kurie apsimestu teisiais, kad su-

¹⁾ Žydų sinagogos pasiuntiniai suprato, jog tas prilyginimas yra prie jų pritaikintas, ir jog numylėtasis sunus yra tai Mesijas; todėl jie ir sako: tenebun to niekuomet, t. y. niekuomet tas Sunus nebus užmuštas.

gautu jį kalboje, kad galētu jį išduoti vyresnybei ir Valdovo valdžiai¹⁾ 21. Ir paklausė jį sakydami: Mokytojai, žinome, jog teisiai kalbi ir mokini: ir neveizi į ypata, bet mokini Dievo kelią tiesoje; 22. Ar pavelyta mums duoti mokesčius ciesoriui, ar ne? 23. Numanydamas gi jų vylių, tarė jiems: Kam manę gundinate? 24. Parodykite man denarą, kėno paveikslą turi ir parašą? Atsakydami tarė jam: ciesoriaus. 25. Ir tarė jiems: Atiduokite tat ciesoriui, kas yra ciesoriaus, ir Dievui, kas yra Dievo. 26. Ir negalėjo papeikti jo žodžio prieš žmones ir nusistebėję iš jo atsakymo tylėjo.

Sadukiejai ir iš numirusių prisikėlimas.

27. Prisiartino gi kairie iš sadukiejų, ku-

rie sako n'esant prisikėlimo iš numirusių, ir paklausė jį, tardami: Mokytojai, Maižiešius mums parašė: jei numirtu kėno brolis turis moterį, ir jis butu be vaikų, numirusiojo brolis tepaima jo moterį ir prikelia seklą savo broliui²⁾. 29. Buvo tat septyni broliai; ir pirmasis vedė moterį ir mirė be vaikų; 30. ir antrasis vedė ją, ir tas mirė be sunaus. 31. Ir trečiasis vedė ją. Teippat ir visi septyni, ir nepaliko seklos, ir mirė. Visupaskiausiai numirė ir moteriškė. 33. Prisikėlime tat, kėno iš jų bus moteris? Nesgi septyni turėjo ją už moterį. 34. Ir tarė jiems Jezus: Šio amžiaus vaikai veda moteris ir teka už vyro; 35. tie gi kurie bus verti ano amžiaus ir prisikėlimo iš numirusių nei tekės, nei ves moteris. 36. Nes

¹⁾ Palyg. Mat. XXII. 15 ir tol. ²⁾ Palyg. Mat. XXII, 24 ir tol.

ir mirti nebegalės daugiaus¹⁾; nes bus aniolams lygūs ir Dievo sunūs, dėlto kad yra prisikėlimo sunūs 37. O jogei numirusieji kelsis, paženklino ir Maižiesiaus prie krumo²⁾, kad Viešpatį vadina Dievu Abraomo ir Dievu Izaoko ir Dievu Jokubo. 38. Nėra gi jis numirusių Dievas, bet gyvųjų; nes visi jam gyvena. 39. Atsakydami kai-kurie iš Rašte mokytojų tarė jam: Mokytojau, gerai pasakei. 40. Ir jie nebedrįso daugiaus klausti jį ko nors.

Mesijas – Dovidas Sunus.

41. Tarė gi jiems: Kaip sako Kristų esant Dovidas sunumi³⁾? 42. O pats Dovidas sako psalmių knygoje: tarė Vieš-

pats mano Viešpačiui, sėskis po mano dešinės, 43. iki padėsiu tavo neprietelius kaip suolelį tavo kojų. 44. Dovidas tat vadina jį Viešpačiu, ir kaip gi jis yra jo sunus

Veidmainystė Raštemokytojų.

45. Girdint gi visiems žmoniemis tarė: savo mokytiniam⁴⁾: 46. Saugokitės Raštemokytojų, kurie nori vaikščioti ilguose rubuose ir mėgsta pasveikinimus ant rinkos, ir pirmas krases sinagogose, ir pirmas vietas pokiliuose; 47. kurie prarija našlių namus, nuduodami ilgą malda. Tie apturės didesnę pražudymą.

Našlės atnaša.

XXI. Perskirimas 1.
Pažvelgęs gi matė tuos

¹⁾ Kur niekas nebemiršta, ten nebėra reikalo rupintis apie užlaikymą žmonių giminės per moterystę. ²⁾ Kada Viešpats apsiereiškė Maižiesiui prie krumo. Palyg. Exodus III, 6. ³⁾ Palyg. Mat. XXII, 44 ir tol. ⁴⁾ Palyg Mork. XII, 38 ir tol.

turtinguosius, kurie dė-
jo savo dovanas į atna-
šų-skrynę¹⁾. 2. Išvydo
gi ir vieną našlę - ne-
turtėlę įmetančią du
smulkiu pinigėliu, 3. ir
tarė: Ištiesų sakau jums,
jog ta beturtė našlė
įmetė daugiaus kaip
visi. 4. Nes tie visi dė-
jo Dievo dovanai iš to,
kas jiems lieka, ši
gi iš savo neturėjimo
įmetė visą savo užlai-
kymą, kurį turėjo.

Pranašavimas apie Bažnyčios ir Jerozoli- mos miesto išgriovimą.

5. Ir kad kai-kurie
sakė apie Bažnyčią²⁾,
jog yra papuošta ge-
rais akmenimis ir dova-
nomis, tarė: 6. Tai, ką
matote--ateis dienos, ku-
riose nebus paliktas ak-
muo ant akmens, kurs
nebutu išgriautas. 7.
Klausė gi ji sakydami:
Kuomet tai bus ir koks

ženklas, kada tai pra-
dės pildytis? 8. Jis ta-
rė: Saugokitės, idant ne-
butumėt suvedžioti; nes
daugelis ateis mano var-
dan, sakydami: jog aš
esmi, ir laikas prisiar-
tino; n'eikite tat pas-
kui juos. 9. Kad gi iš-
girsite kares ir maištus,
neišsigąskie. Turi tai pir-
ma atsitikti, bet dar ne
tuojau galas. 10. Tuo-
met sakė jiems: Sukils
giminė prieš giminę ir
karalystė prieš kara-
lystę, 11. ir vietomis bus
žemės drebėjimai, ir ma-
rai ir badas, ir baisumai
iš dangaus ir bus didi
ženkla. 12. Bet pirm to
viso užpuls ant jūsų ir
persekios išduodami į
sinagogas ir kalėjimus,
vedžiodami pas karalius
ir valdovus dėl mano
vardo. 13. Atsitiks gi
tai jums dėl liudijimo.
14. Įsidėkite tat sau į
širdis, kad nemislytu-

¹⁾ Palyg. Mork. XII, 41 ir tol. ²⁾ Palyg. Mat. XXIV,
Mork. XIII.

mėt, kaip atsakosite. 15. Nes aš duosiu jums burną iš išminti, kuriai negalės priešintis ir prieštarauti visi jūsų priešininkai. 16. Busite gi išduoti gimdytojų, ir brolių, ir genčių, ir prietelių ir kai-kuriuos iš jūsų mirtimi nužudys; 17. ir busite visų nepakenčiami dėl mano vardo; 18. bet ir plaukas jums nuo galvos nepražus. 19. Per savo kantrybę apturėsite¹⁾ savo dušias.

Galutinas išgrovimas Jeruzolimos ir jos gyventojų nelaimės.

20. Kada gi išvysite Jeruzolimą apstotą kariumenės, tuomet žinokite, jog prisiartino jos išnaikinimas. 21. Tuomet kas yra Judėjoje tebėga į kalnus, ir kas viduj jos teišeina; ir ku-

rie yra šalyse, ten eina į ją²⁾. 22. Nes šios yra atkeršijimo dienos, kad išsipildytu vis kas yra parašyta. 23. Bėda gi nėsčioms ir žindančioms anose diėnose; nes bus didis suspaudimas ant žemės ir rustybė ant tų žmonių. 24. Ir puls po kalavijo ašmenimis ir sugauti bus vesti³⁾ terp visų giminių; ir Jeruzolima bus giminių sumidžiota, iki išpildys giminių laikas⁴⁾.

Ženkilai sugrįžimo Jėzaus Kristaus į sudą.

25. Ir bus ženkilai ant saulės, ir mėnesio, ir žvaigždžių ir ant žemės žmonėse suspaudimas dėl sumišimo užimmo marių ir vilnių; 26. taip jog žmonės džiūs iš baimės ir laukimo to, kas ateis ant visos pasaulės; nes dangaus

¹⁾ Išganysite. ²⁾ T. y. kas yra pačiame mieste Jeruzolimoje, teišeina iš jo, ir kas yra Jeruzolimos apigardėje, teneina į miestą. ³⁾ Kaip vergai. ⁴⁾ Iki ateis amžių galas.

galybės pasijudins. 27. Ir tuomet išvys Sunų žmogaus, ateinantį debesyje su didžia galybe ir šlove. 28. Tai gi prasidedant pildytisi, veizdėkite ir pakelkite savo galvas, nes artinasi jūsų atpirkimas. 29. Ir pasakė jiems prilyginimą: Veizdėkite į figūmedį ir į visus medžius; 30. kad jau išduoda iš savęs vaisių¹⁾, žinote, jog arti yra vasara. 31. Teip ir jūs, kad pamatysite vis tai išsipildant, žinokite, jog arti yra Dievo karalystė. 32. Iš tiesų sakau jums, jog nepraeis ta giminė, iki vis tai išsipildys. 33. Dangus ir žemė praeis, mano gi žodžiai nepraeis.

Reikia budėti laukiant sugrįžimo Jėzaus į sudą.

34. Sergėkitės gi jūs, idant kartais jūsų šir-

dįs nebutu apsunkintos apsirijimu ir girtuoklyste ir šio amžiaus rūpesniais, ir ateitu ant jūsų umai diena; 35. nes kaip žabangai²⁾ ateis ant visų, kurie gyvena ant viso žemės ploto. 36. Tai gi budėkite visą laiką melsdamies, kad butumėt verti išsisaugoti viso to, kas turi atsitikti, ir stovėti po akių Sunaus žmogaus. 37. Mokino gi dienomis bažnyčioje, naktimis gi išeidavo ir pasilikdavo ant kalno, kurs vadinasi Alyvų. 38. Ir visi žmonės ateidavo anksti iš ryto pas jį į bažnyčią klausyti jo.

Judas Iskarijotas prižada žydams išduoti Kristų.

XXII. Perskirimas.

1. Artinosi gi nerauginių duonų šventės, kurios vadinasi Velyko-

¹⁾ Kada jau sprogsta ir pradeda pasirodyti lapai. ²⁾ Netikėtai.

mis, 2. ir vyriausieji kunigai ir Rašte-mokytieji jieškojo, kaip užmuštu Jezu, bet bijojosi minios. 3. Įėjo gi šetonas į Judą, vadina- mąjį Iskarijotą, vieną iš dvylikos¹⁾; 4. ir nuėjo ir kalbėjo su vyriausiais kunigais ir vyresnybe, kaip jį jiems išduotu. 5. Ir jie apsidžiaugė ir suderėjo duoti jam pinigų. 6. Ir jis pažadėjo, ir jieškojo progos, idant jį išduotu be minių.

Paskutinė vakarienė, kurios laike Kristus įstato švenč. Sakramentą ir nurodo savo išdavėją.

7. Atėjo gi nerau- gintų duonų diena, kurioje reikėjo papjauti Velykinį avinėlį²⁾; 8. ir nusiuntė Petrą ir Joną, tardamas: Nuėję pataisykite mums Vely-

kas, idant valgytumėm. 9. O jietarė: Kur nori, kad pataisytumėm? 10. Ir tarė jiems: Štai įeinant į miestą, pasitiks judu nekursai žmogus nešąs ąsuotį vandens; sekkite jį į namus, į kuriuos įeis, 11. ir tarkite namų šeimynos tėvui: Mokytojas tau sako: Kur yra užėiga, kur valgyčiau Velykas su savo mokytiniais? 12. Ir jis parodys jums didelį pri- rengtą kambarį, ir tenai pataisykite. 13. Nuėję rado, kaip buvo jiems sakęs ir pataisė velykas. 14. Ir kad atėjo valanda sėdosi už stalo ir dvylika apaštalų su juomi. 15. Ir tarė jiems: Geistegėidžiau valgyti su jumis tas Velykas, pirm negu kentėsiu. 16. Nes sakau jums: jog nuo šio laiko nebevalgysiu jų, iki išsipildys dangaus karalystėje. 17. Ir ėmęs

¹⁾ Palyg. Mat. XXVI, 14 ir tol. ²⁾ Veiz Mat. XXVI, 17 ir tol.

kieliką dėkavojo ir tarė: Imkite ir pasidalinkite tarp savęs. 18. Nes sakau jums, jog nebegeisiu iš vynmedžio vaisiaus, iki ateis Dievo karalystė. 19. Ir ėmęs duoną dėkavojo, ir laužė, ir davė jiems, tardamas: Tai yra mano Kunas, kurs už jus yra duodamas; tai darykite mano atminimui. 20. Teippat ir kieliką, po vakarienės, tardamas: Tas yra kielikas, naujas sądaras mano Kraujuje, kurs bus už jus išlietas. 21. Vienok gi štai mano išdavėjo ranka yra su manim ant stalo. 22. Ir Sunus žmogaus, tiesa, eina pagal tą, kas yra paskirta; vienok gi bėda tam žmogui, per kurį bus išduotas. 23. Ir jie pradėjo klausinėti tarp savęs, kas iš jų butu, kurs tai padarys.

Pamokymas apie nusižeminimą.

24. Pasidarė gi tarp jų ir vaidas, kas iš jų regėtusi esąs didesnysis. 25. Tarė gi jiems: Pagonių karaliai viešpatuoja ant jų; ir kurie turi ant jų valdžią vadinasi geradariais. 26. Jūs gi neteip; bet kurs tarp jūsų yra didesnysis, tebuna kaipo mažesnysis, ir kurs yra vyriausis, — kaipo tarnas. 27. Nes kas yra didesnis, kurs sėdi už stalo, ar kurs tarnauja? argi ne kurs sėdi? Aš gi esmi terpo jūsų, kaipo tas, kurs tarnauja. 28. Jūs gi esate, kurie pasilikote su manim mano ištyrimuose¹⁾. 29. Ir aš paskiriu jums karalystę, kaip man paskyrė mano Tėvas, 30. idant valgytumėt ir gertumėt už mano stalo mano karalystėje, ir sėdėtumėte ant sostų, sudydami

¹⁾ Persekiojimuose, varguose, sunkiose kelionėse ir teip tol

dvyliką Izraeliaus giminių. 31. Tarė gi Viešpats: Simone, Simone, štai šetonas reikalavo jūsų, idant persijotu, kaip kviečius¹⁾; 32. aš gi meldžiau už tavę²⁾, kad nesiliautu tavo tikėjimas³⁾; ir tu kada nors atsivertęs⁴⁾, pastiprink savo brolius⁵⁾. 33. Anas tarė jam: Viešpatie, esmi pasiryžęs eiti su tavim ir į kalėjimą ir į mirtį. 34. O jis tarė: Sakau tau, Petre, nesugiedos šiandien gaidys, iki triskart užsiginsi, jog mane paži-

sti. Ir tarė jiems: 35. Kada išsiunčiau jus be maišelio, ir sakvės, ir be kurpių argi truko jums ko nors? 36. O jie tarė: Nieko. Tarė tat jiems: Bet dabar kas turi maišelį, tepasiima teip pat ir sakvę; ir kas neturi, teparduoda savo rubą ir tegul perka kalaviją. 37. Nes sakau jums, jog dar turi išsipildyti ant manęs tai kas yra parašyta: ir terp piktadarių yra paskaitytas. Nes kas yra apie mane, turi galą⁶⁾. 38.

1) Šetonas nori išplėsti tikėjimą iš apaštalų širdies. Visi yra pavojuje, bet Jezus ypatingai parodo tą pavojų Petru. Ar nėra tai aiškus ženklas, jog Petras, kaip kitų galva, turi visupirma pažinti pavojų ir ginti netik save, bet ir kitus! 2) Meldžiasi ypatingai Jezus už vieną Petrą, nes jei jo tikėjimas pasiliks tvirtas, kiti jį sekdami pergalės pagundą. 3) Šetonas nori išplėsti tikėjimą, bet Petro tikėjimas nesiliaus, nenumirs jo širdyje, nes už jį meldžiasi Kristus, kurio malda negali būti neišklaudyta. Todėl Petras užsigindamas Kristaus nusidėjo, tiesa, bet nepametė tikėjimo (šv. Leonas.). 4) Kėlėsi iš nusidėjimo, į kurį įpuolė užsigindamas Kristaus. 5) Iš visos 31. ir 32. eil. pasirodo, jog Petras gavo prižadėjimą nuo Jezaus, kad jis tikėjimo dalykuose nepaklys ir neapsiriks, ir paliepimą pastiprinti tikėjime savo brolius. Gavo kaip apaštalų galva ir vadovas. Todėl ir Rymo popiežiai, kaip ipėdiniai šv. Petro yra neapsirinkantys tikėjimo dalykuose. 6) T. y. mano žemiškas gyvenimas jau baigiasi, ir jo galas bus toks, kaip yra parašyta.

O jie tarė: Viešpatie, štai čionai du kalaviju. O jis tarė jiems: Užteks.

Kristus darže Getsemani.

39. Ir išėjęs ėjo pagal paprotį ant Alyvų kalno. Sekė gi jį ir mokytiniai. 40. Ir kad atėjo ant vietos, tarė jiems: Melskitės, kad neipultumėt į pagundinimą. 41. Ir jis atsiitraukė nuo jų ant akmens metimo, ir atsi-klaupęs meldėsi, 42. tardamas: Tėve, jei nori, atitolink tą kieliką nuo manęs; vienokgi ne mano, bet tavo valia tebuna. 43. Pasirodė gi jam aniolas iš dangaus pastiprinęs jį. Ir apimtas didžiu suspaudimu karščiaus meldėsi. 44. Ir jo prakaitas pasidarė, kaip lašai kraujo, varvančio ant žemės. 45. Ir kad kėlėsi nuo

maldos ir atėjo pas savo mokytinčius, rado juos miegančius iš nu-ludimo; 46. ir tarė jiems Ko miegote? kelkitės. melskitės, kad neipultumėt į pagundinimą.

Judo išdavimas. Kristus sugautas.

47. Dar jam tebekalbant štai minia; ir kurs vadinosi Judas, vienas iš dvylikos, ėjo pirm jų; ir prisiartino prie Jezaus, kad jį pabučiuotų. 48. Jezus gi tarė jam: Juda, pabučiavimu išduodi Sunų žmogaus? 49. Matydami gi tie, kurie buvo aplink jį, kas turės atsitikti, tarė jam: Viešpatie, ar iš-tikti kalaviju? 50. Ir ištiko vienas iš jų vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jam dešinę ausį. 51. Atsakydamas gi Jezus, tarė: Liaukitės, gana jau. Ir prisi-litėjęs jo ausies, išgydė jį. 52. Tarė gi Jezus

tiems, kurie buvo išėję prieš jį, vyriausiems kunigams, ir Bažnyčios vyresnybei, ir vyresniems: Tarsi ant žmogžudžio išėjote su kalavijais ir vėzdais. 53. Kada buvau kasdien su jumis Bažnyčioje, nepakėlėte ant manęs rankų; bet ta yra jūsų valanda, ir tamsybės galybė.

Petro užsiginimas ir gailėsis.

54. Suėmę, gi jį vedė į vyriausiojo kunigo namus; o Petras sekė iš tolo. 55. Kad buvo sukurta ugnis ant vidurio kiemo, ir jie aplink sėdėjo, Petras buvo tarp jų. 56. Viena tarnaitė, išvydusi jį sėdintį prie šviesos, ir prisiziūrėjusi jam, tarė: Ir šis buvo su juomi. 57. O jis jo užsigynė, tardamas: Moteriške, aš jo nepažįstu. 58. Ir po mažos valandėlės išvydęs jį kitas tarė: Ir tu esi iš jų.

Bet Petras tarė: O žmogau, n'esmi. 59. Ir kad praslinko arti vienos valandos, dar kitas patvirtino, tardamas: Tikrai ir šis buvo su juomi, nes jis ir Galiliejietis yra. 60. Ir tarė Petras: Žmogau, nežinau, ką tu sakai. Ir tuojuo dar jam tebekalbant gaidys sugiedojo. 61. Ir atsigręžęs Viešpats pažvelgė į Petrą. Ir atsiminė Petras Viešpaties žodį, kaip buvo sakęs: Jog pirm, negu gaidys sugiedos, tris kart manęs užsiginysi. 62. Ir Petras išėjęs laukan verkė karčiai.

Jezus išjuoktas.

63. O vyrai, kurie jį laikė, tyčiojosi iš jo mušdami. 64. Ir apdengė jį ir mušė jį į veidą, ir klausė jį, tardami: Pranašauk, kursai yra, kurs tavę ištiko? 65. Ir daug kitų dalykų kalbėjo prieš jį piktžodžiaudami.

Jezus prieš žydų vyresnybę.

66. Ir išaušus susiėjo žmonių vyresnieji ir vyriausieji kunigai ir Raštemokytieji, ir nuvedė jį į savo susirinkimą, ir tarė: Jei tu esi Kristus, pasakyk mums. 67. Ir tarė jiems: Jei jums sakysiu, netikėsite man; 68. jeigu ir paklausiu, neatsakysite man, nei paleisite. 69. Nuo šio gi laiko¹⁾ Sunus žmogaus sėdės po dešinės Dievo galybės. 70. Tarė gi visi: Tu tat esi Dievo Sunus? Jis tarė: Jūs sakote²⁾, nes aš esmi. 71. O jie tarė: Kam dar reikalausime liudijimo? nes patįs girdėjome iš jo burnos³⁾.

Jezus prieš Pilotą ir Erodą.

XXIII Perskirimas.

1. Ir kėlusi visa jų daugybė nuvedė jį pas Pilotą. 2. Pradėjo gi

jį skusti, tardami: Rádome ši suvedžiojanti mūsų tautą ir draudžianti duoti ciesoriui mokesčius ir sakanti, jog jis esąs Kristus-Karalius. 3. Pilotas gi paklausė jį tardamas: Tu esi žydų karalius? O jis atsakydamas tarė: Tu sakai⁴⁾. 4. Tarė gi Pilotas vyriausiems kunigams ir minioms: Nerandu nei jokios kalčios tame žmoguje. 5. Bet jie labiaus skundė, tardami: Sujudina žmones mokindamas po visą Judėją, pradėdamas nuo Galiliejos iki čionai. 6. Pilotas gi išgirdęs Galilieją, paklausė, jei butu žmogus Galiliejietis. 7. Ir patyręs, jog buvo. iš po Erodo valdžios, nusiuntė jį pas Erodą, kurs teipogi buvo Jeruzolimoje anose dienose. 8. Erodas gi išvydęs Jėzų

¹⁾ T. y. tuoju po mirties. ²⁾ Jūs sakote, arba teip yra, kaip jūs sakote, nes aš išties esmi Dievo Sunus. ³⁾ Girdėjome žodžius, už kuriuos vertas yra apsudijimo mirtin. ⁴⁾ Veiz. Mat. XXVII, ir tol.

labai apsidžiaugė; nes nuo daug laiko geidė jį pamatyti, dėlto kad buvo apie jį daug girdėjęs ir tikėjosi išvysti kokį nors jo padarytą stebuklą. 9. Davė gi jam daug klausimų. O jis nieko jam neatsakė. 10. Stovėjo gi vyriausieji kunigai ir Rašte-mokytieji, skųsdami jį be perstojimo. 11. Paniekinio gi jį Erodas su savo kareiviais, ir tyčiojosi apvilkdamas baltu rubu, ir nusiuntė atgal pas Pilotą. 12. Ir tapo Erodas ir Pilotas prie-teliais tą dieną; nes pirma buvo tarp savęs neprieteliais. 13. Pilotas gi suvadinęs vyriausius kunigus, ir vyresnybę, ir žmones, 14. tarė jiems: Atvedėte man šį žmogų, buk jis kurstas žmones prie maišto, ir štai aš klausdamas prieš visus neradau tame žmoguje nei vienos kalčios iš tų, už

kurias jį skundžiate; 15. bet teipogi ir Erodas, nes nusiunčiau jus pas jį; ir štai nieko nėra jo padaryta, kas butu mirties verta. 16. Nu-plakęs tat jį paleisiu.

Jezus paskaitytas piktesniu už Barabą ir mirtin apsudytas.

17. Turėjo gi jis išleisti jiems ant švenčių vieną. 18. Sušuko gi draug visa minia, tardama: Šalin su tuo, o išleisk mums Barabą. 19. O buvo tasai dėl maišto padaryto mieste ir dėl žmogžudystės įmestas į kalėjimą. 20. Vėl gi Pilotas kalbėjo jiems, norėdamas paleisti Jėzų. 21. O jie sušuko tardami: Nukryžia-vok, nukryžia-vok jį. 22. Jis gi tretį kart' tarė jiems: Ką gi pikto jisai padarė? nerandu jame nei jokios priežasties mirčiai; nuplaksiu tat jį ir paleisiu. 23. O jie

nesiliovė reikalaudami didžiais šauksmais, kad būtų nukryžiuotas; ir jų šauksmai ėjo didyn. 24. Ir Pilotas apsudijo, kad taptu pagal jų prašymą. 25. Išleidė gi jiems tą, kurs dėl maišto ir žmogžudystės buvo įmestas į kalėjimą, kurio reikalavo, o Jėzų padavė jų valiai.

Sopulingas kelias.

26. Ir kad ji vedė, nutvėrė nekuri Simoną Kirenietį, pareinanti iš sodžiaus, ir uždėjo ant jo kryžių, kad neštų paskui Jėzų. 27. Sekė gi ji didi minia žmonių ir moteriškių, kurios verkė ir apraudojo jį. 28. Atsigręžęs gi į jas Jėzus, tarė: Ne manę apverkkite, bet apverk-

kite pačios save ir savo sunus; 29. nes štai ateis dienos, kuriose sakys: palaimintos nevaisingos, ir yščios, kurios negimdė, ir krutiš, kurios nežindė¹⁾. 30. Tuomet pradės sakyti kalnams: Griukite ant mūsų, ir kaukarams: apdengkite mus. 31. Nes jei ant žalio medžio tai daro, kas bus ant sausos²⁾? 32. Vedė gi su juo ir kitu-du piktadariu, idant juos nužudytu.

Kristus nukryžiuotas.

33. Ir kad atėjo ant vietos, kuri vadinasi Kaukolių, tenai nukryžiuavojo jį ir žmogžudžių vieną po dešinės ir antrą po kairės. 34. Jėzus gi tarė: Tėve, atleisk jiems, nes nežino, ką daro.

¹⁾ Kad ateis keršto laikas už Kristaus kraują pralieta, visi matydami didžias Izraeliaus sunų nelaimes nebevadins, kaip iki šiam laikui, palaimintomis tų moteriškių, kurios turi vaikus, bet laimingesnės bus tuomet nevaisingos. ²⁾ Yra tai patarlė. Žalias medis šv. Rašte yra paveikslas teisojo. Todėl visa eilė reiškia: Jei aš teisus ir nekaltas turiu iškęsti tokias kančias, kas tat laukia neteisiuosius ir bedievių?

Pasidalindami gi jo rubais, metė burtas. 35. Ir stovėjo žmonės žiurėdami; ir vyriausieji su jais išjuokė jį, tardami: Kitus išgelbėjo, teišgelbi save, jei šis yra Kristus, Dievo išrinktasis. 36. Išjuokė gi jį ir kareiviai, prieidami ir duodami jam ukusą, 37. ir tardami: Jei tu esi žydų karalius, gelbėk save. 38. Buvo gi ant jo ir užrašas, parašytas graikišku, ir lotynišku, ir žydišku raštu: TAS YRA ŽYDU KARALIUS. 39. Vienas gi iš tų žmogžudžių, kurie kabėjo, piktžodžiavo jam, tardamas: Jei tu esi Kristus, gelbėk pats save ir mus. 40. Atsakydamas gi antrasis, draudė jį, tardamas: Nei Dievo tu nesibijai, budamas tokiame pat apsidijime. 41. Ir mudu, tiesa, teisingai; nes apturime tai, ko yra ver-

ti mūsų darbai; šis gi nieko pikto nepadarė. 42. Ir tarė Jezui: Viešpatie, atsimink mane, kad ateisi į savo karalystę. 43. Ir tarė jam Jezus: Ištiesų sakau tau: šiandien busi su manim rojuje.

Jezus miršta ant kryžiaus.

44. Buvo gi apie šes tą valandą, ir pasidarė tamsybės ant visos žemės iki devintai valandai. 45. Ir aptemo saulė, ir Bažnyčios uždanga pusiau perplyšo. 46. Ir Jezus šaukdamas didžiu balsu, tarė: Tėve, į tavo rankas paduodu mano dvasią. Ir tai ištaręs numirė. 47. Matydamas gi šimtininkas, kas buvo atsitikę, garbino Dievą, tardamas: Tikrai šis žmogus buvo teisus. 48. Ir visa minia tų, kurie draug buvo prie tos regyklos, ir matė kas pasidarė, grįžo mušdami

sau į krutines. 49. Stovėjo gi visi jo pažįstami iš tolo¹⁾ ir moteriškės, kurios buvo sekusios jį iš Galiliejos, ir matė tai.

Kristaus palaidojimas.

50. Ir štai vyras, vardu Juozapas, kurs buvo susirinkimo ponas, geras ir teisingas vyras, 51. jis nesutiko su anų sutarimu ir darbais — iš Judėjos miesto, Arimatėjos, kurs ir pats laukė Dievo karalystės. 52. Tas atėjo pas Pilotą ir prašė Jezaus kūno; 53. ir nuėmęs įvyniojo į paklodę ir padėjo jį iškaltaime grabe, kuriame dar niekas nebuvo buvęs padėtas. 54. Ir buvo priruošimo diena²⁾, ir priėjo Subata. 55. Nuėjusios gi moteriškės, kurios buvo su juomi atkeliavusios iš Galilie-

jos, matė grabą, ir kaip buvo padėtas jo kūnas. 56. Ir sugrįžusios pritaistė kvepinčias žoles ir tepalus; bet per subatą jos ilsėjosi pagal prisakymą³⁾.

Kristaus iš numirusių prisikėlimas.

XXIV. Perskirimas.

1. Pirmągi savaitės dieną⁴⁾ labai anksti atėjo prie grabo nešdamos kvepinčias žoles, kurias buvo pritaistiusios, 2. ir atrado akmenį atristą nuo grabo, 3. ir įėjusios nerado Viešpaties Jezaus kūno. 4. Ir atsitiko, kada dėlto buvo savo mintyje nusigandusios, štai šalų jų stovėjo du vyrų skaisčiuose rubuose. 5. Kad gi jos bijojosi ir nuleidė žemyn veidą, jie tarė joms: Kam jieškote gyvojo tarp numirusių?

¹⁾ Kareiviai neleidė jiems prisiartinti. ²⁾ Veiz. Mat. XXII, 62 paaišk. ³⁾ T. y. prasidėjus subatai atidėjo savo darbą ant po subatos, nes taip liepia Įstatymas. ⁴⁾ Veiz. Mat. XXVIII, 1. paaišk.

6. Nėra čionai, bet kėlėsi; atsiminkit, kaip jums kalbėjo, kaip dar tebebuvo Galilėjoje, 7. tardamas: jog reikia Sunui žmogaus buti išduotam į žmonių nusidėjėlių rankas, ir buti nukryžiuotam, ir trečią dieną keltisi iš numirusių. 8. Ir atsiminė jo žodžius. 9. Ir sugrįžusios nuo grabo sakė vis tai aniems vienuolikai, ir visiems kitiems. 10. Buvo gi Marija Magdalena, ir Joanna, ir Marija Jokubo motina, ir kitos, kurios buvo su jomis, kurios tai sakė apaštalams. 11. Ir pasirodė jiems tie žodžiai, kaip pramanymas; ir netikėjo joms. 12. Petras gi kėlėsi nubėgo pas grabą; ir pasilenkęs išvydo padėtas vienas paklodes ir atsitraukė stebėdamos savyje iš to, kas buvo atsitikę.

Du mokytiniu iš Emaus.

13. Ir štai tą pačią

dieną ėjo du iš jų į miestelį vardu Emaus, kurs buvo už šešiuodešimtų varsnų nuo Jerolimos; 14. ir juodu kalbėjo apie vis tai, kas buvo atsitikę. 15. Ir atsitiko jiems besišnekant ir terp savęs besiklausinėjant, ir pats Jezus prisartinęs ėjo su jiemdviem. 16. Jų gi akis buvolaikomos, kad jo nepažintu. 17. Ir tarė jiems: Kokios tos kalbos, kurias eidamu terp savęs kalbota ir esata nuliudusiu. 18. Ir atsakydamas vienas, vardu Kleopas, tarė jam: Tu vienas esi ateivis Jerolimoje ir nepatyrei, kas joje atsitiko šiose dienose? 19. Jis tarė jiems: Kasgi? Ir jie tarė: Apie Jėzų Nazarėną, kurs buvo vyras pranašas, galingas darbuose ir kalboje akivaizdoje Dievo ir visų žmonių, 20. ir kaip jį išdavė vyriausieji kunigai ir mūsų vyresnieji,

kad butu apsudytas mir-
 tin, ir nukryžiuvojo jį.
 21. Mes gi tikėjomės,
 jog jis turės atpirkti Iz-
 raelių. Ir dabar po vi-
 sam tam, šiandien yra
 trečia diena, kaip tai at-
 sitiko. 22. Bet ir kelios
 moteriškės iš musiškių
 išgąsdino mus, kurios
 buvo prieš išauštant pas
 grabą, 23. ir neradusios
 jo kuno, atėjo sakyda-
 mos, jog jos matė regė-
 jimą aniolų, kurie sako
 jį gyvą esantį. 24. Ir
 nuėjo kai-kurie iš mu-
 siškių pas grabą, ir ra-
 do taip, kaip pasakė
 moteriškės, bet paties
 nerado. 25. Ir jis tarė
 jiems: O paiki ir tingios
 širdies tikėti visam, ką
 kalbėjo pranašai! 26.
 Argi Kristus neturėjo tai
 kentėti ir taip įeiti į sa-
 vo garbę? 27. Ir pra-
 dėjęs nuo Maižiesiaus
 ir visų pranašų, išgul-
 dinėjo jiems iš visų
 Raštų, kas buvo apie
 jį. 28. Ir prisiartino

prie miestelio, į kuri-
 ėjo; ir jis apsimetė ei-
 nančiu toliaus. 29. Ir
 privertė jį, tardami: Pa-
 silikk su mumis, nes
 užaina vakaras ir diena
 jau praslinko. Ir įėjo
 su jais. 30. Ir atsitiko,
 kad sėdėjo su jais už
 stalo, ėmė duoną, ir pa-
 laimino, ir davė jiems.
 31. Ir jų akys atsivėrė
 ir pažino jį, ir jis pra-
 žuvo iš po jų akių. 32.
 Ir tarė vienas kitam:
 Argi mūsų širdis nedegė
 mumyse, kad jis kalbėjo
 kelyje ir atvėrė mums
 Raštus? 33. Ir kėlėsi tą
 pačią valandą sugrįžo į
 Jerolimą; ir rado su-
 sirinkusius vienuoliką ir
 tuos, kurie buvo su jais,
 34. sakančius: Jog Vie-
 spats ištiesų prisikėlė ir
 pasirodė Simonui. 35. Ir
 jie apsakė, kas atsitiko
 kelyje, ir kaip jį pažino
 duonos laužime.

**Jezus apsireiškia apa-
štams.**

36. Kad gi tai kal-

bėjo, Jezus stojosi tarp jų ir tarė jiems: Ramybė jums, aš esmi, nesibijokite. 37. Bet jie nusigandę ir bijodami mislijo, jog regi dvasią. 38. Ir tarė jiems: Ko nusigandote, o mislūs kilsta jūsų širdyse? 39. Veizėkite į mano rankas ir kojas, jog aš pats esmi. Prisilitėkite ir matykite; nes dvasia neturi kuno ir kaulų, ką manę regite turint. 40. Ir tai pasakęs parodė jiems rankas ir kojas. 41. Dar gi jiems netikint ir besistebint iš džiaugsmo, tarė: Ar turite čia ką nors valgyti? 42. O jie padavė jam dalį keptos žuvies. ir medaus korį. 43. Ir kad valgė jų akivaizdoje, ėmęs liekanas davė jiems. 44. Ir tarė jiems: Šie yra žodžiai, kuriuos jums kalbėjau, kad dar tebebuvau su jumis¹⁾, jog turi išsi-

pildyti vis, kas yra parašyta apie manę Maižiesiaus Įstatyme ir Pranašuose ir psalmėse. 45. Tuomet atvėrė jiems išmintį, kad išmanytu Raštą; 46. ir tarė jiems: Nes taip yra parašyta ir taip turėjo Kristus kentėti ir keltis iš numirusių trečią dieną; 47. ir idant butu apsakoja ma jo vardan pakuta ir nusidėjimų atleidimas tarp visų giminių, pradedant nuo Jeruzolimos. 48. Jūs gi esate liudytojai to viso. 49. Ir aš siunčiu ant jūsų prižadėjimą²⁾ mano Tėvo; jūs gi pasilikkite mieste, iki busite apvilkti galybe iš augšto.

Jezaus į dangų žengimas.

50. Išvedė gi juos į Betaniją; ir pakėlęs savo rankas palaimino jiems. 51. Ir atsitiko, kada jiems laimino, at-

¹⁾ Prieš mano mirtį. ²⁾ Prižadėtą šventąją Dvasią.

siskyrė nuo jų ir kėlė- | smu. 53. Ir buvo visuo-
si į dangų. 52. Ir jie pa- | met Bažnyčioje, garbin-
garbinę, sugrįžo į Jero- | dami ir šlovindami Die-
zolimą su didžiu džiaug- | vą. Amen.

Galas Evangelijos pagal Luko.

SVENTA JEZAUS KRISTAUS EVANGELIJA pagal JONO.

Jonas, Zebediejaus ir Saliomės sunus, pašauktas draug su savo broliu Jokubu (Vyresniuoju), liko dėl savo nekaltybės numylėtuoju Jezaus mokytiniu. Kaip apaštalas buvo jis su Išganytoju laike visų svarbiausių atsitikimų jo dieviško gyvenimo. Jono globai pavedė mirdamas ant kryžiaus Jezus savo švenč. Motiną, išstardamas į jį tuos žodžius: štai tavo motina. Po šv. Dvasios atsiuntimo Jonas draug su Petru buvo pirmutiniais platinime Jezaus Kristaus mokslo ir Bažnyčios įkurime; užtat jis buvo paskaitytas terp „Bažnyčios šulų“. Paskutinius savo amžiaus metus pergyveno Epeze. Rymo Ciesoriaus Domicijono buvo išstremtas už tikėjimą į Patmo salą; čia jam buvo apreikštos didžios paslaptys, kurias surašė knygoje, vadinamoje Apreiškimu. Sugrįžęs nuo Patmo į Epezą parašė pirmamjam amžiui pasibaigiant graikiškoje kalboje Evangeliją, kurią paskyrė visupirma Mažosios Azijos bažnyčioms, kad sutvirtintu jų tikėjimą prieš pradėjusius atsirasti kreivatikius. Savo Evangelijoje išrodo šv. Jonas, jog Jezus yra Mesijas ir tikras Dievas, ir jog reikia tikėti į jo dievystę.

Kristus Dievas ir žmogus.

I. Ferskirimas. 1. Pradžioje¹⁾ buvo Žodis²⁾, ir Žodis buvo pas Dievą³⁾, ir Dievas buvo Žodis. 2. Tai buvo pradžioje pas Dievą. 3.

Visa per jį pasidarė, ir be jo niekas nepasidarė, kas pasidarė. 4. Jame buvo gyvenimas⁴⁾, ir gyvenimas buvo žmonių šviesa⁵⁾. 5. Ir šviesa tamsybėje⁶⁾ šviečia, ir tamsybė jos neapė-

¹⁾ Pirmą, negu kas nors buvo, prieš pasaulės sutvėrimą prieš amžius. ²⁾ Žodžiu vadinasi Jezus Kristus, antroji Ypata šv. Traicės. Vadinasi jis žodžiu dėlto, kad nuo amžių paeina nuo Dievo Tėvo ir jį apreiskia, taip kaip žodis apreiskia paslėptą mislį. ³⁾ Pas Dievą Tėvą. ⁴⁾ Jame kaip šaltinyje buvo gyvenimas mylistos ir garbės žmonėms paskirtas.

mė¹⁾). 6. Buvo Dievo siųstas žmogus, kuriam vardas buvo Jonas. 7. Šis atėjo dėl liudijimo, kad duotu liudijimą apie šviesą, idant visi per jį tikėtų²⁾). 8. Nebuvo jis šviesa, bet idant duotu liudijimą apie šviesą. 9. Buvo tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų ateinantį į šį pasaulį. 10. Pasaulyje buvo, ir pasaulis per jį pasidarė, ir pasaulis jo nepažino. 11. Atėjo į savastį, ir savieji jo nepriėmė. 12. O kurie tik jį priėmė, davė jiems galybę tapti Dievo sunumis, tiems, kurie tiki jo vardan, 13. kurie užgimė ne iš kraujo, nei iš kuno valios, nei iš vyro valios, bet iš Dievo³⁾). 14. Ir Žodis kunu tapo, ir gyveno tarp mūsų, ir regėjome jo garbę, garbę, kaip viengimio iš Tėvo, pilno mylistos ir tiesos. 15. Jonas duoda apie jį liudijimą ir šaukia, tardamas: Tasai buvo, apie kurį sakiau: kurs po manęs turi ateiti, pirm manęs radosi, nes jis buvo pirmiausias, kaip aš. 16. Ir iš jo pilnumo mes visi ėmėme ir mylistą už mylistą⁴⁾). 17. Nes Įstatymas yra duotas per Maižiesių, mylista ir tiesa įvyko per Jėzų Kristų⁵⁾). 18. Dievo niekas niekuo-

⁵⁾ Viršprigimtinė dieviška šviesa. ⁶⁾ Tamsybe yra pavadinta čionai žmonija, paskendusi nusidėjimuose.

¹⁾ Neišmanė jo vertės ir nenorėjo jį priimti dėl savo nusidėjimų. ²⁾ Jonas Krikštytojas buvo Dievo siųstas, idant porodytu žmonėms tikrąją šviesą, t. y. Jėzų Kristų. ³⁾ Žydai gyrėsi, jog jie vieni, kaip paeinantįs nuo Abraomo, esą Dievo sunys. Ne kuniškas vienok paėjimas nuo Abraomo daro žmones Dievo sunumis, bet tikėjimas į Jėzų Kristų. Kunas ir kraujas reiškia šv. Rašte žmogišką prigimtį be pagelbos Dievo mylistos. ⁴⁾ Jėzus yra mylistos pilnas (eil 14.) ir mylistų šaltinis; iš to šaltinio ir mes apturime mylistas vieną paskui kitą. ⁵⁾ Per Maižiesių buvo duotas Įstatymas

met nematė; viengimis Sunus, kurs yra Tėvo prieglobstyje, jisai apsakė.

Jono Krikštytojo liudijimas apie Kristų.

19. Ir tas yra Jono liudijimas, kada žydai siuntė iš Jerozolimos kunigus ir levitus pas jį, idant paklaustu jį: Kas tu esi? 20. Ir išpažino, ir neužsigynė; ir išpažino: Jog aš n'esmi Kristus. 21. Ir paklausė jį: Kas tat? Ar tu esi Elisas? Ir tarė: N'esmi. Ar tu esi pranašas¹⁾? Ir atsakė: Ne. 22. Tarė tat jam: Kas esi, idant duotumėm atsakymą tiems, kurie mus siuntė? Ką sakai pats apie save? 23. Tarė: Aš balsas šaukančio tyruose; taisykite kelią Viešpaties, kaip pasakė Izaijas, prana-

šas²⁾. 24. Ir atsiųstieji buvo iš pariziejų. 25. Ir paklausė jį ir tarė jam: Kodėl tat krikštiji, jei tu n'esi Kristus, nei Elisas, nei pranašas? 26. Atsakė jiems Jonas tardamas: Aš krikštiju vandenimi; terpo jusų gi stovi, kurio jus nepažįstate. 27. Tasai yra, kurs po manęs turi ateiti, kurs pirm manęs radosi, kuriam aš n'esmi vertas atrišti jo kurpių dirželį. 28. Tai atsitiko Betanijoje už Jordano, kur Jonas krikštijo. 29. Ant rytojaus išvydo Jonas Jėzų ateinantį pas save ir tarė: Štai avinėlis Dievo, -štai kurs naikina pasaulio nusidėjimą. 30. Tasai yra, apie kurį sakiau: po manęs ateina vyras, kurs pirm manęs rados, nes buvo pirmiaus, kaip aš. 31. Ir

ir nieko daugiau. Jėzus suteikia mums mylistą [ir galę pažinti tiesą t. y. Dievą.

¹⁾ Žydai klausdami Joną, ar jis yra pranašas, mislija apie aną didį pranašą, kurs yra užsakytas knygoje Deuteron. XVIII, 15 ir dėlto jis atsako: Ne. ²⁾ Mat. III, 3.

aš jo nepažinau, bet idant butu apreikštas Izraeliuje, todėl aš atėjau krikštydamas vandeni- mi. 32. Ir Jonas davė liudijimą, tardamas: Jog regėjau Dvasią, nužen- giančią, kaipo karvelį iš dangaus, ir pasiliko ant jo. 33. Ir aš jo ne- pažinau, bet kursai ma- nę siuntė krikštyti van- denimi, tas man tarė: ant ko regėsi nužengian- čią Dvasią ir pasiliekan- čią ant jo, tasai yra, kurs krikštija šventąja Dvasia. 34. Ir aš regė- jau, ir daviau liudiji- mą, jog tas yra Dievo Sunus.

Pirmutiniai Jezaus mo- kytiniai.

35. Ant rytojaus vėl stovėjo Jonas ir du iš jo mokytinių, 36. ir pa- matęs vaikščiojantį Je- zų, tarė: Štai avinėlis

Dievo. 37. Ir du mo- kytinių girdėjo jį kal- bantį ir sekė Jėzų¹⁾. 38. Atsigrežęs gi Jėzus ir regėdamas juodu savę sekančiu, tarė jiems: Ko jieškota? Jie tarė jam: Rabbi, [tai reiškia iš- guldant-Mokytojau] kur gyvenimi? 39. Sako jiems: Eikita ir veizėkita; atėjo ir pamatė, kame gyve- no, ir pasiliko pas jį tą dieną. Buvo gi apie dešimtą valandą. 40. O Andriejus, Simono Pet- ro brolis, buvo vienas iš dviejų, kurie buvo girdėję nuo Jono ir jį sekė. 41. Tas pirmiau- siai rado savo brolių Si- moną ir tarė jam: Ra- dome Mesiją [tai išsigul- do Kristus²⁾]; 42. ir at- vedė jį pas Jėzų. Jėzus gi, paveizėjęs į jį, tarė: Tu esi Simonas, sunus Jonos. Tu vadinsiesi Kėphas, tai išsiguldo

¹⁾ Buvo tai Andriejus, Petro brolis, ir Jonas, paskiaus numylėtasis Jezaus mokytinis. ²⁾ Kristus reiškia — patep- tasis. Veiz. paaišk. Mat. I, 1.

Petras¹⁾. 43. Ant rytojaus norėjo išeiti į Galilieją ir rado Pilypą; ir tarė jam Jezus: Sekk manę. 44. Buvo gi Pilypas iš Betsaidos, iš miesto Andriejaus ir Petro. 45. Pilypas rado Natanaelį ir sako jam: Radomė tą, apie kurį rašė Maižiešius Įstatyme ir pranašai, Jėzų, Juozapo sunų, iš Nazarėto. 46. Ir tarė jam Natanaelis: Ar gali būti kas nors gero iš Nazarėto? Sako jam Pilypas: Eik ir paveizėk. 47. Jezus pamatė Natanaelį pas savę ateinantį ir tarė apie jį: Štai, tikras Izraelita, kuriame nėra vyliaus. 48. Tarė jam Natanaelis: Iš kur manę pažįsti? Jezus atsakė ir tarė jam: Pirmą negu Pilypas tavę pavadino, kad buvai po figos-medžiu, regėjau tavę. 49.

Natanaelis atsakė jam ir tarė: Rabbi, tu esi Dievo Sunus, tu esi Izraeliaus karalius. 50. Jezus atsakė ir tarė jam: Jogei tau pasakiau: regėjau tavę po figos-medžiu, tu tiki; išvysi didesnius už tuos daiktus! 51. Ir tarė jam: Ištiesų, ištiesų sakau jums: išvysite atvirą dangų, ir Dievo aniolus užžengiančius ir nužengiančius ant Sūnaus žmogaus.

Vestuvės Kanoje. Pirmas Jezaus stebuklas.

II. Ferskirimas. 1. Ir trečią dieną buvo vestuvės Kanoje Galiliejės; ir buvo tenai Jezaus motina. 2. Buvo gi pakviesti ant vestuvių ir Jezus ir jo mokytiniai. 3. Ir netekus vyno, Jezaus motina tarė jam: Vyno neturi. 4. Ir tarė jėi Jezus: Kas man ir tau, moteriške? Dar ne-

¹⁾ Ką tas vardas turėjo reikšti, aiškiai pasirodo iš žodžių užrašytų pas Mat. XII, 18.

atėjo mano valanda?¹⁾ 5. Jo motina tarė tar-nams: Ką nors jums pa-sakys, darykite. 6. Bu-vo gi tenai pastatyti še-ši akmeniniai rykai pa-prastam žydų apsiplovi-mui²⁾, iš kurių į kiek-vieną tilpo du ar tris ki-birai. 7. Tarė jiems Je-zus: Pripilkite rykus van-denimi. Ir pripylė juos sklydinus. 8. Ir tarė jiems Jezus: Semkite dabar ir neškite pokilio užveiz-dėtojui. Ir nunešė. 9. Kadagi pokilio užveiz-dėtojas paragavo vande-nį, kurs vynu tapo, ir ne-žinojo iš kur ėsęs; — tar-

nai gi, kurie sėmė van-denį, žinojo — pavadino vestuvių užveizdėtojas jaunikį, 10. ir tarė jam: Kiekvienas žmogus pir-ma padeda gerą vyną, ir kad įgeria, tuomet tą, kurs yra menkesnis; tu gi užlaikei gerąjį vyną ikišiolei. 11. Tą pradžią stebuklą Jezus padarė Kanoje Galiliejos; ir ap-reiškė savo garbę, ir jo mokytiniai įtikėjo į jį. **Jezus Jerolimoje iš-varo iš Bažnyčios par-duodančius ir pasilie-ka ant Velykų.**

12. Potam nuėjo į Kaparnaumą jis, ir jo

¹⁾ Kas man ir tau, moteriške? — yra tai išsireiškimas rytų krašto gyventojų; prasmė tų žodžių priguli nuo aplinkybių, kuriose yra sakomi, ir balso, kuriuo yra ištariami. Marija, matydama, jog netenka vyno, mielaširdystės apimta, kreipiasi prie savo Sunaus. Žino, jog jau jis pradėjo savo viešą gyvenimą, nes Jonas Krikštytojas davė apie jį liudijimą, ir pats Jezus jau turi mokytojus, todėl jį tikisi, jog jis dabar neatsakys ir duos reikalingą pašalpą per stebuklą. — Jezus kaipo Dievas žinojo, jog jis tų vestuvių laike padarys stebuklą ir apreikš savo garbę mokytojams. Tai atmenant negalima rasti jokio šiurkštumo žodžiuose: Kas man ir tau, moteriške; ir jie čionai reiškia: uėra ir reikalo, kad man primintumei, ką aš turiu padaryti, nes argi dar neatėjo mano valanda? Pavadinimas Marijos moteriške buvo tai pagal rytiečių paprotį garbingas pavadinimas. ²⁾ Tai yra, kuriuose žydai prieš valgymą plaudavo rankas ir visus indus.

motina, ir jo broliai¹⁾, ir mokytiniai, ir pasiliko tenai nedaug dienų. 13. Ir buvo arti žydų Velykos, ir Jezus nuėjo į Jerozolimą. 14. Ir rado Bažnyčioje pardodančius jaučius ir avis, ir karvelius, ir sėdinčius pinigų mainininkus²⁾ 15. Ir padaręs tarsi botagą iš virvelių išvarė visus iš Bažnyčios; teipogi avis ir jaučius, ir išbarstė mainininku pinigus ir išvertė stalus. 16. Ir tarė tiems, kurie pardavinėjo karvelius: Atimkite tai iš čia ir nedarykite mano Tėvo namų namais pirklystės. 17. Bet jo mokytiniai atsiminė, jog yra pa-

rašyta: uolumas apie tavo namus griaužė manę³⁾. 18. Žydai tat atsakė ir tarė jam: Kokį ženklą mums rodai, jog tai darai⁴⁾? 19. Jezus atsakė ir tarė jiems: Sugriaukite tą Bažnyčią, o į tris dienas ją pastatysiu. 20. Tarė tat žydai: Ta Bažnyčia yra statyta keturias dešimtis šešerius metus, o tu į tris dienas ją pastatysi? 21. Jis gi kalbėjo apie Bažnyčią savo kūno⁵⁾. 22. Kad tatau kėlėsi iš numirusių, jo mokytiniai atsiminė, jog buvo apie tai sakęs, ir įtikėjo Raštui ir žodžiams, kuriuos Jezus buvo ištaręs. 23. Kada gi buvo Jerozolimoje

¹⁾ T. y, artimieji gentis. Palyg. Mat. XII, 46. ²⁾ Palyg. Mat. XXI, 12. ³⁾ Psalm. LXVIII, 10. ⁴⁾ Žydai nedrįsta peikti paties išvaymo, klausia tikrai, kokia valdžia tai padarė; tarsi sako: Tas pirkimas ir pardavimas pasidarė nuo seno laiko papročiu, ir jį mato mūsų vyresnybė; jei tu tat nori prašalinti tą paprotį, tai reikia tau augštesnės valdžios; tokią gi valdžią tu turi mums parodyti ženklą arba stebuklu. ⁵⁾ Išganytojas pavadino savo kūną Bažnyčia, nes kaip Bažnyčia yra Dievo namais, teip Jezaus žmogiškame kūne buvo pilnybė Dievystės.

ant Velykų švenčių, daugelis įtikėjo jo vardan regėdami jo stebuklus, kuriuos darė. 24. Pats gi Jezus jiems neužsitikėjo, dėlto kad jis visus pažino¹⁾, ir jogei jam nebuvo reikalo, kad kas nors duotu liudijimą apie žmogų; nes pats žinojo, kas yra žmoguje.

Jezus ir Nikodėmas.

III. Perskirimas. 1. Buvo gi žmogus iš pariziejų, vardu Nikodėmas, žydų vyriausis. 2. Šis atėjo pas Jėzų naktia ir tarė jam: Rabbi, žinome, jog atėjai nuo Dievo, kaipo Mokytojas, nes niekas negali daryti tų stebuklų, kuriuos tu darai, jei Dievas nebutu su juomi. 3. Jezus atsakė ir tarė

jam: Ištiesų, ištiesų sakau tau, jei kas neužgimtu iš naujo, negali regėti Dievo karalystės. 4. Sako jam Nikodėmas: Kaip gi gali žmogus užgimti, senas būdamas? argi gali antrą kart įeiti į savo motinos yščią ir atgimti? 5. Jezus atsakė: Ištiesų, ištiesų sakau tau, jei kas neatgimtu iš vandens ir iš šventosios Dvasios, negali įeiti į Dievo karalystę. 6. Kas gimė iš kuno, kunas yra, ir kas gimė iš dvasios, yra dvasia. 7. Nesistebėk, jog tau pasakiau: jums reikia užgimti iš naujo²⁾. 8. Vėjas pučia kur nori; ir girdi jo užimą, bet nežinai, iškur ateina, arba kur eina; taip yra kiekvienas, kurs užgi-

¹⁾ Ne užsitikėjo, t. y. nepriėmė jų į savo artesnę draugystę, kaip buvo padaręs su apaštalais, nes žinojo, jog tie naujai įtikėjusieji trokšta labiaus žemiškos karalystės, kaip dangiškos ir laukia Mesijo galingo, o ne nužeminto.

²⁾ Nikodėmas, kaip ir visi žydai, galvojo, jog jie turi tiesą apturėti dangaus karalystę, nes paeina nuo Abraomo. Išganytojas gi mokino, jog ir jiems reikia atgimti per krikštą iš šv. Dvasios.

mė iš dvasios. 9. Nikodėmas atsakė ir tarė jam: Kaip tai gali įvykti? 10. Jezus atsakė ir tarė jam: Tu esi mokytojas Izraeliuje ir to nežinai? 11. Ištiesų, ištiesų sakau tau, jog ką žinome, kalbame ir ką regėjome, liudijame, ir musų liudijimo nepriimate. 12. Jei aš sakiau jums apie žemiškus daiktus, ir netikite, kaip tikėsite, jei sakysiu jums apie dangiškuosius? 13. Ir niekas neužžengė į dangų, tiktai kurs nužengė iš dangaus, Sunus žmogaus, kurs yra danguje. 14. Ir kaip Maižiešius augštytyn pakėlė žaltį tyruose¹⁾, taip Sunus žmogaus turi būti išaugštintas, 15. idant kiekvienas, kurs į jį tiki, neprašutu, bet turėtu amžiną gyvenimą. 16. Nes teip Dievas numylėjo pasaulį, jog davė savo viengimį Sūnų, idant kiekvienas, kurs į jį tiki, neprašutu, bet turėtu amžiną gyvenimą. 17. Nes Dievas nesiuntė savo Sunaus į pasaulį, kad sudytu pasaulį, bet idant pasaulis butu per jį išganytas. 18. Kas į jį tiki, n'esti sudijamas²⁾, kas gi netiki, jau yra apsudytas³⁾, nes netiki vardan vengimio Dievo Sunaus. 19. Tas gi yra sudas: jog šviesa atėjo į pasaulį, ir žmonės mylėjo labjaus tamsybę, kaip šviesą, nes jų dar-

¹⁾ Išganytojas pranašauja apie savo mirtį ant kryžiaus. *Kaip Sename Įstatyme (Num. XXI) žalčių įkasti žydai išgydavo pažvelgdami į varinį žaltį, kurį iš Dievo paliepimo Maižiešius pakabino augštai ant medžio, taip Naujame Įstatyme tie tiktai apturės amžiną gyvenimą, kurie įtikės į Jėzų, numirusį ant kryžiaus. ²⁾ Neprašūsta, nes apturės amžiną gyvenimą. ³⁾ Kiekvienas žmogus gimsta su nusidėjimu pirmųjų tėvų; jei jis nenori išsiliuosuoti nuo to nusidėjimo per tikėjimą į Jėzų Kristų, yra apsudytas, t. y. apturės bausmę, paskirtą nusidėjeliams.

bai buvo pikti. 20. Nes kiekvienas, kurs piktai daro, neapkenčia šviesos ir n'eina prie šviesos, kad jo darbai nebūtų barami. 21. Kas gi daro teisybę, ateina prie šviesos, kad jo darbai apsireikštų, nes yra padaryti su Dievu.

Kristus Judėjoje. Naujas liudijimas apie jį Jono Krikštytojo.

22. Potam atėjo Jezus ir jo mokytiniai į Judėjos žemę; ir jis pasiliko tenai su jais ir krikštijo. 23. Krikštijo gi ir Jonas Ennone šaly Salimos; nes tenai buvo daug vandens, ir ateidavo ir buvo krikštijami. 24. Nes Jonas dar nebuvo įmestas į kalėjimą. 25. Kilo gi klausymas tarp Jono mokytinių ir žydų apie nusiplovimą. 26. Ir

atėjo pas Joną ir tarė jam: Rabbi, kursai buvo su tavim už Jordano, kuriam tu davei liudijimą štai tas krikštija, ir visi eina pas jį. 27. Jonas atsakė ir tarė: Žmogus negali nieko imti, jei jam nebus duota iš dangaus. 28. Jūs patis duodate man liudijimą, jog pasakiau: aš n'esmi Kristus, bet joguei esmi prieš jį siųstas. 29. Kas turi jaunąją, yra jaunikis; jaunikio gi prietelis, kursai stovi ir jo klauso, džiaugtes džiaugiasi iš jaunikio balso. Tas tat mano džiaugsmas išsipildė¹). 30. Reikia, kad jis augtu, aš gi eičiau mažyn. 31. Kas iš augšto ateina, ant visų yra. Kas yra iš žemės, iš žemės yra, ir kalba apie žemę²). Kas ateina iš dangaus ant visų yra.

¹) Jaunikiu čionai paminėtu yra Kristus, Bažnyčia yra jaunoji. Jonas Krikštytojas yra jaunikio prietelis. Matydamas mokytinius, sekančius Kristų, jis nesistebi, bet iš to džiaugiasi. ²) T. y. apie žemiškus dalykus, kuriuos žino.

32. Ir kā regējo ir girdējo, tai liudija; ir jo liudijimo niekas nepriima. 33. Kas piēmē jo liudijimą, paženklino, jog Dievas yra teisingas. 34. Nes kā Dievas siuntē, tas kalba Dievo žodžius; nes Dievas duoda dvasiā ne pagal saikā¹). 35. Tēvas myli Sunu ir visa davē i jo rankā. 36. Kas tiki i Sunu turi amžinā gyvenimą; kas gi netiki Sunui neregēs gyvenimo, bet Dievo rustybē pasilieka ant jo.

Jezus ir moteriškē Samaritonē.

IV. Perskirimas. 1. Kad tat Jezus patyrē, jog pariziejai išgirdo, kad Jezus darās daugiaus mokytinių ir krikštijās, kaip Jonas, 2. [nors Jezus nekrikštijo,

p>bet jo mokytiniai], 3. paliko jis Judējā ir vēl nuējo i Galiliejā. 4. Reikējo gi jam pereiti per Samarijā. 5. Atējo tat i Samarijos miestā, kurs vadinasi Sikar; šaly lauko, kurī davē Jokubas savo sunui Juozapui. 6. Buvo gi tenai Jukubos šulinys; Jezus tat pailsēs iš kelionēs, sēdējo teip ant šulinio. Buvo apie šeštā valandā²). 7. Atējo moteriškē iš Samarijos semti vandenī. Tarē jai Jezus: Duok man gerti. 8. [Nes jo mokytiniai buvo nuējē i miestā nusipirkti valgi]. 9. Tarē tat jam ana moteriškē Samaritonē: Kaip tu žydu budamas prašai gerti manēs, kuri esmi moteriškē Samaritonē? Nes žydai neužlaiko draugystēs su samaritonais³). 10. Jezus atsakē ir ta-

¹) Dievas duodamas dvasiā, ne visiems vienodai duoda; jei vienam davē daug, kitam gali duoti dar daugiaus. Savo numylētāmajam Sunui davē pilnybē dvasios. ²) Šešta žydu valanda atsako musų vidudieniui. ³) Terp žydu ir samari-

rė jai: Jei pažintum' Dievo dovaną ir Kas yra, kurs tau sako: duok man gerti, tu tikrai būtum' prašiusi jo, ir būtų tau davęs gyvojo vandens¹). 11. Tarė jam moteriškė: Viešpatie, neturi nei kuo pasemti, o šulinys yra gilus; iškur tat turi gyvojo vandens? 12. Argi tu esi didesnis už mūsų tėvą Jokubą, kurs davė mums šulinį, ir pats iš jo gėrė, ir jo sūnus, ir jo galvijai? 13. Jezus atsakė ir tarė jai: Kiekvienas, kurs geria iš to vandens, vėl trokš, kasgi gertu iš vandens, kurį aš jam duosiu, nebetrokš ant amžių; 14. bet vanduo, kurį aš jam duosiu pasidarys jame

versme vandens, ištrikštančio į amžiną gyvenimą. 15. Tarė jam moteriškė: Viešpatie, duok man to vandens, idant nebetrokščiau, nei vaikščiočiau čion semti. 16. Tarė jai Jezus: Eik, pavadink savo vyrą ir ateik čia. 17. Moteriškė atsakė ir tarė: Neturiu vyro. Tarė jai Jezus: Gera! pasakei, jog neturi vyro; 18. nes penkis vyrus turėjai ir kurį turi dabar, nėra tavo vyras; tai teisingai pasakei. 19. Tarė jam moteriškė: Viešpatie, regiu, jog tu esi pranašas. 20. Mūsų tevai ant to kalno garbindavo, o jūs sakote, jog Jeruzolimoje yra vieta, kur reikia garbinti²). 21. Tarė jai Jezus: Mote-

tonų buvo didžiausia neapykanta. Ko vieni prisilietėdavo, kiti tai laikydavo už suteptą; todėl draug negerdavo, nei valgydavo.

¹) Gyvuoju vandenimi pavadintas yra čionai dieviškas mokslas ir Dievo mylista. Samaritonė vienok supranta apie paprastą vandenį, tekančią upėje, arba versmėje. ²) Žydai ir samaritonai žinojo, jog pagal Mažižiešiaus Įstatymų reikia atiduoti Dievui garbę ir deginti atnašas vienoje tikta vietoje. Samaritonai sakė, jog ta vieta yra tai kalnas Garizim Sama-

riške, tikėk man, jog ateis valanda, kada nei ant to kalno, nei Jeruzolimoje negarbinsite Tėvo¹⁾. 22. Jūs garbinate, ko nežinote; mes garbiname, ką žinome, nes išganymas yra iš žydų. 23. Bet ateina valanda ir dabar yra, kada tikri garbintojai garbins tėvą dvasioje ir tiesoje; nes ir Tėvas jieško tokių, kurie jį garbintu. 24. Dievas yra Dvasia; ir tie kurie jį garbina, turi garbinti dvasioje ir tiesoje. 25. Tarė jam moteriškė: Žinau, jog ateis Mesijas, [kurs vadinasi Kristus]; kada tat jis ateis, visa mums apreikš. 26. Tarė jai Jezus: Aš esmi²⁾, kurs su tavim kalbu. 27. Ir tuo tarpu atėjo jo mokytiniai ir stebėjosi, jog kalbėjo su moteriške³⁾.

Vienok nei vienas nesakė: Ko klausi, arba ką su jaja kalbi? 28. Paliko tat moteriškė savo ąsuotį, ir nuėjo į miestą, ir tarė aniems žmonėms; 29. Eikite ir regėkite žmogų, kurs man pasakė vis, ką tik dariau; ar ne jis yra Kristus? 30. Išėjo tat jie iš miesto ir atėjo pas jį. 31. Tuotarpu prašė jį mokytiniai, tardami: Rabbi, valgyk. 32. Jis gi tarė jiems: Aš turiu valgyti valgį, kurio jūs nežinote. 33. Kalbėjosi tat mokytiniai tarp savęs: Ar neatnešė kas jam valgyti? 34. Tarė jiems Jezus: Mano valgis yra, idant darčiau valią to, kurs manę siuntė, idant išpildyčiau jo darbą. 35. Argi jūs nesakote, jog dar yra keturi mėne-

rijoje netoli miesto Sikar, žydai gi turėjo Bažnyčią Jeruzolimoje ant kalno Morija.

¹⁾ Išganytojas atsakydamas mokina, jog ateis laikas, kada kiekvienoje pasaulio vietoje bus atiduodama Dievui tikra garbė. ²⁾ Aš esmi tas visų laukiamas Mesijas. ³⁾ Nes žydų mokytieji laikė sau už didį pažeminimą kalbėti su moteriške.

siai, ir ateis pjutis? Štai sakau jums: pakelkite savo akis ir veizėkite į laukus, jog jau pabalo pjūčiai¹⁾ 36. Ir kas pjauna, gauna užmokesnį i renka vaisių amžinam gyvenimui; idant draug džiaugtusi ir' sėjėjas ir pjovėjas. 37. Nes! tame tikras yra žodis, jog kitas yra sėjėjas, ir ir kitas yra pjovėjas²⁾ 38. Aš siunčiau jus pjauti, ko jūs neapdirbote; kiti darbavosi, ir jūs įėjote į jų darbus. 39. Iš ano gi miesto daug Somaritonų įtikėjo į jį, dėlei žodžių moteriškės, liudijančios: jog man visa pasakė, ką tik dariau. 40. Kad tai atėjo pas jį Samaritonai, prašė jį, idant tenai pasiliktu. Ir pasiliko tenai dvi dieni. 41. Ir daug daugiaus įtikėjo

į jį dėlei jo kalbos; 42. ir sakė moteriškai: jog jau tikime ne dėl tavo pasakymo, nes patįs girdejome ir žinome, jog šis yra tikrai pasaulio Išganytojas.

Jezus Galiliejoje išgydo karaliaus tarno sunų.

43. Po dviejų gi dienų išėjo iš ten ir nuėjo į Galilieją; 44. nes pats Jezus liudijo, jog pranašas neturi šlovės savo tėviškėje. 45. Kad tai atėjo į Galilieją, priėmė jį Galiliejiečiai, nes buvo matę vis, ką buvo padaręs per Šventes Jerozolimoje, nes ir jie buvo atėję ant Švenčių. 46. Atėjo tat vėl į Kaną Galiliejos, kur buvo padaręs vandenį vynu. Ir buvo vienas karaliaus tarnas, kurio

¹⁾ Kalba Išganytojas per prilyginimą apie ateinančius Samarijos gyventojus, kurių širdys yra jau priruoštos prie priėmimo tikėjimo, taip kaip baluojančios varpos esti pribrendusios pjūčiai. ²⁾ T. y. tame atsitikime išsipildo žmonių patarlė, kuri sako, jog vienas dirbo, o kitas gavo užmokesnį.

sunus sirgo Kaparnau-
me. 47. Šis išgirdęs,
jog Jezus atėjo iš Ju-
dėjos į Galilieją, nuėjo
pas jį ir prašė jį atei-
ti išgydyti jo sunų, nes
buvu jau marinamas.
48. Tarė tat jam Je-
zus: Jei neregėsite ženklų
ir stebuklų, netikite.
49. Tarė jam karaliaus
tarnas: Viešpatie, ateik
pirma, negu numirs ma-
no sunus. 50. Tarė jam
Jezus: Eik tavo sunus
yra gyvas. Įtikėjo žmo-
gus kalbai, kurią pasa-
kė jam Jezus, irėjo.
51. Jam gi jau parei-
nant, pasitiko jį tarnai
ir apreiškė tardami:
jog jo sunus esąs gy-
vas. 52. Paklausė tat
juos apie valandą, ku-
rioj jam geriaus pasi-
darė. Ir tarė jam: jog
vakar septintoje valan-
doje pametė jį drugys.
53. Pažino tat tėvas,
jog ta valanda buvo,

kurioje Jezus tarė jam:
tavo sunus yra gyvas.
Ir pats įtikėjo ir visi
jo namai. 54. Tą vėl
antrą ženklą padarė
Jezus atėjęs iš Judėjos
į Galilieją.

Jezus išgydo ligonį prie Betsaidos.

V. Ierskirimas. 1.
Potam buvo žydų šven-
tė, ir Jezus nuėjo į Jero-
zolimą. 2. Yra gi Jero-
zolimoj avių maudyklė¹⁾,
kuri žydiškai vadinasi
Betsaida, turinti pen-
kis prieangius. 3. Tuo-
se gulėjo didi daugy-
bė sergančių, aklų, rai-
šų padžiuvusių²⁾, lau-
kiančių vandens pasi-
judinimo. 4. Viešpaties
gi aniolas nužengdavo
kartkartėmis į maudyk-
lę ir susijudindavo van-
duo. Ir kas pirmiaus
įeidavo į maudyklę po
vandens pasijudinimo,
pagydavo, kokios norint

¹⁾ Kurioje apiplaudavo avis prieš atnašavimą. ²⁾ T. y. jokių, kurie nevaldė kokios norint savo kuno dalies.

butu buvęs apimtas ligos. 5. Buvo gi tenai vienas žmogus, kurs sirgo jau trisdešimtis aštuonerius metus. 6. Tą Jėzus pamatęs gulintį ir patyręs, jog jau daug laiko serga, tarė jam: Nori būti sveikas? 7. Ligonis atsakė jam: Viešpatie, neturiu žmogaus, kurs vandeniui pasijudinus įleistu manę į maudyklę; nes iki aš ateinu, kitas pirm manęs įeina. 8. Jėzus tarė jam: Kelkis, imk savo lovą ir vaikščiok. 9. Ir tuojau pagijo anas žmogus ir paėmė savo lovą ir vaikščiojo. Buvo gi tą dieną subata. 10. Žydai tat sakė tam, kurs buvo pagijęs: Yra subata, nepridera tau nešti tavo lovą. 11. Atsakė jiems: Kurs manę išgydė, tas man tarė: Imk savo lovą ir vaik-

ščiok. 12. Paklausė tat jį: Kas yra anas žmogus, kurs tau tarė: imk savo lovą ir vaikščiok. 13. Išgydytasis gi nežinojo, kas jis esąs; nes Jėzus pasišalino nuo minios, buvusios ant vietos. 14. Paskui Jėzus rado jį bažnyčioje ir tarė jam: Štai tapai sveikas, jau nebenusidėk, idant neatsitiktų tau kas piktesnio. 15. Anas žmogus nuėjo ir apreiškė žydams, Jėzų esant, kurs jį išgydė. 16. Užtat persekiojo žydai Jėzų, jog tai padarė subatoje.

Jėzus mokina, jog jis lygus savo Tėvui.

17. Jėzus gi atsakė jiems: Mano Tėvas veikia ikišioliai¹⁾, ir aš veikiu. 18. Todėl tat žydai labjaus jieškojo jį užmušti, nes ne tiktai

¹⁾ Dievas Tėvas veikia, užlaikydamas savo Apveizda ir valdydamas savo sutvėrimus. Dievo Sunus, [kaipo Tėvui lygus ir vienos su Juomi esybės, teipogi nenustoja veikęs.

neužlaikė subatos, bet ir sakė Dievą esant savo Tėvu, darydamas save Dievui lygiu. Jezus tat atsakė ir tarė jiems: 19. Ištiesų, ištiesų sakau jums: nieko negali Sunus daryti nuo savęs, tiktai ką regi Tėvą darantį. Nes ką tik Jis daro, daro teip pat ir Sunus¹⁾. 20. Nes Tėvas myli Sunų ir visa jam parodo, ką pats daro. Ir didesnius už tuos darbus jam parodys, idant jus stebėtumėtės. 21. Nes kaip Tėvas prikelia numirėlius ir atgaivina, teip ir Sunus kuriuos nori atgaivina. 22. Nes Tėvas nieko nesudija, bet visą sudą padavė Sunui²⁾, 23. idant

visi šlovintu Sunų, kaip šlovina Tėvą. Kas nešlovina Sunaus, nešlovina Tėvo, kurs jį siuntė. 24. Ištiesų, ištiesų sakau jums: jog kas klauso mano žodžio ir tiki tam, kurs manę siuntė, turi amžiną gyvenimą ir neeina į sudą³⁾, bet perėjo iš mirties į gyvenimą. 25. Ištiesų, ištiesų sakau jums: jog ateina valanda ir dabar yra, kada numirėliai⁴⁾ išgirs Dievo Sunaus balsą. Ir kurie išgirs, bus gyvi. 26. Nes kaip Tėvas turi gyvenimą pats savyje; teip davė ir Sunui turėti gyvenimą pačiame savyje; 27. ir davė jam galybę daryti sudą, nes jis yra Sunus

¹⁾ Iš tų žodžių aiškiai pasirodo skirtumas tarp Dievo Sunaus ir žmonių sunų. Žmonių sunų gali daug daryti, ko nedaro jų tėvai, ir ką daro tėvai to nedaro sunų. Kristus yra vienos su savo tėvu prigimties ir todėl turi kaipo Dievas tą pačią galę, tą pačią valią ir tą patį veikimą. ²⁾ Dievas Tėvas nieko nesudija atskirai nuo Sunaus, bet sudija per savo Sunų. Kristus tat, kaipo Dievas ir žmogus, sudys ir paskirs užmokesnį visiems, kuriuos atpirko. ³⁾ Neeina į amžiną prazuvimą pragare. ⁴⁾ Numirėliai, t. y. tie kurie dvasiškai yra numirę: pagonis, nusidėjeliai; kada jie išgirs Jezaus balsą ir jo paklausys, jie galės apturėti amžiną gyvenimą.

žmogaus¹⁾. 28. Nesistebėkite tam; nes ateina, valanda, kurioje visi, kurie yra grabuose, išgirs Dievo Sunaus balsą. 29. Ir išeis, kurie gerai darė į gyvenimo prisikėlimą²⁾, kurie gi piktai darė — į sudo prisikėlimą³⁾.

Jezus aiškina, jog jis turi apie savę didesnią liudijimą, kaip Jono liudijimas.

30. Aš pats iš savęs nieko negaliu daryti. Kaip girdžiu, sudiju, ir mano sudas yra teisingas; nes neįsakyčiau savo valios, bet valios to, kurs manę siuntė. 31. Jei aš duodu liudijimų pats apie savę, mano liudijimas nėra teisingas. 32. Yra kitas, kurs duoda

liudijimą apie mane; ir žinau, jog teisingas yra liudijimas, kurį apie mane duoda. 33. Jūs siuntėte pas Joną, ir jis davė liudijimų tiesai. 34. Aš gi imu liudijimą ne nuo žmogaus⁴⁾; bet tai sakau, kad jūs būtumėte išganyti⁵⁾. 35. Jis buvo žiburys, degęs ir šviečiąs. Jūs gi norėjote ant valandos džiaugtisi jo šviesoje! 36. Aš gi turiu liudijimą didesnią, kaip Jono. Nes darbai⁶⁾, kuriuos man davė Tėvas, kad juos išpildyčiau; patįs darbai, kuriuos aš darau, duoda apie mane liudijimą, jog Tėvas manę siuntė. 37. Ir Tėvas, kurs manę siuntė, pats davė apie mane liudijimą. Ir niekuomet

¹⁾ Dievas teikėsi išgelbėti žmones per Kristų - Žmogų; per Kristų - Žmogų nori, idant būtų atliktas paskučiausias tų žmonių sudas. ²⁾ Į amžiną gyvenimą. ³⁾ Į amžiną prapultį. ⁴⁾ Žmogaus, nors teip švento, kaip buvo Jonas Krikštytojas. ⁵⁾ Kad jūs tikėdami Jono žodžiams, įtikėtumėt į mane ir tokiu būdu apturėtumėt išganymą. ⁶⁾ Mesijo darbai, prie kurių priguli teipogi stebuklų darymas.

jo balso negirdėjote, nei jo veidą regėjote. 38. Ir neturite savyje pasiliekančio jo žodžio¹⁾: nes kuri jis siuntė, tam jūs netikite. 39. Tiri-
nėjate Raštus, nes jūs manote, jog juose turi-
te amžiną gyvenimą. Ir jie tai yra, kurie duoda apie manę liudijimą; 40. ir nenorite ateiti pas manę, idant turėtų gyveni-
mą. 41. Aš garbės nuo žmonių nepriimu. 42. Bet pažinau jus, jog neturite savyje Dievo meilės. 43. Aš atėjau vardan mano Tėvo, ir nepriimate manės; jei kitas ateis sa-
vo vardan, jį priimsite. 44. Kaip galite tikėti jus, kurie imate garbę vienas nuo kito, ir garbės, kuri yra nuo vieno Dievo, nejieškote?²⁾ 45. Nemanykite, jog aš skų-

siu jus pas Tėvą; yra kurs jus skundžia — Maižiešius, kuriame jūs turite viltį. 46. Nes jei tikėtumėt Maižiešiui, tikėtumėt tikrai ir man, nes apie manę jis rašė. 47. Jeigu jo raštams netikite, kaip tikėsite mano žodžiams?

Duonų padauginimas.

VI Ierskirimas. 1. Potam Jezus nuėjo už Galiliejos, tai yra Tiberijados, marių. 2. Ir sekė jį didi daugybė, nes regėjostebuklus, kuriuos jis darė ant sergančiųjų. 3. Jezus tat užėjo ant kalno ir sėdėjo tenai su savo mokytiniais. 4. Buvo gi arti Velykos, žydų šventė. 5. Pakėlęs tat Jezus akis ir pama-
tęs, jog pas jį ateina didžiausi daugybė, ta-
rė Pilypui: Iškur pirk-

¹⁾ Žydai turėjo užrašytus Dievo žodžius šv. Rašte, bet tie žodžiai negyvavo jų širdyse. ²⁾ Tikėjimas reikalauja nusiže-
minimo; kas jieško žmonių garbės, nesirupina apie Dievo garbę, tam yra uždarytas kelias į tikėjimą.

sime duonos, idant tie pavalgytu? 6. Tai gi kalbėjo, gundindamas jį¹⁾, nes pats žinojo, ką darysiąs. 7. Pilypas atsakė jam: Duonos už du šimtu denarų negana jiems, kad kiekvienas šiek-tiek gautu. 8. Tarė jam vienas iš jo mokytinių, Andriejus, Simonas Petro brolis: 9. Yra čia vienas vaikas, kurs turi penkias miežienes duonas ir dvi žuvis, bet kas tai yra tokiai daugybei? 10. Tarė tat Jezus: Pasodinkite žmones. Buvo gi daug žolės toj' vietoj'. Susėdo tat vyrai, apie penkis tukstančius skaičium. 11. Jezus tat ėmė duonas ir padaręs padėkavojimą išdalino sėdintiems; teippat ir iš žuvių, kiek jie norėjo. 12. Kada gi jie pavalgė, tarė jis savo mokytiniams: Surinkkite trupinius, ku-

rie liko, idant nepražutu. 13. Surinko tat ir pripildė dvyliką pintinių trupiniais iš penkių miežių duonų, likusiais nuo tų, kurie buvo valgę. 14. Tie tat žmonės, pamatę, jog Jezus padarė stebuklą, kalbėjo: jog tas tikrai yra pranašas, kurs turi ateiti į pasaulį²⁾. 15. Jezus tat patyręs, jog jie ateis, idant jį pagautu ir uždėtu jį karaliumi, pasiskubino vėl pats vienas nueiti ant kalno.

Jezus vaikščioja ant vandens.

16. Kada gi atėjo vakaras, mokytiniai nuėjo pas marias. 17. Ir išėdę į laivą įrėsi per marias į Kaparnaumą; ir jau buvo sutemę; ir Jezus nebuvo pas juos atėjęs. 18. Marios gi, kilus didžiam vėjui, sujudo. 19. Nusijūrę tat apie dvidešimt penkis ar tris-

¹⁾ Ištirdamas jo tikėjimą. ²⁾ Prižadėtasis, visų laukiamas Pranašas — Mesijas.

dešimtis varsnų, pamatė Jėzų vaikščiojantį ant marių ir besiartinantį prie laivo ir išsigando. 20. Jis gi tarė jiems: Aš esmi, nesibijokite. 21. Norėjo tat priimti jį į laivą; ir tuoju laivas buvo prie kranto, prie kurio jie plaukė.

Kristaus pamokslas apie duoną iš dangaus.

22. Ant rytojaus gi minia, kuri stovėjo už marių, pasergėjo, jog ten nebuvo kito laivėlio, kaip tik vienas, ir jog Jėzus nebuvo išėdęs su savo mokytiniais į laivą, bet buvo atsitolinę vieni jo mokiniai; 23. o kiti laivai atėjo nuo Tiberijados prie vietos, kur jie bu-

vo valgę duoną, padarius dėkavojimą Viešpačiui; 24. pamačiusi tat minia, jog ten nebuvo Jėzaus, nei jo mokytinių, sėdo į laivus ir nukako į Kaparnaumą, jieškodama Jėzaus¹⁾. 25. Ir radę jį už marių, tarė jam: Mokytojau, kada čia atėjai? 26. Jėzus atsakė jiems ir tarė: Ištiesų, ištiesų sakau jums: jieškote manęs nedėlto, jog regėjote stebuklus, bet joguei valgėte duonos ir esate pasotinti. 27. Rupinkitės ne apie peną, kurs žus-ta, bet apie tą, kurs pasilieka į amžiną gyvenimą, kurį jums duos Sunus žmogaus²⁾. Nes tą paženklino Dievas Tėvas³⁾. 28. Tarė tat

¹⁾ Minia pasilikusi anapus marių matė, jog į laivą susėdo tiktai Jėzaus mokiniai; o joguei kito laivo ten nebuvo, todėl minia spėjo, jog Jėzus nepersirė per marias, ir jieškojo jo. Neradusi minia sėdo į laivus atvykusius iš Tiberijados. ²⁾ Jieškokite dvasiško peno, kurs negenda, per kurį galima apturėti amžiną gyvenimą, ir kurį duos Kristus. ³⁾ Dievas Tėvas paženklino savo liudijimu, jog Jėzus — Sunus Žmogaus yra žadėtasis ir laukiamas Mesijas. Ženklu, duotu Jezui Kristui, yra stebuklai, kuriuos jis daro.

jam: Ką turime veikti, idant darytumėm Dievo darbus? 29. Jezus atsakė ir tarė jiems: Taisai yra Dievo darbas, idant tikėtumėt į tą, kurį jisai siuntė. 30. Tarė tat jam: Kokį tatau tu darai ženklą, idant regėtumėm ir tau tikėtumėm? ką tu veiki? 31. Musų tėvai valgė manną tyruose, kaip yra parašyta: duoną iš dangaus davė jiems valgyti¹⁾. 32. Tarė tat jiems Jezus: Ištiesų, ištiesų sakau jums: ne Maižiešius davė jums duoną iš dangaus, bet mano Tėvas duoda jums tikrąją duoną iš daugaus. 33. Nes ta yra Dievo duona, kuri nužengia iš dangaus ir duoda gyvenimą pasaulei. 34. Tarė tat jam:

Viešpatie, duok mums visuomet tos duonos. 35. Jezus gi tarė jiems: Aš esmi gyvenimo duona; kas ateina pas mane, nealks; ir kas tiki į mane, niekuomet netroks²⁾. 36. Bet pasakiau jums, jog ir regėjote mane³⁾ ir netikite. 37. Vis, ką man duoda Tėvas, ateis pas mane; ir to, kurs ateina pas mane, neištumsiu laukan; 38. nes nužengiau iš dangaus, ne idant daryčiau savo valią⁴⁾, bet valią To, kurs mane siuntė. 39. Ta gi yra valia to, kurs mane siuntė, Tėvo, idant iš viso to, ką man davė, nieko nepražudyčiau, bet tai prikelčiau paskučiausioje dienoje. 40. Ta gi yra valia mano Tėvo, kurs mane siun-

¹⁾ Žydai reikalauja, kad Jezus padarytu kokį didį stebuklą, kurs juos pertikrintu, teip kaip Maižiešius savo laikuose pertikrino savę esantį Dievo siųstą pranašą, kad jam meldžiant Dievas davė iš dangaus manną. ²⁾ Kristus kalba čia apie švenčiausį Sakramentą savo Kuno ir Kraujo. ³⁾ Regėjote stebuklus, kuriuos aš darau ir iš kurių turėjote pažinti, jog aš esmi žadėtasis Mesijas, ir netikite. ⁴⁾ Savo žmogiškos prigimties valią.

tė: idant kiekvienas, kurs mato Sunų ir į jį tiki, turėtu amžiną gyvenimą; ir aš prikelsiu jį paskučiausioje dienoje. 41. Murmėjo tat žydai ant jo, jog pasakė: Aš esmi gyvoji duona, kursai iš dangaus nužengiau, 42. ir kalbėjo: Ar gi jis ne Jezus, Juozapo sunus, kurio tėvą ir motiną mes pažįstame; kaip tat šis sako: jog iš dangaus nužengiau. 43. Jezus tat atsakė ir tarė jiems: Nemurmėkite tarp savęs. 44. Niekas negali ateiti pas manę, jei Tėvas, kurs manę siuntė, jo nepatrauktų¹⁾; ir aš jį prikelsiu paskučiausioje dienoje. 45. Yra parašyta pranašuose: Ir bus visi Die-

vo mokinami. Kiekvienas, kurs išgirdo nuo Tėvo ir išmoko²⁾, ateina pas manę. 46. Ne dėlto, jog kas nors regėjo Tėvą³⁾, kaip tiktai tas, kurs yra nuo Dievo; tas regėjo Tėvą. 47. Ištiesų, ištiesų sakau jums: Kas tiki į manę, turi amžiną gyvenimą.

Jezus prižada švenčiausią Eucharistiją.

48. Aš esmi gyvenimo duona. 49. Jusų tėvai valgė maną tyruose ir numirė. 50. Ta yra duona, nužengianti iš dangaus, idant, jei kas jos valgytu, nenumirtu. 51. Aš esmi gyvoji duona, kursai iš dangaus nužengiau. 52. Jei kas valgytu tos duonos, gyvens

¹⁾ Nepatrauktu, apšviesdamas savo mylista protą, sušelpdamas valią. Zodis *p a t r a u k t i* nereiškia privertimo, nes tik tuomet Dievo mylista žmogų patraukia, jei jis pats sutinka; gali vienok nesutikti ir nepriimti mylistos. ²⁾ Išgirdo nuo Tėvo, duodančio savo mylistą, ir išmoko, sutikdamas ant tos mylistos ir ją priimdamas. ³⁾ Išganytojas tais žodžiais persergi, kad kas nesuprastu girdėjimo nuo Tėvo kuniskai, nes niekas neregė, nei girdė Tėvą, tiktai Jezus Kristus, jo Sunus.

ant amžių; ir duona, kurią aš duosiu, yra mano Kunas už pasaulio gyvenimą¹⁾. 53. Ginčijosi tat žydai terp savęs, sakydami: Kaip tasai gali mums duoti valgyti savo kuną? 54. Tarė tat jiems Jezus: Ištiesų, ištiesų sakau jums: Jei nevalgysite Sunaus žmogaus kuno ir negersite jo kraujo, neturėsite gyvenimo savyje²⁾. 55. Kas valgo mano kuną ir geria mano kraują, turi amžiną gyvenimą. Ir aš prikelsiu jį paskučiausioje dienoje. 56. Nes mano kunas tikrai yra valgis, ir mano kraujas tikrai yra gėrimas. 57. Kas valgo mano kuną ir geria mano kraują

pasilieka manyje ir aš jame. 58. Kaip siuntė manę gyvenęs Tėvas, ir aš gyvenu dėlei Tėvo, ir kas manę valgo, ir tas gyvens dėlei manęs³⁾. 59. Ta yra duona, kuri nužengia iš dangaus. Neteip kaip jusų tėvai valgė manną ir numirė. Kas valgo tą duoną, gyvens ant amžių⁴⁾.

Pasipiktinimas ir atsisikirimai kai-kurių mokytinių.

60. Tai pasakė mokiniamas sinagogoje Karnaume. 61. Daug tat iš jo mokytinių girdėdami tarė: Kieta yra ta kalba, ir kas gali jos klausyti? 62. Zinodamas gi Jezus savyje, jog dėl to murmėjo jo mo-

¹⁾ Kunas, kurs turi būti išduotas už žmonijos gyvenimą.

²⁾ Neužsilaikysite Dievo mylistoje. ³⁾ Kaip aš gyvenu, nes manę pagimdė gyvenęs savyje Tėvas, taip ir tas, kurs manę valgo, gyvens, nes aš gyvenu, gyvens per manę, gyvens gyvenimu, kurį aš suteiksiu. ⁴⁾ Kristus grįžta prie to, nuo ko prasidėjo kalba. Žydai reikalavo nuo Jezaus ženklo ir priminė manną, kuri buvo didžiu ženklu, išrodančiu Maiziesiaus pasiuntinystę. Kristus užbaigdamas sako, jog jis iš tiesų duoda duoną nužengiančią iš dangaus, kuri ant tiek yra garbingesnė už manną, ant kiek dvasiškas gyvenimas perviršina kunišką, ant kiek amžinas gyvenimas perviršina mirtį.

kytiniai, tarė jiems: Tai jus piktina? 63. Jei tat regėsite Sunų žmogaus užžengiantį, kame buvo pirmiaus?¹⁾ 64. Dvasia yra, kuri gaivina; kunas nieko nepadeda. Žodžiai, kurios aš jums kalbėjau, yra dvasia ir gyvenimas²⁾. 65. Bet yra kai-kurie iš jūsų, kurie netiki. Nes Jezus žinojo nuo pradžios, kurie buvo netikintys, ir kas jį turėjo išduoti; 66. ir kalbėjo: Todėl pasakiau jums, jog niekas negali ateiti pas mane, jei jam mano Tėvo nebus duota. 67. Nuo to laiko daugelis jo mokytinių atsitraukė ir jau nebevaikščiojo su juomi. 68. Tarė tat Jezus dvylikai: Ar ir jūs norite eiti šalin? 69. Atsakė jam tat Simonas Petras: Viešpatie, pas ką mes eisime? Tu turi amžino gyvenimo žodžius. 70. Ir mes įtikėjome ir pažinome, jog tu esi Kristus, Dievo Sunus. 71. Atsakė jiems Jezus: Argi ne dvyliką jūsų aš išrinkau; ir iš jūsų vienas yra velnias? 72. Kalbėjo gi apie Judą Iskariją, Simono sunų. Nes tas, budamas vienu iš dvylikos, turėjo jį išduoti.

Jezaus kelione į Judėją ant Šėtrų-šventės.

VII. Perskirimas. 1. Potam gi Jezus vakščiojo po Galilieją, nes nenorėjo vaikščioti po Judėją, nes žydai jį ieškojo jį užmušti. 2. Buvo gi arti žydų šventa diena-Šėtrų šventė³⁾. 3.

¹⁾ Čion reikia pridėti: Ar ir tuomet dar netikėsite? ²⁾ Išganytojas paaiškina, kaip reikia suprasti augščiau paminėtus žodžius: kas valgo mano Kuną . . . turi gyvenimą. Sako jis tat, jog kiekviename žmoguje dvasia tai yra, kuria žmogus gyvena ir veikia; jog kunas be dvasios nieko negali padaryti. Todėl ir Kristaus kunas duodas gyvenimą nėra tai kunas be dvasios, bet kunas su dušia, gyvas, — Kunas sujungtas su Žodžiu. ³⁾ Šėtrų-šventė ir

Tarē gi jam jo broļiai¹⁾: Išeik iš čia ir eik ī Judējā, idant ir tavo mokytiniai matytu tavodarbus, kuriuos darai. 4. Nes niekas nedaro korns slapčia ir rupinasi pats buti žinomu; jei tai darai, apreišk savę pasaulei. 5. Nes nei jo broļiai netikējo ī jī. 6. Tarē tat jiems Jezus: Mano laikas dar neatējo: jūsu gi laikas visuomet yra patogus²⁾. 7. Pasaulis nagali jūsu neapkęsti; manēs gi neapkenčia; nes aš liudiju apie jī, jog jo darbai yra pikti. 8. Jūs eikite ant tos šventės; aš gi neeisiu ant tos šventės; nes mano lai-

kas dar neišsipildē³⁾. 9. Tai pasakēs, patsai pasiliko Galiliejoe. 10. Kada gi nuējo jo broļiai, tuomet ir jis nuējo ant šventės ne viešai, bet tarsi slapčia. 11. Žydai tat jieskojo jo šventą dieną ir sakē: Kur jisai yra? 12. Ir buvo daug murmėjimo apie jī minioje. Nes vien sakē: jog yra geras. Kiti gi kalbējo: Ne, bet suvedžioja minias. 13. Niekas vienok nekalbējo apie jī atvirai iš baimės prieš žydus.

Jezus mokina bažnyčioje Sėtrų-šventėje.

14. Pusiau gi jau švenčių atējo Jezus ī bažnyčią ir mokino. 15.

dabar žydu švenčiama rudenī dėl atminimo ilgų metų pergyventų Arabijos tyruose, išėjus jiems iš Egipto. Toms šventėms žydai stato sau prie triobų budeles, apdengia jas šakomis ir gyvena jose per aštuonias dienas.

¹⁾ Artimesnieji gentis. ²⁾ Jūs visuomet be pavojaus galite eiti ī Jerozolimā. ³⁾ Jezus nežada eiti ant tų švenčių ī Jerozolimā teip, kaip norējo jo gentis, t. y. iškilmingai, nes jo laikas dar nebuvo aiējęs. Tas laikas turējo neužilgo ateiti, ir tuomet ējo Išganytojas ī šventą miestą su iškilme, apstotas minių linksmai šaukiančių: Osanna Sunui Dovidō. Dabar norējo Jezus eiti vienas tarsi slapčia, todėl ir pasiliko nuo savo genčių.

Ir stebėjosi žydai sakdami: Kaip jis moka Raštą, jo nesimokinęs? 16. Jezus atsakė jiems ir tarė: Mano mokslas nėra mano, bet to, kurs manę siuntė. 17. Jei kas norėtu daryti jo valią, pažins iš mokslo, ar jis yra iš Dievo, arba aš pats iš savęs kalbu. 18. Kas iš savęs kalba, jieško savos garbės; kas gi jieško garbės to, kurs jį yra siuntęs, tas yra teišus, ir nėra jame neteisybės. 19. Argi ne Maižiešius davė jums Įstatymą; ir nei vienas iš jūsų nepildo Įstatymo? 20. Kam jieškote manę užmušti? Minia atsakė ir tarė: Velniaturi¹⁾; kas jieško tavę užmušti. 21. Jezus at-

sakė ir tarė jiems: Padariau vieną darbą²⁾, ir visi stebitėsi. 22. Todėl Maižiešius davė jums apipjaustymą: [ne dėlto jog yra iš Maižiešiaus, bet iš tėvų] ir subatoje apipjaustate žmogų³⁾. 23. Jei žmogus priima apipjaustymą subatoje, idant nebutu peržengtas Maižiešiaus įstatymas⁴⁾; o ant manęs pikstate, jog visą žmogų sveiką padariau subatoje? 24. Nesudykite pagal išvaizdą, bet sudykite teisingu sudu⁵⁾. 25. Kalbėjo tat kai-kurie iš Jeruzolimos: Argi ne tas yra, kurį jieško užmušti? 26. Ir štai viešai kalba ir nieko jam nesaiko. Bene pažino ištiesų vyriausieji, šį esant

1) Pikta dvasia pakišė tau tą mintį, buk kas nors noris tavę užmušti. 2) Primeną čia stebuklą išgydymo subatoje ligonies prie avių maudyklės, apie kurį yra parašyta augščiau p. V. 8—10. 3) Žydai piktinosi, jog Jezus išgydė žmogų subatoje, neužlaikydamas šventės; jie gi patį pildydami prisakymą apie kudikių apipjaustymą aštuntoje dienoje per Maižiešių duotą, bet jau ir seniaus užlaikomą, teippat sulaužo subatą, kada apipjausto subatoje. 4) Įstatymas apie apipjaustymą aštuntoje dienoje, nors ta diena butu subata. 5) Nesudykite paviršutiniškai, bet gerai dalyką ištyrę ir apsvarstę.

Kristumi? 27. Bet apie tą mes žinome, iš kur jis yra; Kristus gi, kada ateis, niekas nežino, iš kur bus. 28. Jezus tat šaukė bažnyčioje mokindamas ir sakydamas: Ir manę pažįstate, ir žinote, iš kur esmi, ir neatėjau nuo savęs, bet tikras yra, kurs manę siuntė, kurio jūs nepažįstate¹⁾. 29. Aš pažįstu jį, nes nuo jo esmi, ir jis manę siuntė. 30. Jieškojo tat jį sugauti; ir niekas nepakėlė ant jo rankų, nes dar nebuvo atėjusi jo valanda. 31. Iš minios gi daugelis į jį įtikėjo ir sakė: Kristus kada ateis, argi daugiau stebuklų darys, kaip kad šis daro? 32. Pariziejai girdėjo minią tai apie jį murmančią; ir nusiu-

tė vyriausieji ir pariziejai tarnus, kad jį sugautu. 33. Jezus tat tarė jiems: Dar trumpą laiką esmi su jumis²⁾, ir einu pas tą, kurs manę siuntė. 34. Jieškosite manęs ir nerasite; ir kur aš esmi, jūs negalite ateiti³⁾. 35. Žydai tat kalbėjo tarp savęs: Kur jis nori eiti, jog jo nerasime? Argi jis nori eiti pas išsiskirsčius tarp pagonių⁴⁾ ir mokinti pagonis? 36. Kas tai do kalba, kurią pasakė: Jieškosite manęs ir nerasite, ir kur aš esmi, jūs negalite ateiti?

Jezus paskutinę švenčių dieną mokinas apie šv. Dvasią. Įvairios apie jį žydų nuomonės.

37. Paskutinėje gi

¹⁾ Atskyrus užgimimą iš Panos, žydai visa žinojo apie Jėzų, kaip apie žmogų. Negana vienok buvo tyrinėti jo kilmę kaip žmogaus, nes tikrai buvo Tasai, kurs jį siuntė, Dievas Tėvas; o to žydai nežinojo. ²⁾ Iki kančiai ir mirčiai buvo belikę tik šeši mėnesiai. ³⁾ Negalite ateiti į dangaus garbę, nes esate apsunkinti nusidėjimais, nes esate mano priešais. ⁴⁾ Pas žydus, išsiskirsčiusius tarp pagonių.

didžioje švenčių dienoje Jezus stovėjo ir šaukė, tardamas: Jei kas trokšta, teateina pas mane ir geria. 38. Kas tiki į mane, kaip sako Raštas, iš jo vidurių tekės upės gyvojo vandens¹). 39. Tai gi pasakė apie Dvasią, kurią tikintieji į jį turėjo gauti; nes dar nebuvo duota Dvasia, nes Jezus dar nebuvo pagarbintas. 40. Kai-kurie gi iš tos minios, išgirde tas jo kalbas, sakė: Šis yra tikrai pranašas. 41. Kiti kalbėjo: Šis yra Kristus. O kai-kurie sakė: Ar gi iš Galilėjos ateitu Kristus? 42. Argi Raštas nesako: Jog iš Dovidio sėklos ir iš Betleemo miestelio, kur buvo Dovidas, ateina

Kristus? 43. Ir teip pasidarė nesutarimas minioje dėl jo. 44. Kai kurie gi iš jų norėjo jį sugauti; bet niekas nepakėlė ant jo rankų. 45. Atėjo tat tarnai pas vyriausius kunigus ir pariziejus: O šie tarė jiems: Kodėl jo neatvedėte? 46. Tarnai atsakė: Niekuomet teip žmogus nekalbėjo, kaip tas žmogus. 47. Pariziejai tat atsakė jiems: Argi ir jūs esate suvedžioti? 48. Argi kas iš vyriausiųjų arba iš pariziejų įtikėjo į jį? 49. Bet ta minia, kuri nežino Įstatymo, yra prakeikta²). 50. Tarė jiems Nikodėmas, tas, kurs buvo atėjęs pas jį naktį, budamas vienu iš jų padamas: 51. Argi mūsų Įsta-

¹) Kas tiki į Jėzų, tas apturi didžiausias mylistas šv. Dvasios, teip kad netik jo širdies troškimai esti užganėdinti, bet ir jo artimai atjaučia tų mylistų vaisius — gerus darbus. Upės arba srovės reiškia didį apstumą. ²) Žydų vyresnybė piksta ant minios, kaltina ją užtat, kad ji nežino Įstatymo, ir prakeikia užtat, buk ji įtikėjusi į netikrą pranašą. Bet tas prakeikimas grįžta ant jų pačių, nes jie nenorėjo įtikėti į tikrąjį pranašą.

tymas sudija žmogų, jei pirm jo neišklauso ir nepatiria, ką jis daro? 52. Jie atsakė ir tarė jam: Argi ir tu esi Galiliejietis? tirinėk Raštą ir veizėk, jog pranašas nekilsta iš Galiliejos. 52. Ir kiekvienas sugrižo į savo namus.

Išliuosavimas nuo mirties svetimoteriaujančios moteriškės.

VIII. Perskirimas. 1. Jezus gi nuėjo ant Alyvų kalno. 2. Ir auštant vėl atėjo į Bažnyčią, ir visi žmonės atėjo pas jį, ir atsisėdęs mokiavo juos. 3. Raštemokytieji gi ir pariziejai atvedė moteriškę, sugautą svetimoterystėje, ir pastatė ją viduryj, 4. ir tarė jam: Mokytojau, ta moteriš-

kė yra sugauta dabar svetimoterystėje. 5. Maižiešius gi Įstatyme liepė mums užmušti tokią akmenimis. Tu gi ką sakai? 6. Sakė gi tai, gundindami jį, kad galētu jį apskusti¹⁾. Jezus gi žemyn pasilenkęs, rašė pirštu ant žemės²⁾. 7. Jiems gi, nesiliaujant jį klausti, atsitiesė ir tarė jiems: Kas iš jūsų yra be nusidėjimo, temeta pirmas į ją akmenį. 8. Ir vėl pasilenkęs rašė ant žemės. 9. Išgirdę gi vienas po kito ėjo šalin, pradedant nuo vyresniųjų; ir paliko vienas Jezus ir moteriškė, stovinti viduryje. 10. Atsitiesęs gi Jezus tarė jai: Moteriške, kame yra tie, kurie tavę skundė, niekas tavęs nenukaltino. 11. Ji tarė: Niekas,

¹⁾ Pariziejai laukė, kad Jezus mielaširdingas dėl nusidėjėlių neskirs baisios bausmės, ir tokiu budu pasakys kanors prieš Įstatymą. ²⁾ Paženklindamas, jog jis nenori jiems atsakyti; jog jie turi tam tikrus sudžias, kurie gali nubausti paleistuvę.

Viešpatie. Tarė gi Jezus: Nei aš tavęs nepasmerksiu; eik ir jau daugiaus nebenusidėk¹⁾,

Jezaus liudijimas apie jo dievišką pasiuntinystę.

12. Vėl tat sakė jiems Jezus, tardamas: Aš esmi pasaulės šviesa: kas manę seka, nevaikščioja tamsybėse²⁾, bet turės gyvenimo šviesą. 13. Tarė tat jam pariziejai: Tu liudiji pats apie save; tavo liudijimas nėra tikras³⁾. 14. Jezus atsakė ir tarė jiems: Jei ir aš pats liudiju apie save, mano liudijimas yra tikras: nes žinau, iš kur ateinu ir

kur einu⁴⁾; jūs gi nežinote, iš kur ateinu, arba kur einu⁵⁾. 15. Jūs sudijate pagal kuną⁶⁾; aš nieko nesudiju. 16. Ir jei aš sudiju, mano sudas yra tikras, nes neesmi vienas: bet aš ir kurs manę siuntė, Tėvas. 17. Ir jūsų įstatyme yra parašyta, jog dviejų žmonių liudijimas yra tikras. 18. Aš esu, kurs liudiju pats apie save, ir duoda apie manę liudijimą, kurs manę siuntė, Tėvas. 19. Sakė tat jam: Kame yra tavo Tėvas? Jezus atsakė: Nei manęs nepažįstate⁷⁾, nei mano Tėvo: jei manę pažintumėte, tikrai pa-

1) Išganytojas nepagiria čia nusidėjimo; jo begalinė mėsaiširdystė atleidžia kalčią, reikalauja vienok pasitaisymo. 2) Nevaikščios tamsybėse paklydimų ir nusidėjimų, bet turės šviesą, kelią rodančią, vedančią į amžiną gyvenimą. 3) Neturi vertės. 4) Žinau, jog atėjau siustas savo dangiškojo Tėvo ir jog sugrįšiu pas jį; todėl kaip lygus Dievui Tėvui galiu liudyti pats apie save. 5) Nežinote iš savo kalčios, nes nenorite man tikėti. 6) Pagal viršutinę išvaizdą. 7) Nepažįsta žydai Kristaus, kaip Dievo, nes nenori į jį tikėti; nepažindami Dievo Sunaus, negali pažinti ir Tėvo, nes per Kristų ir Kristuje Dievas Tėvas aiškiaus apsireiškė, veikdamas ir kalbėdamas per Jį.

žintumėte ir mano Tėvą. 20. Tuos žodžius Jezus kalbėjo prie izdo skrynės, mokindamas bažnyčioje; ir nei vienas jo nesugavo, nes jo valanda dar nebuvo atėjusi. 21. Tarė tat vėl jiems Jezus: Aš einu, ir jieskosite manęs ir numirsite savo nusidėjime¹). Kur aš einu, jūs negalite ateiti, 23. Sakė tat žydai: Gal užmuš pats savę, jog pasakė: Kur aš einu, jūs negalite ateiti? 24. Ir sakė jiems: Jūs esate iš žemo, aš esmi iš augšto. Jūs esate iš tos pasaulės, aš neesmi iš tos pasaulės. 24. Todėl pasakiau jums, jog numirsite savo nusidėjimuose: nes jei netikėsite, jog aš esmi²), numirsite savo nusidėjime. 25. Tarė tat jam:

Kas tu esi? Tarė jiems Jezus: Pradžia, kursai ir kalbu jums³). 26. Daug turiu apie jus kalbėti ir sudyti; bet kurs manę siuntė yra teisingas; ir aš ką nuo jo girdėjau, tai šneku pasaulėje. 27. Ir jie nemanė, jog jis savo Tėvu vadino Dievą. 28. Tarė tat jiems Jezus: Kada paaugštinsite Sūnų žmogaus, tuomet pažinsite, jog aš esmi⁴), ir nieko nedarau pats iš savęs, bet kaip pamokino manę Tėvas, tai kalbu. 29. Ir kursai manę siuntė, yra su manim, ir nepaliko manęs vieno; nes aš visuomet darau, kas jam patinka.

Jezus išmetinėja žydams jų tuštybę.

Tai jam kalbant, daug

¹) Netikėdami į manę. ²) Jog aš esmi Mesijas, Dievo Sūnus. ³) Prasmė žodžių: Pradžia, kursai ir kalbu jums, nėra visai aiški. Galima juos veizinti į graik. tekstą suprasti taip: Tikrai aš esmi tuomi, kuomi savę nuo pradžios vadinu. ⁴) Kada prikalsite manę prie kryžiaus, iš stebuklų, kurie tuomet nusiduos, pažinsite manę esantį Mesiją.

į jį įtikėjo. 31. Jezus tat kalbėjo tiems žydams, kurie į jį įtikėjo. Jei jūs pasilikssite mano kalboje¹⁾, tikrai busite mano mokytiniais; 32. ir pažinsite tiesą, ir tiesa jus išliuosuos²⁾. 33. Atsakė jam: esame Abraomo sėkla³⁾, ir neikėno niekuomet nebuvome vergais; kaip tu sakai: busite liusi? 34. Atsakė jiems Jezus: Ištiesų, ištiesų sakau jums: jog kiekvienas, kurs daro nusidėjimą, yra nusidėjimo vergu. 35. Vergas gi nepasilieka namuose ant amžių⁴⁾; o Sunus pasilieka ant amžių⁵⁾. 36. Jei tat išliuos jus Sunus, tikrai busite liusi. 37. Zinau, jog

esate Abraomo sunų, bet jieškote manę užmušti, nes mano kalba neranda jummyse vietos⁶⁾. 38. Aš, ką regėjau pas savo Tėvą, kalbu: ir jūs, ką regėjote pas jusų tėvą⁷⁾, darote. 39. Atsakė ir tarė jam: Musų tėvas yra Abromas⁸⁾. Tarė jiems Jezus: Jei esate Abraomo sunų, darykite Abromo darbus. 40. Dabar gi jieškote užmušti manę-žmogų, kurs kalbėjau jums tiesą, kurią girdėjau nuo Dievo: tai Abromas nedarė. 41. Jūs darote jusų tėvo darbus. Tarė tada jam: Mes negimėme iš svetmoterystės⁹⁾, vieną tėvą turime-- Dievą. 42. Tarė

1) Jei laikysitės mano mokslo. 2) Išliuosuos nuo paklydimų ir nusidėjimų. 3) Veislė, ainiai, vaikai. 4) Vergas arba tarnas yra priimamas į namus lig laikui, ir kiekvieną valandą gali būti atstatytas. 5) Sunus pasilieka namuose, nes jam priguli visi namai kaipo tėviškė. 6) Neprimame į savo širdis mano mokslo. 7) Pas jusų tėvą, kurs nėra mano Tėvu. Išganytojas sako, jog žydai ne Dievo mokslo klauso, bet piktosios dvasios. 8) Kurs buvo šventasis ir kurio darbai buvo geri. 9) Svetimoteryste Kristus čia vadina stabmeldystę. Žydai ginasi, buk jie atsitolinę nuo Dievo ir buk jų papročiuose ir gyvenime apsireiškusi stabmeldystė.

tat jiems Jezus: Jei Dievas butu jūsų tėvu, tikrai mylėtumėte mane. Nes aš nuo Dievo išėjau ir atėjau; nes ne pats nuo savęs atėjau, bet Jis mane siuntė. 43. Kodėl nesuprantate mano kalbos? Nes negalite¹⁾ klausyti mano kalbos. 44. Jūs esate iš tėvo-velnio ir norite daryti jūsų tėvo geidimus; jis buvo žmogžudžiu nuo pradžios²⁾ ir nepasiliko tiesoje: nes nėra jame tiesos: kada kalba melą, iš saviškio³⁾ kalba, nes yra melagis ir melagystės tėvas. 45. Aš gi jei sakau tiesą, netikite man. 46. Kas iš jūsų kaltins⁴⁾ mane nusidėjimo? Jei jums sakau tiesą, kodėl man netikite? 47. Kas yra iš Dievo, klauso Dievo žodžių. Todėl jūs neklausote, nes neesate iš Dievo. 48. Žydai tat atsakė ir tarė jam: Argi negerai mes sakome, jog tu esi Samaritonas ir turi velnią? 49. Atsakė Jezus: Aš velnio neturiu; bet šlovinu savo Tėvą, ir jūs paniekinate mane. 50. Aš gi nejieškau savo garbės; yra kurs jieško ir sudija⁵⁾. 51. Ištiesų, ištiesų sakau jums: jei kas užlaikys mano kalbą, neregės mirties⁶⁾ ant amžių. 52. Tarė tat žydai: Dabar pažinome, jog turi velnią. Abraomas numirė ir pranašai; ir tu sakai: jei kas užlaikys mano kalbą, neragaus mirties ant amžių. 53. Argi tu esi didesnis už

¹⁾ Dėl jūsų didžio palinkimo prie pikto. ²⁾ Nes melagyste ir apgavimu privedė pirmuosius tėvus prie nusidėjimo ir buvo priežastimi kuniškos ir dvasiškos mirties tarp žmonių. ³⁾ Iš saviškio, t. y. iš to kas tapo jo prigimtimi. ⁴⁾ Atiras manyje nusidėjimą. ⁵⁾ Dievas Tėvas reikalauja, kad visi garbintu jo Sunų ir neduodančius priderančios garbės sudys baisyti sudu. ⁶⁾ Neregės mirties — t. y. nuo to nebus atimta mylista ir amžinas viešpatavimas danguje.

musų tėvą Abraomą, kursai numirė? Ir pranašai numirė. Kuomi pats savę darai? 54. Jezus atsakė: Jei aš garbinu pats savę, mano garbė yra niekai; yra mano Tėvas, kurs manę garbina, apie kurį jūs sakote, jog yra jusų Dievu. 55. Ir nepažinote jo¹⁾; aš gi pažįstu jį: ir jei pasakysiu, jog jo nepažįstu, busiu jums panašus, melagis, bet pažįstu jį ir jo kalbą užlaikau. 56. Abraomas, jusų tėvas linksmai laukė, idant matytų mano dieną²⁾. Regėjo³⁾ ir džiaugėsi. 57. Tarė tat jam žydai: Dar neturi penkiųdešimtų metų ir regėjai Abraomą? 58. Tarė jiems Jezus: Ištiesų, ištiesų sakau jums: pirma negu buvo Abraomas, aš es-

mi. 59. Paėmė tat akmenis, idant mestu į jį. Jezus gi pasislėpė ir išėjo iš bažnyčios.

Aklas nuo užgimimo apturi regėjimą, lieka išmestas iš sinagogos ir atiduoda Jezui garbę.

IX. Perskirimas. 1. Ir eidamas pro šalį pamatė Jezus žmogų aklą nuo užgimimo. *2.* Ir jo mokytiniai paklausė jį: Rabbi, kas nusidėjo, šis ar jo gimdytojai, jog užgimė aklas. *3.* Jezus atsakė: Nei šis nenusidėjo, nei jo gimdytojai, bet idant apsireikštu ant jo Dievo darbai. *4.* Man reikia dirbti darbus to, kurs manę siuntė, iki yra diena⁴⁾; ateina naktis, kada niekas negali darbuotisi. *5.* Iki kolei esmi pasaulėje, es-

¹⁾ Iš jusų gyvenimo ir darbų nematyt, kad jį pažintumėt.

²⁾ Dieną mano atėjimo į šią pasaulę. ³⁾ Regėjo, pasilikdamas teip vadinamame lime, kame teisiųjų dušios laukė Mesijo atėjimo. ⁴⁾ Iki gyvenu čia ant žemės, šiame gyvenime. Naktis yra tai laikas po mirties.

mi pasaulės šviesa. 6. Tai pasakęs, spjovė ant žemės ir padarė purvą iš seilės ir patepė purvu ant jo akių. 7. ir tarė jam: Eik, nusiprausk maudyklėje Siloe [tai išsiguldo Siųstasis]. Nuėjo tat ir apsiplovė, ir atėjo regis. 8. Taigi kaimynai ir kurie buvo jį pirma regėję, jog buvo elgėta, sakė: Argi ne tas yra, kurs sėdėjo ir elgėtavo? Kiti sakė, jog tas yra. 9. Kiti gi: Visai ne, bet į jį panašus. O jis sakė, jog aš esmi. 10. Sakė tat jam: Kaip atsivėrė tau akis? 11. Atsakė: Anas žmogus, kurs vadinasi Jezumi, padarė purvą, ir patepė mano akis, ir tarė man: eik į maudyklę Siloe ir nusiplauk. Ir nuėjau, nusiploviau ir regiu. 12. Ir tarė jam: Kur jisai yra? Jis tarė: Nežinau. 13. Atvedė pas pariziejus tą, kurs buvo buvęs aklas. 14. Buvo

gi subata, kada Jezus padarė purvą ir atvėrė jo akis. 15. Vėl tat klausė jį pariziejai, kaip jis praregėjęs. Jis gi tarė jiems: Padėjo man ant akių purvą, ir apsiploviau, ir regiu. 16. Kalbėjo tat kai kurie iš pariziejų: Nėra tas žmogus nuo Dievo, kurs neužlaiko subatos. Kiti gi kalbėjo: Kaip gali žmogus nusidėjelis daryti tuos stebuklus? Ir buvo tarp jų nesutarimas. 17. Tarė vėl tat aklamjam: Ką tu sakai apie tą, kurs atvėrė tavo akis? Jis gi tarė, jog yra pranašas. 18. Žydai tat netikėjo apie jį, jog butu buvęs aklas ir praregėjęs, iki nepavadino gimdytojų to, kurs praregėjo. 19. Ir paklausė juos tardami: Ar tai šis yra jūsų sunus, apie kurį jūs sakote, jog aklas užgimė? Kaip-gi tat dabar regi? 20. Jo gimdytojai atsakė jiems ir tarė: Zi-

nome, jog šis yra mūsų sunus ir jog aklas užgimė; 21. kaipgi dabar regi, nežinome; arba kas atvėrė jam akis, mes nežinome. Jį patį klauskite: gana metų turi, pats apie save tekalba. 22. Tai pasakė jo gimdytojai, nes bijojosi žydu: nes žydai buvo jau susitarę, idant jei kas išpažintu jį esant Kristų, būtų prašalintas iš sinagogos¹⁾. 23. Todėl jo gimdytojai tarė: jog turi gana metų, jį patį klauskite. 24. Pavadino tat vėl žmogų, kurs buvo buvęs aklu, ir tarė jam: Duok Dievui garbę²⁾; mes žinome, jog tas žmogus yra nusidėjelis. 25. Jis tat tarė jiems: Ar jis yra nusidėjeliu, aš nežinau; viena žinau, jog aš buvau buvęs aklas, dabar regiu. 26. Tarė tat jam:

Ką tau padarė? Kaip atvėrė tau akis? 27. Atsakė jiems: Pasakiau jau jums ir girdėjote, kam vėl norite girdėti? Ar ir jūs norite tapti jo mokytiniais? 28. Keikė tat jį ir tarė: Tu buk jo mokytiniau, mes gi esame Maižiešiaus mokiniai. 29. Mes žinome, jog Maižiešiui kalbėjo Dievas; to gi nežinome, iš kur jis esąs. 30. Anas žmogus atsakė ir tarė jiems: Tai ir yra stebėtina, jog jūs nežinote, iš kur jis esąs, ir atvėrė man akis. 31. Žinome gi, jog Dievas neišklauso nusidėjelių; bet jei kas yra Dievo garbintoju ir daro jo valią, tą išklauso. 32. Nuo amžių nėra girdėta, jog kas nors būtų atvėręs akis aklu-užgimusio. 33. Jei jis nebutu nuo Dievo, nebutu galėjęs ką-

¹⁾ Išskirtas iš tarpo tikinčiųjų. ²⁾ Išpažindamas tikrą tiesą. Žydai reikalauja, kad išgydytasis nelaikytu Jezaus per Pranašą, bet per nusidėjelį peržengusį subatą.

nors padaryti. 34. Jie atsakė ir tarė jam: Visas užgimei nusidėjimuose, ir tu mus mokini? Ir išstumė jį laukan. 35. Jezus išgirdo, jog išstumė aną laukan, ir rađes jį tarė jam: Ar tu tiki į Dievo Sunų? 36. Jis atsakė ir tarė: Kursai jis yra Viešpatie, idant į jį tikėčiau. 37. Ir tarė jam Jezus: Ir regėjai jį, ir kurs kalba su tavim, tasai yra. 38. O jis tarė: Tikiu Viešpatie. Ir parpuolęs pagarbino jį. 39. Ir tarė Jezus: Aš atėjau į sudą į šią pasaulę: idant kas neregį, regėtu, ir kurie regi taptu aklais¹⁾. 40. Ir girdėjo kai-kurie iš pariziejų, kurie bu-

vo su juomi ir tarė jam: Argi ir mes esame akli? 41. Tarė jiems Jezus: Jei butumėt akli, neturėtumėt nusidėjimo²⁾; bet dabar sakote, jog regime. Jusų nusidėjimas pasilieka.

Jezus yra geras piemuo.

X. *Perskirimas.* 1. Ištiesų, ištiesų sakau jums: kas neįeina į avidę avių per duris, bet kitur įeina, tas yra vagis ir galvažudis. 2. Kursai gi įeina per duris, tas yra avių piemuo. 3. Tam vartininkas atidaro, ir avis klauso jo balso ir jis vadina avissavais vardais ir jas išveda. 4. Ir išvedęs savasias avis,

¹⁾ Išganytojas kalba čia apie dvasišką regėjimą ir aklumą. Nereginciais, apturinciais šviesa, yra žmonės nužemintos širdies, kurie supranta, jog jie neturi išganyimo mokslo, trokšta jo ir gauna jį. Reginciais gi šios pasaulės yra tie, kurie mano, jog jie jau neprivalo daugiau mokslo. Nepriimdami tat Jezaus Kristas šviesos pasilieka savo dvasiškame aklume. ²⁾ Jei tikrai jūs butumėt be mokslo, nežinotumėte šv. Rašto, kurs apie manę mokina, nebutumėt kalti. Bet jūs giriatės savo mokslu, o vienok į manę nenorite tikėti, todėl pasilikate nusidėjimuose.

eina pirm jų: ir avis ji seka, nes žino jo balsą. 5. Svetimą gi neseka, bet bėga nuo jo, nes nepažįsta svetimųjų balso. 6. Tą prilyginimą pasakė jiems¹⁾ Jėzus. Jie gi nenumanė, ką jiems kalbėjo. 7. Tarė vėl tat jiems Jėzus: Ištiesų, ištiesų sakau jums, jog aš esmi durimis prie avių. 8. Visi, kiek-tik atėjo, yra vagis ir galvažudžiai, ir avis jų ne-klausė. 9. Aš esmi duris. Jei kas įeis per manę, bus išganytas: ir įeis, ir išeis²⁾, ir ras ganyklas³⁾. 10. Vagis neateina, kaip tiktai vogti ir užmušti ir žudyti. Aš atėjau, idant turētu gyvenimą ir apščiaus⁴⁾ turētu. 11. Aš esmi geras piemuo. Geras piemuo duoda savo gyvas-
 tį už savo avis. 12. Samdininkas gi ir kurs nėra ra piemuo, kuriam avis nėra savos, regi ateinantį vilką, ir pameta avis, ir bėga: ir vilkas gaudo ir išvaiko avis. 13. Samdininkas gi bėga, nes yra samdininku ir avis jam nerupi. 14. Aš esmi geras piemuo, ir pažįstu savasias, ir pažįsta manę manosios, 15. kaip manę Tėvas pažįsta ir aš Tėvą pažįstu; ir guldau savo gyvastį už savo avis. 16. Ir turiu kitas avis, kurios nėra iš tos avinyčios⁵⁾; ir jos man reikia atvesti; ir klausys mano balso⁶⁾, ir bus viena avinyčia ir vienas piemuo. 17. Todėl myli manę Tėvas, nes aš guldau savo gyvastį, idant vėl ją

1) Pariziejams. 2) Gyvens ramiai ir be pavojaus. 3) Ras dvasišką peną, Kristaus mokslą ir šv. Sakramentus reikalingus išganymo apturėjimi. 4) Idant turētu apščiai visokių dvasiškų gerybių. 5) Kitos avis ne iš tos avinyčios yra tai pagonis, kurie Sename Įstatyme neprigulėjo prie Dievo Bažnyčios. 6) Klausys mano balso, apsakinėjant manp mokslą apaštalams ir mokytiniams.

imčiau¹⁾. 18. Niekas ne-
ima jos nuo manęs²⁾;
bet aš guldau ją pats
nuo savęs, ir turiu ga-
lę guldyti ją, ir turiu
galę vėl ją imti. Tą pa-
liepimą gavau nuo sa-
vo Tėvo. 19. Vėl pa-
sitarė nesutarimas tarp
žydų dėlėi tų kalbų. 20.
Daugelis gi iš jų sakė:
Turi velnią ir duksta,
kam jo klausote. 21. Ki-
ti sakė: Tai nėra žodžiai
turinčiojo velnią: argi
gali velnias atverti ak-
lųjų akis?

**Jezus Jeruzolimoje per
Bažnyčios pašventimą.
Žydai nori jį užmušti.**

22. Buvo gi bažny-
čios pašventimas³⁾ Jero-
zolimoje; ir buvo žiema.
23. Ir Jezus vaikščio-
jo bažnyčioje, Saliamono
prieangij. 24. Žydai
tat apstojo jį ir tarė
jam: Ikikolei laikysi mu-

sų dušią abejonėje? Jei
tu esi Kristus, pasakyk
mums aiškiai. 25. Jezus
atsakė jiems: Sakau jums
ir netikite: darbai, ku-
riuos aš darau vardan
mano Tėvo, tie duoda
apie manę liudijimą. 26.
Bet jūs netikite, nes ne-
esate iš mano avių. 27.
Kano avys klauso mano
qalso, ir aš jas pažistu
ir jos seka manę. 28.
Ir aš duodu joms amži-
ną gyvenimą; ir nepraz-
žus ant amžių, ir nie-
kas jų neišplėš iš mano
rankos. 29. Ką man da-
vė mano Tėvas, yra vi-
sudidžiausis dalykas⁴⁾;
ir niekas negali išplėš-
ti iš mano Tėvo rankos.
30. Aš ir Tėvas vienu
esava. 31. Žydai tat pa-
ėmė akmenis, idant jį
užmuštu. 32. Jezus at-
sakė jiems: Parodžiau
jums daug gerų darbų

¹⁾ Prisikeldamas trečią dieną iš numirusių. ²⁾ Jei aš ne-
sutiksiu, neleisiu. ³⁾ Metinės sukaktuvės bažnyčios pašventi-
mo, švenčiamos su nemaža iškilme pusiau gruodžio. ⁴⁾ Visu-
didžiausis dalykas, duotas Dievo Tėvo Jezui Kristui yra die-
viška prigimtis.

iš savo Tėvo; dėl kurio darbo iš tų manę mušate akmenimis? 33. Žydai atsakė jam: Ne dėl gero darbo mušame tavę akmenimis, bet dėl piktžodžiavimo, ir joguei tu, budamas žmogumi, darai pats savę Dievu. 34. Jezus atsakė jiems: Ar gi nėra parašyta jusų Įstatyme: Jog aš tariau, esate dievai?¹⁾ 35. Jei pavadino dievais tuos, kuriems buvo duotas Dievo žodis, ir negali būti peržengtas Raštas, 36. kaip jūs sakote tam, kurį Tėvas pašventė ir siuntė į pasaulę, jog tu piktžodžiauji, nes tariau, esmi Dievo Sunus?²⁾ 37. Jei nedarau mano Tėvo darbų, netikėkite man. 38. Jeigu darau, ir jei man nenorite ti-

kėti, tikėkite darbams, idant pažintumėt ir tikėtumėt, jog Tėvas yra manyje ir aš Tėvuje. 39. Jieškojo tat jį sugauti, ir jis pasišalino iš jų rankų. 40. Ir vėl nuėjo už Jordano į aną vietą, kur pirma buvo krikštijęs Jonas; ir ten pasiliko. 41. Ir daugėjo pas jį ir sakė: Jog Jonas, tiesa, nepadarė nei vieno stebuklo; 42. vis gi, ką nors Jonas tarė apie šį, buvo tiesa. Ir daug į jį įtikėjo.

Lozorius mirtis ir prikėlimas iš numirusių.

XI. Perskirimas. 1. Buvo gi nekursai besergąs Lozorius iš Betanijos, miestelio Marijos ir jos sesers Mortos. 2. [Marija gi buvo ta,

¹⁾ Įstatymu čia pavadintas visas šv. Raštas. Išganytojas primena žodžius 81. psalmės, kame neteisūs sudžios ir valdininkai yra pavadinti dievais, dėlto tik kad jie buvo gavę savo valdžią nuo Dievo. ²⁾ Kristaus išrodymas yra toks: Jei sudžios, valdininkai Sen. Įstatyme buvo pavadinti dievais, ir niekas tuomi nesipiktino, tai kokią tiesą turi žydai užpuldinėti ant Jezaus, jei jis Dievo Tėvo pašvestas ir į pasaulę atsiųstas — vadina savę Dievu.

kuri patepė Viešpatį tepalu ir nušluostė jo kojas savo plaukais: kurios brolis Lozorius sirgo.] 3. Nusiuntė tat jo seserį pas jį, sakydamos: Viešpatie, štai tas, kurį tu myli, serga. 4. Išgirdęs gi Jezus, tarė joms: Ta liga ne mirtinoji¹⁾, bet dėl Dievo garbės, idant Sunus žmogaus per ją butu pagarbintas. 5. Jezus gi mylėjo Mortą ir jos seserį Mariją ir Lozorį. 6. Kad tatai išgirdo, jog sirgo, tuomet dar pasiliko dvi dieni toje pačioje vietoje. 7. Po to tarė savo mokytiniam: Eikime vėl į Judėją. 8. Tarė jam mokytiniai: Mokytojau, dabar žydai jį ieškojo tavę užmušti akmenimis, ir vėl eini tenai? 9. Jezus atsakė:	Argi ne dvylika yra dienų valandų? Jei kas vaikščioja dieną, neužsigauna, nes regi tos pasaulės šviesą²⁾. 10. Jei gi vaikščioja naktį, užsigauna, nes nėra jam šviesos. 11. Tai pasakė ir po to tarė jiems: Lozorius, mūsų prietelis, miega, bet einu, idant ji pažadinčiau iš miego. 12. Tarė tat jo mokytiniai: Viešpatie, jei miega, bus sveikas. 13. Jezus gi kalbėjo apie jo mirtį; jie gi mislijo, jog sako apie užmigimą miegu. 14. Tuomet tat Jezus tarė jiems aiškiai: Lozorius numirė; 15. ir džiaugiuosiu dėlei jūsų, kad tenai nebuvo, idant tikėtumėt; bet eikime pas jį. 16. Tarė tat draug-mokytiniam: Tamošius, kurs vadino-
--	--

¹⁾ T. y, iš tos ligos nebus tokios mirties, kaip su visais žmonėmis atsitinka, nes Lozorius turėjo būti tuojau prikeltas iš numirusių. ²⁾ Diena yra tai laikas, kurį Dievas paskiria žmogaus gyvenimui čia ant žemės. Išganytojas žino, kada ateis jo žemiško gyvenimo galas. Prieš tą metą jam nieko nepadarys neapkenčiantis jo žydai.

si Didimus¹⁾: Eikime ir mės, idant numirtumėm su juomi. 17. Ir taip atėjo Jezus ir rado jį jau keturias dienas gulintį grabe. 18. [Buvo gi Betanija arti Jerozolimos už kokios penkiolikos varsnų.] 19. Daug gi iš žydų buvo atėję pas Mortą ir Mariją paguosti jas dėlėi jų brolio. 20. Morta tat, išgirdusi, jog ateina Jezus, pasitiko jį. Marija gi sėdėjo namie. 21. Tarė tat Morta Jezui: Viešpatie, jei butum buvęs čia, mano brolis nebūtu numiręs. 22. Bet ir dabar žinau, jog konors Dievo paprašysi, Dievas tau duos. 23. Tarė jai Jezus: Kelsis tavo brolis. 24. Tarė jam Morta: Žinau, jog prisikels prisikėlime paskučiausioje dienoje. 25. Tarė jai Jezus: Aš es-

mi prisikėlimas ir gyvenimas: kas tiki į mane, nors ir butu numiręs, gyvens. 26. Ir kiekvienas, kurs gyvena ir į mane tiki, nenumirs ant amžių. Ar tai tiki? 27. Tarė jam: Taip Viešpatie, aš įtikėjau, jog tu esi Kristus, Sūnus gyvojo Dievo, kurs atėjai į tą pasaulę. 28. Ir tai pasakiusi nuėjo ir tylomis pavadino Mariją savo seserį, tardama: Yra čia Mokytojas ir vadina tavę. 29. Tai išgirdusi greitai atsikėlė ir atėjo pas jį; 30. nes Jezus dar nebuvo atėjęs į miestelį, bet dar tebebuvo anoj vietoj, kur jį pasitiko Morta. 31. Žydai tat, kurie buvo su jaja namuose ir ramino ją, pamatę Mariją, jog greitai kėlėsi ir išėjo, sekė ją sakydami: Jog eina pas grabą ver-

¹⁾ Žydiškas to apaštalo vardas Tamošius reiškia tą pat ką ir graikiškas — Didimus, t. y. dvynas, nes pagal padavimą jis buvo gimęs draug su savo seserimi, vardu Lyzija.

kiti tenai. 32. Marija tat atėjusi, kame buvo Jezus, pamačiusi jį puolė jam po kojų ir tarė jam: Viešpatie, jei butum buvęs čia, nebutu numiręs mano brolis. 33. Jezus tat išvydęs ją verkiančią ir žydus su jaja atėjusius verkiančius, apnirto dvasioje ir pats savę sugriaudeno¹⁾, 34. ir tarė: Kame jį padėjote? Tarė jam: Viešpatie, ateik ir paveizėk! 35. Ir Jezus apsiašarojo. 36. Tarė tat žydai: Štai kaip jį mylėjo. 37. Kai kurie gi iš jų tarė: Negalėjo tas, kurs atvėrė aklu - užgimusiui akis, padaryti, kad šis nebutu numiręs? 38. Jezus tat vėl apnirtęs pats savyje, atėjo pas grabą: buvo gi ola, ir ant jos buvo užrištas akmuo. 39.

Jezus tarė: Atimkite akmenį. Tarė jam Morta, sesuo to, kurs buvo numiręs: Viešpatie, jau pakvipo, nes guli jau keturias dienas. 40. Tarė jai Jezus: Argi nepasakiau tau: jog jei tikėsi, išvysi Dievo garbę? 41. Atėmė tat akmenį. Jezus gi pakėlęs augštyn akis, tarė: Tėve, ačiu tau, jog manę išklausei, 42. Aš gi žinojau, jog visuomet manę išklausai, bet dėlei žmonių, kurie aplink stovi, tai tariau, idant tikėtu, jog tu manę siuntei. 43. Tai ištarsęs sušuko didžiu balsu: Lozoriau, iš-eik laukan. 44. Ir išėjo tuojau kursai buvo miręs, surištas paklodėmis ant kojų ir rankų, ir jo veidas buvo apriš-

¹⁾ Išganytojas matydamas nelaimės, kurias daro mirtis, apnirto dvasioje ant mirties, ant piktosios dvasios, kuri buvo žmonių mirties priežastimi, ant nusidėjimų, dėlei kurių žmonės miršta. Pats savę sugriaudeno, nes nors kaip žmones turėjo paprastą žmonėms jautrumą, bet jo jausmų apsirėikimai visai prigulėjo nuo jo dieviškos prigimties.

tas skepeta¹⁾. Tarė jiems Jezus: Išriškite jį ir leiskite eiti. 45. Daug tat iš žydų, kurie buvo atėję pas Mariją ir Mortą ir buvo regėję, ką padarė Jezus, įtikėjo į jį. 46. Kai - kurie gi iš jų nuėjo pas pariziejus ir pasakė jiems, ką buvo Jezus padaręs.

Žydų vyresnybė nutaria nužudyti Jėzų.

47. Vyriausieji tat kunigai ir pariziejai surinko susirinkimą ir tarė: Ką mes darome, kadangi tas žmogus daro daug stebuklų? 48. Jei jį teip paliksimė, visi į jį įtikės; ir ateis rymiečiai ir atims mūsų vietą ir tautą. 49. Vienas gi iš jų, vardu Kaipas

(Kaipošius), budamas tais metais vyriausiuoju kunigu, tarė jiems: Jūs nieko nežinote. 50. nei dumojate, jog geriausia yra jums, kad vienas žmogus numirtu už tautą ir neprašutu visa tauta²⁾. 51. Tai gi ne pats iš savęs pasakė, bet budamas tais metais vyriausiuoju kunigu pranašavo³⁾, jog Jezus turėjo numirti už tautą; 52. ir netiktai už tautą, bet idant surinktu vienybėn Dievo sunus, kurie buvo išsiskirstę⁴⁾. 53. Nuo anos tat dienos nutarė jį užmušti. 54. Jezus tat jau nebevaikščiojo viešai tarp žydų, bet nuėjo į šalį pagal tyrus, į miestą,

¹⁾ Pagal žydų paprotį lavonai budavo įvyniojami į paklodes. ²⁾ Kaipas (Kaipošius) neapkęsdamas Jezaus patarė nužudyti jį, idant valdžia ant žydų tautos pasiliktų pariziejų ir sadukiejų rankose. ³⁾ Dievas norėjo, kad Kaipas (Kaipošius) patardamas nužudyti Jėzų išrinktu savo patarimo išreikškimui tokius žodžius, kuriais pranašautų, pats to nesuprasdamas, apie Jezaus mirtį dėl atpirkimo visų žmonių nuo amžinos prapulties. ⁴⁾ Jezus turėjo numirti netiktai už žydus, bet už visus žmones, kad išsipildytų jo žodžiai apie avis ne iš tos avinycios, kurios reikia atvesti [Veiz. augšč. X, 16.]

kurs vadinasi Ephrem, ir ten pasiliko su savo mokytiniais. 55. Buvo gi arti žydų Velykos: ir daug nuėjo iš šalies į Jeruzolimą prieš Velykas, idant savę pašvęstu¹⁾. 56. Jieškojo tat Jezaus ir šnekėjo terp savęs stovėdami bažnyčioje²⁾: Kaip jums regisi, kad jis neatėjo ant švenčių? Vyriausieji gi kunigai ir pariziejai buvo davę paliepimą, jei kas patirtu, kur jis esąs, idant duotu žinią, kad galētu jį sugauti.

Jezus ant pokilio Betanijoje.

XII. Persikirimai. 1. Jezus tat šešiomis dienomis pirm Velykų atėjo į Betaniją, kame buvo miręs Lozorius, kurį Jezus prikėlė. 2. Pataisė gi jam tenai³⁾ va-

karienę; ir Morta tarnavo, o Lozorius buvo vienas iš sėdinčiųjų su juomi už stalo. 3. Marija tat paėmė svarą brangaus tepalo iš tikrojo nardo⁴⁾ ir patepė Jezaus kojas ir nušluostė jo kojas savo plaukais, ir namai liko pripildyti tepalo kvapu. 4. Tarė tat vienas iš jo mokytinių Judas Iskarijotas, kurs turėjo jį paskiaus išduoti: 5. Kodėl to tepalo neparduota už tris šimtus denarų ir neatiduota beturčiams? 6. Pasakė gi tai ne dėl to, jog jam rūpėjo beturčiai, bet jog buvo vagis ir turėdamas maišelius nešiojo tai, ką sudėdavo. 7. Tarė tat Jezus: Neginkite jai, idant tai užlaikytu mano palaidojimo dienai.

¹⁾ Idant prisiruoštu prie švenčių, išsiliuosuodami per maldas, atnašas ir kitas apeigas nuo sutepimo, kurį galėjo užtraukti ant savęs peržengdami Įstatymo paliepimus. ²⁾ Ant bažnyčios šventoriaus, nes į pačią bažnyčią tiktai kunigai teeidavo. ³⁾ Pas Simoną Raupsuotąjį [veiz. Mat. XXVI, 6 ir tol.] ⁴⁾ Palyg. Mork. XIV, 3.

8. Nes beturčius turite visuomet su savim, manę gi ne visuomet turite. 9. Patyrė tat didi žydų minia, ji tenai esant, ir atėjo ne dėlei Jezaus tiktai, bet idant regėtu Lozorių, kuri prikėlė iš numirusių. 10. Užmanė gi vyriausieji kunigai užmušti ir Lozorių, 11. nes daug iš žydųėjo dėlei jo ir tikėjo į Jezų.

Iškilmingas Jezaus į Jerezolimą įėjimas.

12. Ant rytojaus gi didi minia, kuri buvo atėjusi ant švenčių, išgirdus, jog Jezus ateina į Jerezolimą, 13. pasiėmė palmių šakas irėjo ji pasitikti ir šaukė: Ozanna! pagirtas, kurs ateina vardan Viešpaties, Izraeliaus karalius. 14. Ir atrado Jezus asilaitį ir užsėdo

ant jo, kaip yra parašyta: 15. Nesibijok, Sijono dukte! štai tavo karalius ateina sėdėdamas ant asilaičio. 16. Tai pirma¹⁾ nesuprato jo mokytiniai; bet kada Jezus liko pagarbin-tas, tuomet atsiminė, jog tai apie ji buvo parašyta, ir tai jam padarė. 17. Davė tat liudijimą minia, kuri buvo su juomi, kada pavadino iš grabo Lozorių ir prikėlė ji iš numirusių. 18. Todėl irėjo minia ji pasitikti; nes girdėjo, kad jis padarė tą stebuklą. 19. Pariziejai tat kalbėjo terp savęs: Regite, jog nieko nepadarome? štai visi žmonės nuėjo pas-kui ji.

Pagonis nori pamatyti Jezų. Žydų apakimas.

Buvo gi kai - kurie

¹⁾ Mokytiniai laike Kristaus įėjimo į Jerezolimą visai nesuprato, jog čia išsipildo pranašystė. Paskiaus tiktai po Kristaus prisikėlimo iš numirusių, šv. Dvasios apšviesti atsiminė, jog toks įėjimas buvo pranašautas, ir jog jie atveddami asilaitį prisidėjo prie jo išpildymo.

pagonis¹⁾), kurie buvo atėję, idant atiduotu Dievui garbę per šventes. 21. Tie tat priėjo prie Pilypo, kurs buvo iš Betsaidos Galilėjoje ir prašė jį, tardami: Pone! norime matyti Jėzų. 22. Pilypas atėjo ir pasakė Andriejui; Andriejus vėl ir Pilypas pasakė Jezui. 23. Jezus gi atsakė jiems, tardamas: Atėjo valanda, idant butu pašlovintas Sunus žmogaus. 24. Ištiesų, ištiesų sakau jums, jei kviečių grudas, nukritęs į žemę neapmirs, 25. pasiliks pats vienas; jei gi apmirs, atneš daug vaisių. Kas

myli savo gyvastį, pradžudys jį; ir kas neapkenčia savo gyvasties toje pasaulėje, saugo ją amžinam gyvenimi²⁾). 26. Jei kas man tarnauja, teseka manę: ir kur aš esmi, ten bus ir mano tarnas. Jei kas man tarnaus, pašlovins jį mano Tėvas. 27. Dabar mano dušia yra sielvartinga³⁾). Ir ką sakysiu? Tėve, gelbėk manę nuo tos valandos. Bet todėl atėjau į tą valandą⁴⁾). 28. Tėve, pagarbink⁵⁾) savo vardą. Atėjo tat balsas iš dangaus: Ir pagarbinau ir vėl pagarbinsiu⁶⁾). 29. Minia tat, kuri stovėjo ir girdėjo, sakė, jog sugriau-

¹⁾ Tikintįs į vieną tikrąjį Dievą ir pildantis kai-kuriuos Maiziešiaus įstatymus. ²⁾ Palyg Mat. X, 39, XII, 21. Mork. VIII, 35. Luk. IX, 24. ³⁾ Jau dabar Išganytojo dušia lieka sujudinta ir nuliusta, kada primena sau ateinančią baisią kančią ir mirtį. ⁴⁾ Jezus, kaip žmogus, nors ir norėtu būti išgelbėtu nuo kančios, bet, kaip ir Alyvų darže, visupirma sutinka su savo dangiškojo Tėvo valia, sutinka ant kančios, nes todėl buvo atėjęs į šią pasaulę. ⁵⁾ Pagarbink per mano kančią ir mirtį savo vardą. ⁶⁾ Dangiškasis Tėvas atsako, jog pagarbino savo vardą, draug ir Jėzaus vardą, per stebuklus ir dabartinį Išganytojo gyvenimą ir jog vėl pagarbinės per jo prisikėlimą iš numirusių ir per jo Bažnyčią.

dė griaustinis. Kiti sakė: Aniolas jam kalbėjo. 30. Jezus atsakė ir tarė: Ne dėlei manęs atėjo tas balsas, bet dėlei jūsų. 31. Dabar yra pasaulės sudas; dabar bus išmestas laukan kunigaikštis tos pasaulės. 32. Ir aš kad busiu paaugštintas nuo žemės¹⁾, visa pas save patrauksiu. 33. [Tai gi sakė paženklindamas, kokia mirtimi jis numirsiąs]. 34. Atsakė jam minia: Mes girdėjome iš Įstatymo, jog Kristus pasilieka ant amžių; ir kaip gi tu sakai: Sunus žmogaus turi būti paaugštintas? Kas yra tasai Sunus žmogaus? 35. Tarė tat jiems Jezus:

Dar valandėlę yra tarp jūsų šviesa²⁾. Vaikščiokite³⁾, iki turite šviesą, idant neužpultu jūsų tamsybės; ir kas vaikščioja tamsybėse, nežino, kur einąs. 36. Iki turite šviesą, tikėkite į šviesą, idant butumėt šviesos sunumis. Tai Jezus pasakė ir nuėjo ir pasislėpė nuo jų. 37. Nors gi taip didžius stebuklus buvo padaręs jiems matant, jie į jį netikėjo, 38. idant išsipildytu Izaijo pranašo kalba⁴⁾, kurią jis pasakė: Viešpatie, kas įtikėjo mūsų apsakojimui? Viešpaties petys⁵⁾ kam yra apreikštas? 39. Todėl negalėjo⁶⁾ tikėti, nes vėl pasakė Izaijas:

¹⁾ Palyg. augšč. VII, 28. ²⁾ Jezus vadina save šviesa, nes jis mokina tiesos. ³⁾ Vaikščiokite tiesos keliu kurs veda į dangų, keliu tikėjimo ir meilės. ⁴⁾ Izaijas pranašavo apie žydų atkaklumą, kurs turėjo apsireikšti atstummime Jezaus, kaip Mesijo, ir netikėjime į jo dievišką pasiuntinybę. ⁵⁾ Viešpaties petys reiškia šv. Rašte Dievo galybę. Viešpaties petys kam yra apreikštas reiškia — kas supras Dievo galybę iš Jezaus padarytųjų stebuklų. ⁶⁾ Nes numylėjo tamsybes; žmogus gi paskendęs nusidėjimuose negali tikėti gyvu tikėjimu, iki jų neišsizada.

40. Aptemdino¹⁾ jų akis ir užkietino jų širdis, idant neregētu akimis, ir nesuprastu širdžia ir atsisiverstu ir išgelbėčiau juos. 41. Tai Izaijas pasakė, kada regėjo²⁾ jo garbę ir apie jį kalbėjo. 42. Vienok ir iš vyriausiųjų daug į jį įtikėjo; bet dėlei pariziejų neišpažino, kad nebutu išmesti iš sinagogos. 43. Nes labjaus mylėjo žmonių garbę, kaip garbę Dievo. 44. Jezus gi šaukė ir tarė: Kas tiki į mane, ne į mane tiki, bet į tą, kurs mane siuntė. 45. Ir kas mane regi, regi tą, kurs mane siuntė. 46. Aš šviesa atėjau į pasaulę, idant kiekvienas, kurs į mane tiki, nepasiliktu tamsybėse. 47. Ir jei kas klausytu mano žo-

džių ir neužlaikytu, aš jo nesudiju; nes neatėjau, idant sudyčiau pasaulę, bet kad išganyčiau pasaulę. 48. Kas mane paniekina ir nepriima mano žodžių, turi, kurs jį sudija: kalba, kurią kalbėjau, ta jį sudys paskučiausioje dienoje. 49. Nes aš nekalbėjau pats nuo savęs, bet kurs mane siuntė — Tėvas; jis man davė paliepimą, ką turiu sakyti ir ką kalbėti. 50. Ir žinau, jog jo paliepimas yra amžinas gyvenimas.³⁾ Ką tat aš kalbu, kaip mano Tėvas sakė, taip kalbu.

Po paskutinės vakarienės Jezus plauna apaštalams kojas.

XIII Ferskirimas. 1.
Prieš Velykų šventes,

¹⁾ Aptemdino ir tt. t. y. leidė, kad aptemtu jų akis ir užkietėtų jų širdis, atimdamas nuo jų apstėsnės savo mylistas. ²⁾ Regėjo apreiškime Jezaus Kristaus garbę. ³⁾ T. y. žinau, jog ką nors aš iš mano Tėvo paliepimo pasakiau, tai yra priežastimi amžino gyvenimo.

Jezus žinodamas, jog atėjo jo valanda, idant eitu iš tos pasaulės pas Tėvą: numylėjęs savuosius, kurie buvo toje pasaulėje, numylėjo juos iki galui. 2. Ir po vakarienės, kad jau vaknias buvo įdėjęs į širdį Judo sunaus Simono Iskarijoto, idant tas jį išduotu, 3. žinodamas, jog Tėvas visa jam davė į rankas, ir jog nuo Dievo išėjo ir pas Dievą eina, 4. kėlėsi nuo vakarienės, ir nusivilko savo rubus¹⁾, ir ėmęs maršką persijuose 5. Paskiaus įpilė vandens į praustuvę ir pradėjo mazgoti mokytinių kojas ir šluostyti maršką, kuria buvo persijuosęs. 6. Atėjo tat pas Simo-

ną Petrą. Ir tarė jam Petras: Viešpatie! tu man mazgosi kojas? 7. Jezus atsakė ir tarė jam: Ką aš darau, tu dabar nežinai, žinosi gi paskui. 8. Tarė jam Petras: Nemazgosi²⁾ man kojų ant amžių. Jezus atsakė jam: Jei tavęs nenumazgosiu, neturėsi dalies su manim. 9. Tarė jam Simonas Petras: Viešpatie, ne tiktai mano kojas, bet ir rankas ir galvą. 10. Tarė jam Jezus: Kas yra numazgotas, nereikalauja daugiau, kaip tiktai, kad numazgotu kojas, bet visas yra grynas. Ir jūs esate gryni, bet ne visi³⁾. 11. Nes žinojo, kas jį išduosiąs, todėl pasakė: ne visi esate gry-

¹⁾ Viršutinius rubus. ²⁾ Neleisiu, nesutiksiu, kad man mazgotumei kojas. ³⁾ Išganytojas palygina kuno švarumą su nekaltybe dušios. Kaip žmogus, kurs apsiplovė, sugrįžęs į namus privalo apiplauti tiktai savo kojas nuo prilipusių kelyje dulkių, taip ir apaštalai per Kristaus mokslą ir mylistą išliuosuoti nuo sunkių nusidėjimų, nėra vienok liuosi nuo mažesnių netobulybių, kurios, kaipo dulkės, limpa prie žmogaus jo kasdieniniame gyvenime. Nevysi apaštalai yra grynais, nes terp jų yra Judas Iskarijotas.

nais. 12. Numazgojęs tat jų kojas ir apsivilkęs savo rubais, kada vėl atsisėdo už stalo, tarė jiems: Žinote, ką jums padariau? 13. Jūs manę vadinate Mokytoju ir Viešpatimi, ir gerai sakote, nes esmi. 14. Jei tat aš numazgojau jūsų kojas, Viešpats ir Mokytojas, ir jūs turite vienas kitam mazgoti kojas¹⁾. 15. Nes daviau jums pavyzdį, idant kaip aš jums padariau, taip ir jūs darytumėte. 16. Ištiesų, ištiesų sakau jums: vergas nėra didesnis už savo poną; nei pasiuntinis nėra didesnis už tą, kurs jį siuntė. 17. Jei tai žinote, busite palaiminti, jei tai darysite.

Jezus kalba apie savo išdavėją ir jį nurodo.

18. Ne apie jus visus

sakau: aš žinau kokius išrinkau, bet idant išsipildytu Raštas²⁾: Kurs valgo su manim duoną, pakels prieš manę savo kulnę. 19. Jau dabar jums sakau, pirm negu įvyks: idant kada įvyks tikėtumėt, jog aš esmi. 20. Ištiesų, ištiesų sakau jums: Kas priima, jei ką aš siūsiu, manę priima; kurs gi manę priima, priima tą, kurs manę siuntė. 21. Tai pasakęs Jezus susigriaudėno dvasioje, ir liudijo ir tarė: Ištiesų, ištiesų sakau jums: jog vienas iš jūsų išduos manę. 22. Veizėjo tat mokytiniai vienas į kitą, abejodami, apie kurį jis kalbąs. 23. Sėdėjo tat prie stalo vienas iš jo mokytinių prie Jezaus krutinės, kurį Jezus mylėjo³⁾. 24. Pamojo tatai tam Simo-

¹⁾ Buti nužemintais ir su noru patarnauti savo artimui.

²⁾ Jezus kaipo Dievas žinojo dar prieš apaštalų išrinkimą, kurs iš jų bus išdavėju, vienok jį išrinko ir laikė terp savo mokytinių, kad išsipildytu šv. Rašto žodžiai, užrašyti Psal. XX, 10. ³⁾ Šv. Jonas apaštalas.

nas Petras ir tarė jam: Kursai yra, apie kuri kalba? 25. Taigi jis pasilenkęs ant Jezaus krutinės, tarė jam: Viešpatie, kursai yra? 26. Jezus atsakė: Tas yra, kuriam aš paduosiu padažytą duoną. Ir padažęs duoną, padavė Judui, sunui Simono Iskarijoto. 27. Ir po kąsnelio įėjo į jį velnias. Ir tarė jam Jezus: Ką darai, daryk greičiau. 28. Niekas gi iš sėdinčiųjų už stalo tai nežinojo, kodėl jam pasakė. 29. Nes kai kurie manė, kadangi Judas turėjo mašną, jog Jezus jam pasakė: nupirk tai, ko mes reikalaujame šventėms, arba kad ką duotu elgėtoms. 30. Jis tat priėmęs kąsnelį, tuojau išėjo. Buvo gi naktis.

Jezus pradeda kalbėti apie savo išėjimą iš tos pasaulės.

31. Kad tatai išėjo, tarė Jezus: Dabar Sunus žmogaus yra pašlovintas, ir Dievas yra jame pašlovintas¹⁾. 32. Jei Dievas yra jame pašlovintas, ir Dievas pašlovins jį pats savyje: ir tuojau jį pašlovins. 33. Suneiliai, dar valandėlę esmi su jumis. Jieškosite manęs; ir kaip sakiau žydams: kur aš esmi²⁾, jūs negalite ateiti, ir jums dabar sakau. 34. Naują prisakymą jums duodu, idant mylėtumėt vienas kitą; kaip jus mylėjau, idant ir jūs vienas kitą mylėtumėt. 35. Iš to pažins visi, jog esate mano mokytiniais, jei turėsite terp savęs

¹⁾ Kristus yra pašlovintas per kančią, kuri prasideda nuo išdavimo ir baigiasi ant kryžiaus ir kuri veda prie amžinos šlovės. Dievas yra pašlovintas, nes jo Sunaus mirtyje apsi-reiškia Dievo teisybė ir begalinė mielaširdystė. Dievas yra pašlovintas ir per Kristaus paklusnumą. ²⁾ Kristus eina per kančią ir mirtį į dangų. Apaštalai negali ten nueiti tuojau, bet ateis paskui.

meile¹⁾. 36. Tarė jam Simonas Petras: Viešpatie! Kur eini? Jezus atsakė: Kur aš einu, tu dabar negali sekti, sek si gi paskiaus²⁾. 37. Tarė jam Petras: Kodėl negaliu dabar tavę sekti? aš guldau už tavę savo gyvastį. 38. Jezus atsakė jam: Tu guldysi už manę savo gyvastį? Ištiesų, ištiesų sakau tau: gaidys nesugiedos, iki tris kart manęs užsigins.

Atpirkimo vaisiai.

XIV. Perskirimas. 1. Tenenusigąsta jusų širdis. Tikite į Dievą ir į manę tikėkite. 2. Mano Tėvo namuose daug yra gyvenimų. Jei ne taip butu, bučiau jums pasakęs, nes einu patai-

syti jums vietą. 3. Ir jei nueisiu ir pataisysiu jums vietą, vėl ateisiu ir paimsiu jus pas save, idant kur aš esmi ir jūs butumėt³⁾. 4. Ir kur aš einu, jūs žinote ir kelią žinote. 5. Tarė jam Tamošius: Viešpatie, nežinome, kur eini, ir kaip galime žinoti kelią? 6. Tarė jam Jezus: Aš esmi kelias ir tiesa ir gyvenimas; niekas neateina pas Tėvą, kaip tiktai per manę, 7. Jei butumėt pažinę manę, tikrai butumėt pažinę ir mano Tėvą; ir nuo dabar pažinsitė jį, ir regėjote jį⁴⁾. 8. Tarė jam Pilypas: Viešpatie parodyk mums Tėvą ir užtenka mums. 9. Tarė jam Jezus: Tiek laiko esmi su jumis, ir

1) Štai vyriausioji dorybė mūsų šv. tikėjimo! Tikras ženklas, iš kurio galima atskirti krikščionį nuo nekrikščionies, yra tai meilės dorybė. 2) Apturėjęs šv. Dvasią ir jos pastiprintas. 3) Vietos danguje nuo amžių yra pataisytos išrinktiems. Jezus eina atverti per savo kančią ir mirtį dangaus vartus. Paskiaus pašauks ir įves į dangų savuosius. 4) Nuo dabar pažinsite arba, kaip tuli skaito, pažįstate Tėvą, pažindami manę, ir regėjote jį, manę regėdami.

nepažinote manęs. Pilypai, kas manę regi, regi ir Tėvą. Kaipgi tu sakai: Parodyk mums Tėvą? 10. Netikite, jog aš Tėvuje, ir Tėvas manyje yra? Zodžius, kuriuos aš jums kalbu, ne nuo savęs kalbu. Tėvas gi manyje pasilieka, jis daro darbus. 11. Netikite, jog aš Tėvuje ir Tėvas manyje yra? 12. Jei ne, bent dėlei pačių darbų, tikėkite. Ištiesų, ištiesų sakau jums, kas tiki į manę, darbus, kuriuos aš darau, ir jis darys, ir didesnius už tuos darys; nes aš einu pas Tėvą¹⁾. 13. Ir ko nors prašysite Tėvą mano vardan, tai padarysiu, idant butu pagarbintas Tėvas Sunuje. 14. Jei ko prašysite manęs

mano vardan, tai padarysiu.

Jezus prižada Palinksmintoją (šv. Dvasią).

15. Jei manę mylite, užlaikykite mano pri sakymus. 16. Ir aš prašysiu Tėvo, ir duos jums kitą Palinksmintoją, idant pasiliktų su jumis ant amžių, 17. Dvasią tiesos, kurios pasaulis negali priimti, nes jos neregį, nei ją pažįsta²⁾: jūs gi pažinsite ją; nes pasiliks pas jus ir bus jūmyse. 18. Nepaliksiu jūsų našlaičiais; ateisiu pas jus³⁾. 19. Dar valandėlę, ir pasaulis manęs jau neregį. Jūs gi regite manę: nes aš gyvas esmi, ir jūs busite gyvi⁴⁾. 20. Aną dieną jūs pažinsite, jog aš esmi mano

¹⁾ Einu pas Tėvą, palikdamas jus savo vietininkais. Aš regimai nebedarysiu darbų, bet duodu galę jums — į manę tikintiems — daryti tokius ir dar didesnius darbus. ²⁾ Žmonės paskendusieji nedorybėse negali priimti šv. Dvasios, nes truksta jiems dvasiškos šviesos, kad galėtų ją pamatyti ir pažinti. ³⁾ Kada kelsiuosi iš numirusių. ⁴⁾ Kalba čia išganytojas ne tiktai apie kunišką gyvenimą, bet ypatingai apie viršprigimtiniį gyvenimą, kuriuo teisingieji gyvens amžinai.

Tėvuje ir jus manyje ir aš jumyse. 21. Kas turi mano prisakymus ir juos užlaiko, tasai yra, kurs manę myli. Kurs gi manę myli, bus mano Tėvo mylėtas: ir aš jį mylėsiu ir apreikšiu jam pats save¹⁾. 22. Tarė jam Judas, ne anas Iskarijotas: Viešpatie, kas atsitiko, jog nori pats save apreikšti mums, o ne pasauliui? 23. Jezus atsakė ir tarė jam: Jei kas manę myli, užlaikys mano žodžius, ir mano Tėvas jį mylės, ir ateisime pas jį, ir padarysime pas jį gyvenimą²⁾. 24. Kas manęs nemyli, neužlaiko mano žodžių, ir žodžiai,

kuriuos girdėjote, nėra mano, bet to, kurs manę siuntė, Tėvo. 25. Tai kalbėjau jums, pas jus pasilikdamas. 26. Palinksmintojas gi, šventoji Dvasia, kurią atsiųs Tėvas mano vardan, jis jus visa pamokins, ir primins jums vis, ką tik jums pasakysiu. 27. Ramybė³⁾ jums palieku, savo ramybę jums duodu: ne kaip pasaulis duoda, aš jums duodu. Teneišsigąsta jūsų širdis, nei bijosi. 28. Girdėjote, jog aš jums pasakiau: Nueinu ir ateinu pas jus. Jei manę mylėtumėt, tikrai džiaugtumėtės, jog einu pas Tėvą; nes Tėvas yra didesnis už manę³⁾.

¹⁾ Duosiu jam supratimą dangiškų dalykų ir po mirties regės manę veidas į veidą. ²⁾ Jezus atsako Judui nestačiai, teip vienok, jog lengvai galima rasti tikrą atsakymą. Išganytojas tarsi sako: Aš apsireikšiu tikrai tiems, kurie manę myli ir užlaiko mano prisakymus; šios pasaulės gi žmonės tai nedaro, todėl jiems neapsireiškiu. ³⁾ Ramybę, kilstančią dušioje, kada ji yra Dievo mylistoje, santaikoje su savimi ir su artimais. Išganytojas kalba čia kaipo turįs žmogišką prigimtį, kuri bus išaugštinta per žengimą į dangų. Iš to išaugstinimo turi džiaugtisi apaštalai.

29. Ir dabar pasakiau jums, pirma negu įvyko, idant, kada įvyks, tikėtumėt. 30. Jau nebedaug su jumis kalbėsiau, nes ateina kuni-gaiškštis tos pasaulės¹⁾ ir manyje nieko netur²⁾. 31. Bet idant pažintu pasaulė, jogei aš myliu Tėvą, ir kaip man Tėvas davė prisakymą, taip darau. Kelkitės. Eikime iš čia.

Reikia pasilikti Kristaus meilėje ir mylėti vieniems kitus.

XV. *Ferskirimas*. 1. Aš esmi tikras vynmedis, o mano Tėvas yra artojas³⁾. 2. Kiekvieną vynmedžio šakelę manyje neatnešančią vaisiaus atims: ir kiekvieną, kuri atneša vai-

sių, apkuops ją, idant daugiaus atneštu vaisiaus. 3. Jau jūs esate grynai dėlei kalbos, kurią jums kalbėjau⁴⁾. 4. Pasilikkite manyje, ir aš jумыse. Kaip vynmedžio šakelė negali atnešti vaisiaus pati iš savęs, jei nepasilieka vynmedyje; taip nei jūs, jei manyje nepasiliksite. 5. Aš esmi vynmedis, jūs šakos; kas pasilieka manyje ir aš jame, tas atneša daug vaisiaus: nes be manęs nieko negalite daryti. 6. Jei kas manyje nepasiliks, bus šalin išmestas kaip vynmedžio šaka, ir nudžius ir surinks ją, ir įmes į ugnį, ir dega⁵⁾. 7. Jei pasiliksite manyje ir mano žodžiai pasiliks jумыse: ko tik

¹⁾ T. y. pikta dvasia ateina per Judą Iskariją. ²⁾ Neturi ant manęs nei jokios valdžios, nes manyje nieko nėra, kas butu jo, nėra nusidėjimo, per kurį žmogus tampa piktos dvasios vergu. Jei tat Jezus sutinka ant kancios, daro tai iš savo liuosos valios. ³⁾ Kurs apdirba savo sodną, arba kitaip sakant sodininkas. ⁴⁾ Jūs kaip vynmedžio šakelės esate apkuopti nuo pikto per mano mokslą. ⁵⁾ Amžinoje pragaro ugnyje.

norėsite prašysite ir pasidarys jums. 8. Tame yra pašlovintas mano Tėvas, kad atnešate daugiausiai vaisių ir tapote mano mokytiniais. 9. Kaip mylėjo mane Tėvas, ir aš jus mylėjau. Pasilikkite mano meilėje. 10. Jei užlaikysite mano prisakymus, pasiliksime mano meilėje, kaip ir aš užlaikiau mano Tėvo prisakymus ir pasilieku jo meilėje. 11. Tai jums kalbėjau, idant butu man linksmybė jūmyse, ir jūsų linksmybė liktu tobula. 12. Tas yra mano prisakymas, idant mylėtumėt vienas kitą, kaip aš jus numylėjau. 13. Didesnės už tą meilės niekas neturi, idant kas guldytu savo gyvastį už savo prietelius. 14. Jūs esate mano prieteliai, jei darote ką aš jums prisakau. 15. Jau nebeva-

dinsiu jūsų tarnais: nes tarnas nežino, ką daro jo ponas. Jus gi pavadinau prieteliais; nes vis, ką tik girdėjau nuo savo Tėvo, apreiskiau jums. 16. Ne jūs mane išrinkote, bet aš jus išrinkau¹⁾ ir paskyriau jus, kad eitumėt ir atneštumėt vaisių; ir kad jūsų vaisius pasiliktų; idant, ko nors prašysite Tėvo mano vardan, duotu jums. 17. Tai jums įsakau, kad vienas kitą mylėtumėt. **Pasaulis negali apkęsti Kristaus mokytinių.**

18. Jei pasaulis²⁾ jūsų neapkenčia, žinokite jog manęs pirm jūsų neapkentė. 19. Jei butumėt iš pasaulio, pasaulis savuosius mylėtų: kadangi neesate iš pasaulio, bet aš jus išrinkau iš pasaulio, todėl pasaulis jūsų neapkenčia. 20. Atsiminkite mano žodžius, ku-

¹⁾ Išrinkau iš tarpo nusidėjimuose paskendusią žmonių, kad taptumėt mano apaštalais. ²⁾ Žmonės paskendę nusidėjimuose,

riuos jums kalbėjau: Tarnas nėra didesnis už savo poną. Jei manę persekiojo ir jus persekios; jei užlaikė mano žodžius ir jus užlaikys. 21. Bet vis tai jums padarys dėlei mano vardo¹⁾: Nes nepažįsta to, kurs manę siuntė²⁾. 22. Jei nebučiau atėjęs ir nebučiau jiems kalbėjęs, neturėtu nusidėjimo, dabar gi neturi išteisinimo savo nusidėjimui. 23. Kas manęs neapkenčia, neapkenčia ir mano Tėvo. 24. Jei nebučiau daręs tarp jų darbų, kurių niekas kitas nedarė, neturėtu nusidėjimo: dabar gi ir regėjo ir neapkentė ir manęs ir mano Tėvo. 25. Bet idant išsipildytų žodžiai, kurie yra parašyti jų Įstatyme: jogei neapkentė manęs be

priežasties. 26. Kad gi ateis Palinksmintojas, kurį aš jums atsiųsiu nuo Tėvo, Dvasią tiesos, kuri paeina nuo Tėvo, Ji duos apie manę liudijimą. 27. Ir jūs duosite liudijimą, nes nuo pradžios su manimi esate.

Kristus praneša mokytiniais apie persekiojimus ir prižada Palinksmintoją.

XVI. Perskirimas. 1. Tai jums pasakiau, kad nepasipiktintumėt. 2. Išmes jus iš sinagogų; bet ateina valanda, kad kiekvienas, kurs jus užmuša, tarsis Dievui tarnaujas³⁾. 3. Ir tai jums padarys, nes nepažino Tėvo, nei manęs. 4. Bet tai pasakiau jums idant atėjus valandai, tai atsimintumėt, jog aš jums esmi sakęs. 5. To

¹⁾ Kurį jūs apsakosite. ²⁾ Nes iš Jėzaus darbų nenorėjo pažinti, jog jis yra Dievo siųstasis. ³⁾ Nes manys, jog užmušdami Kristaus pasekėjus apgina tokiu būdu Dievo garbę ir jo Įstatymus.

gi nesakiau jums iš pradžių, nes buvau su jums. Ir dabar einu pas tą, kurs mane siuntė; ir niekas iš jūsų neklausia manęs: Kur eini? 6. Bet kadangi tai jums pasakiau, nuliudimas pripildė jūsų širdį. 7. Bet aš sakar jums tiesą: gerai yra jums, jog aš einu; nes jei aš nuneisiu, Palinksmintojas¹⁾ neateis pas jus, jeigu nuneisiu, atsiųsiu jį pas jus. 8. Ir jis atėjęs kaltins²⁾ pasaulę dėl nusidėjimo, ir dėl teisybės, ir dėl sudo. 9. Dėl nusidėjimo gi, nes netikėjo į mane³⁾. 10. Dėl teisybės gi, nes einu pas Tėvą, ir jau neberegėsite manęs⁴⁾. 11. Dėl sudo gi, nes kunigaikštis to pasaulio jau yra apsudytas⁵⁾. 12. Daug dar turiu jums sakyti, bet dabar negalite pakelti. 13. Kad gi ateis ana Dvasia tiesos, išmokins jus visos tiesos; nes ne pati nuo savęs kalbės, bet, ką tik išgirs, kalbės, ir kas turi ateiti, apreikš jums. 14. Ji mane pašlovins⁶⁾, nes iš manojos ims⁷⁾ ir jums apreikš. 15. Vis ką nors turi Tėvas, mano yra. Todėl pasakiau: jog iš manojos ims ir apreikš jums.

1) T. y. šventoji Dvasia. 2) Šv. Dvasia per apaštalių apsakojimą ir tikėjimo išsiplatinimą aiškiai nurodys piktos pasaulės nedorumą ir apkaltins ją. 3) Kaltins už nusidėjimus, nes nesirupino nuo jų išsiliuosuoti per tikėjimą į Jėzų Kristų ir dar jų skaitlių tuo netikėjimu padidino. 4) Išrodys aiškiai, jog Jėzus buvo tikrai teisingas savo žodžiuose, savo moksle, savo gyvenime, nes tik teisingi eina į dangų pas Tėvą, ir kaltins pasaulį, kurs nenorėjo išpažinti Jėzaus teisingumo. 5) Parodys aiškiai, jog ant piktos pasaulės kaba baisus sudas, toks pat, kokiu yra jau apsudytas ir per Kristaus mirtį pasmerktas pasaulės kunigaikštis — pikta dvasia. 6) Per tuos darbus, kuriuos nuveiks per apaštalus, mokytinius ir visą Bažnyčią. 7) Paeidama nuo manęs (ir nuo Tėvo draug).

Kristus prižada mokytiniams vėl sugrįžti.

16. Valandėlę, ir jau nebematysite manęs: ir vėl valandėlę ir matysite mane¹⁾; nes einu pas Tėvą. 17. Kalbėjo tat keli iš jo mokytinių vienas kitam: Kas tai yra, ką mums sako: Valandėlę, ir nebematysite manęs, ir vėl valandėlę ir matysite mane, ir: nes einu pas Tėvą? 18. Kalbėjo tat: Kas tai yra, ką sako: Valandėlę? Nežinome, ką kalba. 19. Pažino gi Jėzus, jog jie norėjo jį klausti, ir tarė jiems: Apie tai klausiate vienas kitą, jog pasakiau: Valandėlę ir nebematysite manęs ir vėl valandėlę ir matysite mane. 20. Ištiesų, ištiesų sa-

kau jums: jog verksite ir raudosite jūs, pasaulis gi džiaugsis: jūs gi nuliusite, bet jūsų nuliudimās virs į džiaugsmą²⁾. 21. Moteriškė, kada gimdo, turi nuliudimą, nes atėjo jos valanda: kada-gi pagimdo kudikį, jau nebeatmena suspaudimo dėlei džiaugsmo, jog užgimė pasauliui žmogus. 22. Teip ir jūs dabar, tiesa, turite nuliudimą, vėl gi matysiu jus, ir džiaugsis jūsų širdis, ir jūsų džiaugsmo niekas nuo jūsų neatims³⁾. 23. Ir aną dieną nieko manęs nebeklausite. Ištiesų, ištiesų sakau jums: Jei ko prašysite Tėvą mano vardan, duos jums. 24. Iki šiolei nieko neprašėte mano vardan.

¹⁾ Kalba čia Išganytojas apie pasimatymą po prisikėlimo iš numirusių iki dienai į dangų žengimo. ²⁾ Kristaus mokytiniai verks ir raudos, Kristui numirus ant kryžiaus. Žydai gi džiaugsis iš tos mirties, manydami, jog jie pergalėjo. Apaštalų nuliudimas virs į džiaugsmą, kad išvys prisikėlusį iš numirusių Jėzų. ³⁾ Nes apaštalai, Kristui prisikėlus iš numirusių, netik džiaugėsi jį matydami, bet džiaugėsi ir paskiaus dėlei jo vardo kentėdami.

Prašykite ir gausite, kad jūsu linksmybē būtu tobula. 25. Tai jums kalbējau per prilyginimus. Ateina valanda, kad jau nebe per prilyginimus jums kalbēsiu, bet aišķiai jums apreiķšiu apie Tēvā¹⁾. 26. Anā diena mano vardan prasysite. Ir neskau jums, jog aš prasysiu už jūs Tēvā; 27. nes pats Tēvas jūs myli, joguei jūs manē mīlējote ir tikējote, manē nuo Dievo išėjusi. 28. Išėjau nuo Tēvo ir atējau ī pasaulī: vėl palieku pasaulī ir einu pas Tēvā. 29. Tarē jam jo mokytieiai: Štai dabar kalbi aišķiai ir neskai nējokio prilyginimo. 30. Dabar žinome, jog visa žinai, ir nēra

reikalo, kad kas tavē klaustu. Todēl tikime, jog nuo Dievo išėjai. 31. Atsakē jiems Jezus: Dabar tikite?²⁾. 32. Štai ateina valanda, ir jau atējo, kad išsiskirs-tisite kiekvienas ī savišķē ir paliksīte manē vienā; o neesmi vienas, nes su manim yra Tēvas. 33. Tai jums kalbējau, kad turētumēt manyje ramybē³⁾. Pasaulyje turēsīte suspau-dimā; bet turēkite viltī, aš pergalējau pasaulī.

Kristaus malda prie Tēvo už mokytieinius ir už tuos, kurie per juos ī jī ītikēs.

XVII. Perskirimas.

1. Tai Jezus kalbējo; ir pakēlēš akis ī dangū, tarē: Tēve, atējo

¹⁾ T. y. po prisikēlimo iš numirusių per keturias dešimtis dienų. ²⁾ Žodžiais: d a b a r t i k i t e? Jezus paženklinā, jog apaštālų tikėjimas pasilieka dar silpnas. Jie tiki dabar, bet kančios laike paliks savo mokytoją ir pabēgs. ³⁾ Išganytojo žodžių tikslas buvo, idant jo mokytieiniai turētu ramybē didžiausiuose pavojuose ir nepamestu tikėjimo. Tų Kristaus žodžių galingumas pasirodē visoje pilnybėje apaštaluose, kad jie platino Jezaus mokslā.

valanda, pašlovink savo Sunų, idant Sunus Tavę pašlovintu¹⁾; 2. Kaip davei jam valdžią ant viso kuno²⁾, kad visiems, kuriuos jam davei, duotu jis amžiną gyvenimą. 3. Tai gi yra amžinas gyvenimas: kad pažintu Tavę, vieną tikrą Dievą ir kurį siuntei — Jezų Kristų. 4. Aš tavę pašlovinau ant žemės: pabaigiau darbą, kurį man davei padaryti. 5. Ir dabar pašlovink tu mane, Tėve, pas save patį, šlove, kurią turėjau pas tavę pirm, negu buvo pasaulis. 6. Apreiškiau tavo vardą žmonėms, kuriuos man davei iš pasaulio. Jie tavieji buvo, ir man juos davei, ir jie užlaikė tavo žodžius³⁾. 7. Dabar jie pažino, jog vis,

ką man davei, nuo tavęs yra. 8. Nes žodžius, kuriuos man davei, daviau jiems; ir jie priėmė ir pažino tikrai, jog nuo Tavęs išėjau, ir įtikėjo, jog tu mane siuntei. 9. Aš meldžiu už juos; ne už pasaulį meldžiu, bet už tuos, kuriuos man davei; nes jie yra tavieji⁴⁾. 10. Ir vis, kas yra mano, yra ir tavo; ir kas tavo, mano yra; ir juose aš esmi pašlovintas. 11. Ir aš jau n'esmi pasaulėje, o tie yra pasaulėje; ir aš ateinu pas tavę. Šventasis Tėve, užlaikyk juos tavo vardan, kuriuos man davei; idant būtų vienu, kaip ir mes. 12. Budamas su jais, aš juos užlaikiau tavo vardan; kuriuos man davei, saugojau; ir nei

¹⁾ Bus pašlovintas Sunus, drauge ir Tėvas per stebuklingas aplinkybes Kristaus kančios, mirties ir prisikėlimo iš numirusių. ²⁾ Ant kiekvieno žmogaus. ³⁾ Išrinktieji iš pasaulio priėmė ir užlaikė visus Išganytojo žodžius. Tie žodžiai buvo draug žodžiais Tėvo. ⁴⁾ Pasaulis yra žmonės užkietėjusieji savo nusidėjimuose. Ir už juos meldė ir kentėjo Kristus, bet toje vietoje meldžia už išrinktuosius.

vienas iš jų neprašuvo, tiktai prapulties sunus, kad išsipildytu Raštas. 13. Dabar gi ateinu pas tavę; ir tai kalbu pasaulėje, kad jie pilnai turētu savyje mano džiaugsmą¹⁾. 14. Aš jiems daviau tavo žodžius ir pasaulis jų neapkentė, nes jie ne iš pasaulio yra, kaip ir aš neesmi iš pasaulio. 15. Nemeldžiu, kad atimtumei juos iš pasaulio, bet kad juos užlaikytumei nuo pikto. 16. Jie ne iš pasaulio yra, kaip ir aš neesmi iš pasaulio. 17. Pašvęsk juos tiesoje. Tavo žodžiai yra tiesa²⁾. 18. Kaip tu manę siuntei į pasaulį, ir aš siunčiau juos į pasaulį. 19. Ir už juos aš savę pašvenčiau³⁾, kad ir jie butu pašvęsti tiesoje. 20.

Netiktai gi už juos meldžiu, bet ir už tuos, kurie įtikės per jų žodį⁴⁾ į manę, 21. kad visi vienu butu, kaip tu Tėve manyje ir aš tavėje; kad ir jie vienu butu mumyse, idant pasaulis tikētu, jog tu manę siuntei. 22. Ir šlovę, kurią man davei, aš daviau jiems, kad butu vienu, kaip mes vienu esame. 23. Aš juose ir tu manyje; kad jie tobulai taptu vienu, ir pasaulis pažintu, jog tu manę siuntei ir juos numylėjai, kaip ir manę esi numylėjęs. 24. Tėve, kuriuos man davei, noriu, kad kur' aš esmi, ir jie butu su manim, kad matytu mano šlovę, kurią man davei, nes numylėjai manę pirm pasaulės sutvėrimo. 25.

¹⁾ Kad jie turētu tokį pat džiaugsmą, koku aš esmi pripildytas. ²⁾ Pašvęsk juos savo mylista, kad savo apaštališkuose darbuose tvirtai laikytusi tiesos. Ta tiesa yra tai Dievo mokslas — žodžiai, jiems apreikšti. ³⁾ Atnašauju kaipo auką, mirdamas ant kryžiaus. ⁴⁾ Jiems Evangelijos mokslą apsakojant.

Teisasis Tėve, pasaulis tavęs nepažino; aš gi pažinau tavę, ir šie pažino, jog tu manę siuntei. 26. Ir padariau jiems žinomu tavo vardą ir žinomu padarysiu¹⁾, kad meilė, kuria manę mylėjai, butu juose ir aš juose.

Jezus žydų sugautas.

XVIII. Ierskirimas.

1. Tai pasakęs Jezus su savo mokytiniais išėjo už upelio Kedrono, kamė buvo daržas į kurį įėjo jis ir jo mokiniai. 2. Žinojo gi vietą ir Judas, kurs jį išdavė; nes tankiai susieidavo tenai Jezus su savo mokytiniais. 3. Judas tatėmęs pulką ir tarnus nuo vyriausiųjų kunigų ir pariziejų, atėjo tenai su žibintuvėmis ir žiburiais ir ginklais. 4. Jezus gi žinodamas visa, kas tuėjo ant jo ateiti iš-

ėjo į priešakį ir tarė jiems: Ko jieškote? 5. Jie atsakė jam: Jezaus Nazarėno. Jezus tarė jiems: Aš esmi. Stovėjo gi su jais ir Judas, kurs jį išdavė. 6. Kad tatau jiems tarė: Aš esmi, jie atgal pasitraukė ir parpuolė ant žemės²⁾. 7. Vėl tat paklausė juos: Ko jieškote Jie gi tarė: Jezaus Nazarėno. 8. Jezus atsakė: Sakiau jums, jog aš esmi: jei tat manęs jieškote, leiskite šiems nueiti: 9. Kad išsipildytu žodžiai, kuriuos buvo pasakęs, jog kuriuos man davei, nepraždžiau iš jų nei vieno. 10. Simonas tat Petras, turėdamas kalaviją, ištraukė jį, ir ištiko vyriausiojo kunigo tarną, ir nukirto jam dešinę ausį. Vardas gi tarno buvo Malkus. 11. Tarė

¹⁾ Kad kelsiuosi iš numirusių. ²⁾ Pasirodo čia Kristaus galybė; ant vieno jo žodžio jo priešai traukiasi atgal ir parpuola; jei vienok jis bus suimtas, tai tik dėlto, jog pats ant tu sutiks.

tat Jezus Petru: Įkišk savo kalaviją į makštį. Argi to kieliko¹⁾, kurį man Tėvas davė, aš negersiu? 12. Pulkas tat, ir vyresnysis, ir žydų tarnai sugavo Jezų ir surišė jį.

Jezus pas Anną (Annošių) ir Kaipą (Kaipošių).

Petro užsiginimas.

13. Ir atvedė jį vi-supirma pas Anną (Annošių), nes šis buvo uošviu Kaipu (Kaipošiaus), kurs buvo vyriausioju kunigu anų metų. 14. Kaipas (Kaipošius) gi buvo tas, kurs buvo davęs žydams patarimą, jog pridera, kad numirtu vienas žmogus už tautą²⁾. 15. Ejo gi pas-kui Jezų Simonas Petras ir kitas mokytinis³⁾. Tas gi mokytinis buvo pažįstamas vyriausiam kunigui ir įėjo su Jezum į vyriausiojo kuni-

go kiemą. 16. Petras gi stovėjo lauke prie durų. Išėjo tat kitas mokytinis, kurs buvo pažįstamas vyriausiam kunigui ir pasakė durininkei, ir įvedė Petrą. 17. Tarė tat Petru: tarnaitė durininkė: Ar neesi ir tu iš mokytinių to žmogaus? Jis tarė: Neesmi. 18. Stovėjo gi vergai ir tarnai prie žarijų, nes buvo šalta, ir šildėsi; buvo gi bestovis su jais ir Petras ir besišildas. 19. Vyriausis tat kunigas paklausė Jezų apie jo mokytinius ir apie jo mokslą. 20. Jezus jam atsakė: Aš viešai kalbėjaupasauliui; aš visuomet mokinau sinagogoje ir bažnyčioje, kur susieina visi žydai; ir slapčia nieko nekalbėjau. 21. Kam mane klausi? Klausk tuos, kurie girdėjo, ką

¹⁾ Kielikas (taurė), reiškia, kaip ir kitose vietose, kančią.

²⁾ Veiz. augšč. XI, 49. ³⁾ Daugumas spėja, jog tuo kitu mokytiniu buvo šv. Jonas apaštalas, tos Evangelijos rašytojas.

jiems kalbėjau; štai tie žino, ką aš pasakiau. 22. Kad gi tai pasakė, vienas iš draug stovintį tarnų išstiko Jėzų į veidą tardamas: Teip atsakai vyriausiam kunigui? 23. Jėzus jam atsakė: Jei negerai kalbėjau, duok liudijimą apie piktą¹⁾, o jei gerai, kam manę muši? 24. Ir Annas (Annošius) nusiuntė jį surištą pas Kaipą (Kaipošių) vyriausįjį kunigą. 25. Simonas gi Petras buvo bestovįs ir besišildęs. Tarė²⁾ tat jam: Ar ir tu neesi iš jo mokytinių? Jis užsigynė ir tarė: Neesmi. 26. Tarė jam vienas iš tarnų vyriausiojo kunigo, giminaitis ano, kuriam Petras buvo nukirtęs ausį. Argi ne tavę aš mačiau darže su juomi? 27. Vėl tat už-

sigynė Petras; ir tuojuo gaidys pragydo.

Jėzus pas Pilotą.

28. Atvedė tat Jėzų nuo Kaipos (Kaipošiaus) į sudo rumą. Buvo gi rytas: ir patįs n'ėjo į sudo rumą, kad nesusi-teptu³⁾, bet idant valgytu Velykų avinėlių 29. Išėjo tat pas juos Pilotas ir tarė: Kokią skundą čia atnešate prieš tą žmogų. 30. Atsakė ir tarė jam: Jei šisai nebutu piktadariu, nebutumėm jo tau padavę 31. Tarė tat jiems Pilotas: Imkite jį ir sudykite pagal savo įstatymą. Tarė tat jam žydai: Mums nėra leista ką nors užmušti⁴⁾. 32. Idant išsipildytu Jėzaus žodžiai, kuriuos pasakė, paženklindamas, kokiam mirtimi turėjo numir-

¹⁾ Išrodyk, kas yra pikto mano žodžiuose. ²⁾ Draug stovintis tarnai. ³⁾ Žydai n'ėjo į sudo rumą, t. y. į Piloto namus, nes įėjimas į pagonies namus sutepdavo žydus; ir teip sutepti nebegalėdavo tą dieną atnašauti aukų. ⁴⁾ Nes rymiečiai buvo atėmę nuo žydų valdžią bausti ką nors mirtimi.

ti¹⁾). 33. Įėjo tat vėl į sudorumą Pilotas, ir pavardino Jezų, ir tarė jam: Ar tu esi žydų karalius?

34. Jezus atsakė: Ar pats nuo savęs tai sakai, ar kiti tau apie mane pasakė?

35. Pilotas atsakė: Argi aš esmi žydas²⁾? Tavo tauta ir vyriausieji kunigai padavė man tavę; ką padarei?

36. Jezus atsakė: Mano karalystė ne iš tos pasaulės³⁾; jei mano karalystė būtų iš tos pasaulės, tikrai mano tarnai kariautu, kad nebučiau išduotas žydams;

dabar gi mano karalystė nėra iš čia.

37. Tuomet tarė jam Pilotas: Tu tat esi karalius? Jezus atsakė: Tu sakai, jog aš esmi ka-

ralius⁴⁾. Aš dėlto užgimiau ir dėlto atėjau į pasaulę, kad duočiau liudijimą tiesai. Kiekvienas, kurs yra iš tiesos⁵⁾, klauso mano balso.

38. Tarė jam Pilotas: Kas yra tiesa? Ir tai pasakęs vėl išėjo pas žydus ir tarė jiems: Aš jame nerandu nei jokios kalčios.

39. Yra gi pas jus paprotis, kad jums išleisčiau vieną ant Velykų: ar norite tat, kad jums išleisčiau žydų Karalių?

40. Šaukė tat vėl visi, tardami: Ne tą, bet Barabą: Barabas gi buvo žmogžudys.

Jezus nuplaktas, erškėčiais apvainikuotas ir mirtin apsudytas.

XIX. Ferskirimas. 1.
Tuomet tatau ėmė Pilo-

¹⁾ Jezus pranašavo, jog bus išduotas pagonims ir nukryžiuotas. Mirtis ant kryžiaus nebuvo vartojama pas žydus. Žydai už piktžodžiavimą užmušdavo akmenimis. ²⁾ T. y. aš neesmi žydas ir nieko nežinau apie žydų karalių, apie Kristų, kurs yra laukiamas. ³⁾ Jezus patvirtina, jog jis yra karalius, bet draug paaikšina, jog jo karalystė nėra žemiška, bet dvasiška, todėl visai neardo Rymo ciesorių viešpatavimo. ⁴⁾ T. y. tu tiesą pasakei. Aš esmi karalius. ⁵⁾ Kurs myli tiesą, jos jį ieško ir ją seka.

tas Jėzų ir nuplakė. 2. Ir kareiviai nupynę iš erškėčių vainiką uždėjo jam ant galvos ir apsiautė jį raudonu rubu. 3. Ir ėjo prie jo ir sakė: Sveikas žydų Karaliau; ir mušė jį į veidą. 4. Išėjo tat vėl laukan Pilotas ir tarė jiems: Štai atvedu jums jį laukan, kad pažintumėt, jog aš nerandu jame nei jokios kalčios. 5. [Išėjo tat Jezus su erškėčių vainiku ir raudonu rubu]. Ir tarė jiems¹⁾: Štai žmogus. 6. Pamatę tat jį vyriausieji kunigai ir tarnai, šaukė tardami: Nukryžiuok, nukryžiuok jį. Tarė jiems Pilotas: Imkite jį ir nukryžiuokite, nes aš nerandu jame kalčios. 7. Atsakė jam žydai: Mes turime įstatymą ir pagal įsta-

tymą jis turi numirti, nes padarė savę Dievo Sūnumi. 8. Išgirdęs tat Pilotas tą kalbą, labjaus nusigando. 9. Ir vėl įėjo į sudo rumą ir tarė Jezui: Iš kur tu esi? Jezus gi nedavė jam atsakymo. 10. Tarė tat jam Pilotas: Su manim tu nekalbi? ar nežinai, jog aš turiu valdžią nukryžiuoti tavę ir turiu valdžią tavę paleisti? 11. Jezus atsakė: Neturėtu mei prieš manę nei jokios valdžios, jei tau nebutu duota iš augšto²⁾. Dėlto kurs tau manę išdavė, turi didesnę nusidėjimą³⁾. 12. Ir nuo to laiko Pilotas rupinosi paleisti jį. Žydai gi šaukė tardami: Jei tą paleisi, neesi Ciesoriaus prietelis: nes kiekvienas, kurs daro savę karaliumi, prieštarauja Cieso-

¹⁾ Pilotas. ²⁾ Jei to Dievas nebutu leidęs. Jezus paženkliną čia, jog Pilotas neteisingai padarys, jei piktai pasinaudos ta valdžia, apsudydamas mirtin nekaltą. ³⁾ Žydų ir Judo nusidėjimas yra didesnis, nes jie neturi nei šešėlio valdžios ant Jezaus.

riui. 13. Pilotas gi išgirdęs tas kalbas, išvedė Jėzų laukan; ir sėdosi ant sudo krasės, vietoje, kuri vadinasi Litostrotos, žydiškai gi Gabbata. 14. Buvo gi Velykų vilija, apie šestą valandą¹). Ir tarė žydams: Štai jūsų Karalius. 15. Jie gi šaukė: Šalin, šalin su juo, nukryžiuok jį. Tarė jiems Pilotas: Jūsų karalių nukryžiuosiu? Atsakė vyriausieji kunigai: Mes neturime karaliaus, tik tai Ciesorių. 16. Tuomet tat padavė jį jiems, kad butu nukryžiuotas. Jie gi ėmė Jėzų ir išvedė.

**Jėzus nukryžiuotas.
Parašas ant kryžiaus.**

17. Ir nešdamas sau kryžių išėjo į aną vietą, kuri vadinasi Kaukolių vieta, žydiškai gi Golgota. 18. Tenai nukryžiuojo jį ir su juo

du kitu iš vienos ir iš antros šalies, vyduryj' gi Jėzų. Parašė gi Pilotas ir parašą ir padėjo viršuje kryžiaus. Buvo gi parašyta: JEZUS NAZARĖNAS, ŽYDU KARALIUS. 20. Tą tat parašą skaitė daug žydų, nes arti miesto buvo vieta, kame buvo Jėzus nukryžiuotas. Ir buvo parašyta žydiškai, graikiškai ir lotyniškai. 21. Sakė tat Pilotui vyriausieji žydų kunigai: Nerašyk: žydų karalius, bet jogei tasai sakė: esmi žydų karalius. 22. Pilotas atsakė: Ką parašiau, parašiau.

**Kareiviai pasidalina
Krito rubais.**

23. Kareiviai tat nukryžiuoję jį, ėmė jo rubus [ir padarė keturias dalis: kiekvienam kareiviui dalį] ir tuniką²). Buvo-gi tunika ne-

¹) Palyg. Mat. XXVII, 45. ²) Tunika yra tai ilgas rubas, rytų kraštuose seniaus nešiojamas.

siuta, nuo viršaus iki apačiai visa numegsta. 24. Tarė tat vienas kitam: Neraižykim jos, bet meskime apie ją burtas, kam turi tekti. Kad išsipildytu Raštas, tarias: Pasidalino sau mano rubus, ir apie mano drabužį metė burtas. O kareiviai tai teip ir padarė.

Paskutiniai Kristaus žodžiai ant kryžiaus. Jo mirtis.

25. Stovėjo gi šaly Jezaus kryžiaus jo Motina ir jo Motinos sesuo, Marija Kleopienė ir Marija Magdalena. 26. Pamatęs tat Jezus Motiną ir stovintį mokytinį, kurį mylėjo¹⁾, tarė savo Motinai: Moteriške, štai tavo sunus. 27. Paskui tarė mokytiniui: Štai tavo Motina. Ir nuo tos valandos padarė ją mokytinis pas

savę. 28. Paskiaus Jezus, žinodamas, jog visa išsipildė, kad išsipildytu Raštas tarė: Trokštu. 29. Buvo tat pastatytas indas, pilnas uksuso. Jie gi uždėję kempinę pilną uksuso ant yzopo²⁾, pakėlė prie jo burnos. 30. Paragavęs tat Jezus uksuso, tarė: Išsipildė. Ir palenkęs galvą atidavė dvasią.

Jezus nuimtas nu kryžiaus ir palaidotas.

31. Žydai tat [jogei buvo Vilija], kad nepaliktu kunai ant kryžiaus subatoje [nes buvo didi ana Subatos diena] prašė Piloto, idant butu sulaužytos jų blauzdos³⁾ ir butu nuimti. 32. Atėjo tat kareiviai ir, tiesa, pirmam sulaužė blauzdas ir antram, kurs su juomi buvo nukryžiuotas. 33. Atėjo gi prie Jezaus, maty-

¹⁾ Joną apaštalą. ²⁾ Ant yzopo medžio lazdos. ³⁾ Kad greičiau numirtų.

dami jį jau numirusį, nelaužė jo blauzdų, 34. bet vienas iš kareivių jietimi atvėrė jo šoną, ir tuoju išėjo kraujas ir vanduo. 35. Ir kursai regėjo, davė liudijimą; ir tikras yra jo liudijimas. Ir jis žino, jog tiesą sako: kad ir jūs tikėtumėt. 36. Nes tai įvyko, kad išsipildytu Raštas: Kaulo nesulaužysite jame¹⁾. 37. Ir vėl kitas Raštas sako: Veizės į tą, kurį pervėrė. 38. Po to gi prašė Pilotą Juozapas iš Arimatėjos [dėlto kad buvo Jezaus mokytinis, slapčiausiai gi dėl baimės žydų], kad jam leistu nuimti Jezaus kūną. O Pilotas pavelijo. Atėjo tat ir paėmė Jezaus kūną. 39. Atėjo gi ir Nikodėmas, kurs pirmaus buvo atėjęs pas

Jezų nakčia²⁾), atnešdamas mišinį myros ir alieus apie šimtą svarų. 40. Emė tat juodu Jezaus kūną ir suvyniojo jį marškomis su kvepalais, kaip yra pas žydus paprotis laidoti. 41. Buvo gi toje vietoje, kamė liko nukryžiuotas, daržas, ir darže naujas grabas, kuriame dar niekas nebuvo padėtas. 42. Tenai tat padėjo Jezų, dėl žydų Vilijos, kadangi grabas buvo arti³⁾).

Magdalena, Petras ir Jonas prie Kristaus grabo.

XX. *Ferskirimas.* 1. Pirmą gi savaitės dieną⁴⁾ Marija Magdalena atėjo anksti, kad dar tebebuvo tamsu, prie grabo ir pamatė akmenį atimtą nuo grabo. 2.

¹⁾ Tie žodžiai yra užrašyti Sen. Įstatyme 2. Maiž. XII, 46 apie velykinį avinėlį, Jezus gi buvo tikras velykinis Avinėlis, priėmęs ant savęs pasaulės nusidėjimus. ²⁾ Veiz. augšč. III perskir. ³⁾ Neužilgo reikėjo užšvesti, todėl nebuvo laiko įieškoti kur kitur grabo. ⁴⁾ T. y. mūsų nedėlios rytą.

Nubėgo tat ir atėjo pas Simoną Petrą ir pas kitą mokytinį, kurį Jezus mylėjo, ir tarė jam: Paėmė Viešpatį iš grabo ir nežinome, kur jį padėjo. 3 Išėjo tat Petras ir tas kitas mokytinis ir atėjo pas grabą. 4. Bėgo gi abudu draug, ir tas kitas mokytinis bėgo greičiau už Petrą ir pirmas atėjo pas grabą. 5. Ir pasilenkęs pamatė padėtą marškas, vienok neįėjo. 6. Atėjo tat Simonas Petras jį sekdamas ir įėjo į grabą ir pamatė padėtą marškas, 7. ir skepetą, buvusią ant jo galvos, padėtą ne su marškomis, bet skyrium suvyniotą į vieną. 8. Tuomet tat įėjo ir tas mokytinis, kurs buvo pirmas atėjęs prie grabo: ir pamatė ir įtikėjo¹⁾. 9. Nes dar nebuvo išmanę Rašto, jog reikėjo, kad jis keltusi

iš numirusių. 10. Nuėjo tat mokytiniai vėl pas savę.

Jezus apsireiškia Magdalenai.

11. Marija gi stovėjo pas grabą lauke verk-dama. Beverkdama tat pasilenkė ir pažvelgė į grabą. 12. Ir išvydo du aniolu baltuose rubuose, sedinčiu vieną prie galvos ir kitą prie kojų, kame buvo padėtas Jezaus kunas. 13. Juodu tarė jai: Moteriške, ko verki? Tarė jiem: Jog paėmė mano Viešpatį ir nežinau, kur jį padėjo. 14. Tai pasakiusi, atsigrėžė atgal ir pamatė stovintį Jėzų ir nežinojo, jog tai buvo Jezus. 15. Tarė jai Jezus: Moteriške, ko verki? ko jieskai? Ji manydama, jog tai buvo daržininkas, tarė jam: Pone, jei tu jį paėmei, pasakyk man, kur jį

1) Jog Jezus ištiesų kėlėsi iš numirusių.

padējai; ir aš jī paimsiu. 16. Tarē jai Jezus: Marija. Jī atsigrēžusi tarē jam: Rabboni [tai yra Mokytojam]. 17. Tarē jai Jezus: Neprisilitēk manēs, nes dar neuzžengiau pas savo Tēvā¹⁾; eik gi pas mano brāļius ir sakyk jiems: Zengiu pas mano Tēvā ir jūsu Tēvā, mano Dievā ir jūsu Dievā. 18. Atējo Marija Magdalena, apreikšdama mokytiņiams: Jog regējau Viešpatī ir tai man pasakē.

Jezus apsireiškia mokytiņiams.

19. Kad tатаi buvo vakaras anos pirmos savaitės dienos, — ir duris, kame buvo susirin-

kę mokytiņiai, dēlei baimēs žydu buvo užrakintos, Jezus atējo, ir stojosi viduje ir tarē jiems: Ramybē jums. 20. Ir tai pasakēs parodē jiems rankas ir šoną. Džiaugēsi tat mokytiņiai, pamatē Viešpatī. 21. Tarē tat vėl jiems: Ramybē jums. Kaip manē siuntē Tēvas, ir aš jus siunčiu. 22. Tai ištārēs kvēpē į juos ir tarē jiems: Imkite šventąją Dvasią²⁾. 23. Kuriems nusidėjimus atleisite, yra jiems atleisti, ir kuriems užturēsite, yra užturėti.

Jezus apsireiškia netikinčiam Tamošiui.

24. Tamošius gi vienas iš dvylikos, kurs vadinasi Didimus³⁾, nebu-

¹⁾ Ką tie žodžiai tikrai reiškia nežinia. Galima aiškinti šėip: Gana jau tam kartui apsireiškimo tavo džiaugsmo. Dar neužžengiau pas savo Tēvā, bus dar laiko išreiškimui tavo linksmybės. Dabar skubinkisi pranešti apie mano prisikėlimą mano mokytiņiams. ²⁾ Skyrius terp to šv. Dvasios apturėjimo ir kito Sekminių dienoje, yra tas, jog dabar jie apturi šv. Dvasią neregimai ir jos mylistas reikalingas pildymui jų kunigiškų priedermių. Sekminių gi dienoje apturės regimai su visa pilnybe mylistų. ³⁾ Veiz. augšč. XI. 16.

vo su jais, kada Jezus atėjo. 25. Tarė tat jam kiti mokytiniai: Matėme Viešpatį. Jis gi tarė jiems: Jei neišvysiu jo rankose vynių perdurimo ir neįdėsiu savo piršto į vynių vietą ir neįdėsiu savo rankos į jo šoną, neįtikėsiu. 26. Ir po aštuonių dienų vėl buvo jo mokiniai viduje. Ir Tamošius su jais. Atėjo Jezus durims esant užrakintoms ir stojosi viduje ir tarė: Ramybė jums. 27. Paskui tarė Tamošiui: Įdėk čia savo pirštą, ir matyk mano rankas, ir ištiesk savo ranką ir įdėk į mano šoną; ir nebuketikinčiu, bet tikinčiu. 28. Tamošius atsakė ir tarė jam: Mano Viešpats ir mano Dievas. 29. Tarė jam Jezus: Jog manę pamatei, Tamošiau, įtikėjai: palaiminti, kurie nematė ir įtikėjo¹⁾.

30, Daug, tiesa, ir kitų stebuklų Jezus padarė akyvaizdoje savo mokytinių, kurie neužrašyti toje knygoje. 31. Tai gi yra parašyta, kad tikėtumėt, jog Jezus yra Kristus, Dievo Sunus, ir kad tikėdami turėtumėt gyvenimą jo vardan.

Stebuklinga žvejonė

XXI. Ferskirimas. 1. Paskui vėl pasirodė Jezus mokytiniams pas Tiberijados marias. Pasirodė gi teip: 2. Buvo draug Simonas Petras ir Tamošius, kurs vadinasi Didimus, ir Natanaėlis, kurs buvo iš Kanos Galiliejės, ir Zebediejaus sunus, ir du kitu iš jo mokytinių. 3. Tarė jiems Simonas Petras: Einu žvejoti. Tarė jam: Ir mes einame su tavim. Ir išėjo, ir sėdė laivan, ir tą naktį nieko nesugavo. 4. Ry-

¹⁾ Tas palaiminimas pritinką Kristaus Bažnyčiai, kurios sąnariai tiki į Jėzų, nors jo nematė.

tui gi atėjus Jezus stovėjo ant kranto, vienok mokytiniai nepažino, jog tai buvo Jezus. 5. Tarė tat jiems Jezus: Vairai, ar neturite ko valgyti? Atsakė jam: Ne. 6. Tarė jiems: Išleiskite tinklą po dešinės laivo ir rasite. Išleido tat; ir jau nebegalėjo jo patraukti dėl žuvių daugybės. 7. Tarė tat tas mokytinis, kurį Jezus mylėjo, Petriui: Viešpats yra. Simonas Petras išgirdęs, jog yra Viešpats, persijuošė rubu [nes buvo nuogas¹⁾] ir metėsi į marias. 8. Kiti gi mokytiniai atplaukė laivu [nes netoli buvo nuo sausumos, tik apie du šimtus mastų], traukdami tinklą su žuvimis. 9. Kad taitai išlipo ant sausumos pamatė padėtas žarijas, ir uždėtą ant jų žuvį, ir duoną. 10. Tarė jiems Jezus: Atneškite iš žuvių, kurias dabar suga-

vote. 11. Įėjo Simonas Petras ir ištraukė ant sausumos tinklą, pilną didžiųjų žuvių, iš viso šimtą penkias dešimtis tris. Ir nors teip daug buvo, tinklas neperplšo. 12. Tarė jiems Jezus: Eikite, valgykite. Ir niekas iš susėdusiųjų nedrįso jį klausti: Kas tu esi? žinodami, jog tai Viešpats yra. 13. Ir Jezus ateina ir ima duoną ir duoda jiems, teipogi ir žuvį. 14. Tai jau trečią kartą Jezus pasirodė savo mokytiniais prisikėles iš numirusių.

Jezus suteikia Petriui vyriausią valdžią ir praneša jam, kokia mirtimi numirsiąs.

15. Kad taitai pavalgė, tarė Jezus Simonui Petriui: Simonai, sunau Jono, ar myli mane labiau už šiuos? Tarė jam: Teip Viešpatie, tu žinai, jog myliu tavę. Tarė

¹⁾ T. y. apsivilkęs tikrai apatiniais rubais.

jam: Ganyk mano avinėlius¹⁾. 16. Tarė vėl jam: Simonai, sunau Jono, ar myli mane? Tarė jam: Teip Viešpatie, tu žinai, jog tavę myliu. Tarė jam: Ganyk mano avinėlius. 17. Tarė jam trečią kartą: Simonai, sunau Jono, ar myli mane? Nuliudo Petras, jog pasakė jam trečią kartą, ar myli mane, ir tarė jam: Viešpatie, tu visa žinai: tu žinai, jog tavę myliu. Tarė jam: Ganyk mano avis. 18. Ištiesų, ištiesų sakau tau: Kad buvai jaunesnis, pats apsijuosdavai ir vaikščiodavai, kur norėjai; kadagi pasensi, ištiesi savo rankas, ir kitas perjuos tavę ir ves, kur tu nenori²⁾. 19. Tai gi pasakė, paženklinda-

mas, kokia mirtimi jis turėjo pašlovinti Dievą. Ir tai pasakęs, tarė jam: Sekk mane. 20. Atsi-
grežęs Petras pamatė sekantį tą mokytinį, kurį Jezus mylėjo, kurs ir pasilenkė per vakarienę ant jo krutinės ir tarė: Viešpatie, kas yra, kurs tavę išduos³⁾. 21. Tą tat pamatęs Petras, tarė Jezui; Viešpatie, kas gi su tuo? 22. Tarė jam Jezus: Teip noriu, kad jis pasiliktu, iki ateisiu; kas tau? tu sekk mane⁴⁾. 23. Išėjo tat ta kalba terp brolių, jog tas mokytinis nemiršta. Ir nepasakė jam Jezus: nemiršta, bet: teip noriu, kad jis pasiliktu, iki ateisiu, kas tau? 24. Tai yra tas mokytinis, kurs duoda apie tai liu-

¹⁾ Kristus yra pats geras Piemu. Kadangi jis dabar palieka pasaulę ir eina pas savo dangiškąjį Tėvą, šv. Petrą palieka savo vietoje. Avinėliai ir avys reiškia visus tikinčius, vaikus ir motinas, pavaldinius ir vadovus, klausančią Bažnyčią ir mokinančią. ²⁾ Yra tai pranašystė apie Petro mirtį ant kryžiaus. ³⁾ Veiz. XIII. 23 ir tol. ⁴⁾ Jezus atsakydamas Petrui paženklina, jog Jono mirtis bus kitokia, jog jis nebus nukantintas.

dijimą ir tai parašė, ir | kurie jei butu surašyti
žinome, jog tikras yra | atskirai, man regisi, jog
jo liudijimas. 25. Daug | nei visa pasaulė negalėtu
gi yra ir kitų dalykų, | apimti tų knygų, kurias
kuriuos Jėzus padarė, | reiktu parašyti¹⁾.

¹⁾ Apaštalas čia patarlių būdu atsiliepia apie prakilnumą ir vertę Kristaus darbų.

Galas Evangelijos pagal Joną.

APAŠTALŲ DARBAI.

Tos knygos rašėju pagal vienbalsį šv. Tėvų liudijimą yra šv. Lukas (Lukošius), kurs teipogi parašė trečiąją Evangeliją. Apaštalų darbai buvo parašyti graikų kalboje apie 64 metus ir paskirti kaip ir trečioji Evangelija Teopiliui, turėjo jie teipogi tarnauti ikurtoms šv. Povilo bažnyčioms, susidedančioms iš priėmusių Kristaus mokslą žydų ir pagonių. Šv. Lukas pasakoja pirmoje tos knygos dalyje apie įkurimą ir prasiplatinimą Kristaus Bažnyčios Judėjoje ir Samarijoje; antroje gi—apie Bažnyčios prasiplatinimą po visą pasaulę. Autorius norėjo parodyti savo skaitytojams, jog pats Evangelijos prasiplatinimas yra neabejotinu ženklu Dieviškumo tos geros Naujienos.

Prakalba.

I. Perskirimas. 1. Pirmą, tiesa, kalbą¹⁾, o Teopiliau, padariau apie visa, ką Jezus pradėjo daryti ir mokinti, 2. iki dieniai, kurioje davęs per šventąją Dvasią paliepiamą apaštalams, kuriuos buvo išrinkęs, tapo pamintas²⁾; 3. kuriems ir pasirodė gyvas po savo kančios daugybėje ženklų³⁾, apsireikšdamas jiems per keturias de-

šimtis dienų ir kalbėdamas apie Dievo karalystę.

**Jezus prižadėjęs
atsiųsti šv. Dvasią
žengia į dangų.**

4. Ir valgydamas su jais liepė jiems neišeiti iš Jerolimos, bet laukti pažadėjimo Tėvo, apie kuri [tarė] girdėjote iš mano burnos. 5. Nes Jonas, tiesa, krikštijo vandenimi, jūs gi busite apkrikštyti šventąja

¹⁾ Pirmoji kalba čia paminėta yra tai trečioji Evangelija šv. Luko parašyta. ²⁾ Įžengė į dangų. ³⁾ Valgydamas, kalbėdamas su jais ir parodydamas savo žaizdas.

Dvasia neužilgo po šių dienų¹⁾. 6. Taigi kurie buvo susiėję klausė jį, tardami: Viešpatie, ar šiuo laiku sugrąžinsi karalystę Izraeliui?²⁾ 7. Tarė gi jiems: Ne jūsų yra darbas žinoti laikus arba valandas, kuriuos Tėvas paliko savo valdžioje; 8. bet jūs gaukite galybę ateinančios ant jūsų šventosios Dvasios, ir busite man liudytojai Jeruzolimoje ir visoje Judėjoje ir Samarijoje ir iki žemės kraštui. 9. Ir tai pasakęs, jiems beregint pakeltas tapo; ir debesis paėmė jį iš po jų akių. 10. Ir kad žiūrėjo į dangų, jam bežengiant, štai stojo šaly jų du vyru baltuose rubuose³⁾, 11. kuriuodu ir tarė: Vyrai Galiliejiečiai, ko stovite, veizėdami į dangų? tas Jezus, kurs yra nuo jūsų paimtas į dangų teip ateis, kaip jį regėjote einantį dangun. 12. Tuomet jie sugrižo į Jeruzolimą nuo kalno, vadinamo Alyvų, kurs yra arti Jeruzolimos, atstus per subatos kelią⁴⁾. 13. Ir įėję, užžengė ant augšto, kame buvo apsistoję Petras ir Jonas, Jokubas ir Andriejus, Pilypas ir Tamošius, Baltramiejus ir Mateušas, Jokubas Alpiejaus sunus ir Simonas Uolasis ir Judas Jokubo (brolis). 14. Tie visi viensirdžiai pasiliko maldoje su moteriškėmis, ir Marija, Jezaus Motina, ir jo broliais⁵⁾.

Motiejaus išrinkimas į apaštalus.

15. Anose dienose, at-

¹⁾ Apturėdami po dešimties dienų šventąją Dvasią. ²⁾ Apaštalai vis dar mislija apie žemišką Izraeliaus karalystės garbę. Jie laukia, kad bus atimta valdžia nuo Erodo ir prasidės žemiška Kristaus karalystė. ³⁾ Du aniolu. ⁴⁾ Subatos keliu vadinasi pas žydus kelias, kurį jie turi tiesą per eiti subatos dieną, t. y. arti 1000 žingsnių. ⁵⁾ T. y. su artimesniais Jezaus gentimis.

sikėles Petras brolių tarpe tarė [buvo gi draug žmonių burys apie šimtą dvidešimtį]: 16. Vyrai - broliai, reikia, kad išsipildytu Raštas, kurį pranašavo šventoji Dvasia per Dovidą burną apie Judą, kurs buvo vadu tų, kurie Jezų sugavo, 17. kurs buvo paskaitytas terp mūsų ir buvo gavęs tos tarnystės dalį. 18. Ir tas tai igijo dirvą už nedorybės užmokesnį¹⁾, ir pasikoręs pusiau perplyšo, ir išpludo visi jo viduriai. 19. Ir pasidarė žinoma visiems Jerolimose gyventojams, teip jog ta dirva buvo pavadinta jų kalboje Hakeldama, tai yra kraujo dirva. 20. Nes yra parašyta psalmių knygoje: tebuna jų gyvenimas tuščias, ir teneesti,

kas jame gyventu, ir jo vyskupavimą²⁾ tepaima kitas. 21. Reikia tat iš tų vyrų, kurie susirinkdavo su mumis per visą laiką, kuomet įeidavo ir išeidavo³⁾ terpo mūsų Viešpats Jezus, 22. pradedant nuo Jo no krikšto, iki dienos, kurioje yra nuo mūsų paimtas, kad vienas iš jų taptu su mumis liudytoju jo prisikėlimo. 23. Ir perstatė du: Juzapą, Barsabu vadinamą, kurs buvo pramintas Justus, ir Motiejų. 24. Ir meldamiesi, tarė: Tu Viešpatie, kurs žinai visų širdis, parodyk, ką esi išrinkęs, vieną iš tųdviejų, 25. kad apimtu vietą tos tarnystės ir apaštalavimo, nuo kurio iškrito Judas, idant eitu į savo vietą. 26. Ir davė jiems burtas, ir

¹⁾ Už pinigų, kurie buvo žydų vyresnybės duoti Judui, kaipo užmokesnis už Jezaus išdavimą, liko nupirktą dirvą numirėliams laidoti. ²⁾ Jo vyskupiškas priedermės. ³⁾ Pasiliko terp mūsų.

burta puolo ant Motiejaus; ir jis priskirtas tapo vienuolikai apaštalų.

Atsiuntimas šventosios Dvasios.

II. Ferskirimas. 1. Ir kad išsipildė Sekminių dienos¹⁾, visi buvo drauge vienoje vietoje. 2. Ir umai pasidarė užimas iš dangaus, tarsi ateinančio didžio vėjo, ir pripildė visus namus, kame jie sėdėjo. 3. Ir pasirodė jiems padalinti liežuviai, lyg ugnies, ir nusileidė ant kiekvieno iš jų. 4. Ir visi buvo pripildyti šventąja Dvasia, ir pradėjo kalbėti įvairiomis kalbomis, kaip jiems šventoji Dvasia davė iškalbėti. 5. Buvo gi Jerozolimoje gyvenantys žydai, vyrai dievobaimingi iš visų giminių, kurios yra po dangumi. 6. Kad gi atsitiko tas balsas, suėjo daugybė ir labai nusi-

stebėjo, nes kiekvienas girdėjo juos kalbančius savo kalba. 7. Visi gi nusigando ir stebėjosi, sakydami: Argi štai visi šie kalbantieji ne Galiliejiečiai? 8. Ir kaipgi mes girdėjome kiekvienas savo kalbą, kurioje esame užgimę? 9. Partai ir Medai, ir Elamitai, ir gyvenantieji Mezopotamijoje, Judėjoje, ir Kapadokijoje, ir Pontte ir Azijoje; 10. Phrygijoje ir Pampylijoje, Egipte ir šalyse Lybijos, kuri yra apie Kireną, ir atėjunai Rymiečiai. 11. Teipogi žydai ir naujatikiai²⁾, Kritiečiai ir Arabai. Girdėjome juos kalbančius mūsų kalbomis didžius Dievo darbus. 12. Ir pabugo visi ir stebėjosi, sakydami vienas kitam: Kas gi tai gali buti? 13. Kiti gi išjuokdami sakė, jog tie saldaus vynopilni.

¹⁾ Kad buvo praėję nuo Velykų 50 dienų, arba septynios savaitės. ²⁾ Pagonis, priėmusieji žydų tikėjimą (prozelitai).

Petro pamokslas ir jo pasekmės.

14. Atsistojęs gi Petras su vienuolika pakėlė savo balsą ir kalbėjo jiems: Vyrai-žydai ir visi, kurie gyvenate Jeruzolimoje, tai jums tebuna žinoma, ir ausimis klausykite mano žodžių. 15. Nes šie nėra girti, kaip jūs manote, kadangi yra trečia dienos valanda¹⁾. 16. Bet tai yra, kas pasakyta per pranašą Joelį: 17. Ir bus paskučiausiose dienose [sako Viešpats], ir išliesiu iš mano Dvasios ant visokio kuno; ir pranašaus jūsų sunys ir jūsų dukteris; ir jūsų jaunikaičiai regės regėjimus, ir jūsų senieji sapnuos sapnus. 18. Ir ant savo tarnų ir tarnaičių tei-

pogi aš išliesiu anose dienose iš mano Dvasios, ir jie pranašaus. 19. Ir duosiu stebuklus augštai danguje ir ženklus žemai ant žemės: kraują ir ugnį; ir dumų ruką. 20. Saulė pavirs į tamsybes ir mėnuo į kraują pirma negu ateis didi ir aiški Viešpaties diena. 21. Ir bus: kiekvienas kurs šauksis vardan Viešpaties, taps išganytas. 22. Vyrai, Izraeliečiai, klausykite tų žodžių: Jėzų Nazarėną, Vyra Dievo nurodytą²⁾ tarp jūsų galybėmis ir stebuklais ir ženklais, kuriuos Dievas padarė per jį jūsų tarpe, kaip ir jūs žinote, 23. tą, kurs buvo išduotas pagal nutartą užmanymą ir pagal Dievo žinojimą iš augšto³⁾, jūs per ran-

¹⁾ T. y. gana anksti. Trečioji žydų valanda atsako mūsų skaitliaus devintai ryto valandai. ²⁾ Kurį Dievas parodė per stebuklus esantį tuomi kuo jis pats savę vadino, t. y. Dievo Sunumi. ³⁾ Dievas taip numylėjo žmones, jog už juos išdavė savo Sūnų. Tas Dievo užmanymas buvo nutartas prieš amžius, ir Dievas žinojo, jog Kristus kentės.

kas neteisiųjų nukryžia-
voję nužudėte. 24. Jį
Dievas prikėlė, išrišęs
mirties sopulius, kadan-
gi negalimas buvo daik-
tas, kad jis butu pra-
garo užturėtas. 25. Nes
Dovidas sako apie jį:
regėjau Viešpatį visuo-
met prieš savo veidą:
nes jis yra man po de-
šinės, kad nebučiau pa-
judintas. 26. To dėlei
linksminosi mano širdis,
ir džiaugėsi mano lie-
žuvis; o dar ir mano
kunas ilsėsis viltyje. 27.
Nes nepaliksi mano du-
šios pragare, nei leisi
tavo Šventamjam regė-
ti supuvimą. 28. Žino-
mus padarei man gy-
venimo kelius; ir pripil-
dysi manę džiaugsmu su
savo veidu. 29. Vyrai-
broliai, tebuna leista drą-

siai kalbėti apie Patri-
jarką Dovidą, jog jis nu-
mirė ir yra palaidotas;
ir jo grabas yra pas mus
iki šiai dienai. 30. Ka-
dangi jis buvo pranašu
ir žinojo, jog Dievas bu-
vo jam prižadėjęs su-
prisiega, kad iš jo strė-
nų¹⁾ vaisiaus sėdės ant
jo sosto, 31. todėl vei-
zėdamas į ateitį kalbė-
jo apie Kristaus prisi-
kėlimą, jogei jis nebu-
vo paliktas pragare²⁾,
nei jo kunas neregėjo
supuvimo. 32. Tą Jėzų
Dievas prikėlė iš numi-
rusių; to mes visi esa-
me liudytojais. 33. To-
dėl per Dievo dešinę³⁾
išaugštintas ir gavęs nuo
Tėvo šventosios Dvasios
pažadėjimą, išliejo tąją,
kurią jūs matote ir gir-
dite⁴⁾. 34. Nes Dovidas
neužžengė į dangų⁵⁾; bet

¹⁾ Jezus Kristus, kurs, kaipo žmogus, užgims iš Dovidovo giminės. ²⁾ Pragaras čia kaip ir augščiaus nereiškia vietos, kur atstumtieji kančias kenčia, bet vietą, kame teisiųjų dušios laukė Mesijo atėjimo ir į kurią Kristaus dušia buvo nužengusi. ³⁾ Per Dievo galybę. ⁴⁾ Kalbančią per mus įvairiomis kalbomis. ⁵⁾ Todėl ne apie save pasakė, bet apie Kristų, jog tą Dievas išaugštino, skirdamas jam vietą po savo dešinės.

jis sako: tarė Viešpats mano Viešpačiui, sėdėk po mano dešinės, 35. iki padėsiu tavo neprietelius, it suolelį tavo kojoms. 36. Težino tat tikriausiai visi Izraeliaus namai, jog Dievas padarė jį Viešpačiu ir Kristumi, tą Jezų, kurį jūs nukryžiuojate. 37. Tai gi išgirdę susigriaudeno jie širdyje ir tarė Petruui ir kitiems apaštalams: Ką turime daryti, vyrai-broliai? 38. Petras gi jiems tarė: Pakutą darykite, o teapsikrikštija kiekvienas iš jūsų vardan Jėzaus Kristaus dėl atleidimo jūsų nusidėjimų, ir gausite šventosios Dvasios dovaną. 39. Nes jums yra prižadėjimas, ir jūsų vaikams, ir visiems, kurie toli yra, kuriuos tik pavadinis Viešpats, mūsų Dievas. 40. Daugeliu

teipogi kitų žodžių liudijo ir žadino juos sakdamas: Gelbėkitės nuo tos nedoros giminės.

Pirmutinieji tikintys.

41. Kurie tat priėmė jo žodžius, apkrikštyti tapo; ir prisidėjo¹⁾ tą dieną apie tris tukstančius dušių. 42. Pasiliko gi jie apaštalu moksle ir draugystėje duonos laužymo ir maldose²⁾. 43. O visas dušias apėmė baimė; daug teipogi stebuklų ir ženklų darėsi Jerozolimoje per apaštalus; ir didi baimė buvo tarp visų. 44. Teipogi visi, kurie tikėjo buvo drauge, ir visa turėjo iš vieno. 45. Lobį ir turtus jie pardavinėjo ir dalino juos visiems, kaip kam reikėjo. 46. Pasilikdami teipogi vieniširdžiai kasdieną bažnyčioje ir lauždami po

¹⁾ Prie apaštalu ir kitų Jėzaus mokytinių skaitliaus ²⁾ Graik. tekste: pasiliko apaštalu moksle ir draugystėje, duonos laužime ir maldose. Duonos laužimas atsako dabartinoms mūsų šv. mišioms.

namus duoną, imdavo valgi su džiaugsmu ir širdies nekaltybėje, 47. garbindami Dievą ir turėdami malonę pas visus žmones. Viešpats gi daugino kasdien draugiją tais, kurie turėjo būti išganyti.

Raišojo išgydymas.

III. Ferskirimas. 1. O Petras ir Jonas užėjo į bažnyčią ant devintos¹⁾ maldų valandos. 2. Ir buvo atnešamas vienas vyras, kurs buvo raišas iš savo motinos yščios; kurį kasdien sodindavo pas bažnyčios duris, vadinamasias Gražiomis, idant jis prašytų almužnos nuo įeinančių į bažnyčią. 3. Jis pamatęs Petrą ir Joną, pradedančius įeiti bažnyčion prašė, kad gautų nuo jų almužną. 4. Paveizėjęs gi į jį Petras su Jonu, tarė: Pažvelgk

į mudu: 5. O jis žiūrėjo į juodu vildamos, ką nors nuo jų gausias. 6. Petras gi tarė: Sidabro ir aukso neturiu; bet ką turiu, tai tau duodu. Vardan Jezaus Kristaus Nazarėno kelkis ir vaikščiok! 7. Ir ėmęs jo dešinę ranką pakėlė jį; ir tuojau sustiprėjo jo blauzdos ir kojos. 8. Ir pašokęs atsistojo ir vaikščiojo; ir įėjo su jais į bažnyčią, vaikščiodamas ir šokinėdamas ir garbindamas Dievą. 9. Ir visi žmonės matė jį vaikščiojantį ir garbinantį Dievą. 10. Pažino gi jį, jog buvo tasai, kurs dėl almužnos sėdėjo pas Gražiasias bažnyčios duris; ir pripildyti tapo nusišėbėjimo ir dvasios pagavimo dėlei to, kas jam buvo atsitikę.

Antras Petro pamokslas.

11. Kadangi jis lai-

¹⁾ Devintą ydų valandą atsako maždaug mūsų trečiajai po pietų. Toje valandoje kasdien bažnyčioje atnašaudavo ir gėdindavo Dievui ant garbės avinėlių.

kėsi Petro ir Jono, su-
bėgo visi žmonės prie
jų į prieangį, kurs va-
dinasi Saliamono, besi-
stebėdami. 12. Matyda-
mas gi tai Petras, atsa-
kė žmonėms: Vyrai Iz-
raeliečiai, ko stebitėsi
iš to, arba ko į mus
veizite, lyg tartum mes
savogalybė arbasavo val-
džia butumėm padarę,
jog jis vaikščioja? 13.
Dievas Abraomo ir Die-
vas Izaoko, ir Dievas
Jokubo ir Dievas mu-
sų tėvų pagarbino sa-
vo Sūnų Jėzų, kurį jūs
išdavėte ir užsigynėte
prieš Piloto veidą, ka-
da jisai nutarė jį paleis-
ti. 14. Jūs gi užsigynė-
te Šventojo ir Teisojo,
ir prašėte, kad jums bu-
tu dovanotas žmogžū-
dis¹⁾. 15. Gyvenimo gi
davėją užmušėte, kurį
Dievas prikėlė iš numi-
rusių, ko mes esame

liudytojais. 16. Ir per
tikėjimą į jo vardą²⁾, tą,
kurį jūs matote ir pa-
žįstate, pastiprino jo var-
das; ir tikėjimas, kurs
per jį yra³⁾, davė tą
pilną sveikatą jūsų vi-
sų akyvaizdoje. 17. Ir
dabar, broliai, žinau, jog
padarėte iš nežinios, kaip
ir jūsų vyresnieji. 18.
Dievas gi, ką apreiškė
per visų pranašų burną,
Kristų turėsiąnt kentėti,
teip išpildė. 19. Pakuta-
vokite todėl ir atsiver-
skite, kad butu išdildy-
ti jūsų nusidėjimai, 20.
idant ateitu nuo veido
Viešpaties atgaivinimo
laikai⁴⁾, kada atsiųs tą,
kurs jums yra apsako-
mas, Jėzų Kristų, 21.
kurį, tiesa, dangus tu-
rėjo priimti iki laikui
pataisymo viso, apie ką
Dievas kalbėjo per bur-
ną savo šventų prana-
šų nuo amžių. 22. Mai-

¹⁾ Barabas. ²⁾ Per tikėjimą į Jėzaus vardą, tas vardas iš-
gydė raišą. ³⁾ Tikėjimas į Jėzų Kristų. ⁴⁾ Nuraminimo laikai, ku-
riuos duos Dievas savo išrinktiems po antrojo Kristaus at-
ėjimo.

žiešius jau tarė, jog Viešpats jūsų Dievas prikels jums Pranašą iš jūsų brolių kaip mane; jo klausysite visame, ką tik jums sakys. 23. Bus gi: Kiekviena duša, kuri neklausys to Pranašo, išdildyta taps iš žmonių. 25. Ir visi pranašai, nuo Samueliaus ir paskiaus, kurie kalbėjo, apreiškė tas dienas¹⁾. 25. Jūs esate sunęs pranašų ir Sandaros, kurią Dievas padarė su mūsų tėvais, tardamas Abramui: Ir tavo sėkloje bus palaimintos visos žemės giminės. 26. Jums visupirma Dievas prikėlęs savo Sunų, atsiuntė jį, palaiminti jums: idant kiekvienas atsiverstu nuo savo piktybės.

Petras ir Jonas prieš žydų vyresnybę, kuri užgina jiems dviem apsakoti Jėzų.

IV. Ferskirimas 1. Kad gi juodu kalbėjo

žmonėms, atėjo kunigai ir bažnyčios vyresnysis ir sadukiejai, 2. pikdami, kad mokino žmones ir apsakėjo Jėzuje prisikėlimą iš numirusių, 3. ir suėmė juodu ir įmetė juodu kalėjiman iki rytojui, nes jau buvo vakaras. 4. Dangelis gi iš tų, kurie buvo klausę žodžio, įtikėjo; ir vyrų skaitlius padarė penki tukstančiai. 5. Atsitiko gi ant rytojaus, jog susirinko jų vyriausieji ir vyresnieji ir Rašte-mokytieji Jeruzolimoje. 6. Ir Annas vyriausis kunigas, ir Kaipas, ir Jonas, ir Aleksandras, ir kiek tik buvo iš kunigų giminės. 7. Ir pastatė juodu viduryje, klausė: Kokia galybė arba kėno vardu jūs tai padarėte? 8. Tuomet pripildytas šventajame Dvasia Petras tarė jiems: Žmonių vyriausieji ir vyresnieji,

¹⁾ Kristaus atėjimo dienas.

klausykite: 9. Jei mudu šiandien esava sudi-
jamu dėl geradarystės,
padarytos sergančiam
žmogui, per kurią jis
tapo išgydytas, 10. te-
buna žinoma jums vi-
siems ir visiems Izrae-
liaus žmonėms, jog var-
dan mūsų Viešpaties Je-
zaus Kristaus, kurį jūs
nukryžiuvojote, kurį Die-
vas prikėlė iš numiru-
sių, — per Jį stovi ta-
sai prieš jus sveikas.
11. Tas yra akmuo,
kurs jūsų statančiųjų
yra atimestas, kurs ta-
po kerties galva¹⁾. 12.
Ir nėra neiviename ki-
tame išganymo. Nes ir
nėra duotas žmonėms
kitas vardas po dangi-
mi, per kurį mes turė-
tumėm būti išganyti. 13.
Matydami gi Petro ir
Jono drąsumą, supratę
juodu esančių nemokin-
tu ir neišlavintu žmogų,
stebėjosi ir pažino juo-
du, kad buvo buvusiu

su Jėzumi. 14. Maty-
dami teipogi žmogų, kurs
išgydytas tapo su jiem-
dviem stovintį, nieko ne-
galėjo prieštarauti. 15.
Liepė gi jiems išeiti ša-
lin iš susirinkimo ir ta-
rėsi terp savęs, 16. sa-
kydami: Ką turime da-
ryti tiems žmonėms? nes,
tiesa, per juos pasidarė
žinomas Jerozolimos gy-
ventojams stebuklas, tai
aišku, ir negalime už-
ginčyti. 17. Bet kad to-
liaus nesiplatintu terp
žmonių, užginkime jiems,
kad daugiau nekalbė-
tu tuo vardu nei vie-
nam žmogui. 18. Ir pa-
vadinę juodu, užgrėse
kad visai nekalbėtu, nei
mokintu vardan Jėzaus.
19. Petras gi ir Jonas
atsakydamu tarė jiems:
Ar yra teisu Dievo akys-
vaizdoje jūsų labjau-
s klausyti nekaip Dievo,
jūs sudykite. 20. Nes
negalime nekalbėti, ką
regėjome ir girdėjome.

¹⁾ Veiz. Mat. XXI. 42.

21. Bet jie uždraudę paleidė juodu, neišrasdami, kaip juos nubauti¹⁾ dėl žmonių, nes visi šlovino tai, kas buvo atsitikę. 22. Nes daugiau kaip keturių dešimtų metų buvo žmogus, kuriame nusidavė tas išgydymo stebuklas.

Tikinčiųjų maldos ir jų gyvenimas.

23. Juodu gi paleistu atėjo pas savuosius ir apsakė jiems visa, ką buvo kalbėję vyriausieji kunigai ir vyresnieji. 24. Jie išgirdę viensirdžiai pakėlė balsą prie Dievo ir tarė: Viešpatie, tu esi, kurs padarei dangų ir žemę, marias ir visa, kas jose yra, 25. kurs šventąją Dvasią per mūsų tėvo Dovidą, tavo tarną, burną tarei: Kodėl užė pagonįs, ir giminės dūmo-

jo niekus? 26. Sukilo žemės karaliai, ir kunigaikščiai susiėjo draug prieš Viešpatį ir prieš jo Kristų²⁾. 27. Nes iš tiesų šiame mieste prieš tavo šventąjį-Sunų, Jėzų, kurį patepei, susiėjo Erodas ir Poncijus Pilotas su pagonimis ir Izraeliaus gimine 28. padaryti tai, ką tavo ranka ir tavo užmanymas buvo nutarę, idant tas atsitiktu. 29. Ir dabar, Viešpatie, pažvelgk į jų grumzdimus ir duok savo tarnams kalbėti tavo žodį su visu patikėjimu, 30. ištiesdamas savo ranką³⁾, idant atsitiktu išgydymai, ženklai ir stebuklai per tavo šventojo Sunaus, Jėzaus, vardą. 31. Ir jiems pasimeldus, pasijudino vieta, kame buvo susirinkimas; ir visi buvo

¹⁾ Nerasdami juodviejuose nei jokios priežasties, kuri išteisintu uždėtų bausmę žmonių akyse. ²⁾ Kristus reiškia iš graikiško *Pateptasis*. Žydai pašvęsdavo į karalius ir kunigus per patepimą aliejumi. Veiz. Mat. I. ³⁾ Apreiškdamas savo didžią galybę per stebuklus ir tt.

pripildyti šventąja Dvasia, ir kalbėjo Dievo žodį su pasitikėjimu.

32. Daugybės gi tikinčiųjų buvo viena širdis ir viena duša; ir nei vienas iš jų nieko iš to, ką turėjo, nesakė jo esant, bet vislab buvo jiems bendra. 33. Ir su didžia galybe davė apaštalai liudijimą apie prisikėlimą Viešpaties mūsų Jėzaus Kristaus; ir didi mylista buvo juose visuose. 34. Nes nebuvo tarp jų nei vienostokojančio, kadan gi kurie tik turėjo laukus arba namus pardavę atnešdavo pinigus už tą, ką pardavė, 35. ir dėjo prie apaštalo kojų. Ir buvo kiekvienam dalinama, kiek kuriam reikėjo. 36. Juozapas gi, kurs buvo apaštalo pra-

mintas Barnabu [tai reiškia palinksminimo sunus], Levitas, gimimu Kiprietis, 37. turėdamas lauką, pardavė jį, ir atnešė pinigus, ir padėjo prie apaštalo kojų.

Ananijas ir Sapyra.

V. Ierskirimas. 1. Vienas gi vyras, vardu Ananijas, su savo moterimi, Sapyra, pardavė lauką 2, ir savo moterei žinant pasilaikė dalį pinigų už dirvą, ir kokią ten dalį atnešęs padėjo prie apaštalo kojų¹⁾. 3; Petras gi tarė: Ananijau, kodėl šetonas pagundino tavo širdį, meluoti šventajai Dvasiai ir pasilaikyti dalį pinigų už lauką? 4. Ar gi prieš parduosiant ne tavo buvo; ir pardavus argi ne tavo valdžioje buvo pinigai? Kodėl idė-

¹⁾ Ananijas, padėdamas tuos pinigus prie apaštalo kojų, veidmainingai paženklinio, jog ir jis, kaip kiti krikščionys visa, ką tik turi, atiduoda iš Dievo meilės bendriems reikams ir nieko sau nepasilieka. Todėl buvo tame pasielgime melas ir veidmainystė. Veidmainystė gi dalykuose, tufinčiuose sąryšį su tikėjimu, yra mėginimu įvesti į paklydimą šv. Dvasią.

jai tą dalyką į savo širdį? Ne žmonėms pamelavai, bet Dievui. 5. Išgirdęs gi tuos žodžius Ananijas parpuolė ir numirė. Ir atėjo didi baimė ant visų, kurie tai girdėjo. 6. Jaunikaičiai gi kėlėsi atėmė jį šalin, ir išnešė palaidojo. 7. Praslinko gi apie tris valandas, ir įėjo jo moteris nežinodama, kas buvo atsitikę. 8. O Petras tarė jai: Pasakyk man, moteriške, ar už tiek pardavėta lauką? Ji gi tarė: Taip, už tiek. 9. O Petras jai: Kodėl tai susitarėta gundinti Dvasią Viešpaties? Štai kojos tų, kurie palaidojo tavo vyrą, yra prie durų ir tavę išneš. 10. Tuojau jį parpuolė prie jo kojų ir numirė. Įėję gi jaunikaičiai rado ją numirusią; ir išnešė, ir palaidojo prie jos vyro. 11. Ir atėjo didi baimė ant visos bažnyčios ir ant

visų, kurie tai girdėjo.

Nauji apaštalų stebuklai ir pasidauginimas tikinčiųjų skaitliaus.

12. Per apaštalų gi rankas atsitikdavo daug ženklų ir stebuklų tarp žmonių. Ir visi buvo viensirdžiai Saliamono prieangyje. 13. Iš kitų gi nei vienas nedrįso prie jų prisiskirti; bet žmonės laikė juos didžioje garbėje. 14. Kas kart gi labjaus didinosi daugybė tikinčiųjų į Kristų vyrų ir moterų, 15. teip kad išnešdavo ligonis ant gatvių ir guldydavo juos ant patalų ir lovų, idant praeinant Petrui nors jo šėšėlis apdengtu kurį nors iš jų, ir butu išliuosuoti nuo savo ligų. 16. Subėgdavo teipogi daugybė iš artimųjų miestų į Jerozolimą, atnešdami ligonis ir nečystųjų dvasių vargintuosius, ir visi budavo išgydyti.

Apaštalai kalėjime ir jų stebuklingas išliuovimas.

17. Kėlęsi gi vyriausis kunigas ir visi, kurie buvo su juomi, [tai yra sadukiejų sekta], prisipildė uolumo, 18. ir suėmė apaštalus, ir įmetė juos į viešą kalėjimą. 19. Aniolas gi Viešpaties, atidares naktį kalėjimo duris ir išvesdamas juos, tarė: 20. Eikite ir, stoję bažnyčioje, apsakokite žmonėms visus žodžius šio gyvenimo¹⁾. 21. Jie išgirde įėjo auštant į bažnyčią ir mokino. Atėjęs gi vyriausis kunigas ir kurie su juomi buvo, suvadino susirinkimą ir visus Izraeliaus sūnų vyresniusius, ir nusiuntė kalėjiman juos²⁾ atvesti. 22. Kad gi tarnai nuėjo ir, atidare kalėjimą jų nerado, su-

grįžę pranešė, 23. sakydami: Kalėjimą, tiesa, radome užrakintą su visu rupesčiu, ir sargus, stovinčius prie durų; atidare gi nieko viduje neradome. 24. Kada gi išgirdo tuos žodžius bažnyčios užveizdas ir vyriausieji kunigai, nežinojo ką manyti apie juos, kas tai butu. 25. Atėjęs gi vienas, pranešė jiems: jog štai vyrai, kuriuos buvote įmetę kalėjiman, stovi bažnyčioje ir mokiama žmones.

Apaštalai prieš žydų susirinkimą.

26. Tuomet nuėjo užveizdas su tarnais ir atvedė juos be prievartos; nes bijojo žmonių, kad nebutu užmašti akmenimis. 27. Ir atvedę juos pastatė susirinkime. Ir paklausė juos vyriausis kunigas, 28.

¹⁾ Gyvenimo, t. y. Evangelijos, už kurią jus persekioja, bet kuri duoda gyvenimą tiems, kurie ją priima. ²⁾ Apaštalus.

tardamas: Prisakydami prisakėme jums nemokinti tuo vardu, ir štai jūs pripildėte savo mokslu Jeruzolimą ir norite atvesti ant mūsų to žmogaus kraują¹⁾. 29. Atsakydamas gi Petras ir apaštalai tarė: Daugiau reikia klausyti Dievo, nekaip žmonių. 30. Dievas mūsų tėvų prikėlė Jėzų, kurį jūs nužudėte, pakabindami ant medžio. 31. Tą Dievas savo dešine paaugštino kunigaikščiu ir Išganytoju, idant butu duota Izraeliui pakuta ir nusidėjimų atleidimas. 32. Ir mes esame liudytojai šių žodžių, ir šventoji Dvasia, kurią Dievas davė visiems jam paklusniems. 33. Tai išgirde krintosi²⁾ ir misli-

jo juos užmušti. 34. Kėlėsi gi susirinkime tulas pariziejus, vardu Gamalielis, Įstatymo mokytojas, visų žmonių garbėje laikomas, paliepė žmonėms išeiti laukan ant valandėlės 35. ir tarė jiems: Vyrai izraeliečiai, jūs dabokitės, ką turite padaryti su tais žmonėmis. 36. Nes pirm šių dienų kėlėsi Teodas, sakydamas, buk kas³⁾ esąs, prie kurio prisiskyrė vyrų skaitlius apie keturis šimtus; jis buvo užmuštas; ir visi, kurie jam pritarė, išsisklaistė ir nieku pavirto. 37. Po to kėlėsi Judas Galiliejietis surašymo dienose⁴⁾ ir patraukė paskui savę žmones; ir jis pražuvo, ir visi, kiek tik jam pritarė, išsi-

¹⁾ Mokindami, jog nukryžiuotas Jėzus yra Mesijas, jūs norite parodyti mus žmonių akyse kaltininkais praliejimo nekalto kraujo ir užtraukti ant mūsų jų kerštą. ²⁾ Iš didžio įpikimo. ³⁾ Kas didis, pranašas, mokytojas. ⁴⁾ Judas Galiliejietis sukėlė daug žydų prieš Rymiečių valdžią dešimtuose metuose po Kristaus užgimimo. Priežastimi to sukilimo buvo žmonių surašymas, panašus tam, apie kurį skaitome pas Luk. II. 1. Tas Judas mokino, jog nereikia duoti mokesčių ciesoriui.

sklaistė. 38. Todėl ir dabar sakau jums: atstokite¹⁾ nuo tų žmonių ir paleiskite juos; nes jei iš žmonių yra tas užmanymas arba darbas, suirs; 39. bet jei yra iš Dievo, jūs negalėsite jo suardyti; idant kartais neatsirastumėt ir Dievui besipriešinančiais. Ir sutiko su juomi. 40. O pavadinę apaštalus ir nuplakę juos, prisakė visai nekalbėti vardan Jėzaus ir paleidė juos. 41. O jie gi ėjo iš-poukių susirinkimo džiaugdamiesi, nes buvo palaikyti vertais kentėti paniekinimą dėl Jėzaus vardo. 42. Kasdieną gi nepaliovė bažnyčioje ir po namus mokinę ir apsakinėję gerą naujieną apie Jėzų Kristų.

Djakonų išrinkimas.

VI. Perskirimas. 1.

Anose gi diene, besidauginant mokytinių skaitliui, kilo murmėjimas graikų²⁾ prieš žydus, dėlto kad jų našlės buvo paniekintos kasdieniniame patarnavime³⁾. 2. O dvylika, suvadinę mokytinių daugybę, tarė: Mums nepritinka palikti Dievo žodį ir tarnauti prie stalo. 3. Apveizėkit tat, broliai, iš-terp savęs septynis vyrus su geru paliudijimu, pilnus šventosios Dvasios ir išminties, kuriuos pastatytumėm tam reikalui. 4. Mes gi pasiliksim prie maldos ir žodžio tarnavime. 5. Ir patiko kalba visai daugybei; ir išrinko Steponą, vyrą pilną tikėjimo ir šventosios Dvasios, ir Pilypą, ir Prokorą, ir Nikanorą, ir Timoną, ir

¹⁾ Liaukitės juos varginę. Graikais arba Ellenistais yra pavadinti čia tie žydai, kurie, gyvendami ne Palestinos žemėje, išsiskirstę tarp pagonių, kalbėdavosi tarp savęs tiktai graikiškai; žydais gi yra pavadinti čionai Palestinos gyventojai. ²⁾ Menkiaus buvo aprupintos ir mažiaus tegaudavo pašalpos iš almužnų.

Parmeną, ir Mikalojų, ateivį¹⁾ iš Antijokijos.

6. Tuos pastatė po apaštalių akių; ir pasimelde uždėjo ant jų rankas.

7. Ir Dievo žodis augo, ir labai dauginosi mokytinių skaitlius Jeruzolimoje; teipogi didi minia kunigų buvo paklusni tikėjimui.

Steponas prieš žydų vyresnybės susirinkimą.

8. O Steponas pilnas mylistos ir galybės darė stebuklus ir didžius ženklus tarp žmonių. 9. Kėlėsi gi kai kurie iš sinagogos, kuri vadinasi Libertinų²⁾, ir Kyreniečių³⁾, ir Aleksandrinų, ir tų, kurie buvo iš Kilikijos ir Azijos, ginčydamiesi su Steponu, 10.

ir negalėjo atsiturėti prieš išmintį ir Dvasią, kuri kalbėjo⁴⁾. 11. Tuomet pakurstė vyrus, kad sakytu, buk girdėję jį kalbantį piktžodžiavimo žodžius prieš Maižiesių ir prieš Dievą. 12. Todėl sujudino žmones ir vyresniusius ir Raštemokytuosius; ir subėgę nutvėrė jį ir atvedė į susirinkimą. 13. Ir pastatė neteisius liudininkus, kad pasakytu: Taisai žmogus nepaliauna kalbėjęs žodžius prieš šventąją vietą⁵⁾ ir Įstatymą; 14. nes girdėjome jį sakantį, jog tas Jezus Nazarėnas išardys šitą vietą ir perkeis padavimus, kuriuos mums davė Maižiesius. 15. Ir žiurėdami į jį visi, ku-

¹⁾ Kurs buvo iš pagonių, bet buvo priėmęs žydų tikėjimą. Tokie nauji žydai vadinosi prozelitais. ²⁾ Libertiniais vadinosi ainiai tų žydų, kurie buvo parduoti kaip vergai į Rymą, paskiaus gi išsiliuosavo iš tos vergijos. ³⁾ Kireniečiais Aleksandriniais ir tt. vadinasi žydai--Ellenistai iš įvairių miestų Egipto ir Mažosios Azijos. ⁴⁾ Graik. tekste: kurioje kalbėjo. Čia pradeda išsipildyti Kristaus prižadėjimas, apie kurį skatyk pas Mat. X. 20 ir Luk. XXI. 15. ⁵⁾ Prieš Jeruzolimos bažnyčią ir patį miestą.

rie sėdėjo susirinkame, matė jo veidą, kaip veidą aniolo.

Stepono pamokslas.

VII. Ferskirimas. 1. Vyriausis gi kunigas tarė: Ar tai teip yra? 2. O jis sakė: Vyrai, broliai ir tėvai, klausykite¹⁾: Dievas garbės apsiareiškė mūsų tėvui Abraomui, kuomet jis buvo Mazopotamijoje pirm negu apsigyveno Charane, 3. ir tarė jam: išeik iš savo žemės ir iš tarpo genčių, o ateik į žemę, kurią tau parodysiu. 4. Tuomet išėjo iš Kaldėjų žemės ir gyveno Charane. Ir išten mirus jo tėvui perkėlė jį į šią žemę, kurioje dabar jūs gyvenate. 5. Ir nedavė jam joje tėvainystės nei per pėdos platumą; bet pažadėjo duoti ją valdyti jam ir jo sėklai po jo, kuomet dar neturėjo sunaus.

6. Kalbėjo gi jam Dievas, jog jo sėkla bus ateivias svetimoje žemėje; ir pervers juos tarnauti ir piktai su jais elgsis per keturis šimtus metų. 7. Ir giminę, kuriai tarnaus, aš sudysiu, sakė Dievas. Ir po tam išeis ir man tarnaus šioje vietoje. 8. Ir davė jam apipjaustymo sandarą; ir teip pagimdė Izaoką ir apipjaustė jį aštuntoje dienoje; ir Izaokas Jokubą; ir Jokubas dvyliką patrijarkų. 9. Ir patrijarkai neapkęsdami pardavė Juozapą Egiptan; o Dievas buvo su juomi. 10. Ir išgelbėjo jį iš visų jo vargų ir davė jam mylistą ir išmintį akyvaidoje Egipto karaliaus, Paraono; ir pastatė jį per dėtiniu ant Egipto ir visų jonamų, 11. Atėjo gidas ant viso Egipto ir Kanaano ir didis prispaudi-

¹⁾ Visas tas Stepono pamokslas yra tai sutrumpinta žydų istorija. Daug žodžių jame yra paimita iš Senojo Įstatymo Sv. Steponas nurodo savo kalboje tankų žydų pasipriešinimą Dievui, kurs tiek gero yra jiems padaręs.

mas ir mūsų tėvai nerado maisto. 12. Išgirdęs gi Jokubas, javų esant Egipte, nusiuntė mūsų tėvus pirmą kartą. 13. O antrą kartą Juozapas buvo savo brolių pažintas, ir buvo apreikšta Paraonui jo giminė. 14. Nusiuntęs gi Juozapas pakvietė savo tėvą Jokubą ir visą savo giminę septynias dešimtis penkias dušias. 15. Ir Jokubas atvyko Egiptan ir numirė, jis ir mūsų tėvai. 16. Ir buvo perkelti į Sikemą ir padėti grabe, kurį Abraomas nupirko už pinigus nuo sunų Emoro, Sikemo sunaus¹⁾. 17. O besitarianant metui pažadėjimo²⁾, kuri Dievas buvo prisiekęs Abraomui, augo tauta ir dauginosi Egipte, 18. iki radosi kitas karalius Egipte, kurs nežinojo apie Juozapą. 19. Tas apvilęs

mūsų giminę, privertė mūsų tėvus, išmesti savo kudikius, idant neišliktu gyvi. 20. Tame pačiame laike gimė Maižiešius ir buvo Dievui mielas; jis buvo auklėtas tris mėnesius savo tėvo namuose. 21. Kada gi buvo išmestas, paėmė jį Paraono dukterė ir užaugino jį sau už sunų. 22. Ir buvo Maižiešius išmokintas visokios Egiptiečių išminties ir buvo galingas žodžiuose ir savo darbuose. 23. Kada gi jam sukako keturios dešimtys metų amžiaus, atėjo jam į širdį aplankyti savo brolius, Izraeliaus sunus. 24. Ir pamatęs nekurį skriaudą kenčiantį, apgynė jį; ir atkeršijo už tą, kurisai buvo skriaudžiamas, užmušdamas Egiptietį. 25. Tikėjosi gi brolius išmanysiant, jog Dievas per jo ranką duoda jiems

1) Vietoje Sikemo sunaus graikiškame tekste yra Sikeme 2) Metas, kuriame žydai turėjo apsigyventi pradžioje žemėje, t. y. Palestinoje.

išgelbėjimą; bet jie neišmanė. 26. O antrą dieną pasirodė jiems besivaidijantiems ir vedė juos prie santaikos, sakydamas: vyrai, broliai esate, kam kits kitą skriaudžiate? 27. O darrantis skriaudą artimui atstumė ji tardamas: kas pastatė tavę vyriausioju ant mūsų ir sudžia. 28. Ar tu nori užmušti manę, kaip užmušei vakar Egiptietį? 29. Maižiešius gi pabėgo dėl to žodžio ir tapo ateiviu žemėje Madijan, kame pagimdė du sunu. 30. Ir praslinkus keturioms dešimtims metų pasirodė jam kalno Sina tyruose aniolas krume-liepsnos ugnyje. 31. Maižiešius jį matydamas stebėjosi tam apsireiškimui. Ir jam prieinant prisižiūrėti, atsiliepė į jį Viešpaties balsas, tariąs: 32. Aš esmi Dievas tavo tėvų Dievas Abraomo, Die-

vas Izaoko ir Dievas Jokubo. O Maižiešius sudrebėjęs nedrįso prisiveizėti. 33. Tarė gi jam Viešpats: atrišk autuvą nuo tavo kojų, nes vieta, ant kurios stovi, yra šventa žemė. 34. Matydamas mačiau prispaudimą mano žmonių, Egipte esančių, ir jų vaitojimą girdėjau, ir nužengiau juos išliuosuoti. O dabar ateik ir siųsiu tavę Egiptan.

35. Tą Maižiešių kurio jie užsigynė, sakydami: kas pastatė tavę vyriausioju ir sudžia? tą Dievas siuntė kaipo vyriausįjį ir atpirkėją su ranka¹⁾ aniolo, kurs jam pasirodė krume. 36. Tas juos išvedė, darydamas stebuklus ir ženklus Egipto žemėje, ir Raudonose mariose, ir tyruose per keturias dešimtis metų. 37. Tas yra Maižiešius, kurs tarė Izraeliaus sunums:

¹⁾ Su galinga aniolo pagelba.

prikels jums Dievas pranašą iš jūsų brolių, kaip po manęs, ano klausysite. 38. Tas yra, kurs susirinkime¹⁾ tyruose buvo su aniolu, kurs jam kalbėjo ant kalno Sina, ir su mūsų tėvais; kursai gavo gyvenimo žodžius²⁾ mums duoti; 39. kuriam nenorėjo būti paklusnųs mūsų tėvai, bet atstumė, ir atsigręžė savo širdimis Egiptan, 40. sakydami Aaronui: padirbk mums dievus, kurie eitu pirm mūsų; nes apie tą Maižiešių, kurs mus išvedė iš Egipto žemės, nežinome, kas jam atsitiko. 41. Ir padirbo anose dienose veršį, ir atnašavo auką stabui, ir džiaugėsi savo

rankų darbais. 42. O Dievas nusigręžė ir padavė³⁾ juos, tarnauti dangaus kariumenei⁴⁾, kaip yra parašyta pranašų knygoje: argi atnašavote man aukas ir dovanas tyruose per keturias dešimtis metų, Izraeliaus namai? 43. Ir priėmėte Moloko⁵⁾ šėtrą ir žvaigždę jūsų dievo Remphano, paveikslus, kuriuos padirbote, idant juos garbintumėt! Ir perkelsiu jus į anapus Babiliono. 44. Liudijimo šėtra⁶⁾ buvo su mūsų tėvais tyruose, kaip jiems Dievas įsakė, kalbėdamas Maižiešiui, idant ją padarytu pagal išvaizdą, kurią buvo regėjęs. 45. Ją tai priėmė mūsų tė-

¹⁾ T. y. draug su susirinkusiais prie kalno Siną žydais. ²⁾ Gaivinančius žodžius, t. y. Dievo prisakymus, kurių geras užlaikymas sujungtas su tikėjimu į ateisiantį Atpirkėją suteikdavo dvasišką gyvenimą. ³⁾ Už jų stabmeldystę nebeduodamas jiems teip gausiai savo mylistų, palikdamas juos jų pačių pajiegoms, jų piktai valiai. ⁴⁾ Dangaus kariumenė reiškia saulę, mėnesį, žvaigždes. ⁵⁾ Molokas, Remphamas buvo tai stabmeldžių dievaičiai, kuriems atiduodavo garbę nesyki ir žydai. ⁶⁾ Kuriame buvo laikoma Sandaros skrynja su akmeninėmis plokštėmis, ant kurių buvo surašyta dešimtis Dievo prisakymų.

vai su Jezumi¹⁾ ir įnešė į žemę pagonių, kuriuos Dievas išvarė nuo mūsų tėvų veido, iki dienų Dovid, 46. kurs rado mylistą pas Dievą ir meldė, kad rastu šėtrą Dievui Jokubo²⁾. 47. O Saliamonas pastatė jam namus. 48. Bet Augščiausias negyvena rankomis padarytuose (namuose), kaip sako pranašas³⁾: 49. Dangus yra mano sostas; žemė gi suoloelis mano kojų. Kokius namus man pastatysite, sako Viešpats? arba kuri yra vieta mano atsilsėjimo. 50. Ar gi ne manó ranka vis tai padarė? 51. Kieto sprando ir neapipjaustytų širdžių ir ausų, jūs visuomet priešinatėsi šventajai Dvasiai; kaip jūsų tėvai, taip ir jūs. 52. Kurio pranašo nepersekiojo jūsų tėvai? Ir užmušė tuos, kurie prana-

šavo apie atėjimą Teisojo⁴⁾, kurio išdavėjais ir užmušėjais jūs dabar tapote; 53. kurie per aniolų surėdimą ėmėte Įstatymą ir neužlaikėte. **Stepono nukankinimas.**

54. O jie tai girdėdami įnirto savo širdyse ir griežė dantimis ant jo. 55. Jis gi budamas pilnas šventosios Dvasios, pažvelgęs į dangų, išvydo Dievo garbę ir Jėzų, stovintį po Dievo dešinės. 56. ir tarė: Štai regiu atvirą dangų ir Sunų žmogaus, stovintį po Dievo dešinės. 57. O jie šaukdami didžiu balsu užkimšė savo ausis ir puolė ant jo vienukartu; 58. ir išstumdė jį iš miesto, mušė akmenimis. Ir liudytojai padėjo savo rubus prie kojų jaunikaičio, kurs vadinosi Sauliumi. 59. Ir mušė akmenimis besimeldžiantį ir tariantį:

¹⁾ Tai yra su Jozue, kurs Mažiėšini mirus buvo žydų vadu.

²⁾ Kad galėtu pastatyti namus, kuriuose Dievas gyventu. ³⁾ Izaijas 66. 1. ⁴⁾ Jėzaus Kristaus.

Viešpatie, Jezau priimk mano dvasią. 60. Atsiklaupęs gi ant kelių, sušuko didžiubalsu: Viešpatie, nepaskaityk jiems to nusidėjimo. Ir taip sakęs, užmigo Viešpatyje. O Saulius pritarė jo užmušimui.

Krikščionių persekiojimas Jerolimoje.

VIII. Ferskirimas. 1. Ir prasidėjo anoje dievoje didis persekiojimas Bažnyčios, kuri buvo Jerolimoj; ir visi išsiskirstė po Judėjos ir Samarijos šalis, išskyrus apaštalus. 2. Steponą gi palaidojo dievobaimingai vyrai ir padarė ant jo didį raudojimą. 3. O Saulius žudė Bažnyčią; įeidamas į namus ir ištraukdamas vyrus ir moteris, paduodavo juos kalėjiman.

Evangelijos apsakojimas Samarijoje. Simonas Magas.

4. Taigi kurie buvo išsiskirstę, vaikščiojo,

apsakinėdami linksmą naujieną Dievo žodžio. 5. O Pilypas¹⁾, atvykęs Samarijos miestan, apsakinėjo jiems Kristų. 6. Minios gi viensirdžiai klausėsi to, kas buvo Pilypo sakoma, girdėdamos ir regėdamos ženklus, kurios jis darė. 7. Nes iš daugelio turinčių nečystas dvasias, jos išeidavo šaukdamos didžiu balsu. O daug stabu ištiktųjų ir raišųjų tapo išgydyta. 8. Kilo tat didis džiaugsmas aname mieste. 9. O buvo vienas vyras vardu Simonas, kurs pirma mieste burtus varė, suvedžiodamas Samarijos žmones, sakė savę esantį kuomi didžiu. 10. Jo klausėsi visi nuo mažiausio iki didžiausiam, sakydami; Tasai yra Dievo galybė, kuri vadinasi didi. 11. Klausė gi jo todėl, jog per daug laiko buvo juos ap-

¹⁾ Vienas iš septynių djakonų.

kvailinę savo burtais. 12. Kada gi įtikėjo Pilypui, apsakinėjančiam gerą naujieną apie Dievo karalystę, vyrai ir moteris krikštijosi vardan Jėzaus Kristaus. 13. Tuomet įtikėjo ir pats Simonas; ir kada buvo apkrikštytas, laikėsi Pilypo. Matydamas taipogi įvykstant ženklus ir didžiaušius stebuklus, labai stebėjosi. 14. O apaštalai, kurie buvo Jeruzolimoje, išgirdę, jog Samarija priėmė Dievo žodį, nusiuntė pas juos Petrą ir Joną, 15. kuriuodu atėjusiu meldėsi už visus, idant apturėtų šventąją Dvasią; 16. nes dar nei ant vieno iš jų nebuvo nužengusi, bet buvo tiktai apkrikštyti vardan Viešpaties Jėzaus. 17. Tuomet dėjo ant jų rankas, ir jie priėmė šventąją Dvasią. 18. O Simonas išvydęs,

jog per apaštalų rankų uždėjimą yra duodama šventoji Dvasia, siulo jiems pinigų, 19. tardamas: duokite ir man tą galę, idant kiekvienas kuriam uždėsiu rankas, apturėtų šventąją Dvasią. Petras gi tarė jam: 20. Tavo pinigai su tavimi tebuna prapuolimui, nes tu manei, kad Dievo dovana yra gaunama už pinigus. 21. Nėra tau dalies nei paskirimo toje kalboje¹⁾, nes tavo širdis nėra tikra po Dievo akių. 22. Todėl daryk pakutą už tą tavo piktybę ir melsk Dievą, benebus tau kartais atleistas tas tavo širdies dumojimas. 23. Nes regiu tavę esantį kartybės tulžyje ir neteisybės surišime²⁾. 24. O Simonas atsakydamas tarė: Melskite jus už mane Viešpatį, kad neatei-

¹⁾ Tu nedalyvausi tame dalyke ir niekam negalėsi suteikti šv. Dvasios. ²⁾ Karti tulžis, užnuodijanti dušią, yra tai nusidėjimas, kurs draug yra ir neteisybės ryšiumi, varžančiu dušią.

tu ant manęs nieko iš to, ką pasakėte. 25. O jie-gi paliudiję ir apsakę Viešpaties žodį, grįžo Jerozolimon ir skelbė linksną naujieną daugeliui Samarijos šalių.

Krikštas Etijopijos karalienės išdininko.

26. Viešpaties gi anio-lai sakė Pilypui, tardamas: Kelkis ir eik į pietus ant kelio, einančio iš Jerozolimos Gazon; tas yra tuščias. 27. Ir kėlėsi nuėjo. O štai vyras Etijopas, kamarponis, Etijopų karalienės Kandakės galiunas, kurs buvo ant visų jos išdų, buvo atvykęs Jerozolimon atiduoti garbę 28. ir grįžo, sėdėdamas ant savo vežimo ir skaitydamas Izaiją, pranašą. 29. Dvasia gi tarė Pilypui: Prisiartink ir laikykis prie to vežimo. 30. O Pilypas pribėgęs išgirdo jį skaitantį Iza-

iją pranašą ir tarė: Ar misliji, jog supranti, ką skaitai? 31. Tas tarė: Ir kaip gi galiu, jei niekas manęs nepamokina? Ir prašė Pilypą įlipti ir sėstisi su juomi. 32. Vieta gi Rašto, kuri skaitė, buvo ši: kaip avis yra vestas ant užmūšimo, ir kaipo avinėlis be balso prieš kerpantį jį, taip jis neatvėrė savo burnos. 33. Pažeminime jo sudas yra atimtas¹⁾. Kas išpasakys jo giminę, kadangi jo gyvenimas bus atimtas nuo žemės. 34. O kamarponis atsakydamas Pilypui, tarė: Meldžiu tavę, apie ką tai sako Pranašas? apie save, ar apie ką kitą? 35. Pilypas gi, atvėręs savo burną ir pradėjęs nuo to Rašto, apsakė jam gerą naujieną apie Jėzų. 36. Ir bekeldami keliu, privažiavo koki-ten vandenį; ir tarė kamarpo-

¹⁾ Taip buvo pažemintas, jog nerado teisingo sudo.

nis: Štai vanduo, kas man gina buti apkrikštytam. 37. Pilypas gitarė: Jei tiki iš visos širdies, galima. Ir atskydamas tarė: Tikiu, jog Jezus Kristus yra Dievo Sunus. 38. Ir liepė apsistoti vežimui, ir abudu nulipė į vandenį. Pilypas ir kamarponis; ir apkrikštijo jį. 39. Kad juodu išėjo iš vandens, Dvasia Viešpaties pagavo Pilypą, ir kamarponis jo daugiau nebematė. O džiaugdamos keliavo savo keliu. 40. Pilypas gi buvo at-rastas Azote, ir vaikščiodamas apsakojo gerą naujieną visiems, iki atėjo į Cezarėją.

Sauliaus atsivertimas.

XI. Perskirimas. 1. O Saulius dar tebekvėpuodamas kerštais ir užmušimu prieš Viešpaties mokytojus, atėjo pas

vyriausįjį kunigą 2. ir meldė nuo jo gromatų į Damašką pas Sinagogas, idant, jei ras kokius to kelio¹⁾ vyrus ir moteris, surištus atvestu Jerozolimon. 3. Ir jam bekeliaujant, atsitiko, jog prisiartinant prie Damaško, umai apšvietė jį šviesa iš dangaus, 4. Ir parpuolęs ant žemės išgirdo balsą jam tariantį: Sauliau, Sauliau, kam manę persekioji? 5. Jis tarė: Kas esi Viešpatie? O šis: Aš esmi Jezus, kurį tu persekioji; sunku tau yra spardyti prieš akstiną²⁾. 6. Ir drebdamas persigandęs tarė: Viešpatie, ko nori, kad daryčiau? O Viešpats jam: Kelkis ir įeik miestą, ir ten bus tau pasakyta, kas tau reikia daryti. 7. Tie-gi vyrai, kurie su juomi draug keliavo, stovėjo persi-

¹⁾ To kelio, t. y. kurie išpažįsta Jėzaus Kristaus mokslą. ²⁾ Sunku tau yra spardyti prieš akstiną, yra tai patarlė. Reiškia ji čia: Veltui tu priešini esi Dievo galybei, nes tai yra negalimas ir pavojingas daiktas.

gandę, girdėdami tik balsą, bet nieko nematydami. 8. O Saulius atsikėlė nuo žemės ir atvėręs akis nieko nebe matė. Ėmę gi jį už rankų, įvedė Damaškan. 9. Ir buvo ten tris dienas neregis, ir nevalgė, nei gėrė. 10. O buvo Damaške vienas mokytinis, vardu Ananijas, ir tarė jam Viešpats regėjime: Ananijau. O jisai tarė: Štai aš, Viešpatie. 11. Ir Viešpats jam: Kelkis ir eik į gatvę, kuri vadinasi Tiesioji; ir klausk Judo namuose Sauliaus vardu, Tarsiečio, nes štai meldžiasi. 12. [Ir regėjo¹⁾ vyrą, vardu Ananiją, įeinantį ir uždedantį ant jo rankas, idant vėl praregėtu]. 13. O Ananijas atsakė: Viešpatie, nuo daugelio girdėjau apie tą vyrą, kaip daug

pikto yra padaręs tavo šventiems²⁾ Jerozolinoje; 14. ir čia turi nuo vyriausiųjų kunigų valdžią surišti visus, kurie šaukiasi tavo vardan. 15. Viešpats gi jam tarė: Eik, nes tasai man yra išrinktinis indas, idant neštu mano vardą pagonims, ir karaliams, ir Izraeliaus sunums. 16. Nes aš jam parodysiu, kaip daug jam reikia kentėti dėl mano vardo. 17. Ir nuėjo Ananijas, ir įėjo į namus, ir uždėjęs ant jo rankas, tarė: Sauliau, broliau, manęs siuntė Viešpats Jezus, kurs tau pasirodė ant kelio, kuriuo ėjei, idant pražvelgtumei, ir butum pripildytas šventąja Dvasia. 18. Ir tuojau nukrito nuo jo akių, lyg žvinas, ir atgavo regėjimą, ir atsikėlęs ap-

¹⁾ Kad Dievas kalbėjo Ananijui, tuo pačiu metu Saulius matė regėjime pas save ateinantį Ananiją. ²⁾ Šventaisiais pavadinti čia tikintieji į Kristų.

krikštytas tapo. 19. Ir kad paėmė valgi sustiprėjo. Buvo gi su mokytiniais, Damaške esančiais, kelias dienas. 20. Ir tuojau apsakinėjo sinagogose Jėzų, jog tasai yra Dievo Sunus. 21. O visi, kurie girdėjo, stebėjosi ir kalbėjo: Argi ne tasai yra, kurs Jeruzolimoje naikino tuos, kurie šaukėsi prie to vardo; ir čia todėl atėjo, idant vestu juos surištus pas vyriausius kunigus? 22. Saulius gi vis labjaus stiprinosi ir gėdino žydus, gyvenusius Damaške, patvirtindamas, jog tasai yra Kristus. 23. O praejus daugeliui dienų, žydai susitarė užmušti jį. 24. Sauliui gi buvo pranešta apie jų tykojimą. O jie dieną ir naktį sergėjo vartus, kad jį užmuštu. 25. Mokytiniai gi paėmę jį nakčia nu-

leidė jį per mūrą įdėję į pintinę. 26. O atėjęs į Jeruzolimą mėgino prisivienyti prie mokytinių; ir visi jo bijojosi, netikėdami jį esant mokytiniu. 27. Barnabas gi ėmęs jį nuvedė pas apaštalus; ir apsakė jiems, kaip ant kelio buvo regėjęs Viešpatį, ir jog buvo jam kalbėjęs, ir kaip Damaške buvo drąsiai apsiėjęs vardan Viešpaties. 28. Ir buvo su jais Jeruzolimoje įeidamas ir išeidamas¹⁾, ir drąsiai apsieidamas vardan Viešpaties. 29. Kalbėjo teipogi pagonims ir šinčijosi su graikais²⁾, o jie jį ieškojo jį užmušti. 30. Tai patyrę broliai, nuvedė jį Cezarėjon ir nusiuntė Tarsan.

Petras Lydoje ir Joppėje.

31. O Bažnyčia turėjo ramybę visoje Judėjoje ir Samarijoje, ir au-

¹⁾ Buvo įeidamas ir išeidamas, t. y. buvo visai priimtas ir gyveno jų draugystėje. ²⁾ Su žydais-Ellėnistais.

go laikydamasi Dievo baimėje, ir buvo pilna šventosios Dvasios palinksminimo. 32. Atsitiko gi, jog Petras, visus aplankydamas, atėjo pas Šventuosius Lydoje gyvenančius. 33. Ir rado tenai vieną žmogų, vardu Eneą, kurs buvo stabu ištiktas, nuo aštuonerių metų ant patalo gulintį. 34. Ir tarė jam Petras: Eneą, tavę išgydo Viešpatys Jezus Kristus; kelkis ir pasiklok¹⁾. Ir tuojau atsikėlė. 35. Ir matė jį visi Lydos ir Saronos gyventojai, kurie atsivertė prie Viešpaties. 36. Joppėjegi buvo viena mokytinė, vardu Tabita, tai išvertus²⁾ reiškia Dorkas. Ši buvo pilna gerų darbų ir almužnų, kurias darydavo. 37. Atsitiko gi anose dienose, jog susirgusi numirė; ją numazgoję, padėjo augš-

tutiniame kambaryje. 38. Kadangi Lyda yra netoli Joppės, mokytiniai išgirdę Petrą tenai esantį, nusiuntė pas jį du vyrų, prašydami: Nesivėlink ateiti pas mus. 39. O Petras kėlėsi atvyko su jais. Ir kad atėjo, įvedė jį į augštutinį kambarį; ir apstojo jį visos našlės, verkdamos ir rodydamos jam rubus ir apdarus, kuriuos joms buvo padariusi Dorkas. 40. Ir liepęs visiems išeiti, Petras atsiklaupęs meldėsi; ir atsigręžęs į lavoną, tarė: Tabita, kelkis. O ji atvėrė savo akis, ir išvydus Petrą atsisėdo. 41. Padavęs gi jai ranką, pakėlė ją. Ir pavadinęs šventuosius ir našles parodė ją gyvą. 42. O tai pasklydo po visą Joppę: ir daugelis ėtikėjo į Viešpatį. 43. Ir atsitiko jog per daug

¹⁾ Pasiklok patalą. ²⁾ Išvertus į graikų kalbą sakosi Dorkas. Žodis „dorkas“, graikų kalboje reiškia stirną.

dienu pasiliko Joppėje pas nekuri Simoną - odininką.

Atsivertimas šimtininko Kornelijaus.

X. *Ferskirimas.* 1. Buvo gi Cezarėjoje vienas vyras, vardu Kornelijus, šimtininkas pulko, Itališku vadinamo, 2. maldingas ir Dievo bijąs su visais savo namais, duodąs žmonėms didžias almužnas, ir visuomet Dievop besimeldžiąs. 3. Jis matė regėjime aiškiai, apie devintą dienos valandą, Dievo aniolą pas save įeinantį ir jam tariantį: Kornelijau! 4. O jisai į aną pažvelgęs, baimės apimtas, tarė: Kas yra, Viešpatie? Tarė gi jam: Tavo maldos ir tavo almužnos užžengė augštyti į atminimą¹⁾ Dievo akyvaizdoje. 5. Ir dabar

siųsk vyrus į Joppę ir pakviesk nekuri Simoną, kurs vadinasi Petru; 6. šis vieši pas nekuri Simoną, odininką, kurio namai prie marių; tas tau pasakys, kas tau reikia daryti. 7. Ir atstojus aniolui, kurs jam kalbėjo, jis pavadino du savo tarnu ir Viešpaties bijantį kareivį iš tų, kurie po juo buvo, 8. kuriems visa išpasakojęs, nusiuntė juos į Joppę. 9. Ant rytojaus gi jiems bekeliaujant ir prisiartinant prie miesto, užėjo Petras ant augšto²⁾ pasimelsti, apie šeštąją valandą. 10. Ir kad išalko, norėjo valgyti. Jiems gi betaisant atėjo ant jo dvasios pagavimas. 11. Ir regėjo atvirą dangų, ir nusileidžiantį kažin kokį indą, kaip didžią paklo-

¹⁾ Tavo geri darbai tai padarė, jog Dievas, juos atmin-damas, nori suteikti tau nepaprastą mylistą. ²⁾ Žydų žemėje seniaus namų stogas buvo ne nuolaidus, bet visai gulsčias ir lygus, teip kad ant jo buvo galima lengvai vaikščioti. Petras tat užėjo melstisi pagal paprotį ant stogo.

dę, už keturių kampu nuleistą iš dangaus ant žemės, 12. kuriame buvo visi keturkojai, ir ant žemės repliojantis, ir dangaus paukščiai. 13. Ir girdėjosi balsas į jį: Kelkis, Petrai, užmušk ir valgyk. 14. Petras gi tarė: Apsaugok, Viešpatie, nes niekuomet nevalgiau nieko prasto ir nečysto. 15. Ir vėl antrą kartą jam balsas¹⁾. Ką Dievas apcystijo, tu nevadink prastu. 16. Ir tai atsitiko tris kartus; ir tuojuo indas buvo paimtas į dangų. 17. Ir kad Petras abejojo savyje, kas tai butu tas regėjimas, kurį matė, štai vyrai Kornelijaus atsiųsti, klausdamiesi Simono namų, sustojo prie durų; 18. ir pavadinę, paklausė, ar čia viešis Simonas, vadinas Petru. 19. Petrui gi bedumojant apie re-

gėjimą, tarė jam Dvasia: Štai tris vyrai tavęs jieško. 20. Kelkis tat, nulipk ir eik su jais, nei kiek neabejodamas, nes aš juos siunčiau. 21. Nulipęs gi Petras žemyn prie vyrų, tarė: Štai aš esmi, kurio jieškote; ko ki yra priežastis, kurios dėlei atėjote? 22. Jie tarė: Kornelijus, šimtinninkas, vyras teisus, Dievo bijąs ir turįs liudijimą nuo visos žydų giminės, gavo nuo švento aniolo atsakymą, kad pakviestu tavę į savo namus ir klausytu žodžių nuo tavęs. 23. Įvedęs tat juos, priėmė svečiuosna. Ant rytojaus gi kėlėsi išėjo su jais; ir kai kurie iš brolių²⁾ iš Joppės palidėjo jį. 24. O antrą dieną jis įėjo į Cezarėją. Kornelijus gi jų laukė, suvadinęs savo gentis ir artimus prie-

¹⁾ Tarė balsas. ²⁾ Broliais vadinasi krikščionis, nes pagal Kristaus prisakymą kits kitą mylėdavo, kaip brolis brolių.

telius. 25. Ir atsitiko kada įėjo Petras, pasitiko jį Kornelijus ir puolęs jam po kojų pagarbino. 26. O Petras pakėlė jį tardamas Kelkis, ir aš pats esmi žmogus. 27 Ir kalbėdamas su juomijėjo ir rado daug susirinkusiųjų. 28. ir tarė jiems: Jūs žinote, kaip bjauru¹⁾ yra vyrai žydui prisivienyti, arba eiti pas svetimtauti; bet man Dievas parodė nevadinti nei vieno žmogaus prastu arba nečystu. 29. Todėl be abejojimo atėjau pakviestas. Klausiu tat, dėl kokios priežasties manę pakvietėte? 30. O Kornelijus tarė: Prieš keturias dienas nuo šios valandos buvau besimeldžias devintoje valandoje savo namuose, ir štai stojo prieš manę vyras baltuose rubuose

ir tarė: 31. Kornelijau, tavo malda yra išklaudyta, ir tavo almužnos yra paminėtos Dievo akyvaizdoje. 32. Siųsk tat į Joppę ir pakviesk Simoną, Petru vadinaimą; tasai vieši Simono odininko namuose prie marių. 33. Tuoju tat aš siunčiau pas tavę; ir tu gerai padarei atėdamas. Dabar tat mes visi esame tavo akyvaizdoje, idant klausytumėm visa, kas tik tau yra Viešpaties prisakyta. 34. O Petras atvėręs savo burną tarė: Iš tiesų aš patyriau, jog Dievas nėra veizis į ypatais, 35. bet kiekvienoje tautoje kas jo bijosi ir teisybę daro, yra jam mielas. 36. Dievas siuntė Izraeliaus sunums žodį, apreišdamas ramybę per Jėzų Kristų [tasai yra visų Viešpats]. 37. Jūs

¹⁾ Nes Maižiesiaus Įstatymu užginta.

žinote žodį¹⁾, pasklydusi po visą Judėją, pradedant nuo Galiliejės, po krikšto, kurį apsakojo Jonas, 38. kaip Dievas patepė šventąją Dvasią ir galybę Jėzų iš Nazaret, kursai perėjo gerai darydamas ir gydymas visus velnio prispaustus, nes Dievas buvo su juomi. 39. Ir mes esame liudytojai viso, ką yra padaręs žydų žemėje ir Jeruzolimoje; kurį užmušė, pakabinę ant medžio²⁾. 40. Tą Dievas prikėlė trečią dieną ir davė jam apsireikšti. 41. ne visiems žmonėms, bet Dievo paskirtiems liudytojams, — mums, kurie valgėme ir gerėme su juomi, jam jau prisikėlus iš numirusių. 42. Ir jis mums prisakė apsakyti žmonėms ir liudyti, jog jisai yra Dievo išta-

tytasis sudžia gyvųjų ir numirusių. 43. Tam duoda liudijimą visi pranašai, kad per jo vardą gauna nusidėjimų atleidimą visi, kurie į jį tiki. 44. Petru dar tebekalbant šiuos žodžius, šventoji Dvasia nužengė ant visų, kurie klausė žodžių. 45. Ir tikintieji iš apipjaustymo³⁾, kurie buvo atėję su Petru stebėjosi, kad ir ant pagonių buvo išlieta šventosios Dvasios mylista; 46. Nes girdėjo juos kalbančius kalbomis⁴⁾ ir Dievą garbinančius. 47. Tuomet Petras atsakė: Argi gali kas užginti vandens, kad nebūtu apkrikštyti tie, kurie apturėjo šventąją Dvasią, kaip ir mes? 48. Ir liepė juos apkrikštyti vardan Viešpaties Jėzaus Kristaus. Tuomet prašė jį pasilikti pas

¹⁾ Atsitikimą pragarsėjusį visoje žydų žemėje. ²⁾ Nužudė prikaldami prie kryžiaus. ³⁾ Žydai įtikėjęsiejį į Jėzų Kristu. ⁴⁾ Įvairiomis kalbomis kalbančius. Palyg. Ap. darb. II. 4.

juos keletą pas dienų.
**Petras apgina savopa-
 sielgimą.**

XI. Perskirimas. 1. Ir išgirdo apaštalai ir broliai, buvusieji Judėjoje, kad ir pagonis priėmė Dievo žodį. 2. Kad gi Petras atėjo į Jerolimą, išmetinėjo jam tie, kurie buvo iš apipjaustymo¹⁾, 3. sakydami: Kodėl įėjai pas vyrus neapipjaustytus²⁾ ir su jais valgei? 4. O Petras pradėjęs išguldinėjo jiems paeiliui, tardamas: 5. Aš buvau besimeldžias Joppės mieste ir mačiau dvasios pagavime regėjimą, — nusileidžiantį nekuri indą, kaip didžią paklodę, už keturių kampų nuleistą iš dangaus, ir atėjo iki manęs. 6. Į ją pažvelgęs prisižiūrėjau ir mačiau žemės keturkojus, ir žveris, ir repliojančius, ir dangaus paukščius. 7. Bet

išgirdau ir balsą man tariantį: kelkis, Petrai, užmušk ir valgyk. 8. Ir tariau: Apsaugok, Viešpatie: nes nieko prasto arba nečysto niekuomet neįėjo į mano burną. 9. Balsas gi atsakė antrą sykį iš dangaus: ką Dievas apčystijo, tu nevadink prastu. 10. Ir tai atsitiko tris kart; ir visa buvo vėl atimta į dangų. 11. Ir štai tuojau namuose, kuriuose buvau, stojo trys vyrai, atsiųsti iš Cezarėjos pas mane. 12. Dvasia gi sakė man, kad ečiau su jais nei kiek neabejodamas. Bet atėjo su manim ir šitie šeši broliai, ir įėjome į to vyro namus. 13. Apsakė gi mums, kaip buvau regėjęs savo namuose aniolą, stovintį ir jam tariantį: Siųsk į Joppę ir pakviesk Simoną, kurs vadinasi Petru, 14. kurs sakys

¹⁾ Pas pagonis.

tau žodžius, per kuriuos busi išganytas tu ir visi tavo namai. 15. Kada gi pradėjau kalbėti, nužengė šventoji Dvasia ant visų, kaip ir ant mūsų, pradžioje. 16. Ir atsiminiau Viešpaties žodį, kaip sakė: Jonas, tiesa, krikštijo vandenimi, jūs gi busite apkrikštyti šventąja Dvasia. 17. Jei tat Dievas davė jiems tą pačią mylistą, kaip ir mums, kurie įtikėjome į Viešpatį Jėzų Kristų, kas gi aš buvau, kad bučiau galėjęs Dievui užginti. 18. Tai išgirde tylėjo ir šlovino Dievą, sakydami: Tat ir pagonims davė Dievas pakutą dėl gyvenimo¹⁾.

Pirmieji krikščionys Antijokijoje.

19. O tie, kurie buvo išsiskirstę nuo prispaudos, atsitikusios dėl lei Stepono²⁾, nuėjo iki

Phenicijos, ir Kipro, ir Antijokijos, niekam neapsakinėdami žodžio³⁾), kaip tiktai žydams. 20. Buvo gi kai-kurie iš jų vyrai Kipriečiai ir Kirenietčiai, kurie įėję į Antijokiją, kalbėjo ir graikams, apsakinėdami Viešpatį Jėzų. 21. Ir buvo su jais Viešpaties ranka; ir didis tikinčiųjų skaitlius atsivertė prie Viešpaties. 22. O žinia apie tai atėjo į ausis bažnyčios, kuri buvo Jerozolimoje; ir nusiuntė Barnabą iki Antijokijos. 23. Tasai atėjęs ir pamatęs Dievo malonę, apsidžiaugė ir prikalbinėjo visus pasilikti su stipru širdies noru Viešpatyje; 24. Nes buvo geras vyras ir pilnas šventosios Dvasios ir tikėjimo. Ir di minia prisidėjo prie Viešpaties. 25. Barnabas gi iškeliavo Tarsan

¹⁾ Kad galētu apturėti amžiną gyvenimą. ²⁾ Apie tą persekiojimą, nuo kurio bėgo pirmieji krikščionys, veizėk Ap darb. VIII.1. ir tol. ³⁾ Evangelijos.

jieškotu Sauliaus, kurį radęs atvedė į Antijokiją. 26. Ir pasiliko visus metus tenai prie bažnyčios; ir mokino didžią minią, teip kad Antijokijoje mokytiniai buvo pavadinti pirmą sykį krikščionimis.

27. O tose dienose atėjo pranašai¹⁾ iš Jerolimos į Antijokiją. 28. Ir kėlėsi vienas iš jų vardu Agabas, apsakė per dvasią busiantį visame pasaulyje didį badą, kurs atsitiko Kliaudijui viešpataujant. 29. O mokytiniai, kaip kuris išsigalėjo, visi apsiėmė siųsti pašalpą broliams gyvenantiems Judėjoje, 30. ką ir padarė siųsdami pas vyresnius per Barnabo ir Sauliaus rankas.

Įmetimas Petro kalėjimui ir jo išliuosavimas.

XII Perskirimas. 1

O tuo pačiu laiku karalius Erodas uždėjo rankas, idant vargintu kai-kuriuos iš bažnyčios. 2 Nužudė gi Joknabą, Jono brolių, kalaviju. 2. O matydamas, kad tai patiko žydams, pridėjo sugaudamas ir Petrą. Buvo gi neraugintų duonų dienos²⁾ 4. Sugavęs jį įmetė kalėjimui, atiduodamas sergėti keturioms sargyboms, susidedančioms kiekviena iš keturių kareivių, norėdamas išvesti³⁾ jį po Velykų žmonėms. 5. Petras tat buvo laikomas kalėjime. Bažnyčios gi buvo daroma malda už jį prie Dievo be pa-

¹⁾ Pranašais čia pavadinti yra tie iš pirmųjų Dievo žodžio skelbėjų, kuriems buvo duota ypatinga šventosios Dvasios mylista apreikšti busiaunčius atsitikimus. ²⁾ T. y. Velykos, kuomet žydai nevalgo raugintos duonos, bet tik neraugintą, m a c a i s vadinamą. ³⁾ Išvesti ir sudyti jį viešojo vietoje, visų žmonių akyvaizdoje.

liaubos. 6. O kad Erodas turėjo jį išvesti, tą pačią naktį Petras miegojo tarp dviejų kareivių, surištas dvejais retežiais, ir sargai sergėjo prie durų kalėjimą. 7. Ir štai aniolas Viešpaties stojo šalip, ir šviesybė pradžio troboje;—ir ištikęs Petrą į šoną, prižadino jį tardamas: Kelkis veikiai. Ir retežiai nukrito nuo jo rankų. 8. Ir tarė jam aniolas: Susijuosk ir apsiauk savo kurpėmis. Ir padarė taip. Ir tarė jam: Ap-sisiausk savo rubu ir sekk manę. 9. Ir išėjęs sekė jį; ir nežinojo, kad tai ištikrųjų butu, kas darėsi per aniolą; bet jis tarėsi regėjimą matęs. 10. Ir praėję pirmą ir antrą sargybą, atėjo prie geležinių durų, kurios veda miestą, kurios savaimi jiems dviem atsivėrė. Ir išėję perėjo vieną gatvę, ir aniolas tuojau nuo jo

atstojo. 11. O Petras atsigavęs tarė: Dabar tikrai žinau, jog Viešpats siuntė savo aniolą ir ištraukė mane iš Erodo rankos ir iš viso laukimo žydų tautos. 12. Ir susipratęs, atėjo į namus Marijos, motinos Jono, vadinamojo Morkumi, kame buvo daug susirinkusiųjų ir besimeldžiančiųjų. 13. Beldžiant gi jam į angos duris išėjo pasiklausti tarnaitė, vardu Rodė; 14. ir pažinusi Petro balsą iš džiaugsmo neatidarė durų, bet vidun įbėgusi pranešė, Petrą stovint prie durų. 15. Bet jie jai tarė: Iš proto išėjai. Ji gi tvirtino, taip esą. O jie sakė: tai yra jo aniolas. 16. Petras gi nesiliovė beldęs. Ir kad atidarė, išvydo jį ir stebėjosi. 17. O jis pamojęs jiems ranka, kad tylētu, apsakė, kaip Viešpats išvedęs jį iš kalėjimo ir tarė: Pra-

neškite tai Jokubui¹⁾ ir broliams. Ir išėjęs nuėjo į kitą vietą. 18. O kad išaušo, buvo tarp kareivių nemažas sumišimas, kas tai atsitiko su Petru. 19. Erodas gi pajieškojęs ir neradęs, padaręs sargų tirinėjimą, liepė juos vesti²⁾. O išvažiavęs iš Judėjos į Cezarėją, tenai pasiliko.

Erodo likimas.

20. O buvo užsirus-
tines ant Tyriečių ir Si-
domiečių. Bet jie iš vie-
no atėjo pas jį, ir perkal-
bėję Blastą, kurs buvo ka-
raliaus kamarponiu, mel-
dė santarmės, dėlto kad
jų šalįs turėjo peną nuo-
jį³⁾. 21. Ir paskirtoje
dienoje, Erodas apsirė-
dęs karališku rubu at-
sisėdo ant sosto ir kal-
bėjo jiems. 22. Žmo-
nės gi šaukė: Tai Die-
vo balsas, o ne žmogaus.

23. Ir tuojau ištiko jį
aniolas Viešpaties, dėl-
to kad nedavė Dievui
garbės; ir kirmėlių su-
ėstas, išleido dvasią. 24.
O Dievo žodis augo ir
dauginosi. 25. Barna-
bas gi ir Saulius, išpil-
dę patarnavimą, sugrižo
iš Jerozolimos, ėmę su
savim Joną, vadinamąjį
Morkumi.

Pirmoji švento Povilo apaštališka kelionė. Povilas ant Kipro sa- los.

XIII. Perskirimas. 1.

O bažnyčioje Antijoki-
jos buvo pranašai ir mo-
kytojai, tarp kurių Bar-
nabas ir Simonas, vadi-
namas Niger, ir Luci-
jus Kirenietis, ir Mana-
enas, kurs buvo draug
užaugintas su Erodu
Tetrarka, ir Saulius. 2.
Kad gi jie tarnavo Vieš-
pačiui ir pasninkavo, ta-
rė jiems šventoji Dva-

¹⁾ Kurs vadinosi Mažesniuoku ir buvo Alpiejaus sunus

²⁾ Vesti šalin ir nubausti pagal tų laikų paprotį mirtimi. ³⁾ Dėl-
to kad jų šalįs, kaip neturinčios užtektinai savo duonos, turė-
davo pirkti javus nuo gyventojų, buvusių po Erodo valdžia.

sia: Išskirkite man Saulių ir Barnabą darbui, į kurią aš juodu pavadinau. 3. Tuomet pasninkavę, ir pasimeldę, ir uždėję ant jų dviejų rankas, išleido juodu. 4. Juodu tat, šventosios Dvasios išsiųstu, nuėjo į Seleukiją; ir iš ten laivu nuplaukė Kipran. 5. Ir atvykę į Salaminą apsakinėjo Dievo žodį žydų sinagogose. Turėjo gi ir Joną pagalbininku. 6. Ir apvaikščioję visą salą iki Pafui¹⁾, atrado nekuri vyrą burtininką, netikrą pranašą, žydą, kuriam buvo vardas Barjezu²⁾. 7. Taisai buvo pas prokonsulį Sergijų - Povilą³⁾, išmintingą vyrą. Šis, pakvietęs Barnabą ir Saulių, geidė išgirsti Die-

vo žodį. 8. Bet jiems prieštaravo burtininkas Elymas [nes teip išsiguldo jo vardas], jieskodamas atitraukti prokonsulį nuo tikėjimo. 9. Bet Saulius, kursai ir Povilas⁴⁾, pilnas šventosios Dvasios, pažvelgęs į jį, 10. tarė: O pilnas visokio vyliaus ir visokio apgavimo, sunau velnio, neprieteliau visokios teisybės, tu nesiliauji iškreipti tiesus Viešpaties kelius⁵⁾. 11. Ir štai dabar Viešpaties ranka ant tavęs, ir busi aklas, neregis saulės iki laikui. Ir tuojau puolė ant jo aptemimas ir tamsybė, ir aplink eidamas jieskojo, kad kas jam paduotu ranką. 12. Tuomet prokonsulis, pamatęs atsitikimą, įtikėjo

¹⁾ Miestas ant Kipro salos. ²⁾ Kurs teipogi vadinosi Elymas. ³⁾ Sergijus Povilas buvo Kipro salos prokonsuliu arba vyriausiuoju visos tos salos viršininku. ⁴⁾ Čia apaštalas pirmą kartą yra pavadintas Povilu. Paskiaus jis nebesivadino Sauliumi, bet tiktai Povilu. ⁵⁾ Norėdamas, kad Dievo užmanymas, apšviesti prokonsulį tikru tikėjimu neišpildytu.

stebėdamos Viešpaties mokslui.

Povilo pamokslas Pizidijos mieste-Antijokijoje.

13. Ir nusiirę iš Pafso Povilas ir su juomi buvusieji, atvyko į Perge, Pampylijoje. O Jonas atstojęs nuo jų sugrižo Jerozolimon. 14. Bet juodu, perėję Perge, atėjo į Antijokiją, Pizidijoje; ir įėję į sinagogą subatos dienoje sėdosi. 15. O po paskaitymo Įstatymo ir Pranašų sinagogos vyresnieji atsiuntė pas juodu, tardami: Vyrai-broliai, jei turite koki žodį žmonių pamokinimui, sakykite. 16. Kėlėsi gi Povilas ir ranka tylėjamą įsakydamas, tarė: Vyrai Izraeliečiai ir Dievo bijantieji, klausykite: 17. Dievas Izrae-

liaus tautos išrinko mūsų tėvus, ir paaugštino žmones, kad gyveno Egipto žemėje, ir išvedė juos iš jos iškeltu petimi, 18. ir per keturių dešimčių metų laiką kentėjo jų palinkimus tyruose; 19. ir išgaišinęs septynias tautas Kanaano žemėje, burtomis išdalino jiems anų žemę, 20. maž-daug po keturių-šimtų penkių-dešimčių metų¹⁾. Ir po to davė jiems sudžias iki pranašui Samueliui. 21. Ir nuo to meto jie reikalavo karaliaus; ir davė jiems Dievas Saulių, sunų Kiso, vyrą iš Benjamino giminės, per keturias dešimtis metų. 22. Ir tą atstumęs, pakėlė jiems Dovidą karalių, kuriam duodamas liudijimą tarė: Radau Dovidą, Jessės sunų, vyrą pagal

¹⁾ Nuo kokio laikio tie metai yra paskaityti, tikrai nežinia. Vieni skaito juos nuo Izaoko užgimimo, kiti gi nuo įėjimo į Egiptan.

mano širdį, kurs darys visą mano valią. 23. Iš jo sėklos Dievas sulig pažadėjimo užgimdino Izraeliui Išganytoją Jezų, 24. kad dar prieš jo atėjimo veidą¹⁾ Jonas skelbė pakutos krikštą visiems Izraeliaus žmonėms. 25. Baigdamas gi Jonas savo kelią²⁾, sakė: Kuomi manę spėjate esant, tas neesmi, bet štai ateina paskui manę, kuriam neesmi vertas atrišti kojų autuvą. 26. Vyrai-broliai, Abraomo giminės sunus ir kurie terp jusų Dievo bijosi, jums yra siųstas to išganymo žodis. 27. Nes kurie gyveno Jeruzolimoje ir jų vyresnieji nepažinę šito ir Pranašų balsų, kas subata skaitomųjų, apsudydami išpildė³⁾, 28. ir neradę jame nei jokios mirties priežasties,

meldė Pilotą, nužudyti jį. 29. Ir kad jie išpildė visa, kas apie jį buvo parašyta, nuėmę jį nuo medžio, padėjo jį graban. 30. Bet Dievas prikėlė jį iš numirusių trečią dieną; per daug dienų jis buvo matytas, 31. kurie buvo draug su juomi atėję iš Galilėjos į Jeruzolimą, kurie iki dabar yra jo liudytojai prieš žmones. 32. Ir mes jums apsakome tą pažadėjimą, mūsų tėvams suteiktą; 33. jog jį Dievas išpildė mūsų vaikams, prikeldamas Jezų, kaip ir antroje psalmėje yra parašyta: Mano Sunus esi tu, šiandien aš tavę pagimdžiau. 34. O kad jį prikėlė iš numirusių, idant jau daugiau nebegrįžtu į supuvimą, taip tarė: Jogei jums duosiu, Dovidui pada-

¹⁾ Prieš jo atėjimo veidą, t. y. dar jam viešai nepasirodžius. ²⁾ Prieš mirsiant, užbaigdamas pildyti sau uždėtas pareigas. ³⁾ Apsudydami Jezų, išpildė tuomi nesuprastus Pranašų žodžius.

rytus prižadėjimus. 35. Todėl ir kitur sako: Neleisi tavo Šventamjam matyti supuvimo. 36. Nes Dovidas savo laiku patarnavęs Dievo valiai, užmigo ir yra padėtas pas savo tėvus¹⁾, ir matė supuvimą. 37. Bet tas, kurį Dievas prikėlė iš numirusių, nematė supuvimo. 38. Todėl tebuna žinoma jums, vyrai-broliai, jog per tą jį yra apsakomas nusidėjimų atleidimas; ir nuo viso, nuo ko negalėjote būti išteisinti Maižiesiaus Įstatyme, 39. šitame kiekvienas, kurs tiki, esti išteisinamas. 40. Veizėkit tat, kad neateitu ant jūsų, kas yra pasakyta Pranašuose: 41. Veizėkite, paniekintojai, ir stebėkitės, ir pražukite; nes aš darau darbą jūsų dienoje, darbą, kuriam netikėsi-

te, jei kas apsakinės jums²⁾. 42. Jiems gi išeinant, meldė, kad ateinančioje subatoje sakytu jiems tuos pačius žodžius. 43. Ir susirinkimui išsiskirsčius, daugelis žydų ir dievobaimingų naujatikių sekė Povilą ir Barnabą, kuriuodu sakydami prikalbinėjo juos pasilikti Dievo mylistoje.

Žydų sukilimas Antiochijoje prieš Povilą.

44. Bet ateinančioje subatoje susiejo kuone visas miestas Dievo žodžio klausytu. 45. Žydai gi, matydami minias, pilni tapo apmaudo ir prieštaravo tam, kas buvo Povilo sakoma, piktžodžiaudami. 46. Tuomet Povilas ir Barnabas drąsiai tarė: Jums pirmiausia turėjo būti apsakytas Dievo žodis; bet ka-

¹⁾ Numirė ir buvo palaidotas, kaip ir jo tėvai. ²⁾ Tie šv. Povilo čia paminėtieji žodžiai yra užrašyti Sename Įstatyme pas pranašą Abakuką. I. 5.

dangi jį atstumiate ir laikote savę nevertais amžino gyvenimo, štai kreipiamės prie pagonių. 47. Nes teip prisakė mums Viešpats: Pastačiau tavę pagonių šviesa, idant butumei išganymu iki žemės kraštui. 48. Girdėdami gi pagonis džiaugėsi ir garbino Viešpaties žodį; ir įtikėjo, kiek tik buvo amžinam gyvenimui paskirtų.¹⁾ 49. O Dievo žodis platinosi po visą šalį. 50. Žydai gi sujudino maldingas ir gerbiamas moteris ir miesto vyresniusius, ir pakėlė persekiojimą prieš Povilą ir Barnabą; ir išmetė juodu iš savo ribų. 51. Bet juodu, nukratę ant jų dulkes nuo kojų, atėjo Ikonijon. 52. O mokytiniai pilni tapo džiaugsmo ir šventosios Dvasios.

Povilas Ikonijoje.

XIV. *Ferskirimas.* 1. O Ikonijoje atsitiko, jog jie draug įėjo į žydų sinagogą ir teip kalbėjo, kad įtikėjo didi žydų ir graikų daugybė. 2. Bet netikintieji žydai sukėlė ir prie piktybės pažadino pagonių širdis prieš brolius. 3. Ilgą tat laiką pasiliko jie, drąsiai elgdamiesi Viešpatyje, kurs davė savo malonės žodžiui liudijimą ir leido daugintis per jų rankas ženklams ir stebuklams. 4. Bet miesto daugybė persiskyrė, ir teip vieni buvo su žydais, o kiti su apaštalais. 5. O kad pasidarė užpuolimas pagonių ir žydų su jų vyresniaisiais, idant juos išgėdintu ir akmenimis užmuštu, 6.

¹⁾ Buvo paskirti, arba buvo prisirengę apturėti amžiną gyvenimą priimdami su nužeminta širdimi Dievo sau duotą mylistą, kurios nenorėjo priimti daugumas žydų.

supratę, pabėgo į Likaonijos miestus, Lystrą ir Derbę ir į visą aplink esančią šalį; ir apsakinėjo tenai Evangeliją.

Povilas Lystroje.

O vienas vyras Lystroje sergąs kojomis sėdėjo, raišas nuo savo motinos yščios (živato), kurs niekuomet nebuvo vaikščiojęs. 8. Šitas girdėjo kalbantį Povilą, kurs pažvelgęs į jį ir matydamas, jog turi tikėjimą, idant taptu sveikas, 9. tarė didžiubalsu: Stokis stačias ant savo kojų. Ir pašoko ir vaikščiojo. 10. Minios gi pamačiusios, ką Povilas buvo padaręs, pakėlė savo balsą, sakydamos Likaoniškai: Dievai, tapę panašūs žmonėms, nužengė pas mus. 11. Ir vadino Barnabą Jupiteriu, o Povi-

lą Merkurijų, kadangi jis vedė kalbą. 12. O kunigas Jupiterio, kurs buvo priemiestėje, atsigabenęs jaučius ir vainikus prie vartų, norėjo su žmonėmis atnašauti 13. Tai išgirde apaštalai, Barnabas ir Povilas, perplėšę savo rubus¹⁾, šoko terpminios šaukdami 14. ir sakydami: Vyrai, ką tai darote? ir mudu esava mirtingu—jums panašūs žmonės, kurie apsakome jums, idant nuo tų niekų atsiverstumėte prie gyvojo Dievo, kurs padarė dangų, ir žemę, ir marias, ir visa, kas jose yra; 15. kursai praėjusiuose laikuose leidė visoms giminėms eiti savo keliais 16. ir, tiesa, nepaliko patsai savęs be liudijimo, gerai darydamas iš dangaus, duodamas lietus ir vaisingus metus; pri-

¹⁾ Išreikšdami tokiu būdu pagal žydų paprotį didį savo nuliudimą.

pildydamas mūsų širdis penu ir džiaugsmu. 17. Ir tai kalbėdami vos nuramino minias, kad jiemsdviejim neatnašautu. 18. Bet atėjo nuo Antijokijos ir Ikonijos kaimurie žydai; ir perkalbėję minias, mušdami akmenimis Povilą, išvilko už miesto, laikydami jį jau numirusiu. 19. O kad jį apstojo mokytiniai, atsikėlęs įėjo į miestą ir ant rytojaus išėjo su Barnabu į Derbę.

Povilo sugrįžimas Syrijos Antijokijon.

20. Ir apsakę Evangeliją tam miestui ir daugelį pamokinę, sugrįžo į Lystrą, ir į Ikoniją, ir į Antijokiją, 21. pastiprindami mokytinių dušias ir prikalbinėdami, kad pasiliktu tikėjime, ir jog per daug suspaudimų reikia mums įeiti į Dievo karalystę. 22. O įstatę jiems ku-

nigus kiekvienoje bažnyčioje ir pasimeldę su pasninkavimais, pavedė juos Viešpačiui, į kurį buvo įtikėję. 23. Ir pereidami Pizidiją, atėjo į Pampyliją, 24. Ir apsakinėdami Viešpaties žodį Pergėje, nuėjo į Ataliją; 25. ir iš ten nuplaukė į Antijokiją, iškur buvo atiduoti Dievo malonei dėl darbo, kurį atliko. 26. O atvykę ir surinkę bažnyčią pranešė, kaip daug Dievas su jais buvo padaręs ir jog buvo atvėręs gonims tikėjimo duris. 27. Pasiliko gi su mokytiniais netrūpą laiką.

Apaštalų susirinkimas Jeruzolimoje.

XV. Ferskirimas. 1. O kaimurie atėjo iš Judėjos mokino brolius: Jog jei neapsipjaustysite pagal Maiziešiaus būdą, negalite būti išganyti. 2. Kadangi tatai Povi-

lui ir Barnabui pasidare nemažas susirėmimas su jais, nutarė, idant Povilas ir Barnabas ir kai-kurie kiti iš anų¹⁾ nueitu pas apaštalus ir vyresniusius į Jerolimą dėlei to klausimo. 3. Jie tat bažnyčios palydėti ėjo per Penikiją ir Samariją, apsakinėdami pagonių atsivertimą, ir darė visiems broliams didį džiaugsmą. 4. Atėję gi į Jerolimą, buvo priimti bažnyčios, ir apaštalų, ir vyresniųjų, ir sakė, kaip daug Dievas buvo su jais padaręs. 5. O kėlėsi kai-kurie iš atskalos pariziejų, kurie buvo įtikėję, sakydami: jog reikią juos apipjaustyti, teipogi liepti užlaikyti Maižiešiaus Įstatymą. 6 Ir apaštalai, ir vyres-

nieji susirinko ištirti tą žodį. 7. O pasidarius didžiam ginčui, pakilęs Petras tarė jiems: Vyrai-broliai, jūs žinote, jog pirm daug dienų Dievas išrinko tarp mūsų, kad iš mano burnos pagonis išgirstu²⁾ Evangelijos žodį ir tikėtu. 8. Ir pažįstas širdis Dievas davė liudijimą, duodamas jiems šventąją Dvasią, kaip ir mums; 9. ir nepadarė jokio skirtumo tarp mūsų ir jų, tikėjimu apčystydamas jų širdis. 10. Dabar tat kam gundinate Dievą³⁾, norėdami uždėti ant mokytinių kaklo jungą, kurio nei mūsų tėvai, nei mes negalėjome nešioti. 11. Bet tikime buti išganytais per Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę,

¹⁾ Iš reikalaujančiųjų užlaikymo Maižiešiaus Įstatymo apie apipjaustymą. ²⁾ Veiz'k augščiau X perskir. Kornelijaus istoriją. ³⁾ Tas gundina Dievą, kurs jam nori patikti ne tokiu budu, kokį jis pats yra įsakęs (Beda). Dievas stebuklais parodė, jog gana pagonims įtikėti ir užlaikyti Evangelijos mokslą; kas nuo jų reikalauja dar ir Maižiešiaus Įstatymo užlaikymo, tas jau Dievą gundina (Kajetonas).

lygiai kaip ir jie. 12. O visa daugybė tylėjo ir klausė Barnabo ir Povilo, apsakinėjančių, kokius didžius ženklus ir stebuklus Dievas per juodu buvo padaręs tarp pagonių. 13. O kad nutilo, atsakė Jokubas tardamas: Vyrai-broliai, klausykite manęs. 14. Simonas pasakojo, kaip pirma Dievas aplankė, idant imtu savo vardui žmones iš pagonių. 15. Ir su tuomi sutinka Pranašų žodžiai, kaip yra parašyta¹⁾: 16. Po to sugrišiu ir vėl pastatysiu sugriuvusią Dovidą šėtrą, ir jos griuvesius vėl pastatysiu ir pakelsiu ją, 17. idant kiti žmonės jieškotu Viešpa-

ties, ir visos giminės, ant kurių yra minėtas mano vardas; sako Viešpats, kurs tai daro. 18. Nes nuo amžių yra žinomas Viespačiui jo darbas. 19. To dėlei aš nutariu nevarginti tų, kurie iš pagonių atsiverčia prie Dievo, 20. bet rašyti jiems, kad jie prisiturtų nuo sūsitepimo stabais²⁾, ir nuo paleistuvystės³⁾, ir nuo pasmaugtų, ir nuo kraujo⁴⁾. 21. Nes Maižiešius⁵⁾ iš senų laikų turi kiekviename mieste jį skelbiančius sinagogose, kame yra skaitomas kas subata. 22. Tuomet patiko apaštalams ir vyresniems su visa bažnyčia išrink-

¹⁾ Pranašo Amoso IX. 11, 12. ²⁾ Per dalyvavimą stebmeldystės apeigose ir valgymą stabams pasvestos mėsos. ³⁾ Čia paleistuvystė yra paminėta dėlto, kad pagonis ją laikė už beveik neginamą dalyką. Todėl kartkartėmis reikėjo priminti krikščionims apie reikalingumą saugotis paleistuvystės. ⁴⁾ Valgyti kraują arba užsmaugtą gyvulį, iš kurio kraujas neištekėjo, buvo užginta Maižiešiaus Įstatymu ir galėjo būti didžiu papiktinimu žydams. Todėl iki laikui ir visi krikščionys nevalgydavo nei kraujo, nei pasmaugto gyvulio ⁵⁾ T. y. Maižiešiaus Įstatymas.

ti iš savo tarpo vyrus ir siųsti į Antijokiją su Povilu ir Barnabu, Judą, kurs vadinosi Barsabas, ir Sylią, vyrus pirmuosius tarp brolių, 23. rašydami per jų rankas: Apaštalai ir vyresnieji broliai esantiems Antijokijoje ir Syrijoje ir Kilikijoje broliams iš pagonių, pasveikinimą¹⁾. 24. Kadangi mes girdejome, jog kai-kurie iš mūsų išėjo, kuriems neprisakėm, padarė nerimastį jūmyse žodžiais, perkreipdami²⁾ jūsų dušias, 25. patiko mums, draug susirinkusiems, išrinkti vyrus ir siųsti pas jus su mylimiausiais mūsų Barnabu ir Povilu, 26. žmonėm, kuriuodu atidavė savo gyvastį už vardą mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus. 27. Išsiuntėme tat Judą ir Sylią, kuriuodu ir patį apsakys jums žodžiais tą patį. 28. Nes

pamėgo šventajai Dvasiai ir mums neuždėti jums nėjokios daugiaus naštos, kaip tik tuos reikalinguosius dalykus: 29. kad jūs prisiturtumėt nuo stabams paaukuotų, ir nuo kraujo, ir nuo pasmaugto, ir nuo paleistuvystės, kurių jūs saugodamies gerai darysite. Bukite sveiki. 30. Jie tat išleisti, nuėjo į Antijokiją ir surinkę daugybę atidavė gromatą, 31. kurią perskaite pradžiugo iš palinksmavimo. 32. O Judas ir Sylias ir patįs budami pranašais daugeliu žodžių palinksmavo ir pastiprino brolius. 33. O užtrukę tenai kokį laiką, buvo brolių išleisti ramybėje pas tuos, kurie buvo juodu atsiuntę. 34. Bet Syliui pamėgo pasilikti tenai, o Judas vienas nuėjo į Jerozolimą. 35. Povilas gi ir Barnabas pasiliko

¹⁾ Pasveikinimą siunčia. ²⁾ Klaidingu mokslu.

Antijokijoje mokindamu ir apsakinedamu su daugeliu kitų Dievo žodi.

Antroji šv. Povilo apaštališka kelionė. Povilas aplanko Azijos bažnyčias.

36. Bet kelioms dienoms praslinkus tarė Povilas Barnabui: Grįždami aplankykiva brolius po visus miestus, kuriuose apsakėva Viešpaties žodi, kaip jie begyveną. 37. O Barnabas norėjo paimti su savim ir Joną, kurs vadinosi Morkumi. 38. O Povilas kalbėjo, kad ano nereikia imti[kaipo to, kurs buvo atsiskyręs nuo jų iš Pampylijos ir neėjo su jais į darbą¹⁾]. 39. Ir pasidarė nesutikimas, taip kad

atsiskyrė kits nuo kito, ir Barnabas, ėmęs su savim Morkų, nuplaukė į Kiprą. 40. O Povilas išsirinkęs Sylią, iškeliavo Dievo malonei brolių paduotas. 41. Ejo gi per Syriją ir Kilikiją, pasitprindamas bažnyčias, prisakydamas užlaikyti apaštalu ir vyresniųjų paliepinimus.

XVI. Perskirimas. 1. Ir atėjo į Derbę ir Lystrą. Ir štai buvo tenai vienas mokytinis, vardu Timotiejus, sunus tikinčios moteriškės žydelkos ir tėvo pagonies. 2. Tam davė gerą liudijimą buvusieji Lystroje ir Ikonijoje broliai. 3. Povilas norėjo kad tas eitu su juomi; ir ėmęs apipjaustė jį dėlei žydų²⁾, kurie

¹⁾ Veizėk augščiaus. XIII. 13. ²⁾ Povilas visupirma kreipdavosi su Evangelijos mokslu prie žydų. Kad neatstumi jų iš karto nuo savęs, apipjaustydino Timotiejų, kurs turėjo būti jo pagelbininku. Kitaip dar netikintys žydai nebutu norėję nei įleisti Timotiejaus į savo susirinkimą. Todėl Timotiejus buvo apipjaustytas, kad galėtu įeiti pas žydus ir juos mokinti, o ne dėlto, kad tai butu reikėję dėl jo paties, kai po krikščionies.

buvo tose vietose. Nes visi žinojo, jog jo tėvas buvo pagonis. 4. O eidami per miestus paduodavo jiems užlaikyti tiesas, apaštalų ir vyresniųjų, buvusių Jeruzolimoje, nutartas. 5. O teip bažnyčios buvo pastiprintos tikėjime, ir kasdien dauginosi skaitlius.

Povilo kelionė per Mažąją Aziją iki Troadai.

6. O pereinant per Prygiją ir Galatijos šalį buvo šventosios Dvasios jiems uždrausta apsakinti Dievo žodį Azijoje. 7. O atėję į Myziją mėgino eiti į Bityniją, bet Jėzaus Dvasia jiems nepavelijo. 8. Kadagi perėjo Myziją, nuėjo į Troadą; 9. ir naktį Povilui pasirodė regėjimas:

nekuris Makedonietis vyras stovėjo ir meldė jį ir sakė: Atėjęs į Makedoniją gelbėk mus. 10. O kaip išvydo regėjimą, tuojau jį ieškojome¹⁾ keliauti į Makedoniją, persitikrinę, jog Dievas pašaukė mus apsakinti jiems Evangeliją.

Kelionė į Makedoniją ir apaštališki darbai Pilypuose.

11. O plaukdami iš Trodaos tiesu kėliu atvykome į Samotrakiją ir antrą dieną į Neapolį, 12. ir iš ten į Pilypus, kurie yra pirmuoju Makedonijos dalies miestu, kolonija²⁾. O buvome tame mieste ketelį dienų kalbėdamies. 13. O subatos dienoje išėjome už vartų prie upės, kame regėjosi

¹⁾ Iš to žodžio *j i e š k o j o m e* matyti, kad ir rašytojas „Apaštalų darbų“, šv. Lukas, buvo čia draug su Povilu.

²⁾ Kolonijomis vadinosi miestai, esantys Rymo Viešpatystės užkariautuose kraštuose, bet turintys lygias teises su Italijos miestais.

esanti maldos vieta, ir sėdėdami kalbėjome moteriškėms, kurios buvo suėjusios. 14. Ir viena moteriškė, vardu Lydija, purpuro¹⁾ pardavinėtoja iš miesto Tijatiro, garbinanti Dievą, klausė, kurios širdį Dievas atvėrė, kad klausytu to, kas buvo Povilo sakoma. 15. O kada ji ir jos namai tapo apkrikštyti, prašė sakydama: Jei jūs nutarėte, jog aš esmi ištikima Viešpačiui, įeikite į mano namus ir pasilikite. Ir privertė mus.

16. O atsitiko, jog mums einant į maldos vietą viena mergaitė, turinti Pitono dvasią²⁾ sutiko mus, kuri duodavo savo ponams didelį pelną žiniavimu. 17. Toji, sekdamą Po-

vilą ir mus šaukė, sakydama: Šitie žmonės yra augščiausiojo Dievo tarnai, kurie apsako jums išganymo kelią. 18. O tai darė per daug dienų. Povilas gi nebeiškėsdamas atsigręžęs tarė dvasiai: Aš tau liepiu Jezaus Kristaus vardu išeiti iš jos. Ir išėjo ta pačia valanda. 19. O jos ponai matydami, jog jų pelno viltis išnyko, nutvėrę navedė Povilą ir Sylią ant rinkos pas vyresnius. 20. ir paduodami juodu vyresnybei, tarė: Šituodu žmogų daro sumišimą mūsų mieste, budamų žydais. 21. ir apsakinėja paprotį, kurio mums nepridera priimti, nei laikytis, kadangi mes esame Rymiečiai. 22. Ir žmonės susibėgo prieš juodu; o

¹⁾ Purpura vadinasi raudonai nudažyti drabužiai. ²⁾ Turinti Pitono dvasią, t. y. galinti su pagelba piktos dvasios, kuri ją buvo apsėdusi, atspėti busiančius daiktus, arba žiniuoti. Pitonu vadinosi žaltys, kurs pagal senobinių Graikų pasakas sergėjo Delpho žinyčią.

vyresnybė perplėšusi jų rubus, liepė plakti juodu rykštėmis. 23. O uždavę jiems dviem daug kirčių, imetė juodu kalėjimui man prisakydami sargui gerai juodu saugoti. 24. Tasai gavęs tokį prisakymą imetė juos į gilesnįjį kalėjimą, ir jų dviejų kojas įrakino į šiekštą. 25. O vidurnaktį Povilas ir Sylias melsdamies garbino Dievą; ir girdėjo juos tie, kurie buvo kalėjime. 26. Bet umai pasidarė didis žemės drebėjimas taip, kad kalėjimo pamatai pasijudino. Ir tuojuo visos durys atsidarė, ir visų pančiai atsirė. 27. O pabudęs kalėjimo sargas ir matydamas kalėjimo duris atviras, ištraukęs kalaviją norėjo savę nužudyti, mislydamas, jog kaliniai išbėgo. 28. Povilas gi sušuko didžiu balsu, tardamas: Nedaryk sau nieko pikto; nes vi-

si čionai esame. 29. Ir pareikalavęs šviesos įėjo ir drebėdamas puolė Povilui ir Syliui po kojų; 30. ir išvedęs juodu laukan, tarė: Ponai, kas man reikia daryti, kad bučiau išganytas? 31. O juodu tarė: Tikėk į Viešpatį Jėzų, ir busi išganytas tu ir tavo namai. 32. Ir sakė jam Viešpaties žodį ir visiems, kurie buvo jo namuose. 33. Ir ėmęs juodu toje nakties valandoje, numazgojo jų dviejų randus, ir buvo tuojuo apkrištytas jis ir visi jo namai. 34. O nuvedęs juodu į savo namus, pritaisė jiems stalą ir džiaugėsi su visais namiškiais, tikėdamas į Dievą. 35. O dienai išaušus, vyresnybė nusiuntė miestotarnus, sakydama: Paleisk tuos žmones. 36. Ir kalėjimo sargas pranešė tuos žodžius Povilui: Jog vyresnybė atsiuntusi, kad

butumėta paleistu; dabar tat išeidamu, eikita ramybėje. 37. Bet Povilas tarė jiems: Jie mudu nuplaktu viešai, be sudo, žmones rymiečius įmetė į kalėjimą ir dabar slapčiai mudu išmeta? Neteip, bet teateina 38. ir patįs mudu teismeta. O miesto tarnai pranešė tuos žodžius vyresnybei. Ir persigando išgirde, juodu rymiečiu esančiu, 39. ir atėję perprašė juodu, ir išvedė meldė, kad išėitu iš miesto. 40. O juodu išėjusiu iš kalėjimo, nuėjo pas Lydiją ir pamačiusiu brolius, palinksmينو juos ir iškeliavo.

Povilas Tesalionikoje ir Bėrėjoje.

XVII. Perskirimas.

1. O perėję Amphipolį ir Apoloniją atėjo į Tesalioniką, kame buvo žydų sinagoga. 2. O pagal paprotį Povilas įėjo prie jų ir per tris

subatas kalbėjo su jais iš Rašto, 3. atverdamas ir išrodydamas, jog reikėjo, kad Kristus kentėtu ir keltusi iš numirusių, ir jog tasai Kristus yra Jezus, kurį aš jums apsakau. 4. Ir kai kurie iš jų įtikėjo ir prisivienijo prie Povilo ir Sylio, teipogi didi minia iš Dievą garbinančiųjų ir iš pagonių, ir nemažai augštos kilmės moterų. 5. O žydai užvydėdami ir ėmę iš minios kai-kuriuos piktus vyrus, ir padarę sumišimą, sujudino miestą, ir apstoję Jazono namus, jieškojo išvesti juodu tarp žmonių. 6. Ir neradę jų, vilko Jazoną ir kai-kuriuos brolius pas miesto vyresniusius, šaukdami: Jog tuodu, kurie sujudina miestą, ir čia atėjo, 7. kuriuodu priėmė Jazoną; ir visi šitie daro prieš Ciesoriaus prisakymus, sakydami kitą esant karalių Jezų. 8. Ir

sujudino minią ir miesto vyresniusius, tai girdinčius. 9. Bet gavę užganėdinimą¹⁾ nuo Jazono ir nuo kitų, paleido juos. 10. O broliai tuoju nakčia išleido Povilą ir Sylią į Bėrėją. Juodu nuėjusiu, įėjo į žydų sinagogą. 11. Šitie gi buvo prakilnesni už esančius Tesalionikoje; jie priėmė žodį su visu troškimu, kasdien tyrinėdami Rašte, ar tai taip būtų. 12. Ir daug, tiesa, iš jų įtikėjo, ir iš augštos kilmės moterų-pagonių, ir nemažai vyrų. 13. O žydai Tesalionikoje patyrę, jog ir Bėrėjoje buvo Povilo apsakinėtas Dievo žodis, atėjo ir čionai, sujudinami minią ir sumišimą darydami. 14. Ir tuomet broliai tuoju išsiuntė Povilą, kad eitu iki marių; o Sylias ir Timotiejus pasiliko tenai.

15. Bet kurie lydėjo Povilą, nuvedė jį iki Atėnų ir gavę nuo jo įsakymą Syliui ir Timotiejui, kad kuoveikiausiai ateitu pas jį, iškeliavo.

Povilas Atėnuose.

16. O kada Povilas Atėnuose judviejų laukė, jo dvasia susijudino jame, kad matė miestą stabmeldystei atsidavusį. 17. Todėl kalbėjosi sinagogoje su žydais ir Dievo-garbintojais ir ant rinkos kasdien su tais, kurie ten buvo. 18. O kai-kurie iš Epikurų ir Stoikų philiozophų ginčijosi su juomi, ir kiti sakė: Ką tas žodsėjis nori čia pasakyti? O kiti: Rėgisi, jis esąs naujų dievų apsakinėtojas: kadangi Jėzų ir prisikėjimą jiems apsakinėjo. 19. Ir ėmę jį nuvedė į Arėopagą²⁾, tardami: Ar galime žinoti, koks yra

¹⁾ Gavę tikrą žinią, jog tame, ką sakė Povilas, nebuvo nieko pikto prieš Ciesoriaus paliepimus. ²⁾ Arėopagu vadinosi vieta, kame sudžios, Arėopagitais vadinami, sudydavo žmonės.

tasai naujas mokslas, kurį tu apsakai? 20. Nes mūsų ausims skelbi kažinką naujo; norime tat žinoti, kas tai esą. 21. [Visi gi Atėniečiai ir svečiai - atėjunai, nieku kitu neužsiimdavo, kaip tik arba sakymu, arba klausymu ko nors naujo]. 22. O Povilas, stovėdamas Arėorago viduryje, tarė: Vyrai-Atėniečiai, aš matau jus visuose dalykuose esant tarsi maldingesniais, 23. nes praeidamas ir veizėdamas į jūsų dievaičių stovyklas radau teipogi altorių, ant kurio buvo parašyta: Nežinomam Dievui. Ką tat nepažindami garbinate, tą aš jums apsakau. 24. Dievas, kurs padarė pasaulę ir visa, kos joje yra, tasai būdamas dangaus ir žemės Viešpats, ne rankomis padarytose bažnyčiose gyvena, 25. nei žmonių

rankomis yra garbinamas, kaip-kad ko reikalautu, kadangi jis pats duoda visiems gyvastį ir kvapą ir visa; 26. ir padarė, jog iš vieno¹⁾ visa žmonių giminė gyvena ant visos žemės pažymėdamas paskirtus laikus²⁾ ir jų apsigyvenimo ribas, 27. kad jie jieskotu Dievo, beg kartais nepajus jo, arba ne-atras, nes yra netoli nuo kiekvieno iš mūsų. 28. Nes Jame gyvename, ir krutame, ir esame; kaip ir kai-kuriė iš jūsų poetų pasakė: Nes jo ir giminė esame. 29. Būdami tat Dievo giminė, neturime laikyti Dievyستę panašią esant auksui arba sidabru, arba akmeniui, dailiai ir pagal žmonių pramanymą išdrožtam. 30. O Dievas tat paniekindamas tos nežinios laikus dabar apreiškia žmonėms,

¹⁾ Iš vieno žmogaus pacinanti žmonių giminė. ²⁾ Keturias metų dalis: pavasarį, ir tt.

kad visi visur darytu pakutą: 31. dėlto kad paskyrė dieną, kurioje sudys pasaulę teisybėje per Vyra, kurį paskyrė, duodamas visiems tikėjimą¹⁾, kadangi prikėlė jį iš numirusių. 32. O išgirdę apie numirusių prisikėlimą, vieni tat išjuokė, o kiti pasakė: Paklausysime tavęs vėl apie tai. 33. Teip Povilas išėjo iš jų tarpo. 34. Kai kurie gi vyrai, prisivieniję prie jo, įtikėjo, tarp kurių ir Dyonizas Arėopagita²⁾, ir moteriškė, vardu Damaris, ir kiti su jais.

Povilo darbai Korinte.

XVIII. *Ferskirimas.*

1. Po to išėjęs iš Atėnų, atvyko Korintan 2. ir radęs nekuri žydą, vardu Akvilią gimimu iš Ponto, kursai nese-

niai buvo atėjęs iš Italijos, ir jo moterį Priscilę [dėlto kad Kliaudijus buvo prisakęs visiems žydams išėiti iš Rymo], prisivienijo prie jųdviejų. 3. O kad turėjo tokį pat amatą, pasiliko pas juodu ir dirbo; [jų amatas gi buvo šėtras dirbti]; 4. ir kalbėjosi sinagogoje kas subata, minėdamas Viešpaties Jėzaus vardą ir prikalbinėjo žydus ir graikus. 5. O kada atėjo iš Makedonijos Sylas ir Timotiejus, Povilas prikalbinėjo labjaus, liudydamas žydams Jėzų esant Kristumi. 6. O jiems prieštaraujant ir piktžodžiaujant, nukratęs savo rubus, tarė jiems: Jūsų kraujas ant jūsų galvos: aš esmi čystas³⁾; nuo šio laiko aš eisiu pas pagonis. 7.

¹⁾ Vyru čia paminėtu yra Jėzus Kristus. Dievas davė galę visiems įtikėti į Jėzų, nes prikėlė Jį iš numirusių ²⁾ Veiz. augšč. XVII 19. paaiškinimą. ³⁾ Jūs patįs busite kaltininkais savo prapulties; aš savo darbą padariau ir nebusiu kaltas.

Ir iš ten išėjęs, įėjo į namus nekurio Dievo-garbintojo, vardu Tito Justo, kurio namai buvo šalip sinagogos. 8. O Krispas, sinagogas vyresnysis, įtikėjo į Viešpatį su visais savo namais; ir daug Korintiečių klausydami įtikėjo ir buvo apkrikštyti. 9. O Viešpats pasakė Povilui naktį regėjime: Nesibijok, bet kalbėk ir netylėk, 10. Dėlto kad aš esmi su tavim, ir niekas tavęs neužpuls, kad tau piktą padarytu, nes daug man yra žmonių šitame mieste. 11. Ir pasiliko tenai metus ir šešis mėnesius, mokindamas pas juos Dievo žodžio. 12. O Galijonui esant Akajos prokonsuliu¹⁾, žydai viensirdžiai suki-
lo prieš Povilą, ir nuvedė jį į sudo vietą, 13. tardami: Jog tasai prikalbinėja žmones Die-

vą garbinti priešingai įstatymui. 14. O Povilui norint atverti būrą, tarė Galijonas žydams: Kad butu koki neteisybė arba nedoriausi piktenybė, o vyrai-žydai, tikras jus išklausičiau. 15. Bet jei klausimai yra apie žodį²⁾, ir vardus, ir jusų įstatymą, jūs patį dabokite; aš nenoriu būti tų dalykų sudžia. 16. Ir pavarė juos nuo sudo vietos. 17. O nutvėrę visi Sosteną, sinagogos vyresnįjį, mušė jį prie sudo vietos, o Galijonas tuomi nei kiek nesirupino.

Povilas grįžta per Ephezą į Antijokiją.

18. Bet Povilas dar daug dienų pasilikęs, atsisveikinęs su broliais, nuplaukė į Syriją [ir su juomi Priscilė ir Akvilias]; jis sau Kenkroje nukirpo galvą, nes turė-

¹⁾ Vyriausinoju to krašto viršininku. ²⁾ Apie mokslą.

jo apžadą¹⁾. 19. Ir atvyko į Ephezą ir tenai juodu paliko. O pats įėjęs į sinagogą, kalbėjosi su žydais. 20. Jiems gi prašant, kad ilgesnį laiką pasiliktu, nesutiko; 21. bet atsisveikinęs ir pasakęs: Vėl sugrišiu pas jus, jei Dievas panorės, iškeliauo iš Ephezo. 22. Ir atvykęs į Cezarėją, įėjo ir pasveikino bažnyčią, ir nukeliavo į Antijokiją.

Trečioji Povilo apaštališka kelionė. Apollis.

23. Ir pasilikęs tenai kokią laiką, iškeliauo, apeidamas paeiliui Galatų šalį ir Prygiją, pastiprindamas visus mokytinius. 24. O vienas žydas, vardu Apollis, gimimu iš Aleksandrijos, iškalbingas vyras, galįs Rašte, atėjo į Ephezą. 25. Tas buvo išmokin-

tas Viešpaties kelio ir karštas dvasia, ir mokino uoliai to, kas yra Jezaus, žinodamas tikrai apie Jono krikštą. 26. Šitas tat pradėjo drąsiai kalbėti sinagogoje. Išgirde jį Priscilė ir Akvilias, ėmė jį pas savę ir geriaus išaiškino jam Viešpaties kelią. 27. O kada jis norėjo eiti į Akają, broliai griaudendami paršė mokytiniam, kad jį priimtu. Jisai atėjęs daug padėjo tiems, kurie buvo įtikėję; 28. nes jis stiprai pergalėdavo žydus viešai, parodydamas iš Rašto, kad Jezus yra Kristus.

Povilas Epheze. Jono mokytinių krikštas ir atsiskirimas nuo žydų.

XIX. Perskirimas 1.
O atsitiko, jog Apolliui esant Korinte, Povilas

¹⁾ Jei kas pas žydus turėdavo kokią apžadą, nekirpdavo savo plaukų; apžadų laikui pasibaigus, nusikirpdavo paprastai Jerozolimoje ir plaukus sudegindavo prie altoriaus.

perkeliavęs augštesnes šalis, atėjo į Ephezą, ir rado kai-kuriuos mokytočius, 2. ir tarė jiems: Ar apturėjote itikėdami šventąją Dvasią? O jie tarė jam; Bet mes nei girdėjome, ar yra šventoji Dvasia. 3. Jis gi tarė: Kaipgi¹⁾ tat esate apkrikštyti? Jie tarė: Jono krikštu. 4. O Povilas tarė: Jonas krikštijo žmones pakutos krikštu, sakydamas, kad tikėtu į tą, kursai turėjo paskui jį ateiti, tai yra į Jėzų. 5. Tai išgirde, tapo apkrikštyti Viešpaties Jėzaus vardan. 6. O Povilui ant jų rankas uždėjus, atėjo ant jų šventoji Dvasia, ir jie kalbėjo kalbomis²⁾ ir pranašavo. 7. O visų vyrų buvo apie dvyliką. 8. O įėjęs į sinagogą drąsiai kalbėjo tris mėnesius, mokindamas ir

perkalbinėdamas apie Dievo karalystę. 9. O kada kai-kurie užsikietino ir netikėjo, piktai kalbėdami prieš daugybę apie Viešpaties kelią, išeidamas nuo jų, atskyrė mokytočius, kasdien mokindamas mokykloje nekurio Tyrano. 10. O tai darėsi per dvejimą metų, teip kad visi, kurie gyveno Azijoje, girdėjo Viešpaties žodį, žydai ir pagonys. 11. Ir nepaprastus stebuklus Dievas darė per Povilo rankas. 12. teip jog net ant ligonių nešė nuo jo kuno skepetas ir juostas, o ligos nuo jų atstodavo, ir piktos dvasios išeidavo.

Žydai — dvasių užkeikėjai.

13. O kai-kurie ir aplink vaikščiojantieji žydai, dvasių-užkeikėjai, mėgino šaukti ant tų, kurie turėjo piktas dvasias.

¹⁾ Kokiu krikštu, arba kėno vardan. ²⁾ Įvairiomis kalbomis.

sias, Viešpaties Jezaus vardą, tardami: Prisiekinu jus per Jėzų, kurį Povilas apsako. 14. O buvo nekurie žydai, Skevos, kunigų vyresniojo, septyni sūnūs, kurie tai darė. 15. Bet atsakydama pikta dvasia tarė jiems: Jėzų pažistu ir Povilą žinau, o jūs kas esate? 16. Ir šokęs ant jų žmogus, kuriame buvo pikčiausi dvasia ir priveikęs abudu, apgalėjo juos taip, kad nuogi ir pažeisti išbėgo iš tų namų. 17. O tai pasidarė žinoma visiems žydams ir pagonims, Epheze gyvunsiems, ir apėmė baimė juos visus; ir Viešpaties Jezaus vardas buvo garbinamas. 18. Ir daug tikinčiųjų ateidavo išpažindami ir apreikšdami savo darbus. 19. O daug

iš tų, kurie užsiimdavo žiniavimu, sunėšė knygas¹⁾ ir sudegino prie visų, o suskaitę jų vertę rado pinigų penkias dešimtis tukstančių denarų²⁾. 20. Taip, Dievo žodis augo galingai ir stiprinosi. 21. O kad tai išsipildė, Povilas nutarė sau dvasioje, perėjęs Makedoniją ir Akają, eiti į Jeruzolimą, sakydamas: Jog kada ten busiu buvęs, turiu ir Ryumą matyti. 22. O išsiuntęs į Makedoniją duišsautar naujančiųjų, Timotiejų ir Erastą, pats pasiliko iki laikui Azijoje.

Sumišimas pakeltas prieš Povilą Epheze.

23. O tuo laiku pasidarė nemažas sumišimas dėl Viešpaties kelio. 24. Nes vienas vardu Demetrijus, auksakalis, kurs dirbo sidabrines Dijanos³⁾ bažny-

¹⁾ Burtų knygas. ²⁾ Denaras-pinigas vertas 30 kap. su viršum. ³⁾ Deivės Dijanos bažnyčia Epheze anuomet garsi visoje pasaulėje. Ją lankantys pagonis atminimui pirkdavo sau iš sidabro nukaltus mažus jos paveikslėlius: jųjų padirbimu užsiimdavo daug darbininkų, kurių vyresniuojų buvo auksakalis Demetrijus.

tėles, duodavo amatninkams nemažą uždarbį. 25. Sušaukęs juos ir tuos, kurie tokie pat buvo darbininkai, tarė: Vyrai, žinote, jog iš to amato yra mums pelnas, 26. ir matote ir girdite, jog ne tiktai Epheze, bet beveik visoje Azijoje didžią minią tasis Povilas perkalbinėdamas atkreipia, sakydamas; jog tai nėra dievai, kurie yra rankomis daromi. 27. O ne tiktai yra pavojus, kad tamus dalis¹⁾ nenuėitu į paniekinimą, bet ir didžiosios Dijanos bažnyčia pavirs į nieką, o ir pradės mažėti didenybė tos, kurią visa Azija ir pasaulis garbina. 28. Tai išgirdę prisipildė rustybės ir šaukė, sakydami: Didi Epheziečių Dijana! 29. Ir miestas pilnas tapo sumišimo, ir jie vieniširdžiai įpuolė į teatrą,

nutvėrę Gajų ir Aristarką, Makedoniečius, Povilo draugkeleivius. 30. O Povilo norinčio įeiti terp žmonių mokytiniai neleido. 31. O kai - kurie ir iš Azijos vyresniųjų, kurie buvo jo prieteliais, nusiuntė pas jį, prašydami, kad neitu į teatrą. 32. O vieni šaukė tą, kiti kitą. Nes susirinkimas buvo sumišęs; ir daugumas nežinojo, ko dėlei buvo atėję. 33. O iš minios ištraukė Aleksandrą, žydams jį stumdant. Bet Aleksandras, ranka pareikalavęs nutylimo, norėjo teisintis prieš žmones. 34. Bet kada patyrė jį esant žydu, pasidarė vienas šauksmas visų per dvi beveik valandis šaukiančių: Didi Epheziečių Dijana! 35. O raštininkas nutildęs minią, tarė: Vyrai Epheziečiai, kas gi iš žmonių yra, kas nežinotu

¹⁾ Musų darbas ir uždarbis.

Ephezo miestą esant garbintoju didžios Dijanos ir Jupiterio dukters. 36. Taigi kad tam negalima prieštarauti, reikia jums nusiraminti ir nieko umai nedaryti. 37. Nes atvedėte tuos žmones nei šventvagių, nei piktžodžiaujančius jusų deivei. 38. O jei Demetrius ir kurie su juo mi yra amatninkai turi skundą prieš ką nors, tai yra sudo susirinkimai ir yra prokonsuliai, teapskundžia kits kitą. 39. O jei ko kito jiesko te, tai galės būti nutarta tikrame susirinkime¹). 40. Nes ir pavojus yra, kad nebutumėt apskusti už šios dienos sumišimą, nes nėra nei vieno kaltininko, dėl kurio galėtumėm išsisteisinti iš to susirinkimo. Ir tą pasakęs paleido susirinkimą.

Povilo kelionė per Makedoniją ir Graikiją.

XX. *Ferskirimas* 1. O kada sumišimas liovėsi, Povilas suvadinęs mokytojus ir pagriaudinęs juos, atsisveikino ir išėjo keliautu į Makedoniją. 2. O perkeliavęs tas šalis ir pagriaudinęs juos daug žodžiais, atėjo į Graikiją; 3. kamė, kad išbuvo tris mėnesius, žydai tykojo jo norinčio plaukti į Syriją; ir jis užmanė sugrįžti per Makedoniją. 4. O ėjo kartu su juo mi Sopateris Pyrro (sūnus) iš Bėrėjos, o iš Tesalioniečių Aristarkas ir Sekundas; ir Gajus iš Derbės; o iš Azijos Tykikas ir Tropimas. 5. Šitie pirma nuėję laukė mūsų Troadoje, 6. o mes po neraugintų duonų dienų²) išplau-

¹) T. y. ne tokiam, kaip dabar, bet kokį leidžia paskirtose dienose įstatymai. ²) Po Velykų, per kurias žydai valgo neraugintas duonas, arba macus.

kėme nuo Pilypų, ir atvykome į penkias dienas pas juos į Troadą, kame pasilikome septynias dienas.

Povilas Troadoje. Prikėlimas iš numirusių Eutikio.

7. O pirmoje po subatos dienoje¹⁾, kada susirinkome duoną laužti²⁾, Povilas kalbėjosi su jais, norėdamas ant rytojaus iškeliauti, ir pratęsė kalbą iki vidunakčiui. 8. Buvo gi daug lempų augštutiniame kambaryje, kame buvome susirinkę. 9. O vienas jaunikaitis, vardu Eutikis, sėdėdamas lange gilaus miego apimtas, Povilui ilgai besikalbant, miego priveiktas nupuolė nuo trečiojo augšto žemyn ir buvo pakeltas nebegyvas. 10. Nuėjęs prie jo Povilas puolė ant jo ir apkabinęs tarė: Nenusigąski-

te, nes jo dušia yra jame. 11. O užėjęs augštytyn ir perlaužęs duoną, ir pavalgęs, ir ilgai kalbėjęs iki auštant, taip iškeliauvo. 12. O atvedė jaunikaitį gyvą ir nemažai buvo palinksiminti. 13. Mes gi išėdę laivan, plaukėme į Asoną, turėdami iš ten paimti Povilą, nes taip buvo įsakęs, pats norėdamas žemės keliu eiti. 14. O kada susiėjo su mumis Asone, jį paėmę atvykome į Mitileną. 15. Ir iš ten išplaukę ant rytojaus atvykome ties Kijumi, o sekančią (dieną) priplaukėme prie Samo ir ant rytojaus atvykome į Milėtą. 16. Nes Povilas buvo užmanęs praplaukti pro Ephezą, kad neužtruktų Azijoje. Nes skubinosi, kad Sekminės jei jam bus galima, švęstu Jerozolimoje.

¹⁾ T. y. nedėlioje. ²⁾ Duonos laužimu vadinasi švenč. Eucharistija, arba komunija.

Povilas Milete atsisveikina su Ephezo bažnyčios vyresniaisiais.

17. O iš Mileto nusiuntęs į Ephezą atvadino bažnyčios vyresnius. 18. Kad pas jį atėjo ir draug buvo, tarė jiems: Jūs žinote nuo pirmosios dienos, kurioje įėjau į Aziją, kaip visą laiką su jumis buvau, 19. tarnaudamas Viešpačiui su visu nusižeminimu ir ašaromis ir gundymais, kurie man atsitiko per žydų tykojimus; 20. kaip neapleidžiau nieko naudingo, ko jums nebučiau apreiškęs ir nebučiau mokinęs viešai ir po namus, 21. liudydamas žydams ir pagonims apie pakutą Dievop ir apie tikėjimą į Viešpatį mūsų Jėzų Kristų. 22. Ir štai dabar aš dvasioje surištas¹⁾ einu į Jero-

zolimą, nežinodamas, kas ten man atsitiks; 23. tiktai kad šventoji Dvasia visuose miestose man liudija, sakydama, jog pančiai ir prispaudimai manęs laukia. 24. Bet nieko iš to nebijau, nei branginu savo gyvastį labjaus, kaip savę, kad tiktai pabaigčiau mano bėgimą ir žodžio tarnavimą, kuri ėmiau nuo Viešpaties Jėzaus liudyti apie Dievo malonės Evangeliją. 25. Ir štai dabar aš žinau, jog daugiaus neregėsite mano veido jūs visi, terp kurių vaikščiojau apsaikinėdamas Dievo karalystę. 26. Todėl liudiju jums šiandien, jog esmi čystas nuo kraujo visu²⁾. 27. Nes nesi-traukiau nuo apreiškimo jums viso Dievo užmanymo. 28. Dabokite patįs savę ir visą

¹⁾ Jausdamas savo širdyje privertimą. ²⁾ Aš išpildžiau apaštalo pareigas Dievo man uždėtas ir todėl aš nebusiu prieš Dievą kaltas, jei kas iš jūsų nebus išganytas, bet pražus.

buri, kuriame šventoji Dvasia pastatė jus Vyskupais Dievo Bažnyčiai valdyti, kurią nupelnė savo Krauju. 29. Aš žinau, jog po mano išėjimo įeis tarp jūsų vilkai-plėšikai¹⁾, kurie nepraleis buriui. 30. Ir iš jūsų pačių pakils vyrai, kurie kalbės perkreiptus dalykus, kad patrauktu paskui save mokytojus. 31. To dėlei budėkite užlaikydami atmintyje, jog per trejus metus naktį ir dieną nesilioviau griauđenės su ašaromis kiekvieną iš jūsų. 32. Ir dabar paduodu jus Dievui ir mylistos žodžiui to, kurs yra galingas išstatyti²⁾ ir duoti tėvainystę tarp visų pašvęstųjų. 33. Negeidžiau nei kėno aukso ir sidabro, arba rubo, kaip 34. patį žinote, kadangi tam, kas buvo reikalin-

ga man ir tiems, kurie su manimi yra, tarnavo šitos rankos. 35. Visai jums parodžiau, jog taip dirbant, reikia šelpti silpnuosius ir atminti Viešpaties Jėzaus žodį, nes jis pasakė: Labjaus pagirtina yra duoti, nekaip imti. 36. Ir tai pasakęs atsiklaupęs meldėsi su jais visais. 37. O pasidarė didis visų verksmas, o puldami ant kaklo Povilui, bučiavo jį, 38. sielvartaudami labjaušiai dėl žodžio, kurį buvo pasakęs, jog jo veido daugiau nebematysią. Ir palydėjo jį į laivą.

Povilo kelionė į Jerolimą. Agabo pranašystė.

XXI. Perskirimas. 1. O kada atsitiko, jog nuo jų atsiskyre išplaukėme, tiesu keliu atvykome į Koa, ir ant rytojaus į Rodą, o išten į Patarą.

¹⁾ Netikri mokytojai. ²⁾ Statyti toliaus ir išplėtoti jumo-
se krikščionišką gyvenimą.

2. Ir atradę laivą, plauksiantį į Penikiją, išėdę išplaukėme. 3. O kada pamatėme Kiprą, palikdami jį po kairei, nuplaukėme į Syriją ir atvykome į Tyrą; nes tenai laivas turėjo iškrauti naštą. 4. O radę mokytinius, pasilikome tenai septynias dienas; jie sakė Povilui per Dvasią, kad neitu į Jerozolimą. 5. Ir išbuvę dienas, išėję keliavome, visiems su moterimis ir vaikais mus lydint iki miesto vartų; ir atsiklaupę aut kranto¹⁾ meldėmės. 6. Ir atsiveikinę vieni su kitais, sėdome į laivą, o jie sugrįžo namuosna. 7. O mes pabaigę jūros kelionę nuo Tyro, atvykome į Ptolemaidą ir pasveikinę brolius pasilikome pas juos vieną dieną. 8. O ant rytojaus iškelia-

vome į Cezarėją. Ir įėję į Pilypo evangelistos namus, kursai buvo vienas iš septynių, pasilikome pas jį²⁾. 9. O taisai turėjo keturias dukteris, mergaites, kurios pranašavo. 10. Ir mums pasiliekant kelias dienas, atėjo iš Judėjos vienas pranašas, vardu Agabas. 11. Jis pas mus atėjęs, ėmė Povilo juostą ir surišęs sau kojas ir rankas, tarė: Tai sako šventoji Dvasia: vyrą, kurio yra šita juosta, taip suriš žydai Jerozolimoje ir paduos į pagonių rankas. 12. Tai išgirdę mes ir tie, kurie buvo toje vietoje, meldėme, kad neitu į Jerozolimą. 13. Tuomet Povilas atsakė ir tarė: Ką darote verkdami ir apsunkindami mano širdį? Nes aš esmi pasiryžęs netikėtai būti su-

¹⁾ Marių kranto, nes miestas Tyras buvo prie pat marių. ²⁾ Pilypas buvo vienas iš septynių pirmutiniųjų dja-konų. Vadinas čia evangelistu, kadangi apsakojo Evangeliją.

rištas, bet ir mirti Jeruzolimoje dėl Viešpaties Jezaus vardo. 14. Ir negalėdami jo perkalbėti liovėmės sakydami: Tebuna Viešpaties valia. 15. O po tų dienų prisitaisę keliavome į Jeruzolimą. 16. O ėjo su mumis ir keli mokytiniai iš Cezarėjos vesdami su savim tulą Mnazoną, Kiprietį, mokytinį nuo seno, pas kurį turėjome viešėti.

Povilas Jeruzolimoje susitinka su Jokubu ir vyresniaisiais.

17. Ir kada atėjome į Jeruzolimą, broliai priėmė mus noriai. 18. Ant rytojaus Povilas ėjo su mumis pas Jokubą, ir susirinko visi vyresnieji. 19. Pasveikinęs juos, apsakinėjo visą paeiliui, ką Dievas buvo padaręs per jo tar-

navimą tarp pagonių. 20. O jie išgirdę šlovino Dievą ir tarė jam: Matai broliau, kiek tūkstančių yra žydų, kurie įtikėjo, ir visi yra karšti Įstatymo pasekėjai. 21. O girdėjo apie tavę, jog tu mokinas atsisukti nuo Maižėsiaus tuos žydus, kurie yra tarp pagonių, sakydamas, jog nereikia jiems apipjaustyti jų vaikų, nei elgtisi pagal seną būdą. 22. Kasgi tat yra¹⁾? butinai turi susieiti daugybė, nes išgirs, jog tu atėjai. 23. Padaryk tatą, ką mes tau sakome: yra pas mus keturi vyrai, kurie turi padarę ant savęs apžadus. 24. Tuos ėmęs pašvesk savę su jais ir užmokėk už juos, idant nuskustu galvas;²⁾ ir visi žinos, jog

¹⁾ Kasgi tat reikia padaryti? ²⁾ Jeruzolimos krikščionis užlaidavo visą Maižėsiaus Įstatymą, todėl jie pataria Povilui parodyti, jog jis neesąs to Įstatymo paniekintoju, ir tam tikslui prisidėti prie keturių vyrų, padariusių apžadus ir užmokėti už apieras, kurias jie, nukirpdami savo galvosplaukus ir juos sudegindami, darydavo prie bažnyčios apžadų dienoms pasibaigus. Toks prsiidėjimas ir priėmimas ant savęs išlaidų ypač buvo žydų branginamas

yra netiesa, ką apie tavę girdėjo, bet jog tu elgiesi ir pats užlaikydamas Įstatymą. 25. O apie tuos, kurie iš pagonių įtikėjo, mes rašėme, nutardami, kad prisitūrētu nuo stabams paaukuotų ir kraujo, ir pasmaugto, ir paleistuvystės. 26. Tuomet Povilas, ėmęs vyrus, ant rytojaus apsičystijęs su jais, įėjo į bažnyčią, apreikšdamas¹⁾ išsipildymą apsičystijimo dienu iki už kiekvieną iš jų bus atnašauta auka.

Povilas žydų sugautas.

27. O kada septynios dienos baigėsi, tie žydai, kurie buvo iš Azijos, pamatę jį bažnyčioje, sujudio visus žmones ir užmetė ant jo rankas, šaukdami: 28. Vyrai—izraeliečiai, padėkite: tasai yra žmogus, kurs visus visur

mokindamas prieš žmones, ir Įstatymą, ir tą vietą, priegtam ir pagonis įvedė į bažnyčią ir tą šventą vietą sutepė. 29. Nes jie buvo matę mieste su juomi Tropimą iš Ephezo, apie kurį mislijo, buk jį Povilas buvo įvedęs į bažnyčią²⁾. 30. Ir sujudio visas miestas ir pasidarė žmonių subėgimas. Ir nutvėrė Povilą, vilko jį iš bažnyčios; ir tuoju tapo uždarytos durys. 31. O kada norėjo jį užmušti, buvo pranešta kareivių pulkininkui, jog sujudio visa Jerozolima. 32. Tasai tuoju ėmęs su savim kareivius ir šimtininkus, atbėgo prie jų. Jie pamatę pulkininką ir kareivius liovėsi mušę Povilą. 33. Tuomet pulkininkas prisiartinęs nutvėrė jį ir liepė jį surišti dvejais retežiais

¹⁾ Apreikšdamas bažnyčios kunigams, jog jau apžadų dienos baigiasi ir tik belieka už kiekvieną atnašauti paskirtą auką. ²⁾ Pas žydus buvo nevalia įeiti pagonims į jų bažnyčią.

ir klausė, kas jis esąs ir ką yra padaręs. 34. O kiekvienas ką kitą šaukė iš minios. Ir negalėdamas patirti nieko tikro dėl tranksmo, liepė jį vesti į kareivių stovyklą. 35. Ir kada atėjo prie laipsnių, atsitiko, jog buvo kareivių nešats dėl žmonių prievartos; 36. nes žmonių daugybė sekė, šaukdama: Salin su juomi. 37. O kada pradėjo Povilą įvesti į stovyklą, tarė jis pulkininkui: Ar man valia tavęsp ką kalbėti? Tasai tarė: Ar moki graikiškai? 38. Ar gi ne tu esi Egiptietis, kurs pirm tų dienų sukėlei maištą ir išvedei į tyrus keturis tukstančius vyrų galvažadžių? 39. Ir tarė jam Povilas: Aš esmi žmogus žydas iš Tarsos Kilikijoje, ne neži-

namo miesto pilietis. O meldžiu tavęs, pevelyk man kalbėti žmonėms. 40. O jam pavėlijus, Povilas stovėdamas aut laipsnių pamėjo žmonėms ranka, o pasidarius didžiam nutylimui, prabylo žydų kalboje, tardamas:

Povilo kalba žmonėms.

XXII. Ferskirimas. 1. Vyrai broliai ir tėvai, klausykite, kokį išsiteisinimą aš dabar jums duodu. 2. O išgirde, jog žydiškai jiems kalba, dar labjaus nutilo. 3. Ir tarė: Aš esmi vyras žydas, gimęs Tarse Kilikijoje, o užaugintas šitame mieste prie Gamalijėlio kojų, išmokintas pagal tėviško Įstatymo tiesą, karštas Įstatymo pasekėjas, kaip ir jūs visi šiandien esate. 4. Aš tą kelią ¹⁾ persekiojau iki mirčiai,

¹⁾ Tą, kelią t. y. Kristaus mokslą.

rišdamas ir paduodamas į kalėjimus vyrus ir moteris, 5. kaip vyriausis kunigas duoda man liudijimą ir visi vyresnieji, nuo kurių ir gromatas paėmęs keliavau pas brolius į Damašką, kad vesčiau iš ten surištus į Jerozolimą, idant butu nubausti. 6. O atsitiko, jog man einant ir prisiartinant prie Damaško vidudienyje, umai apšvietė manę didi šviesybė iš dangaus, 7. ir puolęs ant žemės, girdėjau balsą, man tariantį: Sauliau, Sauliau, kam manę persekioji? 8. O aš atsakiau: Kas esi, Viešpatie? Ir tarė man: Aš esmi Jezus Nazarėnas, kurį tu persekioji. 9. O kurie su manim buvo, tiesa, šviesą matė, bet negirdėjo balso to, kursai su manim kalbėjo. 10. Ir tariau: Ką turiu daryti, Viešpatie? O Viešpats tarė man: Atsikėles eik

į Damašką, ir tenai tau bus pasakyta apie visa, kas tau reikia daryti. 11. Ir kadangi neregėjau dėl skaistumo tos šviesos, draugkeleivių vedamas už rankų, atėjau į Damašką. 12. Onekuris Ananijas, vyras pagal Įstatymą, turįs liudijimą nuo visų draggyvenančiųjų žydų, 13. atėjęs pas manę ir prisiartinęs tare man: Sauliau broliu, praregėk. Ir aš tapachia valanda paveizėjau į jį. 14. O jis tarė: Dievas mūsų tėvų paskyrė tavę, kad pažintumei jo valią, ir matytumei Teisąjį, ir girdėtumei balsą iš jo burnos, 15. nes busi jo liudytojas pas visus žmones apie tai, ką regėjai ir girdėjai. 16. Ir dabar ko lauki? Kelkis ir krikštydinkis ir nuplauk savo nusidėjimus, šaukdamas jo vardą. 17. O atsitiko man sugrižus į Jerozolimą ir besimeldžiant bažnyčio-

je, jog buvau proto pagavime, 18. ir regėjau jį man tariantį: Skubinkis ir išeik veikiai iš Jerozolimos, nes jie tavo liudijimo apie mane nepriims. 19 Ir aš pasakiau: Viešpatie, jie žino, jog aš uždarydavau į kalėjimus ir plakdavau sinagogose tuos, kurie tikėjo į Tave; 20. ir kada buvo liejamas kraujas Stepono, tavo liudytojo, aš ten stovėjau ir pritariau ir saugojau žudančiųjų jį rubus. 21. Ir tarė man: Eik, nes aš tavę siųsiu toli terp pagonių.

Povilo kalbos pasekmės.

22. O klausė jo iki tam žodžiui, ir pakėlė savo balsą, tardami: Šalin nuo žemės su tokiu; nes jam nevalia gyventi. 23. O jiems šaukiant, ir blaškant savo rubus,

ir mėtant į orą dulkes, 24. pulkininkas liepė jį įvesti į kareivių stovyklą ir plakti rykštėmis, ir kankinti jį, kad patirtu, dėl kokios priežasties teip ant jo šaukė. 25. O kada jį surišė diržais, tarė Povilas stovinčiam prie savęs šimtininkui: Ar jums valia plakti žmogų, Rymietį¹⁾ ir be sudo? 26. Tai išgirdęs šimtininkas prisiartino prie pulkininko ir pranešė jam, sakydamas: Ką nori daryti? Nes šitas žmogus yra Rymo pilietis. 27. O priėjęs pulkininkas, tarė jam: Pasakyk man, ar tu esi Rymietis? Bet jis tarė: Teip. 28. Ir atsakė pulkininkas: Aš igijau tās piliečio tiesas už didžius pinigus. O Povilas tarė: Ašgi ir gimiau. ²⁾ 29. Tuojau tat atstojo nuo jo tie, kurie turėjo jį kankinti.

¹⁾ Turinti Rymo piliečio tiesas. ²⁾ T. y. su tomis tiesomis.

Pulkininkas teipogi bijojosi, patyręs, jog tai buvo Rymo pilietis ir jogei buvo jį surišęs. 30. O ant rytojaus norėdamas geriaus ištirti, dėl kokios priežasties buvo žydų apskustas, atrišė jį ir liepė susieiti kunigams ir visam susirinkimui, ir išvedęs Povilą pastatė tarp jų.

Povilas prieš viršiasijį žydų susirinkimą.

XXIII. Perskirimas.

1. O Povilas žiūrėdamas į susirinkimą tarė: Vyrai—broliai, aš su visa gera sąžine elgiausi po Dievo akių iki šiai dienai. 2. O kunigų vyriausysis Ananijas liepė šalip savęs stovintiems mušti jam per burną. 3. Tuomet Povilas pasakė jam: Dievas tavę ištiks, tu pabaltinta siena. Ir tu sėdėdamas

sudijį manę pagal Įstatymą ir liepi manę mušti priešingai Įstatymui. 4. Ir kurie šalip stovėjo, tarė: Tu piktžodžiauji viršiausiam Dievo kunigui? 5. O Povilas tarė: Nežinojau, broliai, kad jis yra vyriausis kunigas. Nes yra parašyta: Vyriausiamjam tavo žmonių nepiktžodžiausi. 6. O Povilas žinodamas, jog viena dalis buvo sadukiejai, o kita pariziejai, sušuko susirinkime: Vyrai-broliai, aš esmi Pariziejus, pariziejų sunus, aš esmi sudijamas dėl vilties ir numirusiųjų prisikėlimo ¹⁾. 7. Ir kada tai pasakė, pasidarė nesutikimas tarp pariziejų ir sadukiejų; ir persiskyrė daugybė. 8. Nes sadukiejai sako, nėsant nei prisikėlimo, nei aniolo, nei dvasios; o

¹⁾ Nes turiu viltį jog numirusieji prisikels. Į numirusiųjų prisikėlimą ir į aniolų buvimą sadukiejai visai netikėjo ir apie tuos dalykus jie turėjo nesiliaujančius ginčus su pariziejais.

pariziejai abejatą išpažįsta. 9. Pasidarė gi didis šauksmas. Ir vieni iš pariziejų kėlėsi ginčijosi sakydami: Nieko pikto nerandame tame žmoguje; o kas, jei jam kalbėjo dvasia, arba aniolas? 10. Ir kada pasidarė didis nesutikimas, pulkininkas, bijodamas, kad jie nesudraskytu Povilo, liepė kareiviams nueiti ir jį ištraukti iš jų tarpo ir nuvesti jį į kareivių stovyklą. 11. O ateinančią naktį stojęs prie jo Viešpats, tarė: Buk tvirtos širdies! nes kaip liudijai apie manę Jerozolimoje, taip reikia tau ir Ryme liudyti.

Žydų sutartis prieš Povilą.

12. O išaušus dienai susirinko kai-kurie žydai ir apsižadėjo sau, sakydami, jog nevalgysią, nei gersią, pakol neužmušią Povilo. 13.

Buvo gi daugiau, kaip keturios dešimtys vyrų, kurie padarė tą apsižadėjimą. 14. Jie atėjo prie vyriausiųjų kunigų ir vyresniųjų ir tarė: Apžadu apsižadėjome, jog mes nieko neragausime, pakol neužmušime Povilo. 15. Dabar tat jūs su susirinkimu duokite žinią pulkininkui, kad atvestu jį prie jūsų, buk jūs norėtumėt ką tikresnio apie jį patirti. O mes pirm negu jis prisiartins, pasirižę esame jį užmušti. 16. Išgirdęs Povilo sersers sunus apie tą tykojimą, atėjo ir įėjo į kareivių stovyklą ir pranešė Povilui. 17. O Povilas pašaukęs pas save vieną iš šimtininkų, tarė: Nuvesk tą jaunikaitį pas pulkininką, nes jis turi jam ką pasakyti. 18. Ir tasai ėmęs jį nuvedė pas pulkininką ir tarė: Kalinis Povilas pranešė manęs atvesti pas ta-

vę tą jaunikaitį, kurs turi tau ką pranešti. 19. O pulkininkas ėmęs jį už rankos nuėjo su juo mi nuošaliai ir paklausė jo: Kas yra, ką man turi pranešti? 20. O taisai tarė: Žydai susitarė prašyti tavęs, kad rytoj nuvestumei Povilą į susirinkimą, buk jie nori ką tikresnio apie jį ištirti; 31. bet tu netikėk jiems, nes jo tykoja daugiaus kaip keturios dešimtys vyrų iš jų, kurie apsižadėjo nevalgyti, nei gerti, pakol jo neužmuš; ir dabar yra pasirūžę, laukdami tavo pažadėjimo. 22. Pulkininkas tat paleido jaunikaitį liepdamas niekam nesakyti, jog apie tai jam buvo davęs žinią.

Povilas išsiųstas į Cezarėją.

23. Ir pašaukęs du šimtininku, tarė jiems dviem: Sutaisykite du-

simtu kareivių, kad eitu iki Cezarėjai, ir septynias dešimtis raitelių ir du šimtu jietininku nuo trečios nakties valandos; 24. ir sutaisykite gyvulius, kad užsodinę Povilą nuvestu sveiką pas Peliksą, valdovą, 25. [Nes bijojo, kad kartais žydai jo nenuvertu ir neužmuštu, ir pats paskui nebutu apkalbėtas, tarsi butu norėjęs gauti pinigų], 26. parašęs gromatą išreiskiančią tai: Kliaudijus Lyzijas geriausiam valdovui Peliksui pasveikinimą. 27. Ši vyrą žydų sugautą, kada jau pradėjo jį užmušti, užėjęs su kariumene, atėmiau; patyręs jį Rymietį esant 28. ir norėdamas žinoti priežastį, dėl kurios jį skundė, nuvedžiau jį į jų susirinkimą. 29. Radau jį kaltintą dėl jų Įstatymo klausimų, bet neturintį nei jokios kaltybės, ku-

ri butu vėta mirties arba kalėjimo. 30. Ir kada man pranešė apie tykojimus, kuriuos jam sutaisė, nusiunčiau jį pas tavę, davęs žinią ir skundėjams, kad kalbėtu pas tavę. Buk sveikas. 31. Kareiviai tat, kaip jiems buvo prisakyta, ėmę Povilą nuvedė nakčia į Antipatrią. 32. O ant rytojaus palikę raitelius, kad su juo keliautu, sugrižo į stovyklą. 33. Tie atėję į Cezarėją ir atidavę valdovui gromatą pastatė prieš jį ir Povilą. 34. O jis perskaitęs ir paklausęs, iš kurios esąs šalies, ir patyręs, jog iš Kilikijos, 35. tarė: Klausysiu tavę, kad ateis tavo skundėjai. Ir liepė jį saugoti Erodo sudo namuose.

Povilas prieš valdovo Pelikso sudą.

XXIV. Ferskirimas.

1. O po penkių dienų atėjo vyriausis kunigas

Ananijas su kai-kuriais vyresniaisiais ir su tulu Tertuliu, kalbėtoju, kurie kreipėsi prie valdovo prieš Povilą. 2. Ir pašaukę Povilą, Tertulis pradėjo skusti, sakdamas: Kada didžioje ramybėje gyvename per tavę ir daug dalykų pasitaiso per tavo priveizėjimą, 3. tai visuomet ir visur priimame, geriausias Pelikse, su visa padėka. 4. Bet kad ilgai tavęs netrukdyčiau, paklausyk mus trumpai iš savo malonės. 5. Radome tą žmogų piktą sėjantį ir keliantį maištą teip visų žydu ir visoje pasaulyje, ir vadovą maišto nazarėnų sektos, 6. kursai bandė net bažnyčią sutepti, kuri sugautą ir norėjome sudyti pagal mūsų Įstatymą. 7. O užėjęs pulkininkas Lyzijas su didžia stiprybe atėmė jį iš mūsų rankų, 8. liepdamas jo skun-

dėjams eiti pas tavę; nuo jo galėsi pats sudydamas patirti apie vistai, dėl ko mes jį skundžiame. 9. O ir žydai pritarė, sakydami, tai taip esant. 10. O Povilas [valdovui pamojus jam kalbėti] atsakė: Žinodamas tavę daug metų esant tų žmonių sudžia su gera širdžia¹⁾ savę teisinsiu. 11. Nes gali patirti, jog ne daugiau kaip dvylika dienų yra, kaip aš atėjau į Jerezolimą pagarbinti. 12. Ir nerado manęs nei bažnyčioje su kuominors besiginčijančio, arba minios susibėgimą darančio, nei sinagogoje, 13. nei mieste; nei jie gali tau išrodyti tą, dėl ko dabar manę skundžia. 14. Taigi tau išpažistu, jog pagal tą mokslą, kurį jie vadina klaidingu, taip tarnauju

Tėvui ir mano Dievui, tikėdamas visamui, kas yra parašyta Įstatyme ir Pranašuose, 15. turėdamas viltį Dievop, kurios ir jie patįs laukia, busiant prisikėlimą iš numirusių teisiųjų ir neteisiųjų. 16. Tame ²⁾ ir aš rupinuosi turėti visuomet nesuteptą sąžinę prieš Dievą ir prieš žmones. 17. O po daug metų atėjau norėdamas daryti almužnas mano žmonėms ir atnašas ir apžadus, 18. kuriuose³⁾ rado manę bažnyčioje apsičystijusį; ne su minia, nei su maištu, 19. ir tai ne šitie, bes kairie žydai iš Azijos,⁴⁾ kuriems reikėtų čia būti tavo akyvaizdoje, ir apskusti, jei ką turėtų prieš manę; 20. arba šitie patįs tepasako, jei rado manyje kokią neteisybę, kad stovėjau

¹⁾ Su nemažu pasitikėjimu rasti teisybę. ²⁾ T. y. kadangi turiu viltį prisikėlimo iš numirusių, todėl ir rupinuos. ³⁾ Darantį įsakytas atnašas. ⁴⁾ Rado bažnyčioje ne tie, kurie dabar skundžia, bet keli žydai iš Azijos.

prieš susirinkimą; 21. tiktai dėl to vieno žodžio ¹⁾), kurį sušukau tarp jų stovėdamas: Jog dėl prisikėlimo iš numirusiųjų aš esmi šiandien jūsų sudijamas. 22. O Peliksas geriausiai žinodamas apie tą kelią²⁾), atstasė juos³⁾), sakydamas: Kad pulkininkas Lyzijas ateis, klausysiu jus. 23. Ir liepė šimtininkui saugoti jį, ir duoti jam atilsį⁴⁾), ir neginti niekam iš jo artimųjų tarnauti jam. 24. O po kelių dienų atėjęs Peliksas su savo žmona Druzile, kuri buvo žydelka, pašaukė Povilą ir klausėsi jį apie tikėjimą, kursai yra į Jėzų Kristų. 25. O jam bekalbant apie teisybę, nekaltybę ir busiantį jį sudą, Peliksas persigandęs atsakė: Jau dabar eik sau, o patogiu lai-

ku pavadinsiu tavę. 26. Priegtam ir turėdamas viltį, jog Povilas duos jam pinigų, todėli ir tankiai jį pavadindamas kalbėjosi su juomi. 27. O dvejiems metams pralinkus pastojų į Pelikso vietą Porcijus Festas. O norėdamas suteikti žydams malonę Peliksas paliko Povilą kalėjime.

Povilas prieš valdovo Festo sudą.

XXV. Perskirimas. 1.

Festas tat atėjęs į tą šalį, po trijų dienų nuėjo iš Cezarėjos į Jerolimą. 2. Ir priėjo jį vyriausieji kunigai ir žydų pirmieji prieš Povilą, ir meldė jį, 3. prašydami malonės prieš aną, kad lieptų jį atvesti į Jerolimą, tykodami užmušti jį kelyje. 4. O Festas atsakė, jog Povilas yra laiko-

¹⁾ Dėlto žodžio kilo sumišimas, iš kurio ištraukė Povilą Lyzijas. ²⁾ Apie tą žydų mokslą. ³⁾ Atidėdamas sudą ant tolėsio laiko. ⁴⁾ Duoti jam palengvinimą, nevaržant jo labai.

mas Cezarėje ir jog pats neužilgo važiuosias. 5. Kurie tat terp jušų [sakė] yra galingi, tegul draug nuvažiavę apskundžia jį, jei ant to vyro yra koki kaltybė. 5. O pabuvęs terp jų ne daugiau, kaip aštuonias arba dešimtį dienų, nukeliavo į Cezaręją, ir ant rytojaus sėdosi ant sudo krasės ir liepė atvesti Povilą. 7. Kad jis buvo atvestas, apstojo jį žydai, atvykę iš Jeruzolimos, užmetinėdami daug didžiųjų skundų, kurių nagalėjo išrodyti, 8. Povilui besiteisinant: Jog nieko nenusidėjau nei prieš žydų Įstatymą nei prieš bažnyčią, nei prieš Ciesorių. 9. O Festas, norėdamas suteikti žydams malonę, atsakydamas Povilui, tarė: Nori eiti į Jeruzolimą ir tenai buti sudytas prieš mane? 10. Povilas gi tarė: Prieš Ciesoriaus sudą stoviu, ten aš tu-

riu buti sudytas; žydams pikto nepadariau, kaip tu gerai žinai. 11. Nes jei neteisčiai elgiausi, arba padariau ką-nors mirties vertą, neatsisakau mirti; bet jei nieko nėra iš to, už ką mane skundžia, niekas negali manęs jiems paduoti. Šaukiuosi prie Ciesoriaus. 12. Tada Festas, pasikalbėjęs su susirinkimu, tarė: Šaukeisi prie Ciesoriaus? pas Ciesorių eisi.

Festas praneša karaliui Agripai apie Povilą.

13. Ir kelioms dienoms praslinkus, karalius Agripas ir Bernikė atvyko į Cezaręją Festo pasveikintu. 14. Ir jiems tenai daug dienų pasiliekanč, Festas pasakė karaliui apie Povilą, tardamas: Yra Pelikso paliktas kalėjime vienas vyras, 15. dėl kurio, man esant

Jerozolimoje, priėjo manę vyriausieji kunigai ir žydų vyresnieji, prašydami jo apsudijimo, 16. kuriems atsakiau: Jog rymiečiai neturi papročio apsudyti koki žmogų pirma negu apskūstasis turi prieš savę skundėjus ir gauna proga apsiginimui, kad išsiteisintu iš apkaltinimų. 17. Kada tat čia susirinko, be jokio gaiščio ant rytojaus atsisėdęs ant sudo krasės liepiau atvesti vyrą, 18. prieš kurį skundėjai atsisistoje nenurodė nei jokios kaltybės iš tų, apie kurias aš spėjau¹⁾; 19. bet turėjo prieš jį kairiuos klausimus apie savo tikėjimą ir apie koki-ten numirusį Jėzų, kurį Povilas tvirtino gyvą esant. 20. O aš, abejodamas apie tokį klausimą, pasakiau, ar

nenorėtu eiti į Jerozolimą ir ten buti apie tai sudytu. 21. O Povilui šaukiantis, kad butu užlaikytas iki Ciesoriaus ištirimui, liepiau jį palaikyti iki-kolei nenusiųsiu jo pas Ciesorių. 22. O Agripas tarė Festui: Norėjau ir aš tą žmogų girdėti. Rytoj, tarė, išgirsi jį. 23. O ant rytojaus, kada su didžia puikybe atėjo Agripas ir Bernikė ir įėjo į sudo namus su pulkininkais ir vyresniaisiais miesto vyrais, Festui liepant buvo atvestas Povilas. 24. Ir tarė Festas: Karaliau Agripe ir visi, kurie su mumis draug esate, vyrai, matote tą, dėl kurio visa žydų daugybė kreipėsi prie manęs Jerozolimoje, prašydami ir šaukdami, jog nepridera jam ilgiaus gyvam buti.

¹⁾ Festas, matydamas žydų neapykantą prieš Povilą, spėjo, kad jis didis kaltininkas, gal maistinininkas, arba galvažudžių vadovas, bet iš tų pačių žydų žodžių persitikrino, kad už visai ką-kitą žydai skundžia Povilą.

25. Bet aš permaniau, jog jis nepadarė nieko mirties verto. O jam pačiam šaukiantis prie Ciesoriaus, nutariau išsiųsti. 26. Apie jį neturiu nieko tikro, ką parašyčiau Ciesoriui. Todėlei atvedžiau jį prieš jus, o labjausiai prieš tavę, karaliau Agripe, kad padarius perklausinėjimą, turėčiau, ką parašyti. 27. Nes man regisi neišmintinga siųsti kalinį ir nepažymėti jo apkaltinimų.

Povilo išsiteisinimas prieš Agripą.

XXVI. Perskirimas.

1. Bet Agripas tarė Povilui: Pavelyta tau pačiam kalbėti už savę. Tuomet Povilas ištiesęs ranką pradėjo teisintis: 2. Laikau savę laimingą, karaliau Agripe, kad prieš tavę galiu

šiandien savę ginti dėl to viso, už ką esmi žydų apskustas, 3. labjausiai, jog tu žinai visa, ir kokie yra pas žydus papročiai ir klausimai; todėl meldžiu, kantriai manęs paklausyk. 4. Ir tiesa, mano gyvenimą nuo jaunystės, koks jis buvo nuo pradžios terp mano tautiečių Jerozolimoje, žino visi žydai, 5. pažindami manę nuo pradžios [jei norėtu liudyti], jog pagal tikriausią mūsų tikėjimo skyrių gyvenau, kaipo pariziejus. 6. Ir dabar stoviu paduotas sudui dėl vilties prižadėjimo¹⁾, kurs yra Dievo padarytas mūsų tėvams, 7. kuri tikisi pasiekti dvyliką mūsų giminių, naktį ir dieną tarnaudami. Dėl tos vilties esmi žydų apskustas, o karaliau! 8. Kodėl jums regisi

¹⁾ Dievas prižadėjo jau patrijarkams atsiųsti Atpirkėją-Mesiją. Tas prižadėjimas, kurio visi žydai laukė, išsipildė per atėjimą Jėzaus Kristaus, į kurį įtikėjo Povilas.

netikėtinas daiktas, jei Dievas prikelia numirusius? 9. Ir aš, tiesa, mislijau, jog aš turiu daug priešingo daryti prieš Jezaus Nazarėno vardą, 10. ką ir dariau Jeruzolimoje; ir daug šventųjų¹⁾ aš uždariau kalėjime, gavęs valdžią nuo vyriausiųjų kunigų; ir kad buvo užmušami, pritariau balsu. 11. Ir tankiai po visas sinagogas juos bausdamas, priversdavau piktžodžiauti; ir labjaus ant jų siusdamas persekiojau iki svetimų miestų. 12. Ir kad dėl to ėjau į Damašką su valdžia ir leidimu vyriausiųjų kunigų, 13. vidudienyje ant kelio pamačiau, o karaliau, jog apšvietė manę ir tuos, kurie su manim draug buvo, šviesa iš dangaus skaistesnė už saulės šviesumą. 14.

Ir mums visiems ant žemės parpuolus, išgirdau balsą, sakantį man žydų kalboje: Sauliau, Sauliau, kam manę persekioji? sunku tau yra spardyti prieš akstiną. 15. O aš tariau: Kas esi Viešpatie? Viešpats gi tarė: aš esmi Jezus, kurį tu persekioji. 16. Bet kelkis ir stokis ant savo kojų; nes dėlto tau pasirodžiau, kad pastatyčiau tavę tarnu ir liudytoju to, ką matai, ir to, kame tau apsireiškė²⁾, 17. ištraukdamas tavę iš žmonių ir pagonių, terp kurių dabar tavę siunčiu, 18. atverti jų akis, kad atsiverstu nuo tamsybių prieš šviesos, ir nuo šetono valdžios prie Dievo, kad apturētu nusidėjimų atleidimą ir dalį terp šventųjų per tikėjimą, kurs yra į manę. 19. Todėl,

¹⁾ Jezaus mokytinių, krikščionių. ²⁾ Jezus apsireiškė Povilui ne tik ant kelio į Damašką, bet prižadėjo naujus apsireiškimus ir pamokinimus.

karaliau Agripe, nebuvau netikįs dangiškam regėjimui, 20. bet apsakinėjau pirmiausiai tiems, kurie yra Damaške, ir Jeruzolimoje, ir po visą Judėjos kraštą, ir pagonims, kad darytu pakutą ir atsiverstu prie Dievo, darydami darbus pakutos vertus. 21. Iš tos priežasties žydai, sugavę mane, kad buvau bažnyčioje, bandė užmušti. 22. O Dievo pagelba apgintas iki šiai dienai stoviu, liudydamas mažesniams ir didesniams, nieko kito nesakydamas, kaip tą, apie ką sakė busiant pranašai ir Maižiešius: 23. Jog Kristus turįs kentėti, jog pirmasis iš numirusiųjų prisikėlimo apsakysias šviesą žmonėms¹⁾ ir pagonims. 24. Tai jam kalbant ir besisiteinant, Festas didžiu balsu tarė: Tu duksti Povilai, didis mokslas veda ta-

vę prie beprotystės 25. Ir Povilas [sako]: Aš nedukstu, geriausias Feste, bet tiesos ir išminties žodžius kalbu. 26. Nes apie tai žino karalius, kuriam drąsiai ir kalbu, nes tikiu, jog nieko iš to jam nėra užslėpta, ir nes nieko iš to nesidarė užkampyje. 27. Tiki, karaliau Agripe, Pranašams? žinau, jog tiki. 28. O Agripas Povilui: Tu be mažko prikalbinėji mane, kad bučiau krikščionimi. 29. Ir Povilas: Trokštu nuo Dievo, kad ar maž ar daug reiktu, ne tiktai tu, bet ir visi, kurie klauso, šiandien, taptumėte tokiais, koks ir aš esmi, tik be tų retežių. 30. Ir atsikėlė karalius, ir Bernikė ir kurie draug su jais sėdėjo. 31. O šalin nuėję, kalbėjosi tarp savęs, sakydami: Jog tas žmogus nieko nėra padaręs mirties ar-

¹⁾ Žydams.

ba kalėjimo verto. 32. O Agripas tarė Festui: Tasai žmogus galėjo būti paleistas, kad nebutu atsišaukęs prie Ciesoriaus.

Povilo kelionė Ryman.

XXVII. Perskirimas.

1. O kada buvo nutarta, idant jis plauktu į Italiją, ir butu paduotas Povilas su kitais kaliniais Ciesoriaus pulko šimtinkui, vardu Julijui, 2. įsėdę į adrumetišką laivą, pradėję plaukti pagal Azijos krantus¹⁾, leidomėsi, pasiliekančios su mumis makėdoniečiui Aristarkui iš Tesalionikos. 3. O ant rytojaus atvykome į Sidoną. Julijus gi žmoniškai apsieidamas su Povilu, leido eiti pas prietelius ir apsiveizėti. 4. Ir atsi-

stumę iš ten plaukėme šalia Kipro, kadangi vėjai buvo priešingi. 5. Ir perplaukę juromis pro Kilikiją ir Pampyliją, atvykome į Lystrą²⁾, kuri yra Lykijoje. 6. Ir tenai šimtinkas, radęs laivą iš Aleksandrijos plaukiantį į Italiją, perkėlė mus į jį. 7. Ir daug dienų pamažų plaukdami, vos tik tai atvykome ties Gnidu, nes vėjas kliudė, ir priplaukėme Kretą prie Sal'monės, 8. ir vos pro šalį praplaukę atvykome į vieną vietą, kuri vadinasi Geras-Uostas³⁾, arti kurios buvo miestas Taliasa⁴⁾. 9. O daug laiko praslėmus, ir kad plaukimas buvo jau pavojingas, dėlto kad jau ir pasninkas⁵⁾ buvo praėjęs, Povilas juos griau-

¹⁾ Turėdami užmanymą sustoti Azijos miestuose, prie jūros esančiuose. ²⁾ Graikiškame tekste ta vieta pavadinta Myra. ³⁾ Lotiniškai vadinosi Boniportus, o graikiškai Kaloi limenes. ⁴⁾ Graik. lekste: Lazėa. ⁵⁾ Didis pasninkas, Maižiesiaus Įstatymu įsakyta, taip vadinama baisioji žydų naktis, esti apie spalio mėnesio pradžią; tuomet prasideda ant jurų didžioji audra.

deno, 10. sakydamas jiems: Vyrai, matau, jog kelionė žada buti su pažeidimu ir didžia pra-gaištimi ne tiktai naštos ir laivo, bet ir mūsų gyvasčių. 11. Bet šimtininkas labjaus tikėjo vairininkui ir laivininkui, kaip tam, ką sakė Povilas. 12. O kad nebuvo patogaus uosto žiemavimui, daugumas nutarė iš ten plaukti, jei kaip nors būtų galima žiemauti priėjus prie Penikos, Kretos uosto, gulinčio prieš pietvakarį ir šiaurvakarį vėją. 13. O pietų vėjui pučiant, tikėdamiesi jų užmanymą įvyksiant, atsistumę iš Asono, plaukė arti Kretos. 14. O neužilgo kėlėsi prieš ją vėjas su viesulu, kursai vadina-si šiaur-rytų vėjas. 15. Ir kada laivas buvo pagautas ir negalėjo atsi-spirti prieš vėją, palei-

dę laivą pavėjui plaukėmė. 16. O plaukdami pro vieną salą, kuri vadinasi Kauda, vos galėjome sugriebti valtį, 17. kurią įkėlę, jurininkai vartojo pagelbos prietaisus, perrišdami laivą; bijodami, kad neužbėgtu ant Syrties¹⁾, nuleidę indą, teip buvo nešami. 18. O kada didi audra mus mėtė, ant rytojaus jie išmetė našta; 19. ir trečioje dienoje išmetė savo rankomis laivo rakandus. 20. O nei saulei, nei žvaigždėms per daug dienų nesirodant ir nemažai audrai grumojant, jau buvo prажuvusi visa viltis mūsų išsigelbėjimo. 21. Ir kada buvo didis pasninkavimas, tuomet Povilas stojęsi jų viduryje tarė: Reikėjo, tiesa o vyrai, manęs paklausius nesileisti nuo Kretos ir išvengti tos priespaudos

¹⁾ Syrtimi vadinasi visai negili jūros vieta, arba sėkluma.

ir pragaišties. 22. Ir dabar patariu jums nenusiminti; nes nei vieno iš jūsų gyvastis neprazus, o tiktai laivas. 23. Nes stojosi šią naktį prie manęs aniolas Dievo, kurio aš esmi ir kuriam tarnauju. 24. sakydamas; Nesibijok, Povilai, tau reikia stoti prieš Ciesorių; ir štai Dievas tau padovanojo visus, kurie su tavim plaukia. 25. Todėlei, vyrai, nenusiminkite; nes aš tikiu Dievui, jog taip bus, kaip man yra pasakyta. 26. O reikia mums išeiti ant kokios salos.

Laivo sudužimas.

27. Bet kad atėjo keturiolikta naktis, mums plaukiaut per Adriją¹⁾ apie vidunaktį, jurininkams regėjosi, jog jiems pasirodė koks kraštas. 28. Ir jie nuleidę virvę su švinu, atrado

dvidešimtį sieksnių gilumos; ir nedaug nuotėn nuplaukę, atrado penkioliką sieksnių. 29. O bijodamiesi, kad ne užbėgtumėm ant uolingų vietų, nuleidę nuo laivo galo keturius inkarus, geidė kad išauštu. 30. O jurininkams jieškant išbėgti nuo laivo, kad buvo nuleidę valtį į jurą, buk jie norį pradėti užmesti inkarus nuo priekio, 31. tarė Povilas šimtininkui ir kareiviams: Jei tie nepasiliks laive, jūs negalite buti išgelbėti. 32. Tuomet kareiviai nupjovė valtį virves ir leido ją nupulti. 33. O pradėjus švisti, Povilas ragino visus imti valgi, sakydamas: Šiandien keturiolikta dieną belaukdami paliekate alkani, nieko neprisiimdami. 34. Todėl prašau jus imti valgi dėl savo užlaikymo, nes nei vieno iš ju-

¹⁾ Per Adrijatišką jurą, tarp Graikijos, Italijos ir Afrikos.

sų plaukas nuo galvos nepražus. 35. Ir tai pasakęs, ėmęs duoną dėkavojo Dievui visų akivaizdoje ir perlaužęs pradėjo valgyti. 36. O nusiraminę visi ir patis priėmė valgį. 37. Laive gi iš viso buvo dušių dušimtu septynios dešimtys šešios. 38. Ir pasisotinę valgiu palengvino laivą, išmesdami javus į jūrą. 39. O dieniai išaušus, jie nepažino žemės, bet pamatė vieną įlanką, turinčią krantą, prie kurio mislijo, jog galės privaryti laivą. 40. Ir kada pakėlė inkarus, atsidavė jurai, vienkart paleidę vairų ryšius, ir pakėlę bures pavėjui leidosi prie kranto. 41. Ir kad įpuolėme ant vietos, turinčios iš abiejų pusių jūrą, laivas įsitrenkė; ir priekis, tiesa, laikėsi įsismeigęs

nepajudintinai, o galas iro nuo jūros galybės. 42. O kareiviai buvo užmanę užmušti kalinius, kad kas išplaukęs nepabėgtu. 43. Šimtininkas gi, norėdamas užlaikyti Povilą, neleido tai daryti, ir leido tiems kurie galėjo plaukti, pirmiems įsileisti į jūrą, ir išplaukti, ir išeiti ant sausumos; 44. o kitus likusius išnešė ant lentų; kai-kuriuos ant to, kas buvo laive. Ir taip atsitiko, jog visi sveiki išėjo ant žemės.

Povilas ant Melitos salos.

XXVIII. Perskirimas.

1. O išsigelbėjėpatyrėme, jog sala vadinosi Melita¹⁾. Barbarai²⁾ gi parodė mums nemažą žmoniškumą. 2. Nes sukūrę ugnį, atgaivinimo mus visus dėl užėinančio lietaus ir šalčio. 3. O kada

¹⁾ Vadinasi taipogi Malta. ²⁾ Barbarais vadino rymiečiai visus, kurie nekalbėdavo graikiškai.

Povilas surinko nemažą šakų kruvą ir užkrovė ant ugnies, givatė išlindus nuo karščio įsikan-do į jo ranką. 4. Bet kaip barbarai pamatė kirmėlę, kybančią prie jo rankos, kalbėjosi tarp savęs: Tikrai tas žmogus yra žmogžudis, kurs nors ištruko nuo juos, atkeršijimas neleidžia jam gyventi. 2. Bet jis nukratęs kirmėlę į ugnį, nieko pikto nekeitė. 6. O jie laukė jį sutinsiant, ir umai parpulsiant, ir numirsiant. O jiems ilgai laukiant ir matant, jog jam nieko pikto neatsitinka, kitaip mislydami sakė: jį dievu esant. 7. O tose vietose buvo žemės salos vyresniojo, vardu, Publijaus, kursai mus priėmęs tris dienas meil-ingai išlaikė. 8. O atsiti-ko, jog Publijaus tėvas gulėjo sirgdamas drugiū ir kraujalige. Pas jį įe-

jo Povilas, ir pasimel-dęs, ir ant jo rankas už-dėjęs, išgydė jį. 9. Tai atsitikus, visi kurie ant salos turėjo ligas, ėjo ir buvo išgydyti. 10. Jie teipogi darė mums didžią šlovę, ir išplaukiantiems įdėjo, kas bu-vo reikalinga.

Kelionė nuo Melitos į Rymą.

11. O po trijų mėnesių plaukėme Aleksandrijos laive, kurio ženklų buvo vo Kastorai¹⁾. 12. Ir atvykę į Sirakuzą, pasilikome tris dienas. 13. Iš ten pakraščiais plauk-dami atvykome į Regiją ir po vienos dienos pu-čiant pietų-vėjui, atvy-kome ant rytojaus į Pu-teolius, 14. kamė atra-dę brolius, buvome pra-šyti pasilikti pas juos septynias dienas; ir teip atvykome Ryman. 15. Ir iš ten, broliai išgir-dė išėjo mus pasitikti

¹⁾ Kastoras ir Poliuksas buvo du broliu-dievaichiu.

iki Apijaus rinkos ir trijų Tabernų. O Povilas pamatęs juos Dievui dėkavodamas, įgavo užsitikėjimą.

Povilas Ryme.

16. O kada atėjome į Rymą, buvo leista Povilui pasilikti sau, kur norėjo, su serginčiu jį kareiviu. 17. O po trijų dienų suvadino žydų vyresniusius. Ir jiems susiėjus tarė: Aš, vyrai broliai, nieko nepadaręs prieš žmones, arba tėvų papročius, surištas iš Jeruzolimos esmi paduotas į rymiečių rankas, 18. kurie, kada manę buvo perklausinėję, norėjo manę paleisti, kadangi manyje nebuvo nei jokios mirties priežasties. 19. O žydams prieštaraujant, buvau perversas šauktisi prie Ciesoriaus, ne kad turėčiau už ką apskusti mano tautą. 20. Dėl tos tat priežasties prašiau, kad

jus regėčiau ir su jumis kalbėčiau. Nes dėl Izraeliaus vilties esmi tais retežiais surištas.

21. Bet jie tarė jam: Mes nei gromatos negavome apie tavę iš Judėjos, ir niekas iš brolių atėjęs nepranešė arba nekalbėjo ką pikto apie tavę.

22. Bet mes norime girdėti nuo tavęs, ką išmanai; nes apie tą atskalą¹⁾, mes žinome, jog visur jai yra prieštaraujama.

23. O paskyrę jam dieną, atėjo pas jį į namus daugybė, kuriems išguldinėjo liudydamas apie Dievo karalystę ir prikalbinėdamas juos apie Jėzų iš Maižiešiaus Įstatymo ir iš Pranašų nuo ryto iki vakarui. 24. Ir kai kurie tikėjo tam, kas buvo sakoma; o kai kurie netikėjo. 25. Ir nesutikdami tarp savęs,ėjo šalin, Povilui sakant vieną žodį: Jog gerai šven-

¹⁾ Apie krikščionių mokslą.

toji Dvasia sakė per pranašą Izaiją mūsų tėvams, 26. tardama: Eik pas tuos žmones ir sakyk jiems: Ausimi girdėsite ir neišmanysite, ir regėte regėsite, ir neišvysite. 27. Nes užtuko šių žmonių širdis ir sunkiai girdėjo ausimis ir užmerkė savo akis, idant kartais nepamatytų akimis, ir neišgirstų ausimis, ir neišmanytu širdžia, ir neatsiverstu, ir neišgydyčiau¹⁾. 28. Tebuna tat jums žino-

ma, jog pagonims yra siųstas tas Dievo išganymas, ir jie klausys. 29. Ir kad tai pasakė, išėjo nuo jo žydai, turėdami tarp savęs daug ginčų.

30. O pasiliko duėjus ištisus metus pasamdytuose sau namuose, ir priimdavo visus, kurie įeidavo pas jį, 31. apsakindamas Dievo karalystę ir mokindamas, kas yra apie Viešpatį Jėzų Kristų su visu užsitikėjimubeuždraudimo.

¹⁾ Veiz. Mat. XIII. 14. 15.

Galas Apaštalų darbų.

Evangelijos dalis,

skaitomos per mišias visų metų nedėliose ir
didesnėsėse šventėse.

	Puslapis.
Pirmojoje Advento nedėlioje: Luk. XXI, 25—33 . . .	238
Antrojoje Advento nedėlioje: Mat. XI, 2—10 . . .	33
Trečiojoje Advento nedėlioje: Jon. I, 19—28 . . .	256
Ketvirtojoje Advento nedėlioje: Luk. III, 1—6 . . .	167
Per Kalėdas (25 Gruodžio).	
Evangelija I mišių Luk. II, 1—14 . . .	163
Evangelija II mišių: Luk. II, 15—20 . . .	164
Evangelija III mišių: Jon. I, 1—14 . . .	254
Šv. Stepono dienoje: Mat. XXIII, 34—39 . . .	78
Šv. Jono Evangelisto dienoje: Jon. XXI, 19—24 . . .	330
Šv. nekaltų Vaikelių dienoje: Mat. II, 13—18 . . .	5
Pirmojoje po Kalėdų nedėlioje: Luk. II, 33—40 . . .	165
Naujų Metų dienoje: Luk. II, 21 . . .	164
Trijų Karalių dienoje: Mat. II, 1—12 . . .	4
I po trijų Karalių nedėlioje: Luk. II, 42—52 . . .	166
II po trijų Karalių nedėlioje: Jon. II, 1—11 . . .	258
III po trijų Karalių nedėlioje: Mat. VIII, 1—13 . . .	22
IV po trijų Karalių nedėlioje: Mat. VIII, 23—27 . . .	24
V po trijų Karalių nedėlioje: Mat. XIII, 24—30 . . .	43
VI po trijų Karalių nedėlioje: Mat. XIII, 31—35 . . .	44
Senųjų užgavėnių nedėlioje: Luk. XXII, 39—44 . . .	243
Nedėlioje pirm užgavėnių: Luk. VIII, 4—15 . . .	186
Užgavėnių nedėlioje: Luk. XVIII, 31—43 . . .	229
Pelenų dienoje: Mat. VI, 16—21 . . .	17
I Gavėnios nedėlioje: Mat. IV, 1—11 . . .	9
II Gavėnios nedėlioje: Mat. XVII, 1—9 . . .	55
III Gavėnios nedėlioje: Luk. XI, 14—28 . . .	202
IV Gavėnios nedėlioje: Jon. VI, 1—15 . . .	272
V Gavėnios nedėlioje: Jon. VIII, 46—59 . . .	287
Verbų nedėlioje: Mat. XXI, 1—9 . . .	67
ir apie Kristaus kančią Mat. XXVI ir XXVII . . .	86
Didžiamjame Ketverge: Jon. XIII, 1—15 . . .	303

Velykų nedėlioje: Mork. XVI, 1—7	154
Velykų panedėlyje: Luk. XXIV, 13—35	250
Velykų utarninke: Luk. XXIV, 36—47	251
I po Velykų nedėlioje (Atvelykėse): Jon XX, 19—31	327
II po Velykų nedėlioje: Jon. X, 11—16	292
III po Velykų nedėlioje: Jon XVI, 16—22	314
IV po Velykų nedėlioje: Jon. XVI, 5—14	312
V po Velykų nedėlioje: Jon. XVI, 23—30.	314
Kristaus į dangų žengimo dienoje: Mork. XVI, 14—20	155
Nedėlioje po šventės į dangų žengimo: Jon. XV, 26. 27. XVI, 1—4.	312
Sekminių nedėlioje: Jon. XIV, 23—31.	309
Sekminių panedėlyje: Jon. III, 16—21.	262
Sekminių utarninke: Jon. X, 1—10.	291
Svenč. Traicės dienoje: Mat. XXVIII, 18—20.	180
I po Sekminių nedėlioje: Luk. VI, 36—42.	99
Dievo Kuno šventėje: Jon. VI 56—59.	277
II po Sekminių nedėlioje: Luk. XIV, 16—24.	215
III po Sekminių nedėlioje: Luk. XV, 1—10.	217
IV po Sekminių nedėlioje: Luk. V, 1—11.	174
V po Sekminių nedėlioje: Mat. V, 20—24.	13
VI. po Sekminių nedėlioje: Mork. IX, 1—9.	126
VII. po Sekminių nedėlioje: Mat. VII, 15—21.	21
VIII. po Sekminių nedėlioje: Luk. XVI, 1—9.	220
IX. po Sekminių nedėlioje: Luk XIX, 41—47.	232
X. po Sekminių nedėlioje: Luk. XVIII, 9—14.	227
XI. po Sekminių nedėlioje: Mork. VII, 31—37.	122
XII. po Sekminių nedėlioje: Luk X, 23—37.	198
XIII. po Sekminių nedėlioje: Luk. XVII, 11—19.	224
XIV. po Sekminių nedėlioje: Mat. VI, 24—33.	18
XV. po Sekminių nedėlioje: Luk VII, 11—16.	182
XVI. po Sekminių nedėlioje: Luk. XIV, 1—11.	214
XVII. po Sekminių nedėlioje: Mat. XXII, 34—46.	74
XVIII. po Sekminių nedėlioje: Mat. IX, 1—8.	26
XIX. po Sekminių nedėlioje: Mat. XXII, 1—14.	72
XX. po Sekminių nedėlioje: Jon. IV, 46—53.	267
XXI. po Sekminių nedėlioje: Mat. XVIII, 23—35.	60
XXII. po Sekminių nedėlioje: Mat XXII, 15—21.	73
XXIII. po Sekminių nedėlioje: Mat. IX, 18—26.	28
XXIV. ir paskutinioje po Sekminių nedėlioje: Mat. XXIV, 15—35.	79

30. Lapkričio. Šv. Andriejaus Apašt. dienoje: Mat. IV, 18—20.	10
4. Gruodžio. Šv. Barboros kank. dienoje: Mat. XXV, 1—13.	82

6. Gruodžio. Šv. Mikalojaus vysk. dienoje: Mat. XXV, 14—23. 83
8. Gruodžio Nekalto Pras. Š. M. P. dienoje: Luk. I, 26—38. 158
- II. po trijų Karalių nedėlioje. Saldžiausio V. Jezaus
vardo dienoje: Luk. II, 21. 164
2. Vasario. Š. M. P. Apčystijimo dienoje: Luk. II, 22—32. 165
4. Kovo. Šv. Kazimiero Išp. dienoje: Luk. XII, 35—40. 208
18. Kovo. Šv. Aleksandro vysk. Kank. dienoje: Luk. XIV
26—23. 216
19. Kovo. Šv. Juozapo, Sužied. š. M. P. dienoje: Mat.
I, 18—21. 3
25. Kovo. Šv. M. P. Apreiškimo dienoje: Luk. I, 26—38. 158
- Šv. M. P. Sopulingos dienoje: Jon. XIX, 25—27. 324
23. Balandžio. Šv. Jurgio Kank. dienoje: Jon. XV, 1—7. 310
25. Balandžio. Šv. Mork. Evang. dienoje: Luk. X. 1—9. 197
1. Gegužio. Šv. Pilypo ir Jokubo App. dienoje: Jon. XIV,
1—13. 307
3. Gegužio. Šv. Kryžiaus Atradimo dienoje: Jon. III, 1—15. 261
8. Gegužio. Šv. Stanislovo V. ir Kank. dienoje: Jon. X,
11—16. 292
16. Gegužio. Šv. Jono Nepomuceno Kank. dienoje: Mat. X.
26—32. 32
- Saldž. Širdies Jezaus šventėje [Pėtnyčioje po Dievo Kuno
oktavos]: Jon. XIX, 31—33. 324
13. Birželio. Šv. Antano Išp. dienoje: Luk. XII, 35—40. 208
21. Birželio. Šv. Alojizo dienoje: Mat. XXII, 29—40. 74
24. Birželio. Šv. Jono Krikštytojo dienoje: Luk. I, 57—68. 161
29. Birželio. Švv. Petro ir Povilo App. dienoje: Mat. XIV,
13—19. 53
2. Liepinio. Šv. M. P. Aplankymo dienoje: Luk. I, 39—47. 160
16. Liepinio. Šv. M. P. Škaplerinės dienoje: Luk. XI, 27—28. 203
22. Liepinio. Šv. Marijos Magdalenos dienoje: Luk. VII,
36—50. 185
25. Liepinio. Šv. Jokubo Ap. dienoje: Mat. XX, 20—22. 66
26. Liepinio. Šv. Onos, Motinos šv. M. P. Mat. XIII, 44—52. 45
10. Rugpjūčio. Šv. Lauryno Kank. dienoje: Jon. XII, 24—26. 301
15. Rugpjūčio. Š. M. P. įdangų ėmimo dienoje: Luk. X, 38—42. 200
24. Rugpjūčio. Šv. Baltramiejaus Ap. dienoje: Luk. VI, 12—19. 178
8. Rugsėjo. Šv. M. P. Užgimimo dienoje: Mat. I, 1—16. 1

Šv. M. P. Vardo dienoje [Nedėlioje po Marijos Užgimimo]:	
Luk. I, 26—38.	158
21. Rugsėjo. Šv. Mateušo Evang. dienoje: Mat. IX, 9—13.	26
29. Rugsėjo. Šv. Mikolo Arkan. dienoje: Mat XVIII, 1—10.	58
Šv. M. P. Rožančiaus dienoje [I Spalinio m. nedėlioje]:	
Luk. I, 26—35.	158
2. Spalinio. Šv. Aniolų Sargų dienoje: Mat. XVIII, 1—10	58
4. Spalinio. Šv. Pranciškaus Išp. dienoje: Mat. XI, 25—30.	36
28. Spalinio. Šv. Simono ir Judo App. Jon. XV, 17—25.	311
1. Lapkričio. Visų šventųjų dienoje: Mat. V, 1—12 . . .	11
2 Lapkričio, Visų numirusiųjų atmin. dienoje: Jon. V, 25—29.	270
Šv. Kankintinio Vyskupo [ne Velykų metų] dienoje:	
1) Luk. XIV, 26—33	216
2) Mat. XVI, 24—27	55
Šv. Kankintinio ne Vysk. dienoje:	
1) Mat. X, 34—42	32
2) Mat. X, 26—32	32
Šv. Kankintinio dienoje [Velykų metų] Jon. XV, 5—11 .	310
Šv. Kankintinių dienoje [ne velykų metų]:	
1) Luk. XXI, 9—19	237
2) Luk. VI, 17—23	179
3) Mat. XXIV, 3—13	79
Šv. Kankintinių dienoje [Velykų metų]: Jon. XV, 1—7	310
Šv. Išpažintojo ir Vyskupo dienoje:	
1) XXV, 14—23	83
2) Mat XXIV, 42—47	81
Šv. Bažnyčios Mokytojo dienoje: Mat. V, 13—19.	12
Šv. Išpažintojo [ne Vysk.] dienoje:	
1) Luk. XII, 35—40	208
2) Luk. XII, 32—34.	208
Šv. Abato dienoje: Mat. XIX, 27—29	74
Šv. Panos dienoje:	
1) Mat. XXV, 1—13.	82
2) Mat. XIII, 44—52.	45
Šv. Kank. [ne Panos] dienoje: Mat. XIII, 44—52. . . .	45
Sventosios. (nei Kank. nei Panos) dienoje: Mat. XIII, 44—52.	45
Bažnyčios pašventinimo dienoje: Luk. XIX, 1—10. . .	229

Turinys.

Prakalba	V
EVANGELIJA PAGAL MATEUŠO	1
Jezaus Kristaus giminė	1
Prasidėjimas ir užgimimas iš Marijos	3
Išminčių pagarbinimas	4
Bėgimas šv. šeimos į Egiptą	5
Kudikių išžudymas.	6
Sugrįžimas iš Egipto.	6
Jonas Krikštytojas skelbia Dievo žodį ir krikštija	7
Kristaus krikštas	8
Kristaus pasninkas ir gundinimas	9
Kristus Kaparnaume.	10
Pašaukimas pirmutinių keturių apaštalų	10
Pirmieji Jezaus pamokslai ir stebuklai.	11
Kristaus pamokslas ant kalno.	
a, Palaiminimai	11
b, Naujas Kristaus mokslas ir mokslas Senojo Įsta- tymo.	12
c, Reikia saugotisi veidmainystės, visupirma duo- dant almužną	16
d, Kaip reikia melstisi	16
e, Kaip reikia pasninkauti	17
f, Turtai reikia rinkti dėl dangaus, saugotisi gi žemiškų rūpesnių	18
g, Apie pasudijimą, apie malda, angštus dangaus vartus, neteisingus pranašus, klausančius ir neklausančius Kristaus žodžio	19
Raupsuotojo išgydymas	22
Šimtininko tarno išgydymas	22
Išgydymas Petro uošvės ir velnio apsėstuju	23
Ko reikia, idant sekti Jezu.	24
Audra nutildyta	24
Velniams leista įeiti į kiaules	25
Stabu išliktojo išgydymas	26
Mateušo pašaukimas	26
Atsakymas pariziejams	26
Išgydymas moteriškos kraujo pludimu sergančios	28

Prikėlimas iš numirusių Jairo dukters	28
Dviejų aklų išgydymas	28
Nebylio velnio išvaymas	29
Apsti pjutis	29
Apaštalų vardai	29
Kristus siunčia apaštalus apsakinėti žydams Evangeliją ir duoda jiems įvairius pamokinius	30
Kristaus atsakymas Jono pasiuntiniams	33
Kristus giria Joną	34
Kristus peikia žydus ir jų miestus, kuriuose žmonės ne- daro pakutos	35
Kristus garbina savo Tėvą ir kviečia pas save nuvargusius	36
Kristus išteisina mokytojus, raškančius subatoje varpas	36
Jezus išgydo subatoje padžiuvusią ranką	37
Išsipildo Izaijo pranašystė apie Mesiją	37
Velnio apsėstasis aklas ir nebylis lieka išgydytas	38
Kristaus atsakymas pariziejams	38
Piktžodžiavimas prieš šventąją Dvasią	39
Jonos pranašo ženklas	40
Kas yra Kristaus motina ir broliai	41
Prilyginimas sėjėjo, kukalių, garstyčių grudo ir raugo	41
Dangaus karalystė prilyginta turtui, perlui, ir tinklui	45
Jezus tėviškėje paniekintas	46
Jono Krikštytojo mirtis	46
Duonos padauginimas	47
Jezus vaikščioja ant marių ir Petrą nuo paskendimo iš- gelbsti	48
Kristus išgydo įvairias ligas	49
Pariziejų klaidingi padavimai	49
Kas žmogų sutepa	50
Moteriškė Kananietė	51
Ligonis išgydyti	51
Duonos padauginimas	51
Pariziejai is sadukiejai gundina Jėzų, reikalandami nuo jo ženklo	52
Reikia saugotisi pariziejų ir sadukiejų raugo	53
Petro išpažinimas ir užmokesnis jam prižadėtas	53
Kristus pranašauja apie savo mirtį ir prisikėlimą iš nu- mirusių	54
Kas nori Kristų sekti, turi savęs išsizadėti	55
Kristaus persimainymas	55
Elijo atėjimas	56
Išgydymas sergančiojo mėnesienos ligą	56
Pranašystė apie mirtį	57

Mokesčiai Bažnyčiai	57
Nusizeminimo reikalingumas	58
Reikia saugotis papiktinimo	58
Prilyginimas paklydusios avies	59
Broliškas persergėjimas	59
Krikščioniškas kalčių dovanojimas	60
Prilyginimas skoliuinkų	60
Moterystės ryšis yra nesutraukomas	62
Kristus laimina vaikams	63
Kas reikia daryti, kad buti tobulu	63
Užmokesnis tiems, kurie viso išsizada dėl Kristaus	64
Prilyginimas darbininkų vyndaržyje	64
Kristus vėl pranašauja apie savo mirtį	66
Zebediejaus sūnų prašymas	66
Aklieji iš Jeriko	67
Jezus iškilmingai įeina į Jerezolimą	67
Parduodančiųjų iš Bažnyčios išvaymas	68
Figos medžio nudžiuvimas	69
Klausimas apie Joną Krikštytoją	69
Prilyginimas dviejų sūnų	70
Prilyginimas nusamdžiusių vyndaržį žmogžudžių	70
Prilyginimas karaliaus vestuvių	72
Kas yra ciesaoriaus, reikia atiduoti ciesaoriui	73
Apie numirusių prisikėlimą	73
Pirmiausias Įstatymo prisakymas	74
Mesijas yra Dovidio Sunus ir Viešpats	74
Veidmainystė Rašte - mokytojų ir pariziejų	75
Pariziejų kalčios	76
Bausmė laukianti Jerezolimą	78
Pranešimas apie Bažnyčios ir Jerezolimos išgriovimą	78
Sugrįžimas Sunaus žmogaus į sudą	80
Reikia budėti, nes nėra žinoma, kada bus sudo diena	81
Prilyginimas dešimties panų	82
Prilyginimas tarnams pavestųjų talentų	83
Amžinas žmonių persiskirimas paskutiniuoje sudo dienoje	84
Kristus praneša apie savo nukryžiovojimą	86
Žydai susitaria prieš Jėzų	86
Kristaus patepimas Betanijoje	86
Judas prižada žydams išduoti Kristų	87
Paskutinė vakariėnė, kurios laike Jėzus nurodo savo išdavėją ir įstato švenč. sakramentą	87
Kristus praneša apie Petro užsiginimą	89
Jėzus darže Getsemani	89
Jėzus išduotas ir sugautas	90

Jezus prieš žydų vyresnybę	91
Petro užsiginimas ir gailės	92
Judas pasikaria. Kraujo dirva	92
Jezus pas Pilotą paskaitytas piktesniu už Barabą ir mir- tin apsudytas	93
Jezus išjuoktas	95
Sopulingas kelias	95
Kristus nukryžiuotas	95
Kristus miršta ant kryžiaus	96
Kristaus palaidojimas	97
Kristaus iš numirusių prisikėlimas ir apsireiškimas moteriškėms	98
Grabo sargų papirkimas	99
Išsiuntimas mokintinių	99
EVANGELIJA PAGAL MORKAUS	100
Jono Krikštytojo pamokslas	100
Kristaus krikštas ir gundinimas	101
Kristus pradeda mokinti ir išrenka pirmutinius apaštalus	101
Išvarymas piktos dvasios iš apsėstojo Kaparnaume	102
Išgydymas Petro uošvės ir kitų sergančiųjų	102
Stabu ištiktamjam lieka atleisti nusidėjimai ir sugrąžinta sveikata	103
Pašaukimas Levi (Mateušo)	104
Dėlko Jezus nesišalina nuo nusidėjėlių	104
Išteisinimas nepasnikaujančiųjų ir varpas raškančiųjų mokytinių	105
Kristus išgydo padžiuvusią ranką ir daro kitus stebuklus	106
Išrinkimas dvylikos apaštalu	107
Apie piktžodžiavimą prieš šventąją Dvasią	107
Kas yra Kristaus motina ir broliai	108
Prilyginimas sėjėjo	109
Šviesa turi būti padėta ant žibintuvo	110
Prilyginimas augančios sėklos	111
Prilyginimas garstyčių grudo	111
Audra nutildyta	111
Jezus išvaro iš vieno apsėstojo daugybę velnių ir leidžia jiems į kiaušes	112
Išgydymas krauju plustančios moteriškės ir prikėlimas iš numirusių Jajiro dukters	113
Jezus paniekintas tėviškėje	115
Išsiuntimas apaštalu	116
Jono Krikštytojo mirtis	116
Apaštalu sugrįžimas	117
Stebuklingas pienkių duonų padauginimas	118

Jezus vaikščioja ant marių	119
Kristaus stebuklai Genezarete	119
Kristus peikia pariziejus užlaikancius padavimus ir per- žengiančius Dievo Įstatymą	120
Kristus išaiškina, kas žmogų sutepa	121
Moteriškės kananietės duktė lieka išliuosuota nuo velnio	122
Išgydymas kurčio - nebylio	122
Stebuklingas septynių duonų padauginimas	123
Ženklas iš dangaus	123
Pariziejų raugas	124
Aklas pamažu išgydytas Betsaidoje	124
Petro išpažinimas	124
Pranašystė apie kančią	125
Reikalingumas nešioti savo kryžių	125
Jezaus persimainimas ant kalno	126
Jezus aiškina, jog Elijas atėjo	127
Išgydymas kurčio ir nebylio, kurio mokytiniai negalėjo išgydyti	127
Pranašystė apie kančią ir iš numirusių prisikėlimą	129
Nusižeminimo pagirimas	129
Reikalingumas saugotis papiktinimo	129
Moterystės ryšis yra nesutraukomas	130
Kristus laimina kudikiams	131
Turtingas jaunikaitis	131
Užmokesnis visko išsižadėjusiems dėl Kristaus	132
Antra pranašystė apie kančią	133
Zebediejaus sūnų prašymas	133
Išgydymas aklojo Jerike	134
Kristaus į Jerozolimą įėjimas	135
Figos medis lieka prakeiktas	135
Išvaymas prekėjų iš Bažnyčios	136
Apie pasitikėjimą Dievui	136
Klausimas apie Joną Krikštytoją	137
Prilyginimas nusamdžiusiųjų vyndaržį žmogžudžių	137
Mokesčiai Ciesoriui	138
Sadukiejai ir iš numirusių prisikėlimas	139
Visupirmausis prisakymas	140
Mesijas — Dovidų Sūnus	140
Veidmainystė Rašte - mokytojų	141
Našles atnaša	141
Pranašavimas apie Bažnyčios ir Jerozolimos miesto išgriovimą	142
Antras Kristaus atėjimas ir jo ženklai	143
Sutartis prieš Jėzų	145
Kristaus patepimas Betanijoje	145

Judas Iskarijotas prižada išduoti Kristų	145
Paskutinė vakarienė ant kurios lieka įstatyta Eucharistija	146
Kristaus malda darže Getsemani	148
Kristus prieš žydų vyresnybę	149
Kristus lieka kunigų apsūdytas mirtin	149
Petro užsiginimas	150
Jezus pas Pilotą	150
Kristus su Barabu palygintas ir mirtin išduotas	151
Kristus kareivių išjuoktas	151
Sopulingas kelias	151
Kristus nukryžiuotas	152
Kristus miršta ant kryžiaus	152
Kristaus palaidojimas	153
Kristaus iš numirusių prisikėlimas	154
Jezaus apsireiškimai	154
Paliepimas apsakinėti Evangeliją	155
I dangų žengimas	155
EVANGELIJA PAGAL LUKO (LUKOŠIAUS)	156
Prakalba šv. Luko	156
Jono Krikštytojo užgimimo apreiškimas	156
Jezaus užgimimo apreiškimas	158
Marija aplanko Elžbietą	160
Jono Krikštytojo užgimimas	161
Zakarijo giesmė	161
Kristaus užgimimas	163
Piemenų pagarbinimas	163
Apipjaustymas ir į Bažnyčią atnešimas. Simeono ir	
Onos pranašystė	164
Jezus dvylikos metų Bažnyčioje tarp mokytojų	166
Jono Krikštytojo pamokslas ir kalėjimas	167
Kristaus krikštas	169
Jezaus giminė	169
Kristaus pasninkas ir gundymas	171
Kristaus pamokslas Nazarete	172
Kristus Kaparnaume mokina, išgydo vielno apsėstąjį,	
Petro uošvę ir kitus	173
Stebuklinga žvejonė	174
Išgydymas raupsuotojo ir stabu ištiktojo	175
Pašaukimas Levi (Mateušo)	176
Jezus teisina savo mokytočius, kurie raškė subatoje varpas	178
Jezus išgydo subatoje padžiuvusią ranką	178
Išrinkimas apaštalų ir jų vardai	178
Pamokslas ant kalno	179
Jezus išgydo Kaparnaume šimtininko tarną	182

Prikėlimas iš numirusių sunaus našlės iš Naim	182
Jonas siunčia savo mokytojus pas Jėzų	183
Jėzus giria Joną Krikštytoją	184
Nusidėjėlė patepa Išganytojo kojas pokilio laike pariziejaus namuose	185
Prilyginimas sėjėjo	186
Kristaus motina ir broliai	188
Jėzus gerazėnų krašte	188
Moteriškė kraujo pludimu serganti ir prikėlimas iš numirusių Jajiro dukters	190
Kristus siunčia apaštalus apsakoti	191
Ką mislijo Erodas apie Jėzų	191
Duonos padauginimas	192
Petro išpažinimas ir pranašystė apie kančią	193
Krikščioniškas savęs išsižadėjimas	193
Kristaus persimainymas	193
Kristus išgydo velnio apsėstą, pranašauja apie savo kančią ir mokina apie nusizeminimą	194
Kristus samaritonų nepriimtas	195
Kaip reikia sekti Kristų	196
Išsiuntimas 72 mokytojų ir jų sugrįžimas	197
Apie Dievo ir artimo meilę. Geras Samaritonas	199
Jėzus Betanijoje pas Mariją ir Mortą	200
Jėzaus pamokinimas apie malda	200
Išgydymas nebylio, velnio apsėsto	202
Kristaus atsakymas pariziejams apie velnių išvymą	202
Laimė tų, kurie klauso Kristaus žodžių	203
Atsakymas reikalaujantiems ženklo iš dangaus	203
Jėzus ir pariziejai	204
Pamokslai, duoti mokytojiams	205
Reikia saugotis gobėjimo	206
Reikia saugotis per daug didžio rupesnio apie liglaikinius daiktus	207
Reikia visuomet budėti	208
Pakutos reikalingumas	211
Nevaisingas figos medis	211
Išgydamas moteriškos subatoje	211
Prilyginimai garstyčių grudo ir raugo	212
Išrinktųjų skaitlius. Angšti vartai	213
Kristus ir Erodas	213
Bausmė laukianti Jeruzolimą	214
Pamokinimai duoti pariziejams apie subatos užlaikymą nusizeminimą ir meilę	214
Prilyginimas pakviestųjų pokilin	215

Kaip reikia sekti Jėzų	216
Prilyginimai paklydusios avies ir pamestos drachmos	217
Prilyginimas paklydusio sunaus	218
Prilyginimas neteislaus užveisdėtojo	220
Pariziejų veidmanystė	222
Turtingasis ir Lozorius	222
Apie papiktinimą, brolišką persergėjimą, tikėjimo galybę ir priedermių pildymą	223
Dešimtis raupsuotųjų	224
Apie Dievo karalystę ir apie atėjimą Sunaus žmogaus	225
Maldos galingumas	226
Pariziejus ir muitininkas	227
Jezus ir kudikiui	227
Turtingas jaunikaitis	228
Užmokesnis Jezaus pasekėjams	229
Pranašytė apie kancią	229
Išgydymas aklojo Jerike	229
Muitininkų vyresnysis Zakėjus	229
Prilyginimas dešimties svarų pinigų	230
Iškilmingas Kristaus į Jerezolimą įėjimas	231
Jezus išvaro perkanečius ir parduodančius iš Bažnyčios	233
Klausimas apie Joną Krikštytoją	233
Prilyginimas nusamdžiusių vyndaržį žmogžudžių	234
Kas yra ciesaoriaus, reikia atiduoti ciesaoriui	234
Sadukiejai ir numirusių prisikėlimas	235
Mesijas—Dovido Sunus	236
Veidmainystė Rašte—mokytojų	236
Našlės atnaša	236
Pranašavimas apie Bažnyčios ir Jerezolimos miesto išgriovimą	237
Galutinas išgriovimas Jerezolimos ir jos gyventojų nelaimės	238
Ženklas sugrįžimo Jezaus Kristaus į sudą	238
Reikia budėti laukiant sugrįžimo Jezaus į sudą	239
Judas Iskarijotas prižada žydams išduoti Kristų	239
Paskutinė vakarienė, kurios laike Kristus įstato šventą Sakramentą ir nurodo savo išdavėją	240
Pamokinimas apie nusizėminimą	241
Kristus darže Getsemani	243
Judo išdavimas. Kristus sugautas	243
Petro užsiginimas ir gailestis	244
Jezus išjuoktas	245
Jezus prieš žydų vyresnybę	245
Jezus prieš Pilotą ir Erodą	245

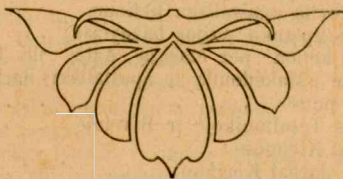
Jezus paskaitytas piktesniu už Barabą ir mirtin apsudyta.	246
Sopulingas kelias	247
Kristus nukryžiuotas	247
Jezus miršta ant kryžiaus	247
Kristaus palaidojimas	249
Kristaus iš numirusių prisikėlimas	249
Du mokytiniai iš Emaus	250
Jezus apsireiškia apaštalams	251
Jezaus į dangų žengimas	252
EVANGELIJA PAGAL JONO	254
Kristus Dievas ir žmogus	254
Jono Krikštytojo liudijimas apie Kristų	256
Pirmutiniai Jezaus mokytiniai	257
Vestuvės Kanoje. Pirmas Jezaus stebuklas	258
Jezus Jeruzolimoje išvaro iš Bažnyčios parduodančius ir pasilieka ant Velykų.	259
Jezus ir Nikodemus	261
Kristus Judėjoje. Naujas liudijimas apie jį Jono Krikšty- tojo	263
Jezus ir moteriškė Samaritonė	264
Jezus Galilėjoje išgydo karaliaus tarną sunų	267
Jezus mokina, jog jis lygus savo Tėvui	269
Jezus aiškina, jog jis turis apie savę didesnį liudijimą, kaip Jono liudijimas	271
Duonų padauginimas	273
Jezus vaikščioja ant vandens	273
Kristaus pamokslas apie duoną iš dangaus	274
Jezus prižada švenč. Eucharistiją	276
Pasipiktinimas ir atsiskirimas kai-kurių mokytinių	277
Jezus mokina bažnyčioje Sėtru-šventėje	279
Jezus paskutinę švenčių dieną mokina apie šv. Dvasią . Ivairios apie jį žydų nuomonės	281
Išliuosavimas nuo mirties svetmoteriaujančios moteriškės.	283
Jezaus liudijimas apie jo dievišką pasiuntinystę	284
Jezus išmetinėja žydams jų tuštybę	285
Aklas nuo užgimimo apturi regėjimą, lieka išmestas iš sinagogos ir atiduoda Jezui garbę	288
Jezus yra geras piemuo	291
Jezus Jeruzolimoje per bažnyčios pašventinimą. Žydai no- ri jį užmušti	293
Lozoriaus mirtis ir prikėlimas iš numirusių	294
Žydų vyresnybė nutaria nužudyti Jėzų	298
Jezus ant pokilio Betanijoje.	299
Iškilmingas Jezaus į Jeruzolimą įėjimas	300

Pagonis nori pamatyti Jėzų. Žydų apakimas	300
Po paskutinės vakarienės Jėzus plauna apaštalams kojas.	303
Jėzus kalba apie savo išdavėją ir jį nurodo	305
Jėzus pradeda kalbėti apie savo išėjimą iš tos pasaulės.	306
Atpirkimo vaisiai	307
Jėzus prižada Palinksmintoją (šv. Dvasią)	308
Reikia pasilikti Kristaus meilėje, ir mylėti vieniems kitus	310
Pasaulis negali apkeisti Kristaus mokytinių	311
Kristus praneša mokytinams apie persekiojimus ir pri- žada Palinksmintoją	312
Kristus prižada mokytiniams vėl sugrįžti	314
Kristaus malda prie Tėvo už mokytinius ir už tos, kurie per juos į jį įtikės	315
Jėzus žydų sugautas	318
Jėzus pas Anną ir Kaipą Petro užsiginimas	319
Jėzus pas Pilotą	320
Jėzus nuplaktas, erškėčiais apvainikuotas ir mirtin ap- sudytas	321
Jėzus nukryžiuotas. Parašas ant kryžiaus	323
Kareiviai pasidalina Kristaus rubais	323
Paskutiniai Kristaus žodžiai ant kryžiaus. Jo mirtis	324
Jėzus nuimtas nuo kryžiaus ir palaidotas	324
Magdalena, Petras ir Jonas prie Kristaus grabo	325
Jėzus apsireiškia Magdalenai	326
Jėzus apsireiškia mokytiniams.	327
Jėzus apsireiškia netikinčiam Tamošiui	327
Stebuklinga žvejonė	328
Jėzus suteikia Petrui vyriausią valdžią ir praneša jam, kokia mirtimi numiršęs	329
APAŠTALŲ DARBAI	332
Prakalba	332
Jėzus prižadėjęs atsiųsti šv. Dvasią žengia į dangų	332
Motiejaus išrinkimas į apaštalus	333
Atsiuntimas šventosios Dvasios	335
Petro pamokslas ir jo pasekmės	336
Pirmutinieji tikintys	338
Raišojo išgydymas	339
Petras ir Jonas prieš žydų vyresnybę, kuri užgina jiems dviem apsakoti Jėzų	341
Tikinčiųjų maldos ir jų gyvenimas	343
Ananijas ir Sapyra	344
Nauji apaštalų stebuklai ir pasidauginimas tikinčiųjų skaitliaus	345
Apaštalai kalėjime ir jų stebuklingas išliuosavimas	346

Apaštalai prieš žydų susirinkimą	346
Djakonų išrinkimas	346
Steponas prieš žydų vyresnybės susirinkimą	349
Stepono pamokslas	350
Stepono nukankinimas	354
Krikščionių persekiojimas Jerozolimoje	355
Evangelijos apsakojimas Samarijoje. Simonas Magas	357
Sauliaus atsivertimas	358
Petras Lydoje ir Joppėje	360
Atsivertimas šimtininko Kornelijaus	362
Petras apgina savo pasiūlymą	366
Pirmieji krikščionys Antijokijoje	367
Įmetimas Petro kalėjiman ir jo išliuosavimas	368
Erodo likimas	370
Pirmoji švento Povilo apaštališka kelionė. Povilas ant	
Kipro salos	372
Žydų sukilimas Antijokijoje prieš Povilą	374
Povilas Ikonijoje	375
Povilas Lystroje	376
Povilo sugrįžimas Syrijos Antijokijon	377
Apaštlau susirinkimas Jerozolimoje	377
Antroji sv. Povilo apaštališka kelionė:	
Povilas aplanko Azijos bažnyčias	381
Povilo kelionė per Mažąją Aziją iki Troadai	382
Kelionė į Makėdoniją ir apaštališki darbai Pily-	
puose	382
Povilas Tesalionikoje ir Bėrėjoje	385
Povilas Atenuose	386
Povilo darbai Korinte	388
Povilas grįžta per Ephezą į Antijokiją	389
Trečioji Povilo apaštališka kelionė:	
Apollis	390
Povilas Epheze. Jono mokytinių krikštas ir atsi-	
skirimas nuo žydų	390
Žydai dvasių užkeikėjai	391
Sumišimas pakeltas prieš Povilą Epheze	392
Povilo kelionė per Makėdoniją ir Graikiją	394
Povilas Troadoje. Prikėlimas iš numirusių Eutikio	395
Povilas Milete atsisveikina su Ephezo bažnyčios	
vyresniaisiais.	396
Povilo kelionė į Jerozolimą. Agabo pranašystė	397
Povilas Jerozolimoje susitinka su Jokubu ir vyresniaisiais	399
Povilas žydų sugautas	400
Povilo kalba žmonėms	403

Povilo kalbos pasekmės	404
Žydų sutartis prieš Povilą	405
Povilas išsiųstas į Cezarėją	406
Povilas prieš valdovo Pelikso sudą	407
Povilo prieš valdovo Festo sudą	409
Festas preneša karaliui Agripai apie Povilą	410
Povilo kelionė Ryman	415
Laivo sudužimas	417
Povilas ant Melitos salos	418
Kelionė nuo Melitos į Rymą	419
Povilas Ryme	420

G a l a s.

Svarbesnės spaudos klaidos.

<i>Pusl.</i>	<i>Eil.</i>		<i>Atspausdinta</i>	<i>Turi būti.</i>
2	6	paišk.	išskirė	išskyrė
14	8	"	nesutraukiamu	nesutraukomu
18	4	"	vadinosi	vadinasi
30	4	"	skirėsi	skyrėsi
39	2	nuo apač.	ši	iš
43	11	II skiltyj	gera	gerą
47	19	II "	jojo	jo jo
62	2	I "	nesutraukamas	nesutraukomas
62	7	I "	ir atėjo	atėjo
62	16	II "	ir kas	kas
72	17	II "	bubo	buvo
75	18	I "	XIII	XXIII
89	15	II "	nuliuds	nuliudęs
109	13	II "	kalbėja	kalbėjo
109	14	II "	duoto	duota
111	1	II "	kokin	kokių
155	3	nuo apač.	Emans	Emaus
211	12	I skiltyj	ši	iš
228	5	I "	paskausė	paklausė
228	13	I "	ievnas	vienas
236	8	I "	Maižiešiaus	Maižiešius
279	5	nuo apač.	aiejęs	atėjęs
295	27	II skiltyj	vadinosi	vadinasi
312	13	I "	neneturėtu	neturėtu
338	11	I "	nukryžiuojate	nukryžiuojote
351	24	I "	kuri	kuri
377	19	II "	gonims	pagonims
389	8	II "	tikras	tikrai
401	11	I "	nešats	neštas